

ELLEN
MARIE

WISEMAN

Ce a lăsat în urma ei

UNA DINTRE CELE MAI BUNE
CĂRȚI ALE ANULUI
THE HUFFINGTON POST

TREI

www.virtual-project.eu

FICTION
CONNECTION

ELLEN MARIE WISEMAN

CE A LĂSAT ÎN URMA EI

Original: *What She Left Behind* (2014)

Traducere din limba engleză:
ANA ANDREESCU

virtual-project.eu

TREI

Editura: TREI

2017

Pentru soțul meu, Bill – care crede întotdeauna în mine

Capitolul 1

Isabelle

Willard State Asylum

1995

Îndată ce a pus piciorul pe terenul abandonat al Azilului de Stat Willard, tânăra Isabelle Stone, în vârstă de șaptesprezece ani, a știut că făcea o mare greșală. Dacă ar fi văzut-o cineva cum stătea pe aleea principală crăpată și plină de gropi a vastei proprietăți împrejmuite de copaci, habar n-ar fi avut de groaza ce clocotea în sufletul ei.

În acea sâmbătă cețoasă de sfârșit de august, briza ușoară aducea miros de papură și de alge. Rafalele rare de vânt făceau să freamăte păduricea de pini din stânga grădinii. Căldura se ridica precum o pâclă lucioasă de pe pământul ars de soare și, în iarba înaltă dinspre pădurice, bâzâiau greieri – termometre vii, zumzăitoare, care scoteau sunete mai ascuțite și mai insistente cu cât se făcea mai cald. Pajiștile îngrijite ale proprietății Willard coborau lin dinspre clădirile principale spre țărmul stâncos al lacului Seneca. Câteva bărci cu vele pluteau pe valuri și un dig lung se întindea, ca o invitație, în largul apelor sclipitoare.

Isabelle – tatăl ei îi spunea Izzy – ar fi trebuit să se bucure de soare și de priveliștea frumoasă. În loc de asta, ea scrâșnea din dinți și se lupta să-și alunge din minte imaginea găurii sângerânde din țeasta tatălui ei. Se simțea captivă în purgatoriu. Își va găsi vreodată liniștea sau va rămâne, pentru totdeauna, acea fetiță de șapte ani care retrăiește oribila noapte în care tatăl ei a fost ucis?

Izzy a făcut un pas și a ieșit din umbra masivei clădiri principale a instituției, numite Chapin Hall, și a înfruntat soarele, cu ochii închiși, încercând să-și înăbușe toate gândurile. Dar, când s-a întors pentru a privi clădirea victoriană din cărămidă, cu trei etaje și cu ferestre de catedrală, rânetul batjocoritor al suferinței și al fricii a revenit. O cupolă enormă, pe două etaje, cu ferestre-hublou se înălța deasupra

unui acoperiș negru și mansardat presărat cu lucarne, turnulețe și coșuri de fum. Un portic din piatră cu stâlpi care stăteau să se prăbușească proteja enorma ușă dublă de la intrarea principală. Zăbrele negre acopereau ferestrele înalte care, aproape toate, erau acoperite cu scânduri din interior, excepție făcând lucarnele și ferestrele-hublou din cupolă. Clădirea arăta mai degrabă ca o casă bântuită, nicidecum ca un loc menit să ajute oameni.

Izzy se întreba la ce grozăvii fusese martoră mătăhăloasa clădire. Ce amintiri înspăimântătoare rămăseseră în cărămizi, în mortar și în geamurile mate, pe vecie încrustate în structura clădirii, tencuite și pecetluite cu sânge și lacrimi? La fel cum durerea și suferința vor fi pentru totdeauna parte a ființei ei, amintirile a mii de suflete torturate vor trăi în Chapin Hall și în clădirile înconjurătoare de pe proprietatea Willard. Cum ar putea fi vreodată acest loc altceva decât un trist memento al pierderii celor vii și dragi?

A înghițit în sec și s-a întors cu fața spre apă, cu o mână streășină la ochi, ca să se apere de soare. Se întreba dacă nu cumva oamenii din bărci priveau înspre azil și se gândeau că grupul de clădiri din cărămidă și terenurile acoperite cu iarbă din jur aparțineau vreunui club sau colegiu local. De la distanță totul părea ordonat și îngrijit. Dar ea știa adevărul. Și i-a imaginat pe foștii pacienți în curte, stând în scaune cu roțile sau târșându-și picioarele prin iarbă, cu halatele de spital atârând pe forme descărnate, cu ochii apoși. Și-a imaginat că e una dintre ei, privind absentă spre lacul albastru. Oare pacienții își dădeau seama că alți oameni se plimbau cu barca, pregăteau cina, se îndrăgosteau și făceau copii, în micile comunități de dincolo de golf? Se întrebau dacă vor fi vreodată eliberați, dacă li se va permite să se realăture lumii „normale”?

Sau nu erau deloc conștienți de viețile care treceau pe lângă ei?

Izzy a simțit cum i se strânge stomacul când o altă amintire i-a licărit în minte: mama ei, Joyce, întinsă de-a curmezișul patului, la Centrul Psihiatric Elmira, privind cu ochi lucioși fix spre tavan, cu părul încâlcit și ciufulit. Fusese o zi sufocantă, exact ca aceasta, și Izzy și-a adus aminte de rimelul și dermatograful care se amestecaseră și curgeau pe obrajii palizi ai mamei ei, care arăta ca un clown uitat în ploaie. S-a revăzut cufundându-și fața în fusta bunicii, implorând-o să

plece acasă. N-avea să uite niciodată nesfârșitele culoare albe ale secției de psihiatrie, mirosul de urină și dezinfectant, saloanele întunecoase, pacienții în cărucioare cu roțile și paturile înconjurate de pereți de cauciuc. După vizita aceea, avusese coșmaruri, ani în șir. O rugase pe bunica să nu o mai ducă acolo și, din fericire, bunica o ascultase.

Izzy și-a cuprins trupul cu brațele și a înaintat pe pavajul spart al aleii principale de la Willard, minunându-se cum de se afla ea aici, explorând copia gigantică a acelei înfiorătoare închisori-spital. Ar fi putut inventa o durere de cap sau de stomac, orice, numai să nu vină aici. Erau și alți muzeografi care ar fi putut veni în locul ei. Dar nu voia s-o dezamăgească pe noua ei mamă adoptivă, Peg, curatorul muzeului. De la vârsta de zece ani, de la moartea bunicii ei, acum era prima dată când Izzy avea părinți adoptivi care păreau să țină la ea.

Desigur, în mai puțin de un an, va împlini optsprezece ani. Fusese în sistem destul de mult timp pentru a ști că împlinirea acestei vârste nu era marcată printr-o petrecere. Când cecurile de la stat vor înceta să vină, ea va fi pe propriile-i picioare. Atingerea vârstei-limită pentru adopție însemna că deveniai o persoană fără adăpost. Auzise povești despre copii care ajunseseră în închisoare sau la urgență, care vindeau droguri, trăiau din ajutorul social și mâncau la cantinele pentru săraci. Cât de disperată poate ajunge o persoană ca să încalce legea pentru a supraviețui? Pentru moment, lucrurile mergeau bine și ea nu voia să le strice.

Cu ceva vreme înainte, Peg o rugase să vină la fostul azil să o ajute la salvarea obiectelor care meritau să fie păstrate, înainte ca ansamblul să fie declarat inutilizabil. Fără să spună o vorbă despre rezervele ei, Izzy fusese de acord. Se simțise ușurată când Peg o lăsase să exploreze mai întâi exteriorul în loc să o pună să meargă înauntru, împreună cu ceilalți, pentru a cotrobăi prin subsoluri, pentru a rătăci prin sălile de la morgă, pentru a face turul zecilor de saloane abandonate. Dar se întreba ce ar crede Peg dacă ar ști că simpla apropiere de Willard îi provoca amețală.

A traversat un podeț de lemn peste albia secată a unui pârâu, apoi a luat-o pe aleea care ducea spre păduricea de pini. În stânga ei, un stol de găște de Canada scormoneau în pământul acoperit de

buruieni, cu găturile încovoiate deasupra sânzienelor, ca niște bastoane negre. La câțiva metri de marginea drumului, într-un cuib făcut din papură și răcovină, zăceau trei boboci de gâscă gri-gălbiori, cu găturile întinse în afara cuibului, pe iarbă. Izzy a rămas nemișcată, privind-i. Ochii bobocilor erau deschiși, dar nu se mișcau. S-a apropiat, trăgând cu ochiul la păsările adulte de pe pajiște. Oricât de mult s-a apropiat de cuib, bobocii au rămas în aceeași poziție, nemișcați ca o piatră de râu. Izzy a înghițit în sec, simțind că gâtlejul îi ia foc. Bobocii erau fie morți, fie pe moarte.

A îngenuncheat și a luat unul în mână, întorcându-i trupul moale și fără vlagă cu pieptul în sus, l-a pipăit sub aripi și la stomac, să vadă dacă nu cumva este rănit. I-a mișcat gâtul și picioarele pentru a verifica dacă avea oase rupte. Nu avea niciun semn de lovitură și burtica acoperită cu puf îi era caldă, încă. Apoi bobocul de gâscă a clipit. Era încă viu. Poate că erau bolnavi, otrăviți cu chimicale sau medicamente de la Willard, depozitate necorespunzător. Izzy i-a luat în mână și pe ceilalți doi boboci, nu a găsit niciun semn de vătămare și i-a pus la loc în cuib.

S-a întrebat, preț de o clipă, dacă Peg i-ar permite să-i ia acasă, să-i îngrijească. Apoi și-a amintit că animalele sălbatice se însănătoșeau mai repede dacă erau lăsate în pace. Poate că mama lor se va întoarce și-și va da seama ce nu este în regulă. Izzy s-a ridicat și și-a continuat drumul, cu ochii plini de lacrimi. S-a uitat peste umăr, în speranța că părinții bobocilor vor apărea. Din fericire, nu fuseseră răniți. Apoi, pe neașteptate, bobocii au sărit din cuib și au luat-o la sănătoasa pe câmp, în timp ce mama lor se grăbea spre ei prin iarbă, chemându-i. Izzy a zâmbit și și-a șters lacrimile, surprinsă de faptul că găștele făcuseră pe moartele.

Oftând a ușurare, și-a continuat drumul spre păduricea de pini. Pe o latură a drumului, în mijlocul câmpului, se afla o clădire de patru etaje înclinată, cu ferestrele sparte acoperite cu bare de fier, cu acoperișul căzut, cu olandele verzi și bârnele de lemn distruse, acoperite de mușgai negru. Arăta de parcă ar fi căzut din cer sau ca o corabie scoasă din mare și aruncată la o mie de kilometri distanță de țarm. Pe cealaltă parte a drumului era o pajiște plină de morminte cu monumente din fontă, înclinate spre stânga și spre dreapta, ca

niște dinți strâmbi și înnegriți. Izzy a simțit un gust amar. Era cimitirul Willard. A făcut stânga-mprejur și s-a grăbit spre uriașele clădiri principale care țineau de Chapin Hall – saloanele pacienților.

Ieșirile de incendiu ale secțiilor erau în interiorul unor cuști de sarmă ghimpată, ferestrele murdare erau acoperite cu bare groase și din pervazurile putrezite se scurgea un fel de nămol negru care șiroia pe pereții de cărămidă. Cele mai multe uși și ferestre fuseseră blocate pe dinăuntru, ca și cum amintirile celor petrecute acolo n-ar fi trebuit să mai vadă niciodată lumina zilei. Izzy a simțit un frison. Câți pacienți suferiseră și muriseră în acest loc înspăimântător?

În acel moment, cineva a strigat-o, scoțând-o din visare. S-a întors și a văzut-o pe Peg alergând în direcția ei, cu un zâmbet larg pe chip. Din clipa în care o întâlnește pe noua ei mamă adoptivă, aceasta îi amintise de o hipiotă din anii '60. Și astăzi era la fel. Peg purta o salopetă de dril și o bluză înflorată genul gypsy, iar părul îi era o claică cărlionțată care fâlfâia liberă în vânt.

— Ce loc uluitor! a spus Peg. Nu știam că este așa de mare!

— Este mare, asta-i sigur, a răspuns Izzy, încercând s-o spună pe un ton agreabil.

— Ai văzut hangarul pentru bărci și docul? a întrebat Peg. Acesta este locul în care, în octombrie 1869, a sosit cu vaporul cu abur prima pacientă a azilului Willard. O chema Mary Rote și era o femeie diformă, dementă, care stătuse în lanțuri, fără pat și haine, într-o celulă dintr-un azil pentru săraci din Columbia County, timp de zece ani. În aceeași zi, au mai sosit la acest doc trei bărbați, toți în lanțuri. Unul dintre ei era ținut într-un fel de țarc, ca acelea în care se țin puii de găină.

Izzy a privit înspre dig. În dreapta docului se afla un hangar cu două etaje, cu ferestrele sparte și cu țigle lipsă, ca o față umană zdrobită, cu pleoapele căzute.

— Ce barbarie! a spus ea.

— Păi chiar era, a spus Peg. Dar pentru asta a fost construit Willard. S-a dorit a fi un loc pentru nebunii incurabili care ocupau spații în adăposturile pentru săraci și în închisori. La câteva zile de la sosirea lor în noul azil, noii pacienți erau îmbăiați, îmbrăcați, hrăniți și – de obicei – se odihneau liniștiți în saloane.

— Așadar, oamenii erau tratați bine aici?

Fața lui Peg s-a întunecat.

— La început, da, așa cred. Dar, în timp, Willard a devenit supraaglomerat și condițiile s-au deteriorat. Din nefericire, aproape jumătate dintre cei cincizeci de mii de pacienți de la Willard au murit aici.

Izzy și-a mușcat obrazul pe interior, voind să întrebe dacă poate aștepta în mașină. Atunci, Peg a zâmbit și a luat-o de mână.

— Haide! spuse ea, și privirea i se luminează. Unul dintre foștii angajați vrea să ne arate ceva în atelierul dezafectat. Cred că e ceva important și nu vreau să ratezi.

Izzy a oftat în sinea ei și a urmat-o pe mama ei adoptivă de-a lungul aleii principale spre atelier, încercând să găsească o scuză pentru a nu intra. Nu i-a venit nicio idee. Nimic care să nu pară prostie sau nebunie. Și nu voia ca Peg să creadă despre ea că era nebună. Cu o vară înainte, când ajunsese acasă la Peg și Harry, era sigură că și ei vor fi ca toți ceilalți părinți adoptivi, care-i luau pe copii pentru bani și serviciu cu program lejer. Harry era directorul artistic al muzeului de stat și Izzy avea senzația că nu câștigau mulți bani. Dar, din fericire, de această dată se înșelase. Noii ei părinți adoptivi erau de fapt oameni normali, dornici să-i acorde libertatea necesară unei tinere, atât din punct de vedere fizic, cât și emoțional. În casa cu trei etaje a lui Peg și a lui Harry, din Interlaken, ea avea propria ei cameră care dădea spre lac, cu TV, DVD și computer. I-au spus că de ea depindea să le câștige încrederea. Era pentru prima dată când cineva îi pasase mingea, fără ca, mai întâi, să o judece. Și acum, pentru prima dată după mult timp, Izzy simțea că viața ei este normală.

Și totuși, uneori, noua situație i se părea prea bună pentru a fi adevărată. În străfundul minții ei, știa că va apărea ceva sau cineva și va da totul peste cap. Acesta era modul în care funcționa viața ei. Apoi și-a amintit că peste două zile va fi prima ei zi de școală la noua ei școală și stomacul i s-a făcut ghem. Mereu îi era greu să fie eleva cea nouă.

Cu cât se apropiau de atelier, cu atât gâtul și pieptul lui Izzy deveneau mai fierbinți. Ca și mama ei, avea ochi albaștri-argintii, păr

negru și tenul alb. Când se enerva, gâtul și pieptul i se acopereau de pete roșii. Simțea cum pielea i se brăzdează de urme. Când era afară pe pajiștile azilului, era una. Dar acum urma să intre într-una dintre clădiri. Simți nevoia imperioasă de a fugi, iar inima i-o luă razna. *Face parte din slujba mea, și-a spus. Nu are nicio legătură cu mine sau cu mama. În plus, e timpul să renunț la spaimele astea copilărești. Și-a strâns părul lung în vârful capului și l-a prins într-un nod, lăsând briza să-i răcorească gâtul.*

— Nu ți-e cald în bluza asta cu mânecă lungă? a întrebat-o Peg.

— Nu, a spus Izzy, trăgând în jos manșetele și ținându-le strâns în pumni. Este destul de subțire.

— Am remarcat când ți-am împăturit rufele că nu ai nicio bluză cu mânecă scurtă, a spus Peg. Poate mergem la cumpărături și luăm niște haine noi.

Izzy a încercat să zâmbescă.

— Mulțumesc, a spus ea. Dar îmi plac mânecile lungi. Și nu trebuie să-mi speli rufele.

— Nu mă deranjează, a spus Peg, zâmbind. Numai că nu pricep de ce porți mâneci lungi pe vremea asta.

Izzy a ridicat din umeri.

— Nu-mi plac mâinile mele, a spus ea. Sunt piele și os și așa de albe...

— Cele mai multe fete s-ar bucura să aibă brațe lungi și subțiri și picioare ca ale tale, a spus Peg, râzând.

Nu și dacă mi-ar vedea cicatricile, s-a gândit Izzy.

A privit înspre lac și a văzut un grup de oameni adunați lângă țărm, așezați la mese de picnic, plimbându-se, jucând softball și badminton. Cei mai mulți erau îmbrăcați în haine jerpelite, decolorate, și-și târșâiau picioarele de parcă ar fi fost amețiți de medicamente. S-a oprit din mers.

— Cine sunt oamenii aceia? a întrebat-o pe Peg.

Peg a pus mâna streășină la ochi și și-a îndreptat privirile spre țărm.

— Sunt, probabil, de la Centrul Psihiatric Elmira, din apropiere, a spus Peg. Există un loc de campare, lângă lac. Uneori, personalul îi aduce pe pacienți aici, la picnic.

Ochii lui Izzy s-au umplut de lacrimi și a început să meargă din nou, cu privirile în pământ.

Peg a urmat-o.

— Ce s-a-ntâmpat? a întrebat ea.

— Acolo a fost mama mea. La Elmira, a spus Izzy.

Peg și-a pus mâna pe umărul lui Izzy.

— Îmi pare rău. Nu știam.

Izzy și-a ridicat capul și a schițat un zâmbet.

— E în regulă. S-a-ntâmpat cu mult timp în urmă.

— Să știi că sunt dornică să ascult, dacă vei simți vreodată nevoia să povestești.

— Știu, a spus Izzy. Îți mulțumesc.

Dar nu, a continuat ea, în gând. Toate vorbele din lume nu vor schimba faptul că oamenii sunt niște obiecte defecte. Cu șapte ani în urmă, înainte de moartea bunicii, Izzy mersese la trei doctori pentru a scăpa de coșmarurile care se tot repetau. Nimic nu a ajutat. În plus, doctorii habar n-au. Un salon plin de doctori insistaseră că mama lui Izzy era întreagă la minte și la trup și putea face față unui proces. Acum, era la închisoare în loc să primească ajutorul de care avea nevoie. Dar Izzy știa că nebunia era singura explicație pentru faptul că mama îi împușcase tatăl, în timp ce acesta dormea.

Când au ajuns la atelierul dezafectat, o fostă angajată a descuiat ușa și i-a condus înăuntru pe Peg, pe Izzy și pe încă alți doi muzeografi.

— Acesta este locul în care pacienții împachetau creioane și lipeau pungi de hârtie, a spus fosta angajată, cu seninătate, ca și cum le-ar fi arătat o expoziție de pături colorate, la un bălci.

În încăperile sărăcicioase au găsit niște mese goale. Pe pereții crăpați și jupuți atârnavă niște calendare boțite și niște stingătoare vechi de incendiu. Liftul de marfă nu funcționa de ani întregi, așa că Izzy și ceilalți au trebuit să urce trei etaje până în pod, pe o scară îngustă, pășind pe trepte rupte și bucăți de tencuială veche și înlăturând pânzele de păianjen din calea lor. Când au ajuns sus, fosta angajată a descuiat ușa de la pod și s-a proptit în ea, încercând să o deschidă. Ușa nu s-a clintit. Peg i-a venit în ajutor, împingând ușa cu amândouă mâinile. În cele din urmă, ușa a cedat și s-a deschis în

scârțâit de balamale. Aerul stătut, prăfos de pe casa scării a vâjâit, ca și cum podul ar fi luat o gură uriașă de aer. Funcționara i-a condus înăuntru.

În pod era sufocant, mirosea a lemn vechi, a praf și a găinaț. Frunze moarte, suflata de vânt prin geamul spart al unei ferestre de-a lungul anilor, acopereau, ici și colo, podeaua de lemn. De un cui atârna un halat de laborator uzat și câteva valize rupte își vărsau conținutul pe pardoseală. Chei și fotografii, cercei și centuri, bluze și pantofi de piele amestecate cu murdărie și frunze moarte, ca niște lucruri în curs de descompunere scoase dintr-un mormânt. În mijlocul vastei încăperi stăteau o servietă de doctor și ceva ce semăna cu o hartă mototolită, ambele acoperite cu un strat gros de găinaț de porumbel.

Sub căpriori, aproape toată podeaua era ocupată de câteva polițe de lemn. Cu etichete „Bărbați” și „Femei” și inscripționate de la A la Z pe fiecare parte, polițele supradimensionate stăteau perpendicular pe pereții înalți, iar spre centru era un culoar larg, ca intervalul principal dintre rafturile unei băcănii sau ale unei librării. Dar, în loc de conserve cu bunătăți sau cărți, rafturile erau pline cu sute de valize, lăzi, cutii și cufere de voiaj acoperite de praf.

— Ce-i locul acesta? a întrebat Peg, cu vocea plină de teamă respectuoasă.

— Este locul în care își țineau bagajele, a spus fosta angajată. Toate aceste valize și lăzi au fost lăsate în urmă de pacienții care au intrat în azil, dar nu au mai ieșit niciodată. Nu au fost atinse de zeci de ani, de când au fost împachetate de posesorii lor, înainte să ajungă la azil.

Izzy și-a mușcat buza, clipind rapid pentru a-și opri lacrimile. A revăzut imaginea cufărului de călătorie al mamei ei, deschis, pe masa de lângă patul ei de spital, cu lenjeria, sutienele și cămașa de noapte aruncate în dezordine. Nu va uita niciodată momentul în care a intrat pentru prima dată în dormitorul părinților, după ce tatăl ei a fost împușcat. Bunica avea nevoie de ajutor pentru a găsi și a împacheta lucrurile mamei. Izzy deschisese ușurel sertarele măsuței de toaletă a părinților și mirosul familiar al parfumului mamei impregnat pe cămășile brodate și pe costumele de baie ale acesteia a făcut-o să-și aducă aminte de toate lucrurile pe care le pierduse. La momentul

acela, Izzy încă putea simți în aer mirosul sângelui tatălui ei și o adiere de miros de praf de pușcă. Își aducea aminte cum privea fix patul părinților ei, dezasamblat, cu tăbliile și cadrul sprijinite de pereții dormitorului, ca și cum, în sfârșit, se mutau în casa mai mare pe care și-o dorise mama ei întotdeauna. Acum, era tot ce putea face ca să nu fugă din podul azilului, să nu alerge pe trepte în jos spre aerul proaspăt, departe de lucrurile ce aminteau de atâtea vieți risipite și distruse.

— Asta-i o adevărată comoară, a spus Peg.

Se plimba de-a lungul șirurilor de rafturi, atingând ușor cu degetele numele de pe mânerile de piele ale cuferelelor Saratoga și ale lăzilor, mijindu-și ochii pentru a citi ce scrie pe etichete și pe monogramele decolorate. Apoi s-a întors și s-a uitat la fosta angajată, cu ochii larg deschiși.

— Ce intenționați să faceți cu aceste lucruri?

Angajata a ridicat din umeri.

— Presupun că vor fi duse la gunoi, a spus ea.

— Oh, nu! a făcut Peg. Nu putem permite să se întâmple așa ceva. Trebuie să le ducem la depozitul muzeului.

— Pe toate? a întrebat unul dintre muzeografi.

— Da, a răspuns Peg. Nu vă dați seama? Aceste valize sunt la fel de importante ca o săpătură arheologică sau ca un set de picturi vechi. Oamenii aceștia nu au avut niciodată șansa să-și spună poveștile în afara zidurilor spitalului de boli nervoase. Dar noi putem încerca să înțelegem ce li s-a întâmplat, cercetându-le lucrurile personale. Avem rara ocazie de a încerca să le recreăm viețile de dinainte de a veni la Willard!

Peg a privit spre Izzy.

— Nu sună interesant?

Izzy s-a străduit din răspuțeri să zâmbească, dar simțea cum groaza i se așază ca o lespede rece pe piept, strivindu-i-l.

Capitolul 2

Clara

Upper West Side, NYC

Octombrie 1929

Clara Elizabeth Cartwright, în vârstă de optsprezece ani, stătea pe covorul persan gros din fața biroului tatălui ei, ținându-și respirația și aplecată ușor în față, în încercarea de a trage cu urechea, prin ușa sculptată de stejar la conversația părinților. Când era mai mică, decorul opulent al vilei părinților – holul cu lambriuri, podelele lustruite de lemn, portretele înrămate și oglinzile aurite, serviciul de argint pentru ceai pe măsuța din lemn de cireș – o făcea să se simtă ca o prințesă care trăiește într-un castel. Acum, lemnăria groasă și draperiile grele o făceau să se simtă ca un deținut în închisoare. Și nu numai pentru că nu i se permisesese să iasă din casă de trei săptămâni. Casa semăna cu un muzeu plin cu mobilă veche și decorațiuni demodate, care emana idei învechite și credințe arhaice. Îi sugera un mausoleu, un ultim loc de odihnă pentru oamenii morți și muribunzi. Și nu avea deloc chef să fie următoarea la rând.

A expirat adânc și a încercat să se relaxeze. Încercase mai demult să evadeze, dar numai cu asta se alesese. Pe sub ușă, ajungea la ea mirosul de lemn putred de la trabucul tatălui ei, se combina cu parfumul de lămâie al lacului de lustruit mobila și-i aducea aminte de orele petrecute în exact acest loc, împreună cu fratele ei William, așteptând „consultația” zilnică cu tatăl lor, Henry Earl Cartwright. De când ținea ea minte, în fiecare vineri, după școală, teme și o plimbare în parc, așteptau amândoi în fața biroului acestuia, până la cină, făcându-se reciproc să râdă pe mutește, pentru a nu deranja. Apoi, când tatăl lor era gata, îi chema înăuntru, pe rând, să le asculte rapoartele despre școală, să le identifice, din fașă, problemele de comportament, să le explice ce așteptări avea el de la ei, în funcție de vârsta fiecăruia. Li se cerea să stea în picioare în fața biroului uriaș, cu bărbia sus și privirile drept înainte, și să asculte fără să se foiască,

până când tatăl lor dădea din cap și își aprindea trabucul, semn că ei erau liberi.

Mama lor, Ruth, spusese clar că discuțiile despre disciplina și performanțele școlare erau prea stresante pentru structura ei delicată și sensibilă. Mama dormea în fiecare zi după-masă, în timp ce soțul ei avea neplăcuta sarcină de a le face educație copiilor. Abia cu câțiva ani în urmă, când Clara a înflorit, devenind o tânără plină de feminitate, vulnerabilă la șmecheriile și dorințele tinerilor, Henry a insistat ca Ruth să se implice. Ruth se implicase fără tragere de inimă și, abia cu trei săptămâni în urmă, își luase sarcina în serios. Clara se întreba ce ar zice William dacă ar afla că părinții ei o țineau încuiată în casă, ca pe un infractor de drept comun.

Gândul la fratele ei mai mare i-a umplut ochii de lacrimi și i-a făcut inima grea. Trupul lui William fusese scos din râul Hudson în urmă cu un an și jumătate. Își amintea fața tatălui ei în momentul în care aflușe vestea, maxilarul i se mișca involuntar înainte și-napoi, obraji i se înroșeau din ce în ce mai tare, pe măsură ce realiza că fiul lui era mort. Și totuși ochii nu i se umeziseră. Clara își amintea cum se împotriva cu greu pornirii de a-l lovi cu pumnii în piept, de a-i striga că este vina lui. Dar tatăl n-ar fi crezut-o niciodată. Mintea lui era o carte închisă și ferecată, ascunzând în ea doar versiunea lui despre „felul în care trebuie să funcționeze lumea”. Nu l-a îmbrățișat nici pe el, nici pe mama ei. În schimb a suferit îngrozitor, în timp ce ei își jucau rolul de părinți îndurerați. Acum, dacă altceva nu era posibil, era hotărâtă măcar să nu devină următoarea victimă a pumnului de fier al lui Henry Cartwright.

Dacă n-ar fi fost serile de sâmbătă petrecute la Cotton Club, unde putea să fie ea însăși, să râdă și să danseze cu prietenele ei, cu siguranță și-ar fi pierdut mințile, cu multe luni în urmă. Dar ultima oară ieșise cu prietenele ei acum trei săptămâni. I se părea că trecuse un deceniu.

Când era fetiță, se străduise din răspuțeri să le facă părinților pe plac, luase note foarte bune la școală, își păstrase camera curată, nu-i întrerupsese când vorbeau și – cel mai important – niciodată nu le întorsese cuvântul. Apoi, pe măsură ce creștea, și-a dat seama că părinții lor credeau că ea și fratele ei trebuiau să fie doar văzuți, nu și

auziți. Adulții din familie le-au oferit copiilor lor hrană și adăpost, nimic mai mult. În decursul ultimilor doi ani, de la prima dispariție a lui William, pentru Clara a devenit din ce în ce mai ușor să mintă, să spună că se ducea la bibliotecă, atunci când, de fapt, mergea la matineele de după-amiază împreună cu prietenele ei, să vadă un film cu Charlie Chaplin, sau în Central Park, să-i privească pe băieți jucând la Skee-Ball Parlor sau la Shooting Gallery. La început, a fost surprinsă când s-a întors acasă și mama ei n-o aștepta la ușă cu mâinile în șolduri, gata să-l cheme pe Henry să-i aplice pedeapsa pe care o considera el potrivită. Clarei îi răsuna în cap vocea profundă a lui Henry, cuvintele care plesneau, încărcate de furie.

— Locul tău este aici, acasă, să înveți să gătești, să ai grijă de copii, nu să umbli aiurea haimana prin tot orașul! Ce-ai crezut? La dracu', ești o Cartwright! Și ar fi bine să începi să te porți ca atare sau te vei trezi în stradă!

În cele din urmă, și-a dat seama că părinții ei habar n-aveau că ea ieșea. La început, a crezut că erau prea ocupați să-și facă griji pentru William, întrebându-se dacă i s-a ntâmplat ceva sau dacă se hotărâse să o șteargă de-acasă pentru totdeauna, după cearta cu Henry. A început să se întrebe dacă nu cumva mama ei avea, la urma urmelor, probleme cu inima; era cu adevărat excesiv de sensibilă, poate era prea mult pentru ea să aibă grijă de doi copii. Dar apoi și-a dat seama că, în vreme ce fiul ei dispăruse și fiica ei făcea ce poftea, Ruth primea doamne la ceai, vorbea cu florarii și casele de catering despre viitoarea ei petrecere, răsfoia reviste și bea whisky de contrabandă, își comanda rochii noi, bijuterii și blănuri.

După ce a fost găsit corpul lui William, Ruth a încetat să mai dea petreceri. Dar a continuat să bea whisky, în fiecare seară, până leșina. Spunea că alcoolul îi calmează nervii, iar Henry, care-și petrecea zilele văzându-și de afaceri, care ieșea din birou numai pentru a mânca și a dormi, avea grijă ca soția lui distrusă de durere să aibă, în permanență, whisky la discreție. A devenit evident pentru Clara că părinții ei se simțeau ușurați să nu-i mai ducă grija, atâta timp cât ea era acasă la cină, la ora cinci și jumătate fix. Dacă ar fi întârziat, ar fi fost preferabil să fie pe moarte sau moartă de-a binelea.

În ultimele șapte luni, în fiecare săptămână, le spusese părinților ei

aceeași poveste – mergea la un spectacol cu Julia, Mary și Lillian. După spectacol, rămâneau să doarmă la Lillian. Ruth abia dacă o știa pe Lillian, dar era de acord – Clara își putea petrece timpul cu ea și cu celelalte fete –, bazându-se numai și numai pe faptul că mamele lor erau membre ale ligii femeilor și mergeau la aceeași biserică cu Ruth. În mintea ei, Ruth considera că, dacă Juliei și lui Mary li se permitea să-și petreacă noaptea la Lillian, înseamnă că lucrurile erau în regulă.

Numai că, în loc să meargă la teatru, fetele se întâlneau acasă la Lillian să-și onduleze părul una alteia și să se schimbe în rochiile lor de fetișcane, cu mărgele și franjuri. Își rulau ciorapii mai jos de genunchi ca să se vadă că nu purtau corset, își puneau pantofi cu barete și cu tocuri înalte și purtau șiruri lungi de perle care le atârnavă între sâni. Apoi, la ora zece, iubitul lui Lillian le lua cu Bentley-ul lui și le ducea în centru. Fratele lui Lillian îi urma de-aproape, în Rolls-Royce-ul său.

Locul lor preferat, Cotton Club, era un punct de întâlnire la modă aflat la intersecția străzilor 142 și Lenox Avenue, în centrul Harlem-ului, cunoscut drept terenul de joacă al celor bogați. În interiorul întunecat, plin de fum, al clubului, Clara și prietenii ei beau gin de contrabandă, mâncau vișine trase în ciocolată, fumau și dansau charleston și tango. Ascultau jazz de Louis Armstrong și beau până ce de-abia se mai țineau pe picioare.

Și cel mai important, la Cotton Club, Clara l-a întâlnit pe Bruno. El se născuse în Italia, era fiul unui cizmar și venise singur în America. Nu era obișnuit cu luxul unui club din New York. Chiar și așa, prima dată când l-a văzut croindu-și drum prin mulțime, într-o vestă albă cu cravată, arăta ca și cum era de-acolo. A trecut de fetele care-l invitau să danseze, dezinteresat de caviarul și de tăvile cu pahare cu martini, și a traversat sala cu ochii arzători nedezlipiți de Clara. În momentul acela, ea dansa cu fratele lui Lillian, Joe, care era lovit rău și-i spunea baliverne despre slujba lui la bursa din New York și despre cum avea el mijloacele să răsfete o femeie oferindu-i orice ar fi visat ea.

Când Clara l-a văzut pe Bruno îndreptându-se spre ei, inima a început să-i bubuie în piept. Părea iritat, de parcă cineva îi făcea avansuri iubitei lui. Întrebându-se dacă nu cumva o confundase cu

altcineva, ea era pregătită de ciocnire, gata să-i ia apărarea sărmanului Joe cel beat. Atunci, Joe s-a înclinat ca să o sărute și ea s-a ferit, scăpând din mâinile lui transpirate. Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, Bruno a luat-o de acolo și a condus-o rapid până la cealaltă parte a ringului, lăsându-l pe Joe buimac, clătinându-se în mijlocul sălii. În timp ce dansau, Bruno o privea insistent, cu ochi serioși și cu o mână grea așezată pe mijlocul ei. De aproape, arăta ca un Adonis; cu părul negru lucios dat pe spate, cu pielea netedă și bronzată pe fața lui frumoasă. Ea și-a plecat capul, speriată de intensitatea privirii lui.

— Sper că nu era iubitul tău, a spus el cu voce joasă, cu un accent care făcea ca fiecare cuvânt să sune intens și exotic.

Ea a scuturat din cap, privind la oamenii din jurul lor. Lillian și Julia erau la bar, cu paharele cu gin în mâini. Lillian își răsucea perlele între degete, în timp ce Julia îl gândila pe un bărbat chipeș cu o pană din parură.

— Îmi cer scuze pentru că te-am furat de la partenerul tău de dans, a spus el. Dar m-am temut că dacă îi cer permisiunea mă va refuza. Mă ierți?

Atunci, ea și-a ridicat privirea la ochii lui de culoarea abanosului și s-a simțit pierdută. A înghițit în gol, incapabilă să-și desprindă privirile din ochii lui. A zâmbit scurt, încercând să pară amuzată și nonșalantă.

— Presupun, a răspuns ea.

— Crezi că sunt prea îndrăzneț, a spus el și a surâs ușor disprețuitor.

— Nu, a spus ea. Dar eu...

Chiar atunci, a apărut Joe și l-a bătut pe Bruno pe umăr. Bruno s-a întors, iar Joe a ridicat pumnul, cu fața roșie și schimonosită.

— Stai! a strigat Clara, ridicând mâna.

Joe a înghețat, cu pumnul în aer.

— De unde știi că nu este un vagabond? a întrebat el, stropind cu salivă în jur. Mie mi se pare că e un pierde-vară.

— Este în regulă, a spus Clara. Nu făceam decât să dansăm.

— Ești sigură? a întrebat Joe.

— Sunt sigură, a răspuns Clara. Vorbim mai târziu, când mergem

cu toții la cină. Bine?

Joe l-a studiat pe Bruno cu ochii injectați mijiiți, apoi și-a coborât pumnul. Bruno a zâmbit, a întins mâna și s-a prezentat.

— Promit să o aduc pe...

I-a atins Clarei încheietura mâinii, cu degete calde.

— Îmi cer scuze, nici nu-i știu numele.

— Clara, a spus ea, simțind cum i se aprind obrajii.

— Promit să o aduc pe Clara întreagă prietenilor ei, i-a spus el lui Joe.

— Mai bine n-ai mai vorbi așa mios, a spus Joe. Altfel eu și prietenii mei te aruncăm în stradă în două secunde, scurt și cuprinzător.

— Te asigur că sunt om de cuvânt, a spus Bruno.

În cele din urmă, Joe și-a aranjat cravata, i-a strâns mâna lui Bruno și s-a îndepărtat, pe trei cărări.

Bruno i-a întins mâna Clarei.

— Îmi acorzi acest dans, Bella Clara? a întrebat el.

Ea a dat din cap și el a prins-o strâns în brațe. Măgelele de pe rochie îi apăsau mușchii tari de pe piept, în timp ce pantalonii lui îi atingeau genunchii fără ciorapi. Cântecul „Someone to watch over me” era pe sfârșite, dar, pe neașteptate, Clara a simțit nevoia să se așeze. Își simțea genunchii moi și, pe dinăuntru, era cuprinsă de nervozitate. Dansase cu zeci de bărbați la Cotton Club, unii care îl știau pe tatăl ei și sperau să pună mâna pe averea ei, alții care erau sincer interesați să o cunoască mai bine. Dar nimeni nu o făcuse să se simtă în acest fel. L-a prins mai strâns de mână, întrebându-se dacă de vină pentru starea ei de amețală era ginul sau aroma de mosc a coloniei lui.

— Ești bine? a întrebat el. Ai nevoie de aer curat?

Ea a scuturat din cap.

— Sunt bine, a spus ea. Cred că băutura m-a amețit puțin, asta-i tot.

— Nu te las să cazi, a spus el.

Apoi și-a aplecat capul, i-a adulmecat urechea, respirația lui caldă provocându-i Clarei fiori. Chiar atunci, cântecul s-a terminat și el a încetat să se legene. Totuși, nu i-a dat Clarei drumul din brațe.

— Ți-ar plăcea să vii la cină cu mine și cu prietenii mei? a întrebat ea, cu voce răgușită. După cină, întotdeauna, luăm o cafea...

— Mi-ar plăcea mult, a răspuns Bruno.

Mâna lui i-a mângâiat conturul maxilarului și i-a înălțat bărbia.

— Dar am ceva de făcut mai întâi.

Apoi și-a lipit gura de gura ei, sărutând-o atât de apăsător încât dinții lui aproape că i-au mușcat buzele. La început, ea a opus rezistență, dar apoi i-a răspuns la sărut și s-a topit în brațele lui. Zgomotul râsetelor și al clinchetelor de pahare a dispărut și singurul lucru pe care-l mai auzea era bubuitul propriei inimi. Sub pleoapele ei închise fulgerau lumini albe și fierbințele dorinței i-a cuprins viscerele. Când s-au dezlipit, el a privit-o, fără suflu.

— Vezi, uneori, este mai bine să nu pui întrebări, a spus el.

Ea a dat din cap, incapabilă să mai vorbească.

Mai târziu, la cină, au stat singuri într-un separeu, au băut cafea și au împărțit o bucată de plăcintă cu măr. Lillian, Julia și restul găștii vorbeau și râdeau în două separeuri mari de dincolo de interval, dar Clara și Bruno abia dacă-și dădeau seama că ei erau acolo. El i-a povestit despre familia lui din Italia și despre visurile lui de a-și construi o viață de succes în America. Ea era surprinsă să vadă că se deschidea în fața lui mai mult decât o făcuse cu oricine altcineva, cu excepția lui William. I-a mărturisit frustrările ei în relația cu părinții și a lăcrimat când i-a vorbit despre iubitul ei frate decedat. Bruno s-a întins peste masă și a luat-o de mână, spunându-i că înțelegea problemele spinoase de familie. Mai mult decât orice, își dorea o familie a lui, o familie în care soții să se iubească unul pe celălalt și să fie împreună, indiferent de ce se întâmplă. Ea își dorea același lucru.

Spre sfârșitul nopții, nu mai putea niciunul să-și țină mâinile acasă și, spre sfârșitul săptămânii, s-au întâlnit în apartamentul lui. La sfârșitul lunii, Bruno devenise membru al găștii și până și fratele lui Lillian, Joe, credea că Bruno era un tip mișto.

Acum, așteptând în fața biroului tatălui ei, Clara putea auzi vocea baritonală a acestuia de cealaltă parte a ușii sculptate de stejar, hodorogind ca un tren ce-ncetinește, în timp ce mama ei scâncea și pufnea, într-un schimb tăcut de vorbe mânioase. Cei doi nu se certau. Vorbeau despre Clara, enervați că, pentru prima dată, ea nu se

supunea de bunăvoie planurilor lor.

Clara și-a pus protector mâna pe abdomen, clipind pentru a opri lacrimile ce-i umezeau ochii. Petrecerea de logodnă urma să fie mâine-seară, cu tot cu fotograf, cu catering și cu părinții prietenilor ei importanți. Partenerul de afaceri al tatălui ei, Richard Gallagher, invitasese zeci de oaspeți, nerăbdător să o prezinte pe viitoarea soție a fiului său. Invitațiile fuseseră trimise cu zece zile în urmă și numai câteva se întorseseră cu răspuns negativ. James Gallagher, bărbatul cu care urma să se căsătorească Clara, trimisese la curățat și lustruit inelul de două karate al mamei lui decedate, cu indicația de a se adăuga patru diamante, pentru a fi la înălțimea evenimentului. Ruth pregătise rochia Clarei și angajase un hair-stylist pentru a o coafa pentru petrecere. Totul mergea exact cum planificaseră părinții Clarei. Musafirii vor sosi crezând că vor sărbători aniversarea lui Ruth și a lui Henry și apoi, chiar înainte de cină, vor fi surprinși de anunțul logodnei Clarei cu James.

Brusc, putoarea de ou stricat a apei fermentate i-a umplut Clarei nările și aproape că i-a venit să vomite. Mirosul venea de la vaza cu flori de la capătul mesei de cireș. S-a îndepărtat de ușă, și-a astupat nasul și gura cu o mână, încercând să-și liniștească stomacul răsculat. Dacă mai stătea mult pe culoar, repetându-și discursul, fie va leșina, fie va vomita. Așa că, acum ori niciodată... A bătut la ușa biroului.

— Cine este? a urlat tatăl ei.

— Sunt eu, a răspuns ea, cu vocea sugrumată.

A tușit ușor și a continuat:

— Sunt eu, Clara. Pot intra?

— Intră! a spus tatăl ei.

Clara a pus mâna pe mânerul ușii și l-a rotit ușor și abia atunci a realizat că cealaltă mână îi era încă așezată în josul abdomenului. Sângele i s-a ridicat în obraji și și-a întins mâinile cu pumnii strânsi de-o parte și de alta a trupului. Știa că mama ei o urmărea, apreciindu-i din ochi grosimea taliei, estimându-i apetitul de la micul dejun, numărându-i tampoanele igienice de sub chiuvetă. Dacă ar fi intrat în biroul tatălui ei protejându-și abdomenul cu mâna, mama și-ar fi dat seama, într-o clipă, că i se adevăriseră cele mai rele temeri.

Clara a tras aer în piept și a deschis ușa.

Mama ei stătea pe canapeaua de culoare trandafirie de lângă șemineu, cu picioarele pe un scaun tapițat, și-și făcea vânt cu un evantai înflorat.

Ca de obicei, părul ei castaniu era pieptănat în sus, fixat în vârful capului într-un coc cu bucle lejere. Spre surpriza Clarei, fusta șifonată, lungă până în pământ, a mamei, era ridicată, lăsându-i la vedere gleznele albe deasupra ghetelor cu vârfuri ascuțite și cu șireturi. Ruth credea că o femeie cumsecade trebuie să-și țină întotdeauna acoperite brațele și picioarele, indiferent de situație. *Chiar că e supărată, s-a gândit Clara.*

Clara nu prea știa când s-a întâmplat, dar ajunsese să disprețuiască rochiile victoriene ale mamei ei, coafura demodată, broșele cu camee și inelele. Orice prețiozitate și orice expresie demodată îi aminteau Clarei de stilul îngrijit al mamei ei. Chiar și sunetul fustelor ei suprapuse foșnind pe culoare, pocnetul pe podele al încălțărilor ei cu talpă tare o făceau pe Clara să-i crape obrazul de rușine.

Acum, Ruth stătea și-și netezea rochia cu mâinile, în timp ce corsetul îi subția talia fină. Instinctiv, Clara și-a tras umerii înapoi și și-a supt stomacul, sperând că mama ei nu va remarca că nu purta corset.

Clara fusese strânsă în primul ei corset la vârsta de șase ani, după ce mama îi măsurase talia și spusese că este oribil de groasă. Ruth decretase că, dacă nu se iau măsuri preventive imediat, ținuta și sănătatea Clarei vor avea de suferit și niciun bărbat în toate mințile nu s-ar căsători cu o fată-băiețoi, cu o talie mai groasă de patruzeci și cinci de centimetri. În seara aceea, mama ei a legat-o strâns într-un corset cu balene, spunându-i că-l va putea scoate numai în caz de boală sau pentru baie. Peste o săptămână, Clara și-a desfăcut șireturile, în mijlocul nopții, ca să poată dormi. În dimineața următoare, Ruth a găsit corsetul zăcând pe podea, lângă patul Clarei, și a smuls-o pe aceasta dintr-un somn adânc pentru a-i aplica cuvenita bătaie la fund. După aceea, în fiecare noapte din următoarele două săptămâni, i-a legat mâinile cu o batistă de mătase, la nivelul încheieturilor, ca să nu mai facă prostii. Când Clara a mai crescut, corsetele ei erau strânse din ce în ce mai tare de brațele musculoase ale unei dădace robuste, pline de solitudine. La

optsprezece ani, talia Clarei măsoara patruzeci și cinci de centimetri și mama ei încă o lua peste picior, amintindu-i în mod repetat că talia ei măsoara doar patruzeci și uitând că fiica ei era mai înaltă decât ea cu cinci centimetri.

Acum, în biroul tatălui ei, Clara privea în direcția mamei ei. Ruth ar fi îngrozită dacă ar găsi brățările, parurile și rochiile cu franjuri ascunse în fundul șifonierului ei, înghesuie în cufărul ei de voiaj, sub un costum de lână vechi. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Ruth a pufnit și și-a întors privirea spre fereastră, strângând din buze până ce acestea i-au devenit o linie subțire și aspră. Tatăl și-a înălțat sprâncenele, a început să bată cu o brichetă de argint în masă, mușcând din trabuc. Ca de obicei, purta un costum-business în dungi albe și mustața tip morsă, lăsată pe buza de sus.

— Ce este? a întrebat el.

Clara și-a desfăcut pumnii și și-a unit palmele în dreptul taliei, încercând să le stăpânească tremurul.

— Pot să-ți spun ceva? a zis ea, străduindu-se să vorbească egal.

Mama a mormăit ceva pentru sine și s-a dus la fereastră, în foșnetul fustelor. A tras draperia și s-a prefăcut că privește afară.

Henry și-a scos trabucul din gură.

— Dacă este vorba despre mâine-seară, conversația s-a încheiat. Petrecerea se ține așa cum am stabilit.

Clara a înghițit în sec, cu stomacul făcut ghem.

— Bineînțeles! a spus ea. Așa și trebuie! Tu și mama nu ați mai dat o petrecere pentru aniversarea voastră de ani de zile!

La aceste cuvinte, mama s-a întors și s-a îndepărtat de fereastră.

— Știi foarte bine de ce dăm petrecerea, a spus ea. Pentru tine! Și pentru James! Este prima oară, de luni de zile, când vrem să sărbătorim ceva!

Clara a scrâșnit din dinți, chinându-se să zâmbească.

— Știu, mamă, a spus ea. Și apreciez toate eforturile voastre. Le apreciez din tot sufletul, numai că...

— Ai tu idee cât de norocoasă ești că există un bărbat ca James care vrea să se căsătorească cu tine? a întrebat Ruth.

Vrea, s-a gândit Clara. Pentru că am așa de multe neajunsuri și defecte, niciun om cu mintea-ntreagă nu m-ar lua vreodată de soție.

Apoi, din nou, poate că ai dreptate, mamă. James nu este în toate mințile. Este un afemeiat josnic și abuziv. Dar ce-ți pasă ție, atâta timp cât mă ia de pe capul tău? Atâta timp cât mă ține departe de Bruno?

Clara a pășit înspre tatăl ei, cu obrajii și ochii în flăcări.

— Dar, tată, a spus ea, eu nu sunt pregătită să mă căsătoresc! Mai ales cu James!

Henry a rămas în picioare și și-a strivit trabucul într-o scrumieră, apăsând din ce în ce mai puternic, încât degetele i s-au înroșit.

— Clara, a spus el, am mai vorbit despre asta. Mama ta și cu mine ne-am exprimat clar...

— Dar ce simt eu nu contează? a spus Clara, cu inima pe punctul să-i explodeze. Ce vreau eu nu contează?

— Ești prea tânără pentru a ști ce vrei, a spus tatăl ei.

— Nu, a spus Clara, privindu-l direct în ochi. Nu sunt. Ți-am mai spus. Vreau să merg la facultate.

(Era singura scuză la care se putea gândi pentru a-i determina să anuleze logodna. Măcar pentru moment. La un moment dat, voise să meargă la facultate pentru a scăpa de părinții ei, să învețe să fie secretară sau, poate, soră medicală. Voia să fie capabilă să stea pe propriile-i picioare. Dar acum visurile ei se schimbaseră. Pentru prima dată în viață, știa cum este să fii iubită și prețuită. Nu voia decât să-și împartă viața și să facă o familie cu Bruno.)

— Lillian merge la facultate, a continuat ea, conștientă că era un argument slab.

— Nu dau doi bani pe ce fac prietenele tale! a spus tatăl, roșu la față.

— Nu ne dăm banii noștri câștigați cinstit ca să ne trimitem fiica de-acasă, pentru ca, sub aparența unei educații mai înalte, să poată fuma, bea și participa la petreceri deșănțate! a spus mama.

Clara și-a dat ochii peste cap și un chicot neîncrezător i-a scăpat printre buze. Știa că mama ei se gândea la ultimul cântec pus în circulație: „Ea nu bea, nu gustă toate, nu a fost la facultate”. *Bineînțeles* că așa gândea mama ei.

— Mamă, nu pentru asta merg fetele la facultate, a spus Clara.

— Este vorba de băiatul acela, Bruno, nu-i așa? a spus mama. Acel imigrant pe care l-ai adus în casa noastră, la cină, acum câteva

săptămâni?

Clara a simțit cum obrajii îi iau foc.

— Nu știi, mamă, a spus ea. Asta este? Pentru asta vrei să mă căsătoresc cu James? Ca să mă ții departe de Bruno?

În mintea Clarei se derula amintirea acelei teribile seri în care-l adusese pe Bruno acasă, pentru a-i cunoaște părinții. Scenele curgeau în capul ei ca niște fotografii în automatul din sala de jocuri. Bruno la ușă, zâmbind, cu părul lui negru și des pieptănat dinspre frunte spre spate, cu mâinile în buzunarele sacoului împrumutat. Clara i-a mulțumit că a venit și l-a sărutat pe obraz, aspirând parfumul pielii lui mătăsoase, un amestec de cremă de ras Barbasol și săpun Lifebuoy. Ajunsesse cu cincisprezece minute mai devreme, avertizat fiind că Ruth detesta întârzierile.

Clara i-a scos mâinile din buzunare și i-a îndreptat cravata, cu fluturi în stomac. A încercat să-și păstreze calmul pentru ca el să nu se emoționeze, i-a spus să inspire adânc, i-a reamintit să-i strângă mâna tatălui ei, apoi l-a condus prin foaier și pe hol înspre salon. El se uita cu gura căscată la candelabrele cu globuri-crin și la picturile înrămate, fără nicio îndoială surprins că ea trăia într-o casă atât de extravagantă. Îi spusese lui Bruno că tatăl ei lucrează în domeniul bancar, îngrijorată că adevărul l-ar fi speriat și l-ar fi făcut să dea bir cu fugiții. Henry Cartwright era proprietar pe jumătate din Swift Bank, cea mai mare bancă din Manhattan, cu filiale în toate cartierele New Yorkului și în câteva comunități din nordul statului. Mama ei, Ruth, era singura moștenitoare a Bridge Bros, un lanț de magazine de îmbrăcăminte.

Clara a deschis ușa ivorie care dădea în salon și l-a împins pe Bruno înăuntru. Părinții ei beau ceaiul de dinainte de cină, mama așezată lângă șemineu, tatăl sprijinindu-se cu un braț pe polița de marmură de deasupra acestuia. Henry și-a ridicat privirea când Bruno și Clara au intrat în încăpere, apoi a mormăit ceva și a căutat în buzunarul pentru ceas. La început, Ruth s-a ridicat în picioare, cu un zâmbet strălucitor pe figură. Dar, când a văzut sacoul nepotrivit și pantofii uzați ai lui Bruno, s-a așezat la loc.

Clara și-a încheștat fălcile și l-a condus pe Bruno spre tatăl ei, sperând că acesta va fi impresionat de povestea lui Bruno despre

venirea lui în America, singur, pentru a-și construi o viață nouă în patria libertății. La urma urmelor, tatăl lui Henry făcuse același lucru în 1871, aducându-și mireasa cu el, din Anglia în SUA. Dar, în loc să strângă mâna întinsă de Bruno, tatăl ei a scotocit din nou în buzunar după ceas și a declarat că era ora cinei. Ruth s-a ridicat și și-a fâlfâit degetele delicate în aer, semn că-i permitea lui Bruno să-i atingă mâna. Bruno i-a strâns mâna și a înclinat capul.

— Sunt încântat să vă cunosc, doamnă Cartwright.

Ruth i-a adresat un zâmbet de-abia schițat, apoi l-a luat de braț pe soțul ei și au pornit agale spre sufragerie. Clara l-a bătut ușor pe Bruno pe braț și i-a urmat, făcând cu ochiul la adresa părinților ei și dându-și ochii peste cap. Bruno s-a încruntat întrebător, neștiind ce să creadă. A inspirat adânc și a expirat prelung. Ea a spus „Te iubesc” și l-a sărutat pe obraz. În cele din urmă, a zâmbit și el. Fără nicio vorbă, s-au așezat la masă, părinții în capetele mesei, ea și Bruno unul în fața celuilalt, pe laterale. Ca să-l vadă pe Bruno, Carla trebuia să privească pe lângă una dintre vasele ridicol de mari pe care mama ei insistă să le așeze peste tot prin casă.

Întotdeauna, Clara se întrebese dacă Ruth așeza vaza pe masă ca să nu fie nevoită să se uite la Henry în timpul cinei, iritată, fără îndoială, când el sorbea cu zgomot supa sau mesteca prea repede. Henry mânca cu mare plăcere și lăcomie, băgând în gură înainte de a termina de mestecat, punându-și în farfurie ultima bucată de pește sau de pui de pe platou, înainte ca alții să-nceapă măcar să mănânce. Henry era întotdeauna primul care termina și o necăjea fără rost pe Ruth. Clara considera manierele grosolane ale lui Henry caracteristice pentru felul în care trăia el, luând tot ce voia fără pic de respect sau atenție la cei din jurul lui, însușindu-și orice ca și cum era dreptul lui exclusiv. Acum, Clara s-a ridicat de pe scaun, a luat florile de pe masă, le-a dus în cealaltă parte a camerei și le-a așezat pe bufet. Ruth a urmărit-o fără o vorbă, cu gura căscată de uluire.

Cât timp fata-n casă le-a servit supa, Ruth a privit în farfuria din fața ei. Henry s-a uitat lung la Bruno și la Clara, cu fruntea încruntată, analizând situația. Când Clara și-a dat seama că se uită la ea, el și-a lăsat privirea în jos, preocupat brusc să-și aranjeze șervetul în poală. Normal, Ruth a trebuit să-i amintească acest lucru.

Clara a prins strâns marginea feței de masă și s-a ridicat în picioare.

— Tată, a spus ea, încercând să pară binedispusă, Bruno lucrează abia de șase luni la docuri și a fost deja promovat șef de echipă.

Henry a grohăit și a luat o lingură plină cu supă.

— Vă mulțumesc pentru că m-ați invitat în casa voastră, a spus Bruno. Este foarte amabil din partea voastră să-i primiți atât de frumos pe prietenii fiicei voastre.

Clara s-a uitat la mama ei, în așteptarea unui răspuns. Ruth îi repetase în permanență Clarei, în copilăria acesteia, că, înainte de toate, ea îi judeca pe oameni după maniere. Întotdeauna afirma că poți spune o mulțime de lucruri despre educația unei persoane după cum folosește cuvintele „te rog” și „mulțumesc”. Evident, manierele contau numai când îi convenea lui Ruth. În capul mesei, Ruth cufunda acum lingura în supă, cu privirile în farfurie, ca și cum mâncatul era cel mai interesant lucru pe care-l făcuse vreodată. Clara simțea cum i se urcă sângele la cap. În mod normal, când aveau oaspeți la cină, Ruth vorbea fără oprire, exprimându-și opiniile despre artă, despre teatru, despre cele mai moderne dispozitive electrice, punând întrebări până când devenea nesuferită. Chiar și după moartea lui William, afișa cel mai elegant comportament față de musafiri. Lucru subînțeles, la urma urmelor.

— Mamă? a spus Carla. Întotdeauna ai spus că este o grosolanie să-i ignori pe ceilalți.

— Oh, a făcut Ruth. Scuze.

Și-a pus jos lingura, s-a șters la gură cu șervetul și s-a așezat mai confortabil pe scaun.

— Nu mi-am dat seama că musafirul tău vorbește cu mine. Îl analiza pe Bruno, cu sprâncenele ridicate.

— Ce spuneai, tinere domn?

— Voiam să vă mulțumesc pentru că m-ați invitat în frumoasa voastră casă, a spus Bruno.

— Ești bine-venit, a replicat Ruth.

Apoi, fără alt cuvânt, și-a luat lingura și a început să mănânce din nou, cu cerceii de perle legându-i-se lângă gâtul palid.

Venele pulsau la gâtul Clarei de parcă erau gata să explodeze.

Așadar așa va fi jocul. Se vor uita o singură dată la Bruno și vor lua o hotărâre în ceea ce-l privea. Era din cauza hainelor lui, a slujbei lui sau a accentului și pielii lui bronzate? Și-a încleștat mâinile în poală, înfigându-și unghiile în palme.

Clara îi spusese lui Bruno că tatăl ei va fi impresionat de ascensiunea lui rapidă, chiar dacă era numai în cadrul unui port local. Crezuse că tatăl ei va fi plăcut surprins că Bruno pusese deja deoparte destui bani pentru a închiria un apartament. Făcea economii și pentru investiții, sperând să cumpere acțiuni la bursă. Spusese că Henry se va bucura să-i dea sfaturi, să-i dea ponturi și, poate, numele unui investitor de încredere pentru a-l îndruma în direcția bună. Acum, se muștra cu asprime că fusese atât de proastă și oarbă. Ce-și imaginase de-l adusese pe Bruno aici?

Mintea ei o luase la goană, încercând să găsească o cale de ieșire, să pună capăt mai repede acestei cine dezastruoase. S-a prefăcut că-și mănâncă supa, în timp ce stomacul i se zbătea. Se întreba ce credea Bruno. Vedea că ea era înnebunită de supărare? Știa că, dacă ea ar fi avut cea mai vagă idee că părinții vor reacționa în acest fel, nu l-ar fi chemat niciodată la ea? Sau credea oare că totul era aranjat? Simțea cum pieptul și gâtul ei devin din ce în ce mai fierbinți, că obrazii începeau să-i ia foc. Atunci, pe neașteptate, tatăl ei a început să vorbească.

— Încerc să înțeleg ceva, a spus el, privindu-l direct pe Bruno, pentru prima dată.

S-a oprit și și-a sprijinit brațele de masă, cu un deget îndreptat spre Bruno.

— Apropo, care este numele tău de familie?

— Moretti, domnule, a spus Bruno. Bruno Moretti. Port numele tatălui meu decedat.

— Hmm, a făcut Henry, înălțându-și bărbia. Și ce făcea tatăl tău în Italia?

— Era cizmar. Era foarte priceput, domnule.

— Înțeleg, a spus Henry. Deci tatăl tău a fost cizmar și tu lucrezi la docuri? Pe South Street Seaport?

— Da, domnule, a răspuns Bruno, cu un zâmbet imperceptibil pe buze.

Clara și-a simțit moralul ridicându-i-se puțin. A tras aer în piept, prima gură profundă de aer de la apariția lui Bruno la ușă. Tatăl ei vorbea cu Bruno. Era primul pas.

— Și cât câștigi din munca la docuri? a întrebat Henry.

— Tată! a intervenit Clara. Ai spus întotdeauna că este nepoliticos să întrebi pe cineva despre finanțele personale.

Henry s-a uitat cercetător la Clara, încruntându-se.

— Presupun că Bruno se află aici pentru că o curtează pe fiica mea, a spus el. În acest caz, am dreptul să-l întreb orice doresc.

— E-n regulă, i-a spus Bruno Clarei.

A zâmbit și și-a îndreptat atenția spre Henry.

— Câștig destul pentru a avea propriul meu apartament, domnule Cartwright. Am fost deja promovat șef de echipă.

— Și unde este acest apartament? a întrebat Henry.

— Pe Mulberry Street, domnule, a răspuns Bruno.

— În Little Italy? a întrebat Henry.

— Da, domnule, a răspuns Bruno.

Henry a mormăit în barbă, apoi și-a trecut o mână peste mustață.

— Fiica mea este obișnuită cu luxul, a spus el. Crezi că ești în stare să ai grijă de ea cum trebuie dintr-un salariu de hamal în port?

— Poate că nu, domnule, a răspuns Bruno. Dar îmi croiesc drum în sus și...

— Îți croiești drum în sus spre ce? Aspiring să devii cizmar ca tatăl tău? Fiica mea nu poate trăi din mila mea pe vecie, știi bine. Sper că nu contezi pe asta.

Claire l-a privit uimită pe Bruno, cu inima bătându-i ca o nicovală în piept. Lui Bruno i-a căzut fața și se uita țintă la masă, cu tâmpile pulsându-i intens. Dar și-a întors privirea numai pentru o clipă. Fără să-i scape nimic, și-a înălțat bărbia și l-a privit pe tatăl ei în ochi.

— Cu tot respectul datorat, domnule, fiica dumneavoastră mi-a spus că, înainte de a intra în afacerea cu banca, ați vândut pantofi pentru a vă câștiga existența. Foarte posibil, chiar pantofii pentru care tatăl meu a devenit faimos. Moretti Salvatore?

Spre surpriza Clarei, tatăl ei s-a albit. S-a lăsat pe spate în scaun și și-a dres glasul.

— N-am auzit de numele ăsta.

— Poate pentru că acolo unde ați lucrat se vindeau numai pantofi cu preț redus, domnule? a spus Bruno. Pantofii tatălui meu se vând numai în magazine specializate scumpe.

Clara și-a mușcat buza, încercând să-și înăbușe râsul. Nu mai văzuse pe nimeni să-l facă pe tatăl ei să se enerveze. Dar amuzamentul ei n-a durat mult. Ar fi trebuit să știe că nimeni nu-l putea face de râs pe Henry Cartwright și scăpa așa, pur și simplu.

— Dacă tatăl tău a fost un designer faimos de pantofi, a spus Henry, ce cauți tu aici, în America, lucrând la docuri pentru ca să ai ce mânca?

Bruno a strâns din buze și s-a îmbujorat. Apoi și-a dres glasul și a spus:

— Tata a murit anul trecut. Unchiul meu și fratele mai mare au preluat afacerea. Din nefericire, este mult adevăr în zicala care spune să nu amesteci afacerile cu familia. Eu și fratele meu nu ne-am înțeles. Pentru a nu ne certa, eu am renunțat la afacere. În plus, eu am visat dintotdeauna să trăiesc în America. Am venit aici să-mi dovedesc că pot. Știu că pot reuși de unul singur, pentru că sunt puternic și hotărât, exact ca tatăl meu.

Henry s-a lăsat pe spate în scaun, cu brațele încrucișate.

— Bine, a spus el. Cred că trebuie să-ți dovedești mai întâi ție că poți și apoi să vii aici și să mi-o dovedești mie. Pentru că, până acum, nu sunt deloc impresionat.

Clara a lăsat să-i cadă lingura de argint în farfuria de porțelan cu margine aurită, provocând un clinchet. Și-a împins scaunul în spate și s-a ridicat în picioare.

— Îmi cer scuze, Bruno, a spus ea. Iartă-mă că te-am făcut să treci prin situația asta. Habar n-am avut că părinții mei sunt așa de închiși la minte. Dacă aș fi știut, n-aș fi încercat niciodată să vă fac cunoștință. Trebuia să fi cinat în apartamentul tău, cum facem de obicei vineri seara.

Ruth și-a pierdut suflul și chipul i-a pălit. Și-a dus o mână la gât, în timp ce dădea din buze, ca un pește care-și dă duhul.

— Nicio problemă, a spus Bruno. Înțeleg perfect. Tatăl tău este îngrijorat...

— Nu, a spus Clara. Crede-mă, e prea târziu pentru orice

înțelegere. Te rog, hai să plecăm, acum.

Bruno s-a ridicat, iar Clara a ocolit masa și l-a luat de mână. Fără să privească înapoi, l-a condus afară din sufragerie. În urma lor, Henry striga și înjura, cerându-i Clarei să facă stânga-mprejur și să vină înapoi, imediat. Clara nici nu l-a băgat în seamă.

Asta se-ntâmplase cam cu aproape o lună în urmă. Trei zile mai târziu, părinții îi spusese ră despre aranjamentele de căsătorie cu James. Din acel moment, i se interzisesse să iasă din casă. Nu știa dacă Bruno o căutase, pentru că nu avusese voie să răspundă la ușă sau la telefon și slujnica fusese instruită să nu-i spună cine venise să o viziteze. Acum, în birou, mama se uita lung la ea.

— Te rog, poartă-te cu respectul pe care-l merit, a spus Ruth. Știi că niciodată nu mi-am dorit altceva decât ce este mai bine pentru tine. Vreau să te căsătorești cu James pentru că este un bărbat cumsecade.

— Tocmai că nu e! Este...

— El va avea grijă de tine, te va hrăni și te va îmbrăca, vei trăi într-o casă frumoasă, a spus Ruth. Îți va oferi felul de viață cu care ești obișnuită!

— Mamă, poți să crezi sau nu, dar nu toată lumea se căsătorește pentru bani, a spus Clara, nereușind să-și ascundă dezgustul.

— Nu-i vorbi mamei tale în acest fel! a intervenit Henry, căruia îi tremura falca.

Dar era prea târziu. Ceva se schimbase în mintea Clarei. Odată ce începuse să spună ce gândea, nu s-a mai putut opri. Era ca și cum ani de frustrare și furie începuseră să clocotească, revărsându-se pe neașteptate.

— Numai de asta îți pasă, nu-i așa? i-a spus ea lui Ruth. Preferi bijuteriile și o casă frumoasă în locul unei familii unite și fericite.

— Nu-i adevărat! a replicat Ruth, cu o expresie rănită în privire. Cum poți fi atât de josnică și caustică, tocmai când știi prin ce-am trecut? Fratele tău nu mi-ar fi vorbit niciodată în acest fel! Nu-i de mirare că a plecat. Probabil că s-a temut să împartă averea cu tine.

— N-a plecat din cauza mea! a spus Clara. A plecat pentru că l-a alungat tata și pentru că tu nu i-ai fost alături. Îmi pare rău, dar uneori cred că mai degrabă ai călca pe cadavrul fiului tău pentru a

ridica de jos un dolar căzut pe stradă.

Henry a ocolit biroul, cu pumnii strânși.

— Cere-ți scuze, domnișoară! a spus el, cu buzele tremurându-i nervos. Te măriți cu James în septembrie, și cu asta basta!

Clara a simțit că ceva s-a schimbat în capul ei, ceva esențial și definitiv, ca și cum ar fi trântit o ușă grea în urma ei. Ani de zile stătuse drepti și-i lăsase să-i dirijeze viața, de la a-i spune cu ce să se îmbrace până la cursurile pe care să le urmeze la școală. Mama o instruisese pe slujnică să verifice săptămânal camera Clarei, pentru a se asigura că nu ascunde acolo țigări sau alcool. Henry îndepărtase cărțile „nepotrivite” și nu-i permisesese Clarei să facă lecții de pian, pentru că era indecent. Îi spusese cum să-și cheltuiască alocația, returnând rochiile care nu-i plăceau lui. Clara nu-și dădea seama dacă era vorba de instinct matern sau de altceva, dar nu a mai putut suporta.

— De ce? a strigat ea. De ce vrei atât de mult să mă măritați? Pentru că familia lui James este bogată și nu va trebui să mă mai sprijiniți financiar? Sau pentru a vă pune afacerea la adăpost, pentru a vă asigura că tatăl lui James va fi mereu partenerul tău?

Henry a apucat-o de umăr și a zgâlțâit-o violent, înfigându-și degetele groase în carnea ei.

— Nu-ți permit să-mi vorbești așa! a spus el, cu ochii scăpărându-i de furie.

Clara nu-și dădea seama dacă nu cumva tatăl ei nu se lupta cu el însuși, încercând să n-o azvârle cât colo.

I-a aruncat o privire dușmănoasă mamei ei.

— Cum poți sta acolo lăsându-l să-mi facă așa ceva? a spus ea. Cum poți să-ți alegi soțul în defavoarea copiilor? Știu că asta i-a făcut și lui William! Știu că și-a bătut fiul, propriul său fiu! Și tu nu ai făcut nimic!

— Să nu îndrăznești să-l amesteci pe William în povestea asta! a spus mama ei.

— De ce nu? a întrebat Clara. Tu l-ai lăsat pe tata să-l distrugă, de ce nu și pe mine?

Ruth și-a pus încheietura fină a mâinii pe frunte și a căzut pe canapea. Henry i-a dat drumul Clarei și a alergat la soția lui,

îngenunchind lângă ea.

— Uite ce-ai făcut! a spus el, aruncând o privire rapidă spre soția lui. Ai făcut-o să plângă!

Clara s-a uitat lung la părinții ei și furia stăpânită ani de zile i-a umflat pieptul.

— William a făcut totul pentru voi, a spus ea. A muncit zi și noapte, lângă tine, ani și ani. A renunțat la tot, numai ca să te convingă de calitățile lui. Dar niciodată nu a fost destul, așa-i? Nu ai putut să-i recunoști calitățile pentru că asta ar fi însemnat să-i oferi ceea ce merita!

La aceste cuvinte, tatăl s-a ridicat, a traversat camera și a plesnit-o pe Clara peste față. Ea s-a rotit într-o parte, și-a regăsit echilibrul și și-a pus mâna pe pieptul ce i se zbătea puternic, privind printre lacrimi.

— Ce-a făcut? a mârâit ea, înfruntând privirea tatălui ei. Ce a făcut atât de groaznic încât să încetezi să-l mai iubești?

— Te avertizez, a spus tatăl ei. Un singur cuvânt în plus și voi...

— Oh, e-n regulă, a replicat ea, cu lacrimile fierbinți și roindu-i pe obraji. Ai crezut că este proprietatea ta pentru că lucra pentru tine. L-ai tratat ca pe un sclav, în timp ce tu luai banii. În cele din urmă, s-a săturat și a pus picioru-n prag. Dar tu n-ai putut suporta, așa că l-ai aruncat în stradă!

Clara a aruncat o privire înspre mama ei.

— Și tu l-ai lăsat să facă asta! Niciodată nu ai dorit să auzi și versiunea lui William. Nu te-ai deranjat niciodată să afli dacă are unde să stea, dacă are ce mânca!

— Încetează, imediat! a urlat Henry. Altfel o să regreti!

— Nu regret nimic, a spus Clara. Singurul lucru pe care-l regret este că nu am văzut adevărul mai devreme.

Henry a dat grăbit ocol biroului, a ridicat receptorul și a format un număr. În timp ce aștepta să i se răspundă, cu fața congestionată și cu falca tremurându-i, își privea soția care continua să plângă. Lumina candelabrelor se reflecta în sudoarea de pe fruntea lui. Clara s-a întors pentru a ieși. Dacă iese, rămâne fără niciun șanț. Dacă rămâne, este prinsă în cursă. Altă cale nu exista. A pus mâna pe clanță.

— Da, locotenente? a spus tatăl ei, la telefon. La telefon Henry Cartwright. Trimite pe cineva aici, urgent. Mă tem că avem o problemă.

Clara s-a oprit în ușă, așteptând să audă ce va spune tatăl ei în continuare.

— Este vorba de fiica mea, Clara. Credem că are un fel de criză ciudată.

Clara a deschis repede ușa și a fugit din încăpere.

Capitolul 3

Izzy

Liceul Lakeshore

Izzy își căra rucsacul atârnat pe umăr, cu degetul mare agățat de cureaua groasă, și căuta sala de clasă a ultimului an. Culoarele noii ei școli erau aglomerate și ceilalți elevi se grăbeau să ajungă la dulapurile lor, ascultând muzică la walkman, râzând și vorbind cu colegii. Ca toate școlile, holurile miroseau ciudat a amestec de transpirație, gumă de mestecat și resturi de la ascuțitul creioanelor. Liceul Lakeshore era una dintre cele mai mici școli pe care le frecventase vreodată, cu numai șapte sute șaiszeci și cinci de elevi în total. Se întreba dacă era mai ușor sau mai greu să te acomodezi la o școală mică.

În acea dimineață, se îmbrăcase cu un tricou negru cu mânecă lungă, cu șort de jeans și teniși negri. Acum, și-a dat seama că aproape toate fetele erau în jeanși rupți și pantofi cu toc sau cu fuste mini și cizme Doc Marten. S-a uitat la propriile ei mâini, cu o gheară în stomac. Trebuia oare să dea fișa cu numele și alte informații dirigintelui sau asistentei medicale a școlii? Sau la asistentă trebuia să meargă cea cu numele și numerele părinților adoptivi? Și pe cea cu orarul trebuia s-o dea dirigintelui sau trebuia s-o păstreze ea? Nu-și mai amintea.

În cele din urmă, a văzut „Mr. Hudson” scris pe o ușă și s-a îndreptat spre ea, încercând să nu se lovească de nimeni. Chiar atunci, cineva a strigat și doi băieți au început să alerge prin mulțime, unul într-un tricou cu Doors, celălalt cu bretele și păr roșu. Roșcovanul s-a ciocnit de ea, cât pe ce s-o izbească de dulapuri. Din lovitură, ea s-a răsucit și a scăpat pe jos formularele, părul i-a căzut peste ochi, iar rucsacul i-a alunecat de pe umăr. Roșcovanul a început să râdă, și-a cerut scuze și și-a continuat grăbit drumul. Ea și-a dat părul la o parte de pe față și a privit pardoseala, pe care documentele ei erau rupte și mototolite sub teniși și sandale și pantofi cu tocuri

înalte.

În sfârșit, când s-a făcut o cărare prin mulțime. Izzy a ieșit în fața unui grup de copii și a îngenuncheat pentru a-și recupera documentele dintre picioarele grăbite, încercând să nu fie călcată. Când a întins mâna după ultimul formular, cineva l-a ridicat înaintea ei. Ea s-a ridicat gata de luptă.

— Hei! a făcut ea.

— Încercam să te ajut doar, a spus un băiat, întinzându-i foaia de hârtie.

Ochii lui albaștri-deschis erau aproape argintii, iar părul îi era negru ca pana corbului.

— Îți mulțumesc, a spus ea, simțind cum îi iau foc obrazii.

— Nicio problemă! a spus el, zâmbind.

O ținea încă de mână pe prietena lui, chiar dacă ea continua să meargă. Apoi fata s-a oprit și a râs, privind peste umăr ca să vadă ce făcea el. Fata avea păr blond și lung și picioarele frumoase și bronzate. Arăta superb, era frumoasă și nostimă, așa cum Izzy nu va fi niciodată, știa bine lucrul acesta. Prietena Băiatului cu Părul Negru ca Pana Corbului i-a aruncat lui Izzy o privire lipsită de interes, apoi l-a strâns tare de mână, trăgându-l după ea. El a ridicat din umeri și a dispărut în mulțime.

Izzy a netezit cu degetele foile de hârtie mototolite, străduindu-se să nu întindă cerneala. A găsit formularul care-i trebuia, le-a pus pe celelalte în rucsac și i-a urmat pe ceilalți elevi în sala de clasă. Pe pereți, erau înșirate animale împăiate: castor, șoareci, o vulpe, un bizam, o cioară și un fazan. Borcane cu embrioni de porc stăteau aliniate pe etajere, deasupra ferestrelor, și în aer se simțea un ușor miros de formaldehidă. Domnul Hudson stătea la catedră, citind o carte, în timp ce elevii vorbeau și râdeau, așezați pe pupitre și sprijiniți pe spătarele scaunelor. În fundul clasei era un grup de copii cu păr negru, haine negre, tatuaje și multe piercing-uri. Băieții care se loviseră de Izzy mai devreme aruncau baloane cu apă pe fereastră. Lângă ferestre, era un grup de sportivi și majorete, care se țineau strâns în brațe.

Izzy a scrâșnit din dinți și s-a îndreptat spre catedra domnului Hudson, simțind cum i se strânge stomacul. Nu înțelegea de ce era

așa de agitată. Mai fusese și înainte elevul cel nou din clasă. De fapt, chiar de patru ori. După ce mama ei fusese dusă la închisoare, ea se mutase în alt oraș, cu bunica, unde a trebuit să o ia de la capăt la o nouă școală. Trei ani mai târziu, după ce bunica a murit, Izzy a fost dată spre adopție și a trebuit să schimbe școala trecând în clasa a cincea. La doi ani după asta, tatăl ei adoptiv a băgat-o în spital pe soția lui, după un scandal la băutura. În noaptea aceea, Izzy a fost mutată într-o altă casă adoptivă. În ziua următoare, a trebuit să înceapă clasa a șaptea la o altă școală. Când noii ei părinți adoptivi s-au mutat în alt stat, a fost din nou transferată, intrând în primul ei an de liceu, de această dată într-o casă cu o mamă alcoolică. Timp de trei ani, Izzy s-a străduit să aibă grijă de ceilalți doi copii, fiul natural de șapte ani al părinților ei adoptivi și o fetiță de zece ani, adoptată și ea. Când mama lor adoptivă era prea beată ca să funcționeze, Izzy gătea și se îngrijea ca micuții să aibă haine curate pentru școală. La o zi după ce Izzy a terminat primul an de liceu, mama adoptivă a căzut cu mașina într-un lac și a murit. După o săptămână, Izzy a fost trimisă în casa lui Peg și Harry. Așadar, când venea vorba despre elevul cel nou, ea își știa lecția.

Dar în anul acesta era diferit, dintr-o serie de motive. Integrarea putea fi mai grea întrucât cei mai mulți copii din anul terminal erau împreună din primul an de studiu. Cel puțin, la fosta școală, în prima zi fusese la fel de începătoare ca toți ceilalți. Însă a fi elevul cel nou într-o clasă finală este ca și cum ai strica o petrecere privată.

Acum, ținea în mână formularul de la administrație, așteptând ca domnul Hudson să ridice ochii și să îl ia. Simțea că ceilalți elevi priveau curioși spre partea din față a clasei, dându-și coate, arătând cu degetul și holbându-se. Profesorul stătea cu capul în jos și citea. Încet-încet, râsetele și comentariile s-au domolit.

— Hei, ce rucsac frumos! a exclamat o voce masculină. Pleci pe munte?

Toți au râs. Izzy și-a simțit obrajii arzând. Ce-avea rucsacul ei? A tușit ușor pentru a-i atrage atenția domnului Hudson. În acel moment, un prezervativ ambalat a lovit-o în cap și a căzut pe podea. Și-a privit noii colegi de clasă. Un grup de fete au chicotit și s-au întors cu spatele. Una dintre fete era prietena Băiatului cu Părul

Negru ca Pana Corbului. Băiatul se uita la ea, studiindu-i fața. Să fi fost răceală sau milă ceea ce se citea în ochii lui? Greu de spus. Izzy a pus fișa pe catedră, a ridicat prezervativul de pe podea și i l-a întins profesorului. În sfârșit, el și-a ridicat privirea.

— Cred că este pentru dumneavoastră, a spus Izzy.

Toți copiii au început să râdă.

— Ce fel de glumă e asta? a întrebat domnul Hudson, încruntat.

— Nu este nicio glumă, a spus Izzy. Eu stăteam aici așteptând să vă dau actele și cineva vi l-a aruncat. Numai că m-au nimerit pe mine în cap.

Domnul Hudson a luat prezervativul, l-a aruncat la gunoi și s-a ridicat în picioare.

— Atenție, toată lumea! a spus el. Liniștiți-vă și așezați-vă la locurile voastre.

A luat foaia de hârtie de la Izzy, a citit-o, apoi s-a adresat clasei.

— Ea este Isabelle Stone. Faceți-o să se simtă binevenită!

Apoi a privit-o pe Izzy.

— Așază-te unde-ți place.

Izzy a privit cu atenție clasa, în căutarea unui loc. Singura bancă liberă era pe un colț, în fundul clasei. A lăsat să-i lunece rucsacul de pe umăr și s-a îndreptat spre ferestre, cu intenția de a merge prin marginea rândului de pupitre, nu pe spațiul din mijloc.

Apoi și-a dat seama că pentru a ajunge la locul liber trebuia să treacă pe lângă Băiatul cu Părul Negru ca Pana Corbului și prietena lui. Pentru o clipă, s-a gândit să se întoarcă și s-o ia pe cealaltă parte. Dar ar fi fost prea evident că-i evită. A mers mai departe. La jumătatea culoarului, a trecut de Băiatul cu Părul Negru ca Pana Corbului și de prietena lui. Apoi unul dintre băieți și-a întins piciorul încălțat cu teniși până la pervaz, blocându-i calea.

— Scuze, a spus ea, cu un zâmbet forțat.

— Mai spune-mi o dată cum te cheamă, a spus băiatul.

Era frumușel, cu un ten alb și breton blond, bogat, dat într-o parte, până deasupra ochilor albaștri.

— Isabelle, a răspuns ea, încercând să fie prietenoasă. Dar toți îmi spun Izzy.

— Izzy? a întrebat băiatul. Ca pe Izzy Pop?

— Nu, a răspuns Izzy. Acela e Iggy Pop.

— Doamne Anderson! a urlat din fața clasei domnul Hudson. Așa ai de gând să începem anul?

— Doar făceam cunoștință, a spus băiatul. O făceam pe Izzy Pop să se simtă binevenită, cum ați spus.

Toți au râs. Izzy a simțit cum i se înroșește pielea pe gât și pe piept.

— Luke, nu fi idiot! a spus cineva în spatele ei.

Izzy s-a întors să vadă cine vorbise. Era Băiatul cu Părul Negru ca Pana Corbului.

— Las-o să treacă, i-a spus el lui Luke.

Prietena băiatului l-a plesnit peste braț, încruntându-se la el. El a ignorat-o.

Luke și-a lăsat piciorul jos, făcându-i cu ochiul lui Izzy.

— Dacă ai nevoie de cineva care să-ți arate împrejurimile, eu sunt omul tău, a spus el, zâmbindu-i cu superioritate.

— Mulțumesc, a spus Izzy și s-a dus la locul ei.

Începe bine, s-a gândit ea, strecurându-se printre pupitru și scaun pentru a se așeza. Am fost vedetă vreoo... cinci minute?

Când s-a strigat catalogul, Izzy a aflat că numele Băiatului cu Părul Negru ca Pana Corbului era Ethan Black și pe prietena lui o chema Shannon Mackenzie. În timp ce domnul Hudson a vorbit despre strângere de fonduri, comitetul de promovare și alegerile clasei, Izzy i-a trecut în revistă pe ceilalți copii. Una dintre fete, care stătea lângă Shannon, pe nume Crystal, se tot uita în spate la Izzy, apoi s-a aplecat și i-a șoptit ceva la ureche lui Shannon. S-au uitat amândouă peste umăr și au râs. Când o altă fată – pe nume Nicole, dacă Izzy reținuse corect – s-a uitat la Shannon cu ochi întrebători, aceasta i-a zis ceva la ureche. Toate trei se uitau lung la Izzy, zâmbind mânzește de parcă împărtășeau o glumă numai a lor.

Izzy și-a înfipt unghiile-n palme, luptându-se să-și înfrângă pornirea de a le pocni. În orice școală există un grup – o gașcă de tipe răutăcioase care fac viața celorlalte fete un iad. Nu trebuia să fii savant ca să-ți dai seama cine erau tipele răutăcioase din această școală. Știa că era mai bine să le ignore și să spera că nu vor afla niciodată că mama ei era într-o închisoare de maximă siguranță,

pentru că-i împușcase tatăl. Lucru care nu va fi deloc ușor, într-o clasă așa de mică. În clipa aceea, și-a amintit de cele două fete de la ultima școală la care fusese, care îi spuneau, pe culoare, „psihopata” și o întrebau dacă mai are încă pistolul mamei ei. Aproape că simțea în gură gustul metalic al sângelui care-i curgea din buze, când și le mușca pentru a se abține să le scoată ochii.

Acum, își pipăi mânecile ca să se asigure că erau trase până la încheietură. Cicatricile de pe antebrățe începeau, în sfârșit, să se mai estompeze și își jurase să nu se mai taie niciodată, orice s-ar întâmpla. În urmă cu o lună, aruncase lamele de ras și nu avea de gând să le lase pe idioatele astea s-o facă să-și încalce promisiunea.

Prima dată când se tăiașe cu lama, în noaptea de după moartea bunicii, se dusese în baie, în vechea casă de la țară a acesteia, ca să ia omulețul de sticlă plin cu lamele de ras al bunicului din dulăpiorul de medicamente. A scos o lamă din capul omului de sticlă – un bărbier cu păr negru și cămașă albastră –, apoi s-a așezat pe toaletă și și-a făcut o incizie de un centimetru în antebrăț. Apoi a leșinat. După câteva minute, s-a trezit întinsă pe podeaua băii și, incapabilă să se uite la rana proaspătă, și-a acoperit-o cu mâna. Atunci și-a dat seama că durerea fizică face să dispară, pentru câteva minute, durerea emoțională, dar vederea propriului sânge a făcut-o să leșine din nou. În următorii șapte ani, s-a tăiat ca să-și elimine furia, frustrarea și durerea, dar a făcut-o fără să se uite.

După ce s-a mutat la Peg și Harry a început să-și dea seama că a-și provoca răni prin tăiere era o nebunie. Și, mai presus de orice, era hotărâtă să nu ajungă ca mama ei. Cea mai mare spaimă a ei era să nu devină bolnavă mental. Dacă și-ar putea controla emoțiile, mai exact furia, poate n-ar mai pune mâna pe lamă.

Acum, în partea din față a clasei, o altă fată ședea în banca ei, privind înainte, cu părul negru și lucios lăsat pe spate, ca o pelerină de catifea. Mâzgălea ceva în caiet, dezinteresată de haosul din jurul ei, cu excepția câte unei priviri fugare și reci, aruncate colegilor ei. Izzy cunoscuse fete ca ea. Probabil că era combinată cu vreun student și nu avea timp pentru clovneriile colegilor ei. Era vorba fie de asta, fie era șefa găștii tipelor răutăcioase.

În sfârșit, a sunat clopoțelul și elevii au ieșit zgomotoși de la

locurile lor, în pauză. Nimeni altcineva nu mai avea ghiozdan. Izzy nu s-a grăbit să-și strângă lucrurile, așteptând mai întâi să iasă din clasă toți ceilalți colegi. Când a ajuns la ușă, domnul Hudson a strigat-o. Ea s-a întors către el.

— Pofțiți, domnule Hudson.

— Mi-ai dat formularul greșit, a spus el. Acesta este pentru asistenta medicală.

— Oh. Îmi pare rău.

Izzy s-a dus la catedră și a luat hârtia, apoi a început să scotocească în rucsac după formularul cel bun.

— Ascultă, a spus domnul Hudson. Aceasta este o școală mică și elevii din clasa asta sunt împreună de la început. Sunt ani buni de când nu au mai avut un coleg nou.

Izzy a ridicat din umeri.

— E-n regulă, a spus ea.

— Cel mai bun lucru de făcut, dacă se ia cineva de tine, este să nu-i dai atenție.

Pentru tine e ușor de zis, s-a gândit ea.

— Bine. Vă mulțumesc, a răspuns ea.

După pauză, fata cu păr negru s-a apropiat de Izzy, lângă dulapul ei.

— Aici n-are nimeni ghiozdan, a spus fata. Școala este așa de mică, încât toți își lasă cărțile la dulapuri.

— Am remarcat, a spus Izzy.

Fata vorbea un pic peltic, dar, în afară de asta, se încadra perfect în categoria tipelor răutăcioase – chip perfect, machiaj perfect, haine perfecte. De ce să vorbească ea oare cu Izzy?

— Mă cheamă Alexandra. Pe scurt, Alex, a spus fata.

Izzy și-a închis dulapul și și-a strâns cartea de matematică la piept.

— Izzy, de la Isabelle, a spus ea.

— Îmi place, a spus Alex, zâmbind. Ți se potrivește. Ascultă, Shannon și prietenele ei provoacă necazuri. Cel mai bine le ignori și încerci să stai departe din calea lor.

— Ești a doua persoană care-mi spune lucrul acesta.

— Pentru că ăsta-i adevărul, a spus Alex.

Izzy a ridicat din umeri.

— Pe mine nu mă deranjează.

Alex a zâmbit.

— Bine. Dar să nu spui că nu te-am avertizat. Mă îndoiesc că ai avut de-a face cu cineva ca Shannon.

— Ce-ar putea să aibă cu mine? Abia am ajuns aici, a spus Izzy.

Alex s-a încruntat.

— O dată că prietenul ei a pus ochii pe tine. Asta-i prima lovitură, a spus ea.

— Asta n-a fost vina mea, a spus Izzy.

— Știu, a spus Alex. Dar ultima fată pe care Shannon a considerat-o o amenințare la adresa ei și a lui Ethan a trebuit să se transfere la altă școală.

— Tu nu ești prietenă cu ea?

Alex s-a uitat în altă parte timp de o fracțiune de secundă și această mișcare aproape insesizabilă a ochilor, acest moment, a făcut-o pe Izzy să se întrebe dacă Alex spune adevărul. Poate că era o spioană a tipelor răutăcioase, trimisă pentru a se împrieteni cu ea, pentru ca apoi să le dea raportul.

— Am fost foarte apropiate, dar asta s-a schimbat acum ceva timp, a spus Alex.

— Ce s-a-ntâmpat?

Izzy știa că întrebarea era indiscretă, dar nu-i păsa. Nu va cădea în capcană.

— Ce-ar fi să ne vedem mai târziu? a întrebat Alex. Te pot duce acasă cu mașina, dacă vrei. Am un BMW din '76. Este un jaf, dar l-am cumpărat eu însămi și îmi face treaba.

Izzy și-a înfipt unghiile în coperta cărții de matematică, nesiguranta provocându-i un nod în stomac.

— Trebuie să iau autobuzul spre casă. Părinții mei adoptivi mi-au spus să nu merg cu cine nu cunosc, a spus ea.

— Bine, atunci, ce zici să trec pe la tine mai târziu? a spus Alex. Fac cunoștință cu părinții tăi adoptivi și poate ieșim în oraș.

Izzy era gata să fie de acord, când Alex a tras cu ochiul spre culoar, dincolo de Izzy. Lui Alex i-a căzut fața. Imediat, Shannon și fetele ei erau lângă ele, învăluite de un puternic miros de fixativ și parfum. Shannon o privea radioasă pe Alex, cu ochi sclipitori, abținându-se cu

greu să nu trâmbițeze cele mai proaspete vești.

— Vii diseară, nu-i așa? a spus ea. Părinții lui Dave au plecat în California și frigiderul e plin ochi cu bere!

Alex s-a încruntat, fruntea i s-a umplut de încrețituri. A dat să răspundă, dar, în clipa aceea, Shannon s-a uitat la Izzy de parcă ar fi remarcat-o abia atunci.

— Oh, a făcut Shannon.

S-a întors și a privit la celelalte fete, apoi a zâmbit către Izzy.

— Poți veni și tu, dacă vrei. Te voi prezenta tuturor!

— Eu... a început Izzy.

— Nu uita! i-a spus Shannon lui Alex. Ai promis să aduci tequila!

Înainte ca Alex să spună ceva, Shannon a luat-o grăbită pe culoar, râzând cu celelalte fete. Izzy s-a uitat la Alex, în așteptarea unei explicații.

— Știe că ți-am spus că nu pot s-o sufăr. A făcut asta ca să par eu mincinoasă, a spus ea.

— Dacă așa spui tu... Trebuie să merg la oră, a spus Izzy. A trecut pe lângă Alex și a luat-o pe culoar, gândindu-se că va fi un an lung și greu.

— Ne vedem, a adăugat ea.

Capitolul 4

Clara

Așezământul pentru Boli Nervoase Long Island

1 ianuarie, 1930

La două luni și jumătate după cearta cu părinții, Clara stătea la fereastra strâmtă, cu șase ochiuri, a camerei ei de la etajul trei al vilei Norton, privind împrejurimile Așezământului pentru Boli Nervoase Long Island. Era dimineață devreme, în Ziua de Anul Nou, o dimineață cu nori gri, amenințători pe cerul iernatic. Fusesse furtună toată noaptea, aproape viscol, și totul era înveșmântat în alb. Copacii din păduricea de cedri erau încovoiați sub greutatea zăpezii apoase și apa involburată a pârâului din apropiere era de culoarea pietrelor de mormânt. Îngrijitorul curăța cu lopata zăpada de pe alei, adus de spate, cu pălăria roșie săltându-i în sus și-n jos, în timp ce el clădea mormane de zăpadă din ce în ce mai înalte. Un plug pentru zăpadă mic și negru curăța aleea principală, lamele lui se înălțau și coborau ca aripile unei viespi uriașe, iar zgomotul motorului și hârșăitul lamelor făceau să vibreze geamurile subțiri ale ferestrelor. Vântul se oprise, în cele din urmă, dar o dată la câteva minute cerul se deschidea din nou și lăsa pe pământ vârtejuri de fulgi mari de zăpadă.

Stăpânindu-și lacrimile, Clara se întreba unde se va afla fix peste un an. Se imagina trăind împreună cu Bruno, crescându-și împreună copiii, scăpată, în sfârșit, de sub autoritatea părinților. Dar pentru asta trebuia, mai întâi, să iasă din Așezământul Long Island. Trebuia să-l convingă pe dr. Thorn că fusesse lipsită de libertate în mod abuziv. Până acum, nimic nu funcționase. Doctorul prefera să-l creadă pe tatăl ei.

Măcar se simțea ușurată că fuseseră anulate plimbările matinale. Era bucuroasă nu numai pentru că nu trebuise să iasă în zăpadă și în frig, ci și pentru că-și petrecuse dimineața în baie, vomitând, prima criză de greață matinală lăsând-o slăbită și tremurând de epuizare. Și-a trecut mâna peste abdomen, simțind cum copilul așteptat crește în

ea. Din fericire, nimeni nu-și dădea seama că e însărcinată privind-o, dar ea simțea umflătura mică, fermă de sub buric. Era sigură că e fetiță. De peste o săptămână, în fiecare noapte, visa un copilăș cu rochie roz de dantelă, cu buclele negre ale lui Bruno, care se uita la ea cu ochi ciocolatii. Pentru moment, Clara înghiți nodul din gât, surprinsă de dragostea copleșitoare pe care i-o purta deja copilului ei nenăscut.

Asta a făcut-o să se gândească la mama ei, Ruth. Oare, însărcinată fiind cu primul ei născut, Ruth își pusese mâna pe burta care tot creștea, făgăduind să-și iubească și să-și protejeze copilul toată viața, indiferent ce se va-ntâmpla? Sau circumferința crescândă a burții era o povară pentru firea ei mondenă? Tânjise oare după ziua în care-și va putea ține, în sfârșit, în brațe pruncul nou născut și-i va putea săruta fruntea micuță, frumos mirositoare, sau dorise să scape mai repede de sarcină, să dea copilul unei doici și să-și vadă mai departe de viața ei? Clara credea că ultima variantă era cea adevărată. Altfel, cum se putea ca o mamă iubitoare, care și-a alăptat copilul, să se transforme într-o femeie egoistă care nu dă doi bani pe ce li se întâmplă odraslelor ei?

Clara a alungat din minte imaginea mamei ei, știind că încercarea de a o înțelege pe femeia care o adusese pe lumea asta nu va schimba nimic. S-a întors și s-a așezat pe patul îngust, și-a pus un pulover pe ea, uitându-se la scrisoarea nedeschisă de pe birou. Era de la tatăl ei, a doua pe care o primise de când, cu două luni în urmă, fusese internată la Așezământul Long Island, în ciuda faptului că ea scrisese zilnic, implorând să fie eliberată. Plicul alb se afla acolo de o oră, de când Clara se întorsese de la micul dejun. Îl luase în mână de douăzeci de ori, ezitând să-l deschidă, apoi îl pusese la loc, de fiecare dată, nedesfăcut.

Prima scrisoare de la Henry, primită la o săptămână după ce Clara sosise aici, a informat-o că șederea la Așezământul Long Island era spre binele ei, că era temporară, adică până când doctorii o vor pune din nou pe picioare. Dar, pe măsură ce săptămânile treceau fără alte vești, Clara începuse să-și facă griji că tatăl se răzgândise și că va rămâne mai mult timp în așezământ decât crezuse la început. Acum, viitorul îi putea fi decis de scrisoarea tatălui ei și spera că părinții îi

vor permite să se întoarcă acasă. Când James va afla că ea purta copilul altui bărbat, va anula căsătoria. Părinții o vor repudia și o vor arunca în stradă. Dar orice era mai bine decât asta. Orice era mai bine decât să stea închisă într-un spital de nebuni, chiar dacă era unul de lux.

Camerele de la Așezământul Long Island erau calde și curate, terenurile din jur era bine întreținute. Și personalul era agreabil, în cea mai mare parte. Pacienții își mâncau cina cu tacâmuri de argint și veselă de porțelan și se relaxau în saloane cu canapele Louis XV. Tratamentul consta în odihnă, relaxare, mâncare bună, aer curat și activități precum ciclismul și tenisul pe iarbă. Și, desigur, sesiuni de terapie. Dar nu era nicio îndoială că era acolo împotriva voinței ei. După prima sesiune de terapie, a doua zi după sosire, îl întrebă pe dr. Thorn ce s-ar întâmpla dacă ar încerca să plece.

— De ce vrei să pleci? a întrebat-o el, privind-o peste ochelarii cu rame rotunde.

Era înalt și slab ca un ogar, cu un măr al lui Adam uriaș, care se mișca în sus și-n jos în gâtul lui ca un pește în ciocul unui pelican.

— Pentru că nu am nevoie să fiu aici, a spus Clara. Nu este nimic în neregulă cu mine.

— Înțeleg, a spus dr. Thorn, mâzgălind ceva pe carnetul de notițe. Atunci, de ce crezi că ai ajuns la Așezământul Long Island?

Clara stătea pe un scaun de lemn cu gleznele încrucișate sub scaun și cu mâinile în poală. Și-a înfipt unghiile în palme, încercând să pară calmă.

— Tata nu este obișnuit să-i opun rezistență. El crede că femeile trebuie să fie doar văzute, nu și ascultate. Acesta este modul lui de a mă reduce la tăcere, de a încerca să dovedească faptul că mă poate controla. Încearcă să mă forțeze să fac ceva ce eu nu vreau să fac.

— Nu este treaba părinților să facă tot ce-i mai bine pentru copiii lor?

— Ba da, răspunsese ea. Este. Dar el nu face ceea ce e cel mai bine pentru mine! Încearcă să mă facă să mă căsătoresc cu un leneș, bun de nimic...

A tăcut o clipă, cu stomacul zbătându-i-se, îngrijorată că spusese prea multe.

— Ce v-a zis tata despre mine? De ce m-a trimis aici?

— A spus că ai avut un fel de leșinuri. Se teme că nu gândești limpede.

— Este absurd, spusese ea. Pur și simplu, nu poate accepta adevărul.

— Și care este adevărul, Clara?

— Adevărul este că părinților mei le pasă mai mult de bani și de putere decât de copiii lor.

— Am impresia că ești foarte furioasă pe ei, pentru că te-au trimis aici.

Clara și-a îndreptat spinarea.

— Bineînțeles că sunt furioasă! a spus ea, ridicând vocea. Tu n-ai fi în locul meu?

Dr. Thorn a dat din cap și și-a notat ceva în carnet. Următoarea întrebare a pus-o fără să-și ridice privirea.

— Clara, crezi că tatăl tău completează împotriva ta?

Clara a pufnit.

— Nu, a răspuns ea, scuturând din cap. A complota este un cuvânt prea puternic. Tata crede că trimițându-mă aici îmi va da o lecție. Nu este de acord cu bărbatul pe care-l iubesc. Crede că, atunci când mă voi întoarce acasă, o să fiu de-acord cu planurile lui.

Dr. Thorn a pus creionul jos. Și-a scos ochelarii, s-a frecat la ochi, apoi și-a pus mâinile, încrucișate, pe masă și s-a uitat la Clara, cercetându-i minuțios fața.

— Uneori, a spus el cu voce caldă, când suntem neliniștiți sau supărați, ne imaginăm unele lucruri. Tatăl tău mi-a spus că l-ai acuzat că l-a ucis pe fratele tău.

— Nu-i adevărat! a spus ea. Fratele meu s-a sinucis pentru că era convins că nu mai are pentru ce trăi. Tata l-a distrus și mama a lăsat să se întâmple așa ceva.

— Îți consideri pe părinții tăi responsabili pentru moartea fratelui tău?

— Ar fi putut proceda altfel, a spus ea. În schimb, ei au exagerat, cum fac de obicei. În loc să lămurească lucrurile, cum fac părinții normali, ei l-au alungat, au scăpat de el!

— Și, acum, tu crezi că vor să scape și de tine.

— Nu asta vreau...

Clara s-a oprit și a încercat să-și domolească bătăile inimii, dându-și brusc seama că vorbele ei puteau fi răstălmăcite și întoarse împotriva ei.

— S-a-ntâmpnat ceva? a spus dr. Thorn, ridicând din sprâncene.

Ea a scuturat din cap.

— De ce nu termini ce spuneai? a întrebat el.

Ea și-a privit mâinile, simțind cum ochii i se umplu de lacrimi.

— Nu mă ascuți, a spus ea. Auzi numai ce vrei să auzi. Îmi răstălmăcești cuvintele și mă faci să par instabilă.

— Pari a fi foarte suspicioasă cu oamenii, a spus el. Cu părinții tăi, cu bărbatul cu care ei vor să te căsătorești. Chiar și cu mine.

— Doctore, cum te-ai simți dacă rolurile ar fi inversate? Nu ai încerca să te explici și să ceri să fii eliberat, dacă ai fi perfect sănătos la cap?

Dr. Thorn și-a închis carnetul de note și și-a pus ochelarii la ochi.

— Pacienții de la Așezământul Long Islans au voie să plece numai cu un permis de la mine sau la cererea celui care a cerut internarea, în cazul acesta, a tatălui tău.

— Deci, ce s-ar întâmpla dacă îmi fac, pur și simplu, valiza și plec? Dacă o iau pe aleea de acces și ies, pur și simplu, pe poartă?

Dr. Thorn a zâmbit și a pufnit, parcă înăbușindu-și râsul.

— Cred că poți încerca, a spus el. Dar Așezământul Long Island are paisprezece acri și e drum lung până la poarta din față. N-ai ajunge prea departe până ce te-ar opri cineva. În afară de-asta, poarta este încuiată și am văzut cât e de mare cufărul pe care l-ai adus cu tine. Nu cred că-ți va fi prea ușor să-l scoți din camera ta, mai mult, să-l cobori pe scări și să străbați pajiștile cu el.

Clara s-a îmbujorat. Îi stătea pe buze să-i spună că nu dă doi bani pe cufărul de voiaj. Va pleca fără el, dacă va trebui. Dar și-a dat seama că el îi putea interpreta furia în alt mod, ca pe o dovadă a „sănătății ei precare”.

Prima greșală pe care o făcuse în ziua în care se certase cu tatăl ei fusese făcutul bagajului. Ar fi trebuit să plece din birou, să-și ia haina și să iasă din casă, chiar atunci. Ar fi trebuit să fugă în secunda în care-l auzise pe tatăl ei spunându-i locotenentului să aducă un

doctor. În schimb, ea se grăbise să ajungă în camera ei și începuse să-și pună lucrurile în voluminosul cufăr de voiaj, uitând că trebuia să-l care singură pe scări în jos, că nu vor fi chemați nici hamalul, nici șoferul să i-l care până la mașină. În definitiv fugea, nu pleca într-o călătorie în străinătate. Numai că, atunci, nu gândise limpede, panica o împiedicase să raționeze coerent. Știa doar că trebuia să-și ia cu ea cât mai multe lucruri, pentru că, dacă pleca, tot ce îi rămânea pe lumea asta erau hainele din cufăr și rochia de pe ea.

Când se gândea acum la asta, se muștra amarnic că fusese așa de proastă. Știa că poliția putea ajunge la ei acasă în câteva minute, pentru că Ruth chemase poliția de multe ori – când nu-și găsea colierul de perle, când îi lipseau sfeșnicele din salon, când dispărea setul englezesc de ceai favorit. De fiecare dată, polițiștii ajungeau și stăteau de vorbă, calm, cu Ruth, în timp ce ea mășălăuia de colo-colo prin casă și se văita, convinsă că servitorii furau. Apoi servitoarele, majordomii și șoferii limuzinelor erau aliniați și chestionați ca niște infractori de drept comun. În cele din urmă, totul avea o explicație logică: colierul lui Ruth alunecase în spatele măsuței de toaletă, sfeșnicele erau în cămară așteptând să fie lustruite, serviciul de ceai fusese pus în alt dulap. După ce Ruth își dădea seama că prețioasele ei lucruri erau acolo, le mulțumea polițiștilor pentru că veniseră așa de repede. Între timp, Clara făcea tot ce putea să le ceară scuze servitorilor.

Dacă și-ar fi amintit măcar cât de repede ajungea poliția în loc să fie ca Ruth și să-și facă griji pentru „lucrurile” ei, Clara ar fi avut șansa să dispară. Când tatăl ei a venit cu locotenentul, cu doi polițiști și cu un doctor în camera ei, cufărul de călătorie era aproape plin, dar posibilitatea de a scăpa se spulberase. Henry le-a poruncit oamenilor să închidă cufărul și să-l ducă de-acolo, cu unica lui fată cu tot. Își amintea încă fața roșie și ochii sălbatici ai tatălui ei. Gesticula ca și cum ordona să fie scos din casa lui un criminal.

— Care este problema? a întrebat locotenentul.

— A făcut tot felul de acuzații oribile, a spus Henry, scuturând din cap. Mă tem că și-a pierdut mințile.

— Nu-i adevărat! a spus Clara. Eu...

Henry s-a uitat la doctor, implorându-l din priviri.

— O puteți ajuta?

Clara a alergat spre ușă și un polițist a prins-o de încheietura mâinii. Ea s-a luptat să se smulgă din strânsoare, dar a fost inutil.

— Dă-mi drumul, a strigat ea. N-ai voie să faci asta! N-am făcut nimic!

— A suferit vreun șoc emoțional în ultima vreme? a întrebat doctorul.

— Și-a pierdut fratele, a spus Henry. Și, cumva, i-a intrat în cap că eu...

Henry și-a lăsat capul în jos, și-a dus pumnii strânși la frunte, ca și cum era peste puțină de suportat.

— Nu pentru asta am... a strigat Clara.

Polițistul a strâns-o mai tare de braț.

— Nu, dă-mi drumul!

Locotenentul s-a uitat spre doctor, lăsându-l pe el să decidă. Doctorul a dat din cap. Clara n-a mai apucat să protesteze înainte ca polițistul s-o prindă de brațe și s-o scoată din dormitor, pe scări în jos și afară din casă, unde a fost împinsă pe bancheta din spate a Buick-ului negru al doctorului, cu haina și cizmele de iarnă azvârlite pe locul de lângă ea și cu bagajul aruncat în portbagaj. Ținea minte cum a privit pe geamul mașinii la intrarea sculptată în piatră a casei părinților ei, la balustrada familiară de granit și la crinul încrustat deasupra intrării. Nu prea știa de ce le privea; poate că într-un fel spera și aștepta s-o vadă pe mama ei plângând pe trepte, tulburată că unica ei fiică era dusă de-acasă. Dar singurul lucru pe care l-a văzut a fost marginea smokingului tatălui ei dispărând pe ușa pe care a trântit-o în urma lui.

Acum, Clara se mușca de obraz pe dinăuntru, încercând să se gândească la o modalitate de a-l convinge pe dr. Thorn s-o lase să plece.

— Îmi pare rău, a spus doctorul, dar mă tem că discuția noastră s-a încheiat.

— Dar eu... a spus Clara.

Doctorul s-a ridicat și a dat ocol biroului.

— Pentru astăzi, am terminat, Clara.

Clara s-a ridicat și ea de pe scaun.

— Asta-i tot? a întrebat ea, ridicând mâinile în aer. Vei lua decizii bazându-te pe o conversație de douăzeci de minute?

— Vom sta mai mult de vorbă la viitoarea noastră întâlnire, a spus el, deschizând ușa.

— Când? Măine? a întrebat ea.

Dr. Thorn a zâmbit și a scuturat din cap.

— Mă tem că mâine trebuie să văd alți pacienți. Ne vedem săptămâna viitoare.

Clarei i s-a făcut rău. *Săptămâna viitoare?* Gândul că va sta acolo o săptămână întregă a făcut-o să plângă. Desigur, tatăl ei nu intenționase s-o lase acolo așa de mult timp.

Pe culoar aștepta o infirmieră care s-o ducă pe Clara înapoi în camera ei. Clara a luat-o pe coridor cu brațele încrucișate peste mijloc, încercând să se adune. Nu servea la nimic să pară instabilă emoțional în fața infirmierei, chiar dacă femeia îi zâmbise când ea ieșise din cabinet, cu ochii plini de compasiune.

Clara simțea frica în stomac, ca pe o piatră, și i se făcuse pielea de găină. Coridoarele i se păreau nesfârșite, covorul roșu cu verde și aplicile de cristal îi aminteau de parcul de distracții de pe Coney Island, unde clienții erau fugăriți de un clovn cu o baghetă electrică prin încăperi cu forme neregulate și coridoare întunecate, cu podele înclinate și pereți mișcători. Întotdeauna urâse parcul de distracții, amintindu-și de panica ce o cuprinsese când gleznelor îi fuseseră lovite de un jet puternic de aer. După ce-și croise drum înapoi cu greu, pe lângă ceilalți clienți, jurase să nu mai intre niciodată în această casă de distracții, oricât ar râde prietenele ei. Așezământul de pe Long Island era de mii de ori mai rău. Aici nu exista cale de întoarcere, nu exista ieșire, nu exista drum înapoi spre lumină, nici hotdogi și nici prietene vesele.

Când a ajuns în dreptul camerei sale, Clara a rămas în fața ușii, așteptând ca infirmiera să o lase să intre. A fixat podeaua cu privirile preț de un minut întreg, așa i s-a părut ei, înainte de a-și da seama că asistenta se oprise la câțiva pași în spatele ei. Tânăra asistentă se uita la Clara cu o sprânceană ridicată, de parcă încerca să ia o decizie.

— Ai vizitat deja proprietatea? a întrebat infirmiera.

Clara a scuturat din cap.

— Abia am ajuns aici.

— Știi când ai sosit, a spus infirmiera. Eram cu sora McCarn când te-a condus în camera ta, noaptea trecută. Am ajutat la despachetatul lucrurilor tale.

— Scuze, a spus Clara. Nu-mi aduc aminte. Eu...

— Nicio problemă, a spus infirmiera, zâmbind. Ai vrea să mergem puțin afară? Avem un pic de timp înainte prânz și s-ar putea să fie ultima zi caldă, înainte de venirea iernii. Pajiștile sunt frumoase.

Infirmiera se uita ba într-o parte, ba în cealaltă a culoarului ca și cum s-ar fi temut să n-o audă cineva. Clara a scuturat din cap.

— Nu vreau decât să fiu puțin singură.

— Ești sigură? a întrebat infirmiera. Afară strălucește soarele și este așa de cald că nici nu ai nevoie de pulover. Mâine o să se facă frig și...

Clara a oftat și umerii i-au căzut. Dacă nu se poate altfel, măcar să învețe cărările din jurul Așezământului Long Island și să găsească singură o ieșire. A dat din cap și au pornit înapoi pe culoar, luând-o apoi spre casa scării. Infirmiera a început să coboare prima, apoi s-a oprit, după patru trepte. Sora McCarn urca scările.

— Oh, a făcut infirmiera spre Clara. Lasă. Poate ieșim altă dată.

S-a-ntors și a luat-o grăbită înapoi pe scară. Clara a urmat-o.

— Soră Yott! a strigat în urma lor sora McCarn, călcând apăsat pe trepte în sus.

Umerii infirmierei Yott s-au lăsat în jos. S-a oprit și a așteptat, privind nemulțumită. Sora McCarn le-a ajuns din urmă și și-a pus o mână-n șold, cu fruntea încruntată.

— Unde te duceai? Treaba ta era s-o duci pe această pacientă înapoi în camera ei.

— O duceam afară, a spus infirmiera Yott. Să ia puțin aer proaspăt. Sora McCarn s-a uitat la Yott, scrâșnind din dinți.

— Nu iei tu decizii cu privire la ce-i mai bine pentru un pacient, a spus ea. Du-o imediat în camera ei!

Infirmiera Yott și-a plecat ochii.

— Da, doamnă.

— Încearcă să nu uiți că nu ești doctor, a spus sora McCarn. Ai face bine să iei exemplul de la mine. Sunt la Așezământul Long Island de

peste douăzeci de ani și respect întotdeauna ordinele doctorului, în detaliu!

— Îmi cer scuze, a spus infirmiera Yott și fața i s-a făcut purpurie.

Sora McCarn a scuturat din cap și a plescăit dezaprobator din limbă.

— Este a doua oară când îți atrag atenția. Ai grijă cum te porți, soră Yott!

Clara a înghițit în sec și a făcut un pas înainte.

— Dr. Thorn i-a ordonat să mă ducă afară, a spus ea. I-am spus doctorului că mă simt un pic izolată și el m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să mă plimb un pic pe-afară.

Sora McCarn s-a uitat lung la Clara, cu gura pungă. Clara i-a înfruntat privirea. În cele din urmă, sora McCarn s-a uitat la infirmiera Yott.

— Este adevărat? a întrebat ea.

Infirmiera Yott a dat din cap. Sora McCarn a strâns din buze și o venă albastră a început să-i pulseze pe frunte. Se străduia să nu-și piardă cumpătul.

— Duceți-vă, a spus ea, arătând cu mâna spre casa scării. Mai aveți zece minute până la prânz. Ai grijă ca pacienta să ajungă la timp în sala de mese. Dacă întârzie, tu răspunzi.

A scuturat din cap cu dezgust și a luat-o pe coridor. Infirmiera Yott i-a zâmbit Clarei.

— Îți mulțumesc, a spus ea. Jur că are ceva cu mine.

Asta s-a întâmplat în urmă cu zece săptămâni. Parcă trecuseră zece ani.

Acum, Clara a întins mâna după scrisoarea de pe măsuță. Când o văzuse, de dimineață, îi sărise inima din piept, sperând că era de la Bruno. După multă așteptare, îi răspunsese la scrisorile ei zilnice. Apoi a văzut scrisul oficial al lui Henry pe plic și a căzut înapoi pe pat, acoperindu-și fața cu mâinile. Nu-și putea închipui de ce Bruno nu-i răspundea. La început, și-a făcut griji că scrisorile ei fuseseră, cumva, interceptate. Dar nu avea sens. Le-a dus singură și le-a pus în cutia poștală încuiată. După ce prima lună a trecut fără niciun cuvânt, a început să se trezească scăldată în transpirații reci, panicată că s-a întâmplat ceva rău. Tatăl ei era un tiran ahtiat după putere, asta-i

sigur. Dar nu ar merge atât de departe încât să scape de Bruno, nu-i așa? Pentru un moment, i-a trecut prin minte că Bruno a uitat de ea. Poate că relația lor n-a însemnat nimic pentru el. Poate că ea a fost doar o femeie într-un lung șir de alte femei. Dar nu. A fost mult mai mult decât atât. A fost mult mai mult. Era sigură de-asta. Totuși, prefera să și-l imagineze pe Bruno cu altă femeie în locul imaginii care o bântuia în fiecare noapte: Bruno plutind alături de fratele ei William cu fața în sus pe râul Hudson.

A făcut un pas înapoi de lângă măsuță și și-a acoperit gura cu degetele, făcându-i-se brusc rău de la stomac, cu toate că scăpase de greață, mâncând la micul dejun numai pâine prăjită. Era sigură că, după trei luni de tăcere, tatăl ei nu-i scrisese pentru a-i transmite salutări. Crăciunul și Anul Nou veniseră și trecuseră și nu primise nici măcar o felicitare. Oare va ieși în sfârșit din locul acesta sau va fi obligată să rămână acolo?

A tras adânc aer în piept și a luat iarăși scrisoarea în mână, jurând să o deschidă de data asta. Și-a mușcat buza și a rupt plicul. Degetele îi tremurau în timp ce despătura singura foaie de hârtie ivorie, cu însemnele tatălui ei. A lăsat plicul să cadă pe podea și a ridicat scrisoarea tremurând.

Dragă Clara,

Mama ta și cu mine sperăm că ești bine și că primești ajutorul de care ai nevoie. Este neplăcut că viața ta a luat această întorsătură. Dr. Thorn m-a liniștit spunându-mi că, uneori, părinții nu pot fi siguri de evoluția copiilor lor. Dar asta n-are nicio importanță. Ce-a fost a fost. Mama ta și cu mine am făcut tot ce-am putut și asta-i tot ce putem cere de la noi înșine. Îți scriu ca să te informez că lucrurile s-au schimbat după criza financiară din septembrie. Din cauza pierderilor suferite și în încercarea de a ne păstra casa și stilul de viață cu care mama ta și cu mine suntem obișnuiți, regret să-ți spun că nu-mi mai permit să-ți plătesc taxele de spitalizare la Așezământul Long Island. Am discutat îndelung cu dr. Thorn despre starea ta și am decis împreună care este următorul pas necesar, în ceea ce te privește. Dr. Thorn îți va explica tot. Ține

minte că mama ta și cu mine nu-ți vrem decât binele.

Complimente,

Tata

Clara se uita lung la scrisoare, cuvintele jucau pe hârtie și avea un nod în gât. Ce însemna asta? Care era următorul pas necesar? Urma să fie eliberată? I se va da voie să plece, să-și vadă de viața ei? A lăsat scrisoarea să-i cadă și a început să se plimbe prin cameră, tremurând. Întâlnirea cu dr. Thorn era abia la unsprezece. Era abia nouă și jumătate. S-a oprit pe loc, a tras de mai multe ori aer în piept, încercând să-și domolească tumultul inimii. Consumul emoțional nu era bun pentru copil. Trebuia să se calmeze. După un minut, s-a întins pe pat și a închis ochii, trăgându-și o pătură subțire peste umerii ce continuau să-i tremure.

Apoi s-a ridicat cu o săritură, dându-și seama că avea ceva de făcut. Trebuia să-i scrie lui Bruno. Dacă situația urma să se schimbe, dacă va fi eliberată sau trimisă acasă, trebuia să-i spună și lui. Chiar dacă habar n-avea dacă el primește scrisorile ei, trebuia să încerce să-l anunțe ce se întâmpla. S-a ridicat, a deschis sertarul biroului și a scos hârtia de scris furnizată de Așezământul Long Island. A tras scaunul și s-a așezat, cu creionul pe hârtie, și atunci și-a dat seama că nu știa ce să scrie. Cum îi putea spune lui Bruno ce se întâmpla când nici ea însăși nu știa? Scrisoarea trebuia să aștepte până după întâlnirea cu dr. Thorn. Poate că dr. Thorn va veni mai curând. Poate că o va întreba pe sora McCarn dacă se poate schimba programul. S-a ridicat și s-a dus la ușă, apoi a auzit voci bărbătești pe culoar.

S-a întors repede la birou, a ascuns hârtia în sertar, apoi a privit prin cameră, gândindu-se ce poate face ca să pară ocupată. Sora McCarn spunea că mâinile leneșe sunt maidanul diavolului și că, dacă un pacient nu are nimic de făcut, se găseau destule podele de măturat și toalete de curățat. Clara a luat Biblia oferită de instituție de pe etajera de pe birou, s-a așezat pe pat și a deschis cartea la o pagină oarecare. Au cuprins-o fiorii și amețeala, de parcă nu mâncase nimic de zile întregi.

Chiar atunci, s-a auzit o bătaie ușoară în ușă. În cameră au intrat dr. Thorn și un bărbat pe care nu-l cunoștea, cu sora McCarn în

spatele lor. Pe umerii bărbatului, pe haina de lână, era un strat de zăpadă și în manșetele de la pantaloni era, de asemenea, adunată zăpadă. În jurul galoșilor lui se formau deja bălți.

— Bună dimineața, Clara, a spus dr. Thorn. Cum te simți azi?

Ea s-a silit să zâmbească, în timp ce închidea Biblia din poală.

— Mulțumesc, bine. Dar tu?

Dr. Thorn s-a uitat la celălalt bărbat.

— Cum ți-am zis, are o fire plăcută, a spus el. N-ar trebui să-ți faci nicio problemă.

Bărbatul și-a dus mâna înmănușată la melon și l-a ridicat ușor în direcția Clarei. A înclinat imperceptibil capul, cu buzele încordate, deși încerca să zâmbească. Dr. Thorn a tras cu ochiul la scrisoarea de pe măsută.

— Văd că ai primit scrisoarea de la tatăl tău.

— Da, a spus Clara, încercând să vorbească răspicat. Mi-a spus că mi vei explica tu ce urmează.

— Ei bine, da, a spus dr. Thorn. De aceea mă aflu aici.

A arătat spre bărbatul cu haină de lână.

— Acesta este domnul Glen. Este din Ovid, un orașel de lângă lacul Seneca.

Sora McCarn a făcut un pas în față ca să fie lângă dr. Thorn, cu brațul drept și ușor spre spate, ascuns după fusta ei albă. Clara a prins cu coada ochiului lucirea unui obiect lung și argintiu în mâna ei. Arăta ca o seringă. Clara a încremenit și n-a mai putut respira. S-a ridicat de pe pat. Biblia i-a lunecat din poală, lovindu-se cu zgomot de podea. Atunci a văzut doi infirmieri și o soră îmbrăcată cu o pelerină albastră așteptând pe culoar.

Dr. Thorn a ridicat mâna, ca și cum voia s-o oprească pe Clara să o ia la fugă. Sora McCarn s-a apropiat și mai mult, cu ochii mari și strălucitori, ca un animal în alertă.

— Domnul Glen și o asistentă sunt aici pentru a te duce la Willard.

— Willard? a îngăimat Clara.

A înghițit în sec. Limba îi era ca de piatră.

— Este un spital de stat pentru bolnavi mental, a spus dr. Thorn. Tatăl tău vrea să fie sigur că primești ajutorul de care ai nevoie. Din păcate, el nu-și mai permite să te țină aici.

Clara s-a dat înapoi, cu mâinile încleștate pe pulover.

— Dar nu-nțeleg, a spus ea, cu fruntea plină de broboane de sudoare. Tata a spus că este ceva temporar. Nu am nevoie de ajutor. Vreau doar să merg acasă!

Sora McCarn a pășit înainte, scoțând seringă din ascunzătoare. Dr. Thorn a ridicat-o de mână ca s-o oprească.

— Înțeleg, Clara, a spus el. Dar mai întâi trebuie să te faci mai bine. Haide, împachetează-ți lucrurile. Afară te așteaptă o mașină.

— Dar vremea... a spus Clara, căutând orice motiv pentru a amâna plecarea.

— Se luminează, a spus domnul Glen. Va fi în regulă, dacă plecăm în următoarele câteva ore. La căderea nopții vom fi la Willard.

— Nu ai de ce să te temi, a spus dr. Thorn. Vei fi bine îngrijită la Willard.

Clara s-a prăbușit pe pat, c-o slăbiciune bruscă în picioare, cu brațele fără vlagă. A trebuit să-și adune toate puterile ca să nu cadă grămadă pe podea. A căutat ceva de spus care să-i convingă că era complet sănătoasă, că singura ei vină este că se certase cu părinții. Era pedepsită pentru că luptase pentru drepturile ei, că apăraseră cu tărie dreptatea și adevărul. Nu și-a găsit cuvintele.

— Soră McCarn, a spus dr. Thorn. Roagă o asistentă s-o ajute pe Clara să-și facă bagajele, iar tu arată-le sala de mese domnului Glen și infirmierei sale. Sunt sigur că le-ar prinde bine o masă caldă înainte de drumul lung până la Willard. Și adu-i Clarei niște ceai fierbinte și ceva de mâncare, înainte să plece.

Sora McCarn și domnul Glen au părăsit încăperea, iar dr. Thorn a rămas în ușă, cu mâna pe clanță.

— Vei fi bine, i-a spus el Clarei. Ești o tânără inteligentă cu un viitor strălucit. Ai numai nevoie de puțin ajutor ca să-ți găsești direcția în viață. Dacă ești cooperantă, n-ar trebui să-ți fie deloc teamă că mergi la Willard.

Apoi a închis ușa și a plecat, lăsând-o pe Clara amorțită, cu privirile în podea.

Mișcându-se parcă cu încetinitorul, și-a scos jurnalul de sub pat. S-a așezat la birou și l-a deschis la ultima pagină scrisă. Vedea cuvintele ca prin ceață. Scrisese zilnic în jurnal, din ziua în care sosise aici, dar

nu pomenise nimic despre copil. Dintr-un motiv oarecare, se temuse c-ar putea să-și cobească sau că doctorii ar găsi jurnalul și i-ar spune tatălui ei. Dacă Henry află că ea poartă copilul lui Bruno, nu se știe ce-ar fi-n stare să facă. Probabil că ar alunga-o pe vecie.

Și-a șters ochii și a luat un creion, încercând să găsească un mod de a-și exprima sentimentul că era aruncată ca un gunoi, că era ținută sub lacăt ca o criminală. Auzise povești despre părinți care-și țineau copiii ascunși de ochii lumii; membre diforme, temperament necontrolabil, minte înceată și limbi despicate puse la adăpost, toate încuiate la cel mai înalt etaj al casei sau în podul întunecat. Asta făcea și tatăl ei? Voia s-o ascundă undeva, departe, pentru că îi era foarte rușine că fiica lui iubea pe cineva cu care el nu era de-acord? Sau credea cu adevărat că un doctor ar putea s-o facă să vadă că a luat-o pe un drum greșit, că putea fi obligată să se căsătorească cu un bărbat pe care nu-l iubea? Sau chiar credea că era bolnavă? Clara a pus creionul pe hârtie și a scris în jurnal.

Tata scapă de mine, alungându-mă de-acasă. Nu înțeleg ce crede că va realiza. Asta nu face decât să-mi întărească hotărârea de a-mi trăi viața așa cum doresc și de a mă îndepărta de el, când voi fi eliberată. Tata mă trimite la Willard. Mă întreb dac-ar trebui oare să-mi fie frică?

Câteva minute mai târziu, în camera ei a intrat infirmiera Yott. I-a zâmbit Clarei și a privit-o-n ochi, spre deosebire de restul doctorilor și asistentelor medicale care păreau a privi întotdeauna prin ea. Clara s-a gândit să-i spună infirmierei că o trimiteau de-acolo, dar știa că nu avea rost. Tânăra infirmieră nu putea face nimic. A privit-o pe sora Yott scoțând cufărul de voiaj din debara și așezându-l pe podea. Sora Yott s-a întors pe vârfuri și a dat ocol valizei ca să-i deschidă capacul, mișcându-se încet, cu picioarele în ciorapi albi și mâinile palide, ca o balerină care execută un exercițiu coregrafic. Clara bănuia că erau apropiate ca vârstă, sora Yott fiind cu doi sau trei ani mai mare ca ea. Și i-a imaginat pe părinții infirmierei Yott, zâmbitori și mândri, când ea absolvise școala de asistente medicale. Lacrimile i-au umplut ochii și s-a uitat la degetele infirmierei Yott să vadă dacă era căsătorită. Avea un inel de logodnă pe mâna stângă.

Pe neașteptate, Clara s-a simțit epuizată, ca și cum ar fi fost strivită de un bolovan uriaș. Toracele i s-a contractat, agonia suferinței făcând-o să se încovoiaie. Era sigură că-și auzea inima pocnind. Instantaneu, a știut că o să i se facă rău. S-a ridicat de pe pat, a alergat spre coșul de gunoi și a căzut în genunchi. Pâinea prăjită pe care-o mâncase mai devreme i-a venit înapoi, răbindu-i gâtul pe dinăuntru și apoi n-a mai fost nimic decât durere și acid. A scuipat în coș, iar și iar, apoi s-a ridicat tremurând din toate mădularele. Infiriera Yott s-a apropiat și i-a pus mâna pe umăr, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

— Ești bine? a întrebat-o ea.

Clara și-a șters gura cu dosul mâinii.

— Nu, a spus ea. Nu sunt bine.

— Ești bolnavă? Vrei să chem doctorul?

Clara și-a învelit mijlocul cu un pulover și s-a așezat pe pat.

— Nu sunt bolnavă, a răspuns ea, cu voce nesigură. Sunt însărcinată.

Sora Yott a rămas fără aer. Clara și-a acoperit fața cu mâinile și și-a sprijinit coatele pe genunchi. Umerii i se zguduiau, respirația îi era sacadată. Sora Yott a îngenuncheat lângă ea, masând-o cu o mână pe spate.

— Gata, gata, a spus ea. Totul va fi bine.

— Nu, a spus Clara. Nimic nu va fi bine. Doctorii trebuiau să mă ajute, dar cum mă pot ajuta, dacă nu ascultă ce le spun?

S-a întins pe pat și apoi s-a făcut covrig deasupra păturii. Sora Yott a tras scaunul de lângă măsuța de scris și s-a așezat pe el, cu fața la Clara.

— Îmi pare rău, a spus ea. Te pot ajuta cu ceva?

— Numai dacă mă poți scoate din locul ăsta, înainte să mă trimită la Willard. Altceva nu poți face.

— Iartă-mă c-am întrebat, a spus sora Yott. Dar ce-i cu tatăl copilului? El știe? Sunteți împreună?

Clara s-a ridicat, scoțând un sunet nebunesc, pe jumătate râs, pe jumătate vaiet.

— Da, a spus ea, stropind cu salivă în jur.

Știa că nu e vina surorii Yott, dar nu-și putea controla furia.

— Suntem împreună. Nu l-ai văzut azi-noapte scoțându-mă la o întâlnire? Este înalt, brunet și chipeș și-și pusese cel mai bun costum al lui. Nu știi cum de l-ai ratat!

Vocea Clarei era ascutită și încordată și, pentru o clipă, s-a gândit dacă nu cumva își pierdea mințile, în cele din urmă.

Tânăra infirmieră și-a încrucișat mâinile în poală și a privit câteva minute în jos, înainte de a vorbi. Când și-a ridicat privirile, avea ochii plini de lacrimi.

— Ascultă, a spus ea cu voce moale. Lucrez aici de aproximativ șase luni. Nu este locul ideal de muncă pentru mine, dar este singura slujbă pe care am găsit-o. Logodnicul meu și cu mine vrem să ne căsătorim cât mai curând posibil, dar el nu are serviciu și...

A tăcut și și-a mușcat buza de jos, întrebându-se dacă să continue sau nu.

— Mi-am dat seama de prima dată când te-am văzut că nu erai ne bună. Nu știu de ce... Te rog, nu spune nimănui, dar am ascultat câteva dintre discuțiile tale cu dr. Thorn ca să mă conving dacă bănuiala mea era corectă. Te-am auzit spunând că tatăl tău te-a trimis aici pentru că nu te căsătorești cu persoana pe care o vrea el pentru tine. Știi cum e. Nici tata nu este de-acord cu logodnicul meu. De aceea am nevoie de slujba asta. Încerc să pun deoparte destui bani ca să mă căsătoresc și să plec din casa părintească, și asta cât mai curând posibil. Tatăl tău te-a trimis aici, pentru că ești îndrăgostită de altcineva, corect? Bruno Moretti?

Clara a sărit cu picioarele peste marginea patului.

— De unde îi știi numele? a întreat ea. Nu i-am spus niciodată doctorului Thorn cum îl cheamă!

Respirația infirmierei Yott s-a uițit, pieptul i se ridica și cobora din ce în ce mai repede.

— Trebuie să-mi promiți că nu vei sufla o vorbă nimănui, a șoptit ea. Îmi voi pierde slujba dacă află cineva.

— Promit, a spus Clara, simțindu-se amețită. Spune-mi numai cum de-i știi numele! A fost aici? A venit să mă caute?

Yott s-a uitat spre ușă și s-a aplecat în față.

— Am văzut scrisorile, a șoptit ea. Scrisorile pe care i le-ai scris lui Bruno.

Clara a scuturat din cap, confuză.

— Ce tot spui? Cum adică le-ai văzut? După ce le-am scris, le-am pus cu mâna mea în cutia poștală de lângă recepție!

Yott și-a strâns buzele și s-a ridicat în picioare. A făcut câțiva pași prin cameră și a privit-o pe Clara, strângând spătarul unui scaun până ce nodurile degetelor i s-au făcut albe.

— Scrisorile n-au fost expediate niciodată, a șoptit ea. Sora McCarn mă pune să caut printre scrisori și să le scot de-acolo. A spus că era ordin de la doctor. Eu bănuiesc că erau de fapt ordinele tatălui tău.

Brusc, Clara n-a mai putut să respire. Pieptul și fața i-au luat foc, în gât simțea un nod arzător care n-o lăsa să vorbească. Nu era de mirare că Bruno nu-i răspunsese la scrisori! Tatăl ei se asigurase că nu le va primi niciodată! S-a ridicat de pe pat și a împins scaunul spre birou, cu genunchii împleticindu-i-se. S-a așezat, a scos hârtia din sertar, a luat un creion și a început să scrie, tremurând, în timp ce încerca să se exprime coerent.

— Trebuie să pui la poștă scrisoarea asta, a spus ea, vorbind și scriind cât de repede putea. Bruno nu știe unde sunt și nici unde plec. Promite-mi c-o vei pune la poștă pe adresa lui.

A terminat scurta scrisoare, a împăturit-o, a pus-o în plic, apoi s-a uitat la Yott, așteptând-o să spună că e de-acord. Yott își frângea mâinile, umerii fragili i se cocoșaseră, iar ochii îi erau umezi.

— Nu știu, a spus ea. Dacă mă prinde cineva?

— Ascunde scrisoarea, a spus Clara. În sutien sau în chiloți. Nu-mi pasă unde. Undeva unde să n-o caute nimeni. Pune-o la poștă când ajungi acasă.

A lipit plicul, a scris adresa lui Bruno și i l-a întins infirmierei.

Yott s-a uitat la scrisoare, mușcându-și colțul buzei. Pe neașteptate, s-au auzit voci pe coridor. Clara s-a ridicat și i-a pus plicul în mână. Yott și-a desfăcut nasturii la halat și a băgat plicul în sutien. Chiar în clipa aceea, s-a deschis ușa și a intrat sora McCarn, cu tava cu mâncare. S-a oprit și s-a uitat lung la cufărul deschis de pe podea.

— Ce se-ntâmplă-aici? a întrebat ea. De ce n-ai ajutat-o pe Clara să-și facă bagajul?

Sora Yott s-a întors și a zâmbit.

— Clara era tristă și eu am încercat s-o încurajez spunându-i cât de drăguți sunt doctorii și surorile de la Willard. Cred că acum se simte mai bine. Așa-i, Clara?

Ambele asistente se uitau la Clara, în așteptare. Clara a dat din cap.

— Da, a spus ea. Mulțumesc.

S-a dus la dulap și a început să-și scoată hainele, cărându-le în teancuri la cufărul de călătorie. Parcă avea picioare de apă, gata să se transforme într-o băltoacă pe podea. A îngenuncheat și și-a pus bluzele înăuntru, încercând să-și stăpânească tremurul mâinilor.

Sora McCarn a oftat zgomotos.

— Infirmieră Yott, a spus ea. Treaba ta era s-o ajuți pe pacientă să-și împacheteze lucrurile. Tu nu ești doctor, ții minte? Te rog, vezi-ți de îndatoririle tale sau voi fi nevoită să-ți fac raport de nesupunere.

— Da, doamnă, a spus infirmiera Yott, luând tava cu mâncare.

A așezat mâncarea pe măsuță și s-a întors cu fața la sora McCarn.

— Voi avea grijă ca pacienta să termine de-mpachetat și să mănânce puțin înainte de plecare.

Sora McCarn a privit-o pe Clara îngenunchind lângă valiză, cu buzele strânse și ochii mijiți. Clara a privit în sus, zâmbindu-i ușor. În cele din urmă, sora McCarn s-a-ntors să plece.

— Să nu dureze mult, a spus ea. Domnul Glen și sora May termină de mâncat și apoi domnul Glen iese să pornească mașina. Aveți mai puțin de jumătate de oră ca să fiți gata.

— Prea bine, a spus Yott. Voi avea grijă să fie jos, la intrarea din față, în cel mai scurt timp.

Îndată ce sora McCarn a ieșit din cameră, Yott s-a dus grăbită la ușă.

— Mă întorc imediat, a spus ea.

— Unde te duci? a întrebat Clara, cu furnicături de frică pe piele.

Dacă se duce să-i dea scrisoarea doctorului Thorn? Dacă totul a fost o înscenare?

— Grăbește-te și termină de împachetat. Când ești gata, pune-ți haina și cizmele, dar nu închide valiza. O vom închide când mă întorc eu, a spus Yott.

Și apoi a lăsat-o pe Clara singură.

După ce a așezat și ultimele haine în cufăr, Clara și-a pus cizmele și și-a tras haina pe ea. S-a dus la fereastră și și-a întins gâtul ca să vadă intrarea din față. Ninsorea încetase și-l putea vedea pe domnul Glen pe alee, fumând lângă mașina cu motorul pornit. Fumul de la țigară și gazele de eșapament se învolburau în jurul siluetei lui întunecate, aducându-i aminte de o scenă dintr-un film. Doar că ce trăia ea nu era un film. Și domnul Glen nu era eroul care venea s-o salveze.

Clara a sărit speriată când Yott a dat năvală în cameră, cu o pătură în brațe.

— Uite, a spus Yott, grăbindu-se spre cufărul de călătorie. I-am spus surorii McCarn că s-ar putea să ai nevoie de o pătură caldă pe drum.

A îngenuncheat și a desfăcut pătura. Scrisorile către Bruno s-au împrăștiat peste hainele din cufăr.

— M-am gândit că ți le-ai dori.

Clarei i s-a tăiat respirația și a ridicat unul dintre plicuri. Yott i l-a smuls și l-a vârât împreună cu restul scrisorilor dedesubtul hainelor din cufăr.

— Nu-i timp pentru asta, a spus ea, respirând greu.

A închis cufărul, l-a încuiat și l-a ridicat în picioare. Poate la Willard ți le va pune cineva la poștă.

Clara a luat-o pe Yott în brațe.

— Îți mulțumesc mult, a spus ea, stăpânindu-și lacrimile.

Yott s-a retras din îmbrățișare și a condus-o pe Clara la ușă, dar nu înainte ca aceasta să apuce să vadă cum îi izvorau lacrimile din ochi.

Capitolul 5

Izzy

Sâmbăta de la sfârșitul primei săptămâni de școală a lui Izzy a fost fierbinte și umedă, iar briza răcoritoare abia dacă mișca ramurile cele mai înalte ale copacilor. La nivelul pământului, aerul era irespirabil. Izzy mergea spre muncă, trecându-și degetele prin frunzele mestecenilor care umbreau trotuarul. Era dimineață devreme și pe frunze încă era un strat de rouă, care lăsa frunzele umede și reci. Peg și Harry pleaseră mai devreme ca de obicei pentru că Peg abia aștepta să deschidă valizele luate de la Willard. În loc să meargă cu ei cu mașina, Izzy preferase să parcurgă pe jos cele două mile până la depozitul muzeului. Acum era bucuroasă că procedase așa și că avea la dispoziție câteva minute numai pentru ea. Între școală, teme și mesele cu părinții adoptivi, săptămâna zburase, pur și simplu. Și fusese o săptămână grea.

În primele zile în care Izzy învățase să se orienteze în școală, întârziase aproape la fiecare oră de curs. De câteva ori, ceruse ajutor pentru a găsi clasele, iar vreo doi elevi îi indicaseră direcția greșită. Părea că făcuseră asta intenționat și ea nu putea înțelege de ce. Nu le făcuse nimic acelor oameni. A încercat să nu ia în seamă modul în care o tratau, întrebându-se dacă așa se purtau cu toți nou-veniții sau dacă era ceva personal. Ambele variante o răneau.

La prima oră de educație fizică, după ce, în sfârșit, a înțeles că sala de sport era separată de cantină printr-un coridor lung, pe ușa vestiarului pentru fete era un anunț care menționa că sala era temporar închisă din cauza unor probleme la instalația de apă. Când a auzit strigăte îndepărtate și scârțâit de teniși pe podeaua de lemn venind din altă parte a clădirii, i s-a strâns stomacul. Deja întârziase. A oftat, a luat-o după colț și aproape că s-a împiedicat de o prietenă de-a lui Shannon, care îngenunchease ca să-și lege șireturile, în fața vestiarului băieților.

— Fii atentă! a spus fata, sprijinindu-se într-o mână.

— Scuze, a spus Izzy. Nu te-am văzut.

S-a aplecat s-o ajute pe fată, dar aceasta a ignorat-o, continuând să-și lege șireturile. *Oare cum o cheamă? s-a gândit Izzy. Crystal? Nicole? Tina?*

Fata s-a ridicat.

— Ce te grăbești așa? a întrebat ea.

Și-a scuturat genunchii și șortul, apoi și-a trecut degetele prin breton. Părul ei, ca și al lui Shannon și al altor câteva fete din școală, era lins, tuns în trepte și cu vârfurile întoarse spre interior – coafura lui Rachel din show-ul de televiziune *Prietenii*.

Șortul ei alb era extern de strâmt și pe partea din față strălucea litera C, iar tricoul era extralarg. *Crystal, așa o cheamă.*

— Mă duceam să mă schimb pentru ora de sport, dar... a spus Izzy.

— Putem folosi vestiarul băieților, până repară instalația de apă la noi, a spus Crystal. Grăbește-te. Domnișoara Southard ne pune să dăm atâtea ture câte minute am întârziat.

— Dar dacă... a spus Izzy.

Crystal și-a fluturat mâna în aer, în semn că n-are nicio importanță.

— Nu-ți face griji, a spus ea. Țevile se sparg tot timpul, cel puțin o dată pe lună. Băieții nu au sport decât după masa de prânz.

Izzy parcă prinsese rădăcini; încerca să-și dea seama ce are de făcut.

— Voi avea necazuri dacă fac sportul în papuci și jeansi? a întrebat ea.

Crystal a râs și și-a dat ochii peste cap.

— Crede-mă, a spus ea. Este mai rău decât dacă întârzii.

A apucat-o pe Izzy de braț și a tras-o spre ușa vestiarului băieților.

— Haide. Sunt numai fete. Îți arăt eu.

Izzy a lăsat-o pe Crystal s-o conducă spre vestiarul băieților, dar s-a oprit în fața intrării, nesigură. Crystal a împins ușa și a ținut-o deschisă, zâmbind. Izzy nu s-a mișcat însă de pe loc.

— Oh, Doamne! a făcut Crystal. Nu fii așa fricoasă! Merg și eu cu tine.

Izzy a inspirat adânc. Dacă vrea și Crystal să intre, poate că e-n regulă. A urmat-o pe Crystal într-un antreu fără tavan care dădea spre o altă ușă. Duhoarea de transpirație și urină stătută i-a izbit nările lui

Izzy și zgomotul ușilor trântite ale dulapurilor, al apei care curgea la dușuri și al conversațiilor răsunau cu ecou, în încăperea de ciment. Dar vocile erau de bărbați. Izzy s-a oprit pe loc. Înainte de a apuca să se întoarcă și să fugă, Crystal a prins-o de încheietura mâinii și a deschis brusc a doua ușă. De cealaltă parte a ușii, așteptau Shannon și Nicole. Cele trei fete au înfășcat-o pe Izzy și au târât-o în vestiarul băieților, trăgând-o de haine și de păr și înfigându-și unghiile îngrijite în brațele ei. Încăperea era plină de aburi și de băieți goi sau pe jumătate dezbrăcați. Când aceștia le-au văzut pe fete, au început să râdă, să fluiera, să arunce cu prosoapele ude în aer și să danseze pe bănci. Izzy își ținea capul în jos și încerca să iasă, dar fără folos. În zbaterea ei, își pierduse un papuc și-i căzuse sacul cu costumul de sport.

Fetele au tras-o pe Izzy prin zona în care băieții se schimbau și au împins-o spre camera cu dușuri și apoi sub dușuri, după care s-au întors și au fugit. Lui Izzy i-a alunecat piciorul desculț pe podeaua umedă și aproape că a căzut. O mână umedă a prins-o de încheietură și a susținut-o. Ea s-a uitat în sus și l-a văzut lângă ea pe Ethan, cu părul ud lipit de frunte și cu pieptul gol acoperit cu clăbuci de săpun. S-a uitat fix la chipul lui, ca o căprioară captivă în lumina farurilor, apoi s-a ntors și a ieșit șchiopătând de sub duș.

Cu obrajii îmbujorați, și-a croit drum prin vestiar, și-a cules de pe jos papucul și costumul de sport, încercând să-și țină privirile în podea. Băieții huiduiau și țipau, întrebând-o dacă a văzut ceva care să-i placă. Atunci când a ajuns în dreptul unei perechi de suspensori uzi, s-a oprit și s-a uitat la ei.

— Am văzut penisuri mai mari la bebelușii pe care-i îngrijesc, a spus ea, încercând să facă pe dura.

Băieții au râs și i-au făcut semne de la revedere cu mâinile.

Când a ieșit din vestiar, un crac al jeanșilor era ud learcă, tricoul avea o mânecă ruptă, iar Shannon și prietenele ei așteptau în hol. Izzy a strâns din pumni și a trecut pe lângă ele ca o furtună, știind că nu meritau efortul să le tragă niște pumni în față, așa cum și-ar fi dorit.

— Nu fi supărată, a strigat Shannon în urma ei. A fost o glumă. O facem cu toate fetele nou-venite.

Înjurând în sinea ei și dojenindu-se că avusese încredere în Crystal,

Izzy a continuat să meargă până a ajuns la biroul directorului. Directorul a spus că-l va pune pe profesorul de educație medicală să pregătească un discurs despre hărțuire, pentru viitoarea adunare, și că, dacă Izzy s-a simțit vreodată amenințată, putea să meargă la cabinetul medical. Dar, când a întrebat-o despre numele făptașilor, Izzy a refuzat să i le dea. Dacă directorul le-ar lua la întrebări pe Shannon și pe prietenele ei, ar urma iadul pe pământ. Izzy voia ca directorul să știe ce se petrece în școala lui, dar nu era pregătită să devină o pârâcioasă ca să-și facă el treaba. Mai târziu în aceeași seară, tot ce-a putut face a fost să nu se strecoare în baia lui Peg și a lui Harry ca să caute o lamă de ras.

Ca și cum incidentul din vestiarul băieților nu fusese destul de nasol, ieri le-a prins pe Shannon și pe Crystal lipind un Kotex mânjit cu ketchup pe exteriorul dulapului ei. Când au văzut-o, fetele au fugit în cealaltă direcție, la capătul culoarului, unde le aștepta Ethan, cu fruntea încruntată și buzele strânse. Când a văzut-o pe Izzy, Ethan s-a rușinat. Dar când Shannon și Crystal au ajuns la el, s-a-ntors și a plecat, cu o sticlă goală de ketchup într-o mână. Evident, Ethan era la fel de rău ca toți ceilalți. Desigur, abia dacă-i adresase câteva cuvinte, dar ceva în zâmbetul lui și felul în care o ajutase să nu cadă, la duș, o făcuse să creadă că el nu era genul acela de băiat. Nu-și dădea seama totuși de ce se simțea enervată și tristă să constate că greșise.

Când se gândea acum la lucrul acesta, inima ei o lua la goană și simțea cum se înfurie. Trebuia să facă ceva ca Shannon să înceteze cu hărțuiala, dar ce? Și cum? Era evident că Shannon conducea școala. Nimeni n-avea curajul s-o contreze. Izzy a văzut alte fete rămânând în urma grupului lui Shannon, pe culoare, mergând la distanță pentru propria lor siguranță, chiar dacă întârziu la ore. Câteva dintre fete se întorceau și o luau pe altă parte, dacă holurile erau aglomerate, și nu exista nicio cale de a o evita pe Shannon. Băieții care nu râdeau și nu aplaudau când Shannon și prietenele ei jucau cuiva un renghi își întorceau ochii sau priveau încurcați în loc să ia apărarea victimelor. Izzy nu-și putea imagina nici măcar o singură persoană care să aibă acest fel de putere asupra altcuiva. Asta îi provoca greață.

Nu era o soluție să se ducă la părinții ei adoptivi. Văzuse de prea multe ori rezultatele implicării părinților în certurile dintre copii.

Furioși că se leagă cineva de copilul lor, părinții aleargă la profesori și la consiliul școlar, proferând amenințări în stânga și-n dreapta. Profesorii și consiliul școlar, de frica unui proces civil pentru pedepsirea unui singur copil pentru agresarea altuia, nu iau nicio măsură. Apoi, fără excepție, copilul hărțuit va plăti prețul pentru că i-a chemat pe adulți în ajutor. Oricum ar fi, agresorii găsesc o cale să-și identifice victimele. Dacă le-ar spune părinților adoptivi și ei s-ar duce la director, lucrurile se vor înrăutăți. Va trebui deci să-și dea seama ce să facă în privința lui Shannon de una singură. În afară de asta, Izzy se bazase numai pe ea însăși încă de când avea zece ani. Nu avea de gând să înceapă, acum, să se bazeze pe altcineva.

Izzy a încetinit pasul. Gândul la Shannon îi aducea un nod tare în piept, de parcă o fiară își înfigea ghearele în coastele ei ca în zăbrelele unei cuști. Ura nodul ăsta din stomac, durerea intensă, concentrată în maxilar. I se învârtea totul în fața ochilor și s-a oprit din mers, amintindu-și să respire profund. Trebuia să scape de furie și frustrare, înainte de a-și pierde controlul, așa cum se întâmplase cu mama ei. A tras adânc aer în piept, a privit în jur să se asigure că nu o văzuse nimeni oprindu-se aiurea în mijlocul drumului, convinsă că părea nebună.

Apoi a văzut farmacia dincolo de stradă. Și-a înfipt unghiile în palmă, luptându-se cu impulsul de a alerga să-și cumpere o cutie cu lame de ras. A pus un picior înaintea celuilalt și a continuat să meargă, desfăcându-și pumnii și numărând până la zece. Și-a alungat gândurile negre din minte, hotărâtă să nu lase pe nimeni s-o trimită înapoi, spre acel loc întunecat, izolat, în care singura ei ușurare era și mai multă suferință.

În sfârșit, Izzy a ajuns la depozit. Peggy o aștepta cu ochii larg deschiși și vorbea cu un debit de o mie de cuvinte pe minut. Cu părul ei negru prins într-un coc răvășit în vârful capului, cu sandale în picioare, cu fustă lungă cu imprimeu floral și un tricou fără mâneci de-al lui Harry. La celălalt capăt al depozitului, Harry gesticula și zâmbea, stând de vorbă cu un grup de femei și bărbați.

Peg i-a arătat lui Izzy cele 427 de valize și cutii de la Willard, aliniate pe mese și așteptând să fie deschise pentru a-și dezvălui, în sfârșit, conținutul. Rămasă aproape fără suflu din cauza emoției, Peg

i-a întins lui Izzy un carnet gros, cu coperte de piele.

— Vreau să scrii numele posesorilor valizelor, a spus Peg. Apoi eu voi deschide valizele și-ți voi spune ce este înăuntru. Trebuie să înregistrăm totul, până în detaliu.

— Bine, a spus Izzy. Pare ceva simplu de făcut.

— Noi vom face jumătate și Harry cu ceilalți, jumătate.

Chiar în acel moment, Harry a venit spre ele însoțit de alte două persoane. Harry era un bărbat înalt, musculos, cu păr blond și rar și ochelari cu rame argintii. Ca de obicei, îmbrăcat impecabil, cu cămașă în dungi subțiri și pantaloni negri lungi. Alături de el, venea, mergând greoi, un bărbat masiv, cu barbă căruntă, care-l făcea pe Harry să arate ca un băiețaș. Izzy a rămas cu gura căscată la vederea dimensiunilor uriașului care venea spre ea, cu fața mare și roșie și cu picioarele lui ca niște trunchiuri de copac. Niciodată nu văzuse o ființă umană așa de mare. Aparatul de fotografiat arăta ca o jucărie în mâinile lui. Apoi a observat-o pentru prima dată pe persoana de lângă uriaș. Aceasta avea părul negru ca pana corbului și căra niște sacoșe și un tripied. Izzy a simțit cum i se urcă sângele în obraji.

Era Ethan.

— Ți-l prezint pe prietenul nostru, Peter, și pe fiul său, Ethan, i-a spus Harry lui Izzy. Au venit să facă fotografii.

— Și ea este asistenta mea, Isabelle, a spus Peg. Noi îi spunem Izzy.

Peter a zâmbit, i-a luat mâna lui Izzy, degetele ei subțiri dispărând cu totul în mânușa lui enormă. Ethan a strâns mâna lui Peg, apoi i-a zâmbit și a salutat-o pe Izzy. Ea a dat din cap înspre el, apoi s-a uitat în jos la tenișii ei ponoșiți și la jeanșii prea largi. Peg îi spusese să se îmbrace cu haine de lucru, mai vechi, de care să nu-i pese dacă se strică. Acum, a gemut pe dinăuntru, dorindu-și să-și fi pus o bluză colorată în loc de tricoul cu New Kids on the Block, cu mâneci lungi și cu textul „Îl iubesc pe Jordan”, scris de-a curmezișul pieptului. Avea acest tricou din clasa a zecea și, de obicei, dormea îmbrăcată cu el. Nu numai că era îmbrăcată urât și demodat, dar decisese nici să nu facă duș înainte de a pleca la serviciu. Părul ei murdar era strâns într-o coadă de cal și șuvițele unsuroase îi intrau în ochii fardați. Auzea deja mișturile de la școală.

Peter și Ethan au pornit-o alături de Peg și de Izzy spre un capăt al depozitului, în timp ce Harry a luat-o înspre celălalt. Din fericire, talia de Goliath a lui Peter servea drept barieră între Izzy și Ethan. Putea considera că el nici nu era acolo. A folosit aceste câteva momente pentru a-și regla respirația, inspirând adânc și rar. Își dorea ca roșeața de pe gât și de pe față să-i dispară și să revină la culoarea ei normală, fără pete.

Când au ajuns la primul bagaj – o valiză de piele deteriorată, cu mâner maro și cu încuietore de metal –, Ethan a instalat trepiedul și a scos dintr-o raniță un reflector mobil. Peg și Izzy au stat în spate, în timp ce Peter a făcut câteva fotografii. Izzy se muștra în sinea ei, neputând să-și ia ochii de la musculatura lui Ethan. Acesta purta pantofi negri și jeanși strâmți, bicepsii lui întinzând la maximum mânecile sumese ale cămășii lui albe. I-a trecut fulgerător prin minte imaginea trupului său musculos și bronzat, gol și ud, din sala cu dușuri a băieților.

De ce trebuie să fie și el aici? se gândea ea. *Și de ce naiba arată atât de bine?* Apoi a revăzut în minte imaginea lui cu sticla de ketchup în mână, fugind împreună cu prietenele lui, ca un preșcolar prins în timp ce băga pisica în toaletă. Nu conta cât de frumos era pe dinafară, pentru că pe dinăuntru era urât. Toți mușchii și bărbiile arătoase din lume nu puteau să schimbe asta.

Într-un final, Peg s-a dus la valiză și a citit cu voce tare eticheta, spunând pe litere numele și prenumele, pentru ca Izzy să le scrie corect – *Madeline Small*. Apoi a tras aer în piept, și-a pus o pereche de mănuși de plastic și încet, cu grijă, a desfăcut încuietorea și a deschis valiza. Peter s-a apropiat ca să facă poze, înainte ca lucrurile să fie scoase de acolo, lăsându-i pe Izzy și pe Ethan unul lângă altul. Izzy a văzut cu coada ochiului că Ethan se uită la ea. Și-a ținut privirile drept înainte.

Peg a luat cu degete delicate și pline de grijă fiecare lucru fragil și casant din valiză, în timp ce Izzy le nota pe listă.

O Biblie cu trei fotografii presate înăuntru; o fotografie a unui băiețel într-o cămașă albă și pantaloni negri, pe dosul căreia era scris cu creionul: „Charles – 1919”, o fotografie a unei fetețe cu rochiță creață

și bonetă înflorată, pe spatele căreia era scris cu creionul: „Esther – 1921”, una a unei femei mai în vârstă, cu șorț, stând pe o verandă, pe spatele căreia era scris cu creionul: „Mama – Saratoga Cabin 1927”. Patru tacâmuri de argint. Două căciulițe de copil, tricotate, una cu șnur roz, una cu șnur albastru. Stare de conservare: parțial îngălbenite și cu pete. O pereche de cizmulițe de copil cu broderie albă. Stare de conservare: bună.

Izzy aștepta ca Peg să continue, dar nu mai era altceva în valiză, nici haine sau cămăși de noapte, nici scrisori sau alte obiecte personale.

— Asta-i tot, a spus Peg, cu ochi scânteietori.

A ridicat din umeri și s-a uitat către Izzy, Peter și Ethan.

— Cine ar aduce lucrurile pentru copii într-un azil de nebuni? a întrebat Izzy.

— Nu știu, a spus Peg. Poate că erau încălțărilor și bonetele copiilor ei. Poate că erau singurele lucruri de care-i păsa. Dar nu-nțelegi? De aceea facem asta! Încercăm să aflăm mai multe despre oamenii care au lăsat aceste valize în urma lor.

— Dar cum anume? a întrebat Ethan. Ce poți afla dacă te uiți în aceste valize?

— Sperăm să găsim ceva dosare medicale, a spus Peg. Acum sunt sigilate, dar vom alege cele mai interesante cazuri și vom cere permisiunea Oficiului pentru Sănătate Mentală să ne lase să aflăm mai mult.

— Vrei fotografii individuale pentru fiecare obiect sau în grup? a întrebat Peter.

Peg se gândea, cu mâinile-n șolduri.

— Cred că depinde de cât de multe obiecte sunt în fiecare valiză. În cazul acesteia, cred că le poți fotografia împreună.

Ethan a scos o bucată de pânză neagră din sacul lui și a întins-o în fața valizei, apoi a fixat încă un trepied, pentru un al doilea reflector. Peg i-a dat lui Izzy o pereche de mănuși de plastic și a rugat-o s-o ajute să rearanjeze căciulițele, pozele și tacâmurile de argint pe pânză. Recunoscătoare pentru mănuși, Izzy a luat cu grijă obiectele fragile. Și-ar fi dorit să aibă una dintre măștile de hârtie pe care le

purta Peg întotdeauna când restaura tablouri sau îndepărta praful de pe obiecte de artă vechi. Poate că era o prostie, dar nu voia să respire praful vechi de zeci de ani sau mirosul neplăcut emanat de interiorul valizei și de hainele îngălbenite. Mirosul uscat, înțepător și apropierea amară a morții i-au adus în minte niște morminte vechi și dormitorul sigilat al părinților ei.

Cel puțin, în muzeu, antichitățile erau expuse pe pedestale sau în vitrine de sticlă. Nu le puteai atinge. Acum, era altfel. Ca un arheolog ajuns primul la o săpătură, acum ea mânuia lucruri care nu fuseseră atinse de nicio altă ființă omenească, de zeci de ani. Ajuta la deshumarea unor secrete îngropate, venea în contact direct cu obiecte deținute cândva de persoane care acum nu mai erau decât o grămadă de oase sub pământ. Ca să nu mai vorbim de faptul că posesiunea acestor obiecte era nebună. Știa că era o nebunie, dar vizualiza particule de praf ridicându-se din bonetele de copil și din argintărie, plutind prin aer și intrându-i în plămâni și în sânge, declanșând o reacție psihotică în lanț, care, atunci când moleculele infestate îi ajungeau în creier, îi pecetluiau soarta – o lua pe urma mamei ei nebune. A simțit o mică amețeală și a încercat să nu tragă prea mult aer în piept, în speranța că ziua va trece mai repede și ea va putea merge acasă să facă un duș.

Peg și Izzy au terminat de aranjat obiectele, apoi Peter și Ethan au făcut poze. Izzy și Peg s-au tras înapoi, așteptând ca Peter să le spună dacă lucrurile trebuiau repositionate. Lucrau toți patru, în tăcere, bibilind căciulițele, argintăria, fotografiile și Biblia, ca un grup de chirurghi și surori medicale la o masă de operație. Odată ce Peg s-a declarat mulțumită de pozele lui Peter, ea și Izzy au pus lucrurile înapoi în valiză, au închis capacul și au trecut la următorul bagaj.

În timp ce operația s-a repetat pentru următoarele patru valize, Izzy și-a conștientizat fiecare respirație și mișcare; fiecare poziție a mâinilor și picioarelor ei. A simțit privirea lui Ethan, i-a simțit mirosul de colonie bărbătească, aroma lemnoasă, ațâțătoare, care-i reamintea că ei erau tineri și mai aveau mult până la moarte. Voia să stea lângă el, să-i inspire parfumul în locul duhoriei de oase putrede care venea din valize. Uneori, îi atinge din întâmplare brațul sau îi stătea în drum, iar el îi zâmbea larg. Ea-l ignora și privea în altă parte,

nervosă că se îmbujora. Ce anume avea băiatul ăsta de-o făcea să se simtă atât de vulnerabilă, nesigură și expusă?

Fluturii din stomac îi aminteau de felul în care se simțea când stătea de vorbă cu asistentul social responsabil de cazul ei. Dar acum era diferit. Nu avea niciun sens. Ethan nu știa nimic despre ea. Nu-i cunoștea trecutul, prezentul, încercările și călătoriile, speranțele și visurile. Și nici nu i le va ști vreodată. Era un obraznic răsfățat, exact ca prietena lui. Izzy nu voia să aibă de-a face cu el. Trebuia să-și revină, în special pentru că mai aveau de studiat peste două sute de valize. Între a-l avea pe Ethan atât de aproape și disconfortul de a manevra lucrurile personale ale unor oameni bolnavi mental, morți de mult timp, ea avea gândurile incoerente și răvășite. Fiecare mișcare din jur îi capta toată concentrarea.

Valizele conțineau scrisori și fotografii, argintărie și Biblii, bretele și ceasuri deșteptătoare, nasturi și pantofi, batiste brodate și vase pentru bărbierit, o statueta, reprezentând un câine, și o ceașcă de ceai din porțelan, o pătură făcută în casă. Izzy a trecut fiecare obiect pe listă, clipind frecvent pentru că i se umezeau ochii. Nu se putea stăpâni să nu-și imagineze părinții și soții, și copiii posesorilor valizelor, confuzi și întristați în absența celor iubiți, cu toate că, fizic, aceștia erau încă pe pământ. Cât de greu trebuie să le fi fost să se întrebe ce n-a mers, să stea treji, noapte de noapte, întrebându-se dacă ar fi putut face ceva. Se întreba dacă rudele iubite ale pacienților de la Willard fuseseră șocați de faptul că membri ai familiei lor înnebuniseră pe neașteptate sau dacă nu știau că nebunia va veni în mod sigur. În ambele situații, gândul la vieți întregi irosite – aniversări de familie, Crăciunuri și zile de naștere, iubiri și povești de noapte-bună, căsătorii și absolviri de liceu – din cauza unui scurtcircuit sau a unui haos inexplicabil din creierul unei persoane îi strângea inima. Nu era corect.

Până la prânz, inventariaseră cincisprezece valize și Izzy începuse să-și dea seama că proiectul va dura mai mult decât crezuse ea. În ritmul acesta, va petrece șase sau șapte zile lucrând alături de Ethan. Dacă va cere să lucreze cu Harry, oare lumea își va da seama de ce? Și totuși, dacă era cinstită, trebuia să admită că gândul de a petrece mai mult timp împreună cu Ethan o făcea să simtă fluturi în stomac.

Faptul că era așa de aproape de Ethan o făcea să se simtă ca și cum n-ar fi dormit sau mâncat de zile bune. Își simțea picioarele moi și capul amețit. Era epuizant, enervant și minunat, toate în același timp. *Ce naiba e-n neregulă cu mine?* s-a întrebat ea, în gând.

Din fericire, când a venit vremea să facă o pauză, Peg a întrebat-o pe Izzy dacă voia să ia prânzul afară. Pregătise o cutie frigorifică cu sendvișuri și puteau mânca la umbră, sub stejari, în terenul cu iarba de lângă parcare. Peter, Ethan și ceilalți băieți urmau să meargă cu mașina până la cel mai apropiat McDonald's să-și cumpere burgeri și milk shake-uri. Normal, Izzy ar fi vrut să meargă și ea, pentru că masa în oraș era un lucru rar în casele de adopție, chiar dacă era vorba de un fast-food. Dar de această dată se bucura că rămâne să aibă puțină liniște și pace, un pic de spațiu și timp departe de Ethan. Apoi a auzit-o pe Peg vorbind cu ceilalți și stomacul i s-a făcut ghem.

— Oh, nu! a spus Peg. Am destulă mâncare, pentru toată lumea. Sendvișuri cu șuncă și brânză, salată de macaroane, humus și pâine cu fibre, chips-uri de cartofi, pepene roșu, ceai rece și limonadă. Mai sunt și niște păături în plus și scaune pliante în portbagajul mașinii. Haideți, va fi amuzant!

— Scuze, băieți, a spus Harry, zâmbind. Soția mea are pasiunea de a hrăni oamenii.

Peter și ceilalți bărbați au râs și au fost de-acord să rămână. Apoi s-au îndreptat spre mașina lui Peg ca să dea jos scaunele. Peg s-a-ntors spre Izzy.

— Poți să mă ajuți cu mâncarea? a întrebat-o ea.

— Desigur, a spus Izzy, gemând pe dinăuntru.

Las-o pe Peg să aibă grijă de toată lumea, s-a gândit ea. Să muncească alături de Ethan era una, dar acum trebuia să ia și prânzul împreună cu el? Cu câteva minute înainte de pauză simțise că i se făcuse foame, stomacul îi chiorăia așa de tare încât era sigură că-l auzise toată lumea. Acum, stomacul o necăjea cu un amestec straniu de bună dispoziție și groază.

S-au adunat toți sub șirul de stejari cu trunchiuri groase. Bărbații desfăceau scaunele, Peg și Izzy întindeau o pătură și așezau mâncarea pe o masă pliantă. Bărbații s-au aliniat și Peg le-a turnat băuturi și le-a pus salată de macaroane pe farfuriile de plastic, în timp ce Izzy a

scos sendvișurile din lada frigorifică și a împărțit pungi cu chips-uri, ca aperitiv. Când l-a văzut pe Ethan următorul la rând, Izzy s-a concentrat asupra îndeletnicirii sale, sperând că el se va așeza mai departe. I-a întins un sendviș, prefăcându-se ocupată să caute și o pungă cu chips-uri, și a simțit cum degetele lui le ating pe ale ei. La început, a ignorat faza. Apoi i-a întins o pungă cu chips-uri și el i-a apucat mâna odată cu punga, zdrobind chips-urile între degetele lor. Ea și-a ridicat privirea.

— Oh, scuze, a spus el, zâmbind. Dacă nu te uiți, nu vezi.

Ea a încercat să-și tragă mâna, dar el nu i-a dat drumul.

— Mulțumesc pentru sendviș, a spus el, și pentru chips-uri.

Ea și-a dat ochii peste cap.

— Îmi lași mâna? a întreat ea.

— Îți mulțumesc pentru zâmbetul tău.

— Ții coada-n loc.

— Și nu poți spune „te rog, treci mai departe”? a spus el. Ea l-a ciupit de dosul mâinii.

— Te rog, treci mai departe, a spus ea, cu voce sarcastică. El i-a dat drumul la mână și a oprit chips-urile pentru el.

— Ce-ar fi să spui „cu plăcere”? a spus el.

Izzy l-a ignorat și i-a zâmbit următorului bărbat la rând.

— De ce lui îi zâmbești și mie nu? a întreat Ethan. Izzy i-a zâmbit forțat, ca să scape de el.

— E mai bine, a continuat el. Acum, pot mânca liniștit.

După ce Ethan a plecat, Izzy a oftat și a încercat să se concentreze asupra celorlalți bărbați așezați la rând, dar inima îi bătea tare. Nu mai întâlneau niciodată un om atât de arogant! Nu-i venea să creadă că devine agitată când se află în preajma lui.

Mai târziu, când toți terminaseră de mâncat, Izzy stătea cu picioarele încrucișate pe pătură, sub un stejar, ciugulind dintr-o feliuță de pâine cu fibre, în timp ce Peg le umplea din nou paharele celorlalți. Ethan stătea pe un scaun, la câțiva metri distanță, vorbind și râzând cu Peter și Harry. Din când în când arunca câte-o privire spre Izzy și o surprindea privindu-l. De fiecare dată, ea jura să nu se mai uite din nou la el, dar ochii îi erau atrași de sunetul vocii lui profunde și de râsul lui molipsitor. Își dorea să-și fi adus jurnalul sau

o carte de citit, orice ca să lase impresia că făcea și altceva decât să stea pur și simplu pe pătură. Deja stătuse prea mult timp la baie, pentru a se spăla pe mâini și a-și aranja părul, după ce terminase de împărțit mâncarea, în speranța că vor termina toți de mâncat până se întorcea ea. În schimb, Peg le oferea și a doua porție, râzând și rugându-i să mănânce mai mult, pentru că nu voia să arunce mâncarea la coș.

În timp ce Peg termina de împărțit ceaiul și limonada rămase, Izzy a îngenuncheat pe pătură și a început să împacheteze caserolele goale și șervețelele, făcând tot ce putea să scape odată de acest picnic stânjenitor. Peg s-a întors și s-a așezat, sprijinindu-se de trunchiul noduros al unui stejar cu coroană mare. A oftat și și-a trecut mâna peste frunte.

— A fost frumos, a spus ea. Îmi plac picnicurile. Ție nu?

— Aha, a făcut Izzy.

— Îți dau cuvântul meu că este un băiat chipeș, a spus Peg. Nu crezi?

— Cine? a întrebat Izzy, întinzându-se după carafele goale de plastic.

Peg a râs.

— Știi tu cine. Ethan.

Izzy a ridicat din umeri și a pus carafele în coș.

— Așa cred.

— Îi cunoaștem părinții de multă vreme, a spus Peg. Sunt cei mai plăcuți oameni pe care-i poți întâlni în viață.

— Păcat că fiul lor e un idiot, a spus Izzy, strângând pungile goale de chips-uri, a ei și pe a lui Peg, și aruncându-le într-un sac de gunoi.

— Al cui fiu e un idiot? s-a auzit o voce groasă, deasupra lor.

Izzy s-a întors și a dat cu ochii de Ethan în picioare lângă ele, cu o mână ținând o ramură de deasupra capului și cu cealaltă în buzunarul jeansilor. I-a făcut cu ochiul lui Izzy. Ei îi venea să se ridice și să-i șteargă zâmbetul ăla încrezut de pe mutră.

Peg l-a invitat pe Ethan să ia loc pe pătură.

— Aici, a spus ea, bătând cu palma un spațiu gol dintre ea și Izzy. Stai jos, a spus ea. Mai avem câteva minute până ne apucăm din nou de treabă.

Izzy a înghesuit un pumn de șervețele murdare în sacul de gunoi. *Ce naiba?* și-a spus ea în gând. *Numai pentru că tu îi plăci pe părinții lui Ethan, trebuie să fiu și eu prietenă cu el?*

— E-n regulă, doamnă Barrows, a spus Ethan. Am sentimentul că v-am întrerupt.

Doamnă Barrows? s-a întrebat Izzy în gând. *Uh! Ce lingușitor!*

— Oh, nu, ești bine-venit, a spus Peg. Îi spuneam numai lui Izzy ce oameni drăguți sunt părinții tăi. I-am spus că sunt prietenii noștri buni.

— Bănuiesc că asta înseamnă că eu sunt idiotul, deci, a spus Ethan, râzând.

— Oh, nu.

Peg s-a ridicat, cu ochii mari, dând din mâini ca și cum voia să-și șteargă replica. Nu asta am...

— Este-n regulă, i-a spus Izzy lui Peg. Nu trebuie să-mi iei apărarea.

A strâns furculițele murdare și cuțitul pentru pepene, le-a învelit într-un șervet de hârtie și le-a pus în coșul de picnic, între caserolele și recipientele de plastic. A simțit o durere instantanee și ascuțită când s-a tăiat în cuțitul pentru pepene la degetul arătător. A scos mâna din coș scuturându-și-o, s-a uitat la tăietura lungă de un centimetru și a simțit că i se înmoaie picioarele. Și-a băgat degetul în gură, strângându-l între buze, și a simțit gustul metalic al sângelui umplându-i gura, apoi s-a așezat înapoi pe pătură și a închis ochii, așteptând să-i treacă senzația de vertij.

— Ce-ai pățit? a întrebat Peg. Te-ai tăiat?

Izzy a dat din cap și a apucat strâns un colț de pătură, cu cealaltă mână, căutând ceva de care să se țină cât timp lumea se rotea în jurul ei. Apoi a simțit că o prinde cineva de încheietura mâinii și a deschis ochii. Ethan era în genunchi lângă ea, încercând să-i scoată degetul din gură.

— Lasă-mă să mă uit, a spus el.

Prea amețită pentru a obiecta, Izzy l-a lăsat. Degetele și palma lui erau calde și mătăsoase ca burtica goală, moale a unui pui de cățel adormit. Senzația de vertij din capul ei părea să se domolească și inima i-a revenit la ritmul normal.

— Este o tăietură adâncă, a spus el. Dar nu e nimic grav.

S-a uitat la Peg.

— Ai niște leucoplast sau niște tifon?

— Aduc trusa de prim ajutor, a spus Peg, chinuindu-se să se ridice în picioare.

— Sunt bine, a spus Izzy, trăgându-și mâna. Serios.

Dar era prea târziu. Peg era pe la jumătatea pajiștii, alergând cu fusta înflorată învolburată în urma ei.

— Nu arăți prea bine, a spus Ethan.

A tras un prosop curat de hârtie de pe rolă.

— Ești albă ca foaia de hârtie.

— Este culoarea mea obișnuită, a spus ea, apăsându-și pumnul pe burtă.

— Puteai să mă păcălești, a spus el. Eu credeam că nuanța obișnuită a pielii tale este roșu de furie.

S-a întins înapoi după mâna ei, dar ea și-a smuls-o.

— Ha-ha, a făcut ea. Foarte amuzant.

— Înfășoară asta în jurul degetului ca să oprești sângerarea, a spus el, întinzându-i prosopul de hârtie.

Ea l-a luat și a făcut ce i s-a spus, dorindu-și ca el să plece. Era prea aproape de ea, prea mirosea a curat, era prea amabil și incredibil de chipeș. S-a tras înapoi pe pătură și s-a ridicat în picioare. El a râs, privind în sus spre ea.

— Nu mușc, știi asta, a spus el.

— Nu, a spus ea. Nu știu.

A ridicat coșul de picnic, acum mai ușor, și a pornit în direcția mașinii lui Peg.

Ethan s-a ridicat și a urmat-o.

— Așadar, crezi că sunt un idiot, așa-i?

Ea simțea amuzamentul din vocea lui. Îi făcea stomacul să se răsucescă.

— Nu cred nimic, a spus ea. Nu știu.

A mărit pasul. El a ținut ritmul.

— Exact. Nu știi. Însă n-ar trebui să spui așa ceva despre mine.

— Oh! a spus ea, dându-și ochii peste cap. Înțeleg cum merg lucrurile. Tu poți să faci măgării, dar nu accepți să fii tu ținta lor!

— Ce măgării fac?

Ea s-a oprit și s-a întors cu fața la el.

— Te-am făcut idiot și te-ai supărat, dar e normal ca tu și prietena ta să le faceți farse nasoaale tuturor. Așa-i?

Zâmbetul de pe fața lui a dispărut și s-a uitat la ea, cu sprâncenele încruntate.

— Nu am știut că este dulapul tău.

— Nu contează al cui dulap era! A fost oribil și josnic!

— Ai dreptate, așa a fost, a spus el. Dar Shannon...

— Shannon îți spune ție și tuturor celorlalți ce să faceți și voi o urmați ca o turmă de idioți!

— Nu, nu asta este. Este... ea...

În momentul acela, Izzy a văzut-o pe Peg traversând grăbită parcare venind spre ei, cu o trusă, albă cu albastru, de prim ajutor. Harry o urma îndeaproape, cu fruntea brăzdată de îngrijorare.

Izzy a scuturat din cap.

— Exact asta este! Dar nu vreau să discutăm despre asta, acum. Tu și cu mine trebuie să lucrăm împreună până terminăm de inventariat toate valizele alea. Haide să recunoaștem că avem păreri diferite, bine?

Ethan i-a urmărit privirea și i-a văzut pe Peg și pe Harry apropiindu-se.

— Putem continua discuția altă dată? a întrebat el. În alt loc?

Izzy a apucat coșul de nuiele cu amândouă mâinile, presând tăietura proaspătă pe mânerul de lemn al acestuia. Durerea ascuțită reflecta senzația chinuitoare din inima și mintea ei, în timp ce se simțea asaltată de emoții contradictorii. Instinctul îi spunea să stea departe de Ethan, că-i nu va aduce decât necazuri. În același timp, nu putea să nege că era atrasă de el. Stomacul i s-a strâns de furie.

— De ce? a întrebat ea.

Chiar atunci, Peg și Harry au ajuns la ei. Ethan a luat trusa de prim ajutor.

— Iau eu asta, a spus el. Este vina mea.

— Ești sigur? a întrebat Peg. Nu are nevoie de copci?

Ethan a chicotit.

— Nu are nevoie de copci. Este o tăietură mică.

— Bine, dacă așa spui tu. Tu ești viitorul doctor, la urma urmelor. Noi o să strângem masa, iar tu ai grijă de Izzy.

Înainte ca Izzy să apuce să protesteze, Peg și Harry i-au lăsat singuri din nou, întorcându-se sub copaci pentru a lua scaunele și lăzile frigorifice.

Ethan a deschis portiera din dreapta a mașinii lui Peg și i-a spus lui Izzy să se așeze. Ea a făcut ce i s-a spus, așezându-se într-o parte pe scaunul fierbinte, de piele, cu picioarele în afară. Ethan a îngenuncheat în fața ei și a pus trusa de prim ajutor pe jos. Apoi i-a luat mâna și a scos cu blândețe prosopul de hârtie îmbibat cu sânge de pe degetul ei. Izzy s-a ghemuit și a întors privirea.

— Nu fi copil, a spus el. E ca atunci când te tai în foaia de hârtie. Sângerarea s-a oprit deja.

— Parcă ai spus că e adâncă.

— Este, dar e mică. Vei fi bine, promit.

Izzy i-a simțit degetele calde, mătăsoase apucându-i mâna și trăgându-i-o spre el, ca să-i poată pansa rana.

Se întreba ce-ar crede el dac-ar ști că obișnuia să-și facă tăieturi de una singură. *Ar crede, probabil, că sunt nebună, și-a spus ea. Și ar avea, probabil, dreptate.*

— Oh, e-n regulă, a spus ea, încercând să se gândească la altceva, vorbind. Tu ești viitorul doctor.

— Părinții vor să mă fac doctor, a spus Ethan.

A deschis trusa de prim ajutor și a scotocit prin ea.

— Eu aș prefera să fiu cadru medical la urgență.

— N-aș putea face niciodată asta, a spus ea.

În acest timp, îi urmărea pe Peg și Harry prin parbrizul prăfuit al mașinii, încercând să nu se uite la deget. În umbra de sub copaci, Harry i-a dat lui Peg un sărut rapid pe buze, apoi i-a luat din mână lada frigorifică. Peg a zâmbit și și-a trecut mâna prin păr. Scena i-a amintit lui Izzy de momente în care ea era cu părinții la plajă; mama și tatăl ei râdeau și se alergau unul pe celălalt prin nisip, tatăl o prindea pe mama ei de talie, o săruta și o ducea în brațe în valuri. Izzy își amintea cum zâmbea în timp ce-i privea, simțindu-se în siguranță și mulțumită, lumea ei perfectă fiind plină de oameni fericiți care se iubeau, exact cum ar trebui să fie. Apoi a fost asaltată

de imaginea tatălui ei întins pe burtă pe pat, în cearșafurile pline de sânge, cu o gaură neagră sângerândă în cap. O vedea pe mama ei ghemuită în colțul dormitorului, privind drept în față, cu pușca de vânatoare la picioarele ei pline de sânge. Stomacul i s-a strâns. În cele din urmă, toate zâmbetele de pe plajă, toate diminețile fericite de Crăciun și săruturile de la revedere, toate glumele din timpul cinei nu erau nimic altceva decât o iluzie. Se întreba ce secrete care puteau distruge lumea asta perfectă își ascundeau Peg și Harry.

— Evident, a spus Ethan, râzând. Ești un pic dezavantajată, dacă nu suporti să te uiți la sânge.

— Poftim? a făcut ea, smulsă din gândurile ei.

— Ești bine? a întrebat el, încruntat.

— Da... Da, a spus ea. Scuze. Aveam mintea-n altă parte.

A îndrăznit să se uite cum îi picura iod pe deget, așteptând să simtă usturimea, care nu a mai venit.

— Ziceam că ai fi un cadru medical de urgență groaznic, a spus el.

— Da, a spus Izzy, întorcându-și privirile spre Peg și Harry. Când eram mică, voiam să mă fac veterinar. Dar nu suport să văd animale în suferință. N-aș fi în stare să le operez, chiar dacă asta ar însemna să le salvez viața.

S-a auzit vorbind și s-a făcut ghem. Ca de obicei, gura ei o lua înaintea creierului. Poate că era încă amețită din cauza tăieturii la deget.

— La fel și eu, a spus Ethan. Anul trecut, labradorul meu galben a fost lovit de o mașină, iar eu am plâns încontinuu mai multe zile. N-am putut nici măcar să mă duc la școală. A fost destul de penibil.

— Dar nu te deranjează să lucrezi la urgență? Să vezi oameni în suferință?

— E diferit.

— Prin ce e diferit? a întrebat ea.

El a ridicat din umeri.

— Nu știi. Pur și simplu, este. Animalele sunt nevinovate. Oamenii sunt... ei... oamenii nu sunt inocenți. Animalele sunt mai bune decât oamenii.

Izzy a privit în jos, la creștetul capului lui cu păr negru ca pana corbului, la umerii lui lași, la gâtul bronzat și a uitat cu totul de

degetul ei sângerând. El a aplicat o bucată groasă de tifon în jurul degetului și a scos leucoplastul, cu mișcări lente și blânde. Oare existau o inimă și un creier în spatele bravurii și mușchilor? Sau era doar un alt tertip de-al lui? S-a gândit la modul superpoliticos în care i se adresase lui Peg – doamna Barrows –, amintindu-și că toți adolescenții pe care-i cunoscuse și care erau curtenitori cu adulții, de obicei, nu erau buni de nimic. Manierele lui politicoase nu-i miroseau deloc a bine. Și totuși, cumva, simțea că în acel moment, pentru prima dată, îl vedea pe adevăratul Ethan.

— Cum îl chema pe câinele tău? a întrebat ea.

— Lucy, a răspuns el. Era fetiță.

— Îmi pare rău de Lucy, a spus ea.

— Mulțumesc. Părinții mi-au cumpărat un alt câine anul trecut, un alt labrador galben. O cheamă Lucy Doi.

A înfășurat două bucăți de leucoplast în jurul tifonului, apoi i-a zâmbit cu ochii lui albaștri ca oceanul, adânci ca marea. Când a realizat că se uita fix la el, s-a ridicat repede, aproape dărâmându-l. El s-a prins cu mâna de ușă.

Chiar atunci, Harry și Peter au apărut la mașină cu lada frigorifică și cu scaunele în mâini.

— Văd că te-a pus deja la pământ, a spus Harry, râzând.

Ethan a închis trusa de prim ajutor și s-a ridicat.

— M-am dezzechilibrat, a spus el, înroșindu-se.

— Bineînțeles, a spus Peter, zâmbind. Vrei să deschizi portbagajul?

În timp ce Ethan îi ajuta pe bărbați să încarce scaunele în mașină, Izzy a luat trusa de prim ajutor și a pornit spre depozit. A privit peste umăr și l-a văzut pe Ethan ridicând o stivă de scaune, în timp ce o privea îndepărtându-se.

În depozit, următoarea valiză pe care a deschis-o Peg aparținea unui bărbat pe nume Lawrence Lawrence. În timp ce Peg dicta conținutul sacului deteriorat de piele – *o pereche de pantofi bărbătești negri, o pereche de bretele elastice cu nasturi albi, un vas pentru bărbierit albastru cu alb, un pământuf din păr de porc galben și fragil* – Izzy era recunoscătoare că trebuia să-și țină privirile ațintite în caiet. Se concentra asupra scrisului, încercând să nu se gândească la Ethan. Când a venit timpul să aranjeze conținutul valizei pentru fotografie,

Ethan a luat una dintre mănușile de plastic ale lui Izzy, oferindu-se să o ajute să și-o pună peste degetul rănit.

Ea a simțit că i se aprind obrajii, a luat mănușile și a spus:

— Mulțumesc, pot și singură.

După ce a terminat s-o ajute pe Peg să rearanjeze conținutul valizei, și-a scos mănușile și le-a pus jos. Ethan le-a ridicat și le-a băgat în buzunar. Următoarea dată când a avut nevoie de mănuși, a trebuit să i le ceară lui. Când l-a văzut culegându-le de jos din nou, și-a luat o pereche nouă.

În următoarele trei ore, au mai inspectat zece valize. Una conținea tăieturi dintr-un ziar din Filipine, o poză de clasă de la Bryant Preparatory Academy din Salt Lake, *Amintirile mele de școală din America* și o uniformă veche de marinar, completată cu un chipiu marinăresc de lână. Izzy a răsfoit cărțulia. Un capitol spunea: *La Walbash Public School, am studiat următoarele: Engleză, Gramatică, Aritmetică, Geografie, Igienă, Muzică, Scriere și Dulgherie. Aici am căpătat câteva cunoștințe despre lucrările lui Henry W. Longfellow. Cu mine, eram cinci studenți din Orient. Ultima pagină a cărțuliei se încheia cu o propoziție neterminată. Habar nu am când îmi voi recăpăta libertatea. Doresc să scriu...*

— Mă întreb dacă acesta a fost tatăl lui, a spus Peg, ridicând o tăietură de ziar pe care era poza unui bărbat asiatic cu figură severă. Poate era bancher sau politician, sau ceva de genul ăsta.

Izzy s-a uitat la una dintre numeroasele poze din valiză. În ea, un bărbat asiatic cu figură frumoasă, calm și studios, ținea în mână o carte. Pe dosul fotografiei era scris cu creionul numele *Roberto Torres*. Nu-și putea imagina călătoria lungă, complicată pe care o făcuse el din Filipine, pentru a-și încheia viața într-un azil de nebuni din statul New York.

O altă valiză conținea o Biblie, icoane pe hârtie, cărți de cântece religioase, o carte de rugăciuni și o scrisoare de la o călugăriță către un episcop. Într-o servietă veche de doctor, făcută din imitație de piele de aligator, erau o diplomă de infirmieră și un set de ceșcuțe de ceai cu farfuriuțele aferente ambalate cu grijă. Un cufăr mare conținea oale și cratițe, o lampă, un set de vase din sticlă verde Depression, o pereche de patine.

Ultima valiză a zilei era un cufăr de voiaj masiv, acoperit cu etichete sub formă de ilustrate; pe una era un vapor transoceanic cu cuvintele „Cunard-Boston to Europe”, scrise cu roșu, pe alta, era scris cu litere groase „Franța” de-a curmezișul unui Turn Eiffel roz, și mai multe etichete proveneau din Zürich, Italia, Maine, Cairo, Londra și Bremerhaven. Peg, Izzy, Ethan și Peter s-au adunat în jurul cufărului, fiecare pierdut în gândurile sale în timp ce examinau căptușeala din lemn de tec, ranforsările din aramă și etichetele decolorate. Era cea mai mare dintre toate valizele, un monolit printre o mulțime de bagaje de dimensiuni normale.

Izzy a încercat să și-l imagineze pe posesorul cufărului de voiaj pe mare. Un bărbat în vârstă, poate scriitor sau profesor, călătorind prin lume în căutare de cunoștințe la prima mână despre culturi indigene și obiceiuri tradiționale. Poate că era om de știință sau arheolog, care, după ce a explorat morminte egiptene și ruine antice, a dat piept cu ravagiile bătrâneții și și-a pierdut mințile din cauza demenței sau a bolii Alzheimer. Cumva, a ajuns la Willard și nu a avut o familie care să-l susțină.

După ce Peter a făcut cufărului fotografii din toate unghiurile, el și Ethan l-au ridicat la verticală. Când Peg a citit numele de pe mâner, Izzy a fost surprinsă. Posesorul cufărului de voiaj era o femeie – *Clara Elizabeth Cartwright*. Izzy a scris numele, în timp ce Peg a deblocat încuietoarea de aramă și a tras cu zgomot zăvorul. Peg a tras adânc aer în piept și a ridicat capacul. Când au văzut ce era înăuntru, Peg și Izzy au rămas fără aer. Peter a început să facă poze.

Din sertare cu modele scoțiene și mânere din piele se iveau pene și panglici de mătase, perle și cămăși pastelate, partituri pe foi volante și fotografii vechi în rame de scoici. De o bară, atârnavu bluze și fonate, fuste plisate, rochii cu mărgel, ciorapi de mătase, o jachetă tricotată cu funde de satin și o rochie de seară cu corsaj auriu. Înghesuite într-un colț al valizei erau două plăcii-castron decolorate de femeie, o poșetă cu perle, câteva cărți și o pereche de pantofi cu tocuri înalte. În mijlocul ei, erau îngrămădite în neorânduială multe scrisori nedeschise.

— Vom avea nevoie de mai mult spațiu ca să aranjăm toate astea, a spus Peg, cu voce ascuțită din cauza emoției. Ethan, te duci tu să-l

rogi pe Harry să mai aducă o masă?

Ethan s-a conformat. În câteva minute, el și Harry au pus o masă mare lângă cufărul de voiaj.

— Am mai găsit niște haine negre în cufăr, a spus Ethan, ieșind.

— Mai adu o rolă de film când te-ntorci, a strigat Peter.

În timp ce Ethan a ieșit ca să mai aducă haine din cufăr și o rolă nouă de film, Peter a profitat de ocazie să se ducă la toaletă. Peg a început să deschidă sertarele, iar Izzy să scrie lista obiectelor. *Un exemplar din Marele Gatsby, de F. Scott Fitzgerald – stare de conservare excelentă. Un exemplar din Amantul Doamnei Chatterley, de D.H. Lawrence – stare de conservare excelentă. Un dosar plin cu partituri. Cărți poștale din Germania, Spania și Franța – stare de conservare bună. Un boa din pene roz. Trei coliere de perle. Patru brățări din argint cu pietre semiprețioase. O fotografie alb-negru a unei tinere într-o rochie cu valoare, așezată la o masă rotundă, iar în spatele scaunului ei, trei fetișcane zâmbitoare – pe dosul fotografiei era scris cu negru: „A 18-a zi de naștere – Cotton Club”. O altă fotografie a aceleiași tinere și a unui tânăr în smoking cu guler înalt, pe dosul căreia era scris cu negru: „Eu și Bruno – iulie 1929”. O fotografie a aceleiași femei cu un bărbat mai în vârstă, cu pălărie cu boruri largi și haină de lână, și o femeie mai în vârstă, cu haină de blană și pălărie cu pene, pe dosul căreia era scris cu negru: „Mama și tata – Crăciun 1928”. Un jurnal cu coperte de piele verde, stare de conservare bună.*

În fiecare fotografie, strălucea tânăra Clara, cu părul scurt cârlionțat desfăcut sau strâns sub o pălărie-clopot. Era frumoasă ca o stea de cinema, cu ochi mari, rotunzi, cu gene lungi, pomeți înalți și buze cărnoase. În fotografia Clarei cu părinții ei, gura tatălui era cu colțurile în jos, sub mustața groasă (pe oală). Mama Clarei era o femeie cu fața mică, supărată, cu privirile îndreptate spre dreapta, de parcă ar fi plănuit să fugă imediat după ce-și termina fotograficul treaba. Păreau nefericiți.

Când Peg a început să organizeze conținutul cufărului de voiaj, Izzy a luat în mână o fotografie a Clarei și a lui Bruno, pentru a o studia mai în detaliu. Bruno avea părul negru, maxilarul inferior era lat și pătrat, iar pielea fără cusur. O ținea pe Clara de talie, era ușor întors spre ea, de parcă voia s-o sărute pe obraz. Clara se uita la

aparatul de fotografiat, cu ochii calzi și cu un zâmbet reținut. Izzy se uita la poză, gândindu-se dacă vreunul dintre ei simțea cumva că viețile lor nu vor fi cum sperau. Dacă ar fi dat cineva peste această fotografie altundeva decât în podul unui azil de nebuni, i-ar fi fost ușor să și-i imagineze căsătoriți, cu o ceremonie somptuoasă, purtați de o limuzină neagră spre o casă mare, plină de glasuri de copii minunați. Ar fi fost ușor să-ți imaginezi că îmbătrâniseră împreună și muriseră fericiți, după o viață normală și împlinită.

Când Izzy se uita la chipul fericit al Clarei, simțea un gol în inimă din cauza tristeții. Se gândise vreodată Clara că-și va pierde mințile? Se gândise că viața ei va lua o întorsătură așa de urâtă? Izzy s-a uitat la imaginea lui Bruno, făcându-i-se pielea ca de găină pe brațe. Și cu el ce se-ntâmplase? Îi trecuse prin minte că se îndrăgostise de o nebună? Să sperăm că el ieșise din relație nevătămat.

Când Peg a strâns scrisorile și a căutat printre ele, cu capul aplecat, Izzy a simțit ceva urât și întunecat răsucindu-i-se în stomac. Nu la asta se așteptase când acceptase să dea ajutor la inventariere. Oriunde se uita găsea un amănunt ce-i amintea de turnura nebănuită pe care o luase propria ei viață. Acum, grămada de scrisori nedescifrate îi aducea aminte de mapa de plastic ascunsă în fundul sertarului de la măsuța ei de toaletă, cu buzunarele pline de scrisori, felicitări pentru aniversarea zilei de naștere sau pentru Crăciun – scrisori de la mama ei pe care, până în ziua aceea, refuzase să le citească.

Îi spusese asistentului social că refuza să citească scrisorile, pentru că o ura pe mama ei. Dar asta era o minciună. Indiferent cât de furioasă fusese pe mama ei, indiferent cât de rău îi părea pentru ea sau cât de mult se temea să nu ajungă ca ea, nu o ura. Dacă era să fie sinceră, îi lipsea mama ei la fel de mult ca tatăl ei, dacă nu cumva chiar mai mult. Își amintea de mama ei făcând fursecuri, în bucătăria lor însořită, plantând panseluțe pe terasa din fața casei, împletindu-i părul cu funde roz. Femeia pe care Izzy o iubea și căreia îi simțea lipsa nu era femeia nebună care-i împușcase tatăl. Ceva se sucise în creierul mamei ei și devenise altcineva. Era singura explicație de bun-simț. Gândul că mama ei își pierduse mințile era terifiant, dar nu-i umplea inima cu ură. Doar cu tristețe și teamă. Prefera să creadă că

mama ei nu avusese de ales în această privință.

Asistentul social ar crede că Izzy a înnebunit dacă ea i-ar spune adevărul – că nu voia să citească scrisorile pentru că se temea că plicurile erau, cumva, infestate. Dacă scrisorile erau pline de rătăcirile nebunești ale unei femei cu mințile pierdute? Dacă vorbele mamei ei ar influența-o într-un fel, ducând-o spre hotarul lunecării spre nebunie? Cel mai simplu lucru, cel mai ușor mod de a pune un picior înaintea celuilalt și de a încerca să meargă mai departe era să pretindă că scrisorile nu existau. Desigur, luase cu ea mapa cu scrisori de la o casă de adopție la alta, adăugându-le pe cele mai noi care continuau să sosească. Dar ajunsese să reacționeze la ele la fel cum reacționa la fotografia înrămată a tatălui ei, pe care o păstra în compartimentul cu fermoar al valizei. Scrisorile și fotografia erau simple obiecte aflate în posesia ei, la fel ca lenjeria intimă sau o pereche de jeansi, toate lucruri fără valoare, chiar dacă erau mica ei avere.

Dar între scrisorile Clarei și ale lui Izzy era o deosebire majoră. Plicurile găsite în cușorul Clarei nu aveau timbre și ștampile, pentru că nu fuseseră puse la poștă.

— Toate au același destinatar, a spus Peg, uitându-se la ultimul plic.

— Bruno? a întrebat Izzy.

Peg a ridicat din sprâncene.

— Da! Bruno Moretti! De unde știi?

Izzy i-a arătat paza cu Bruno și Clara. Peg s-a uitat la fotografie cu ochii mijiiți.

— Oh, Doamne! a făcut ea. Ce cuplu frumos!

— Mă întreb ce s-a-ntâmplat, a spus Izzy, uitându-se la fotografie din nou. Arată așa de normal. Și de fericiți.

Peg a ridicat din umeri.

— Să sperăm că ne vom da seama.

— Poate ne va spune ceva ăsta, a spus Izzy, întinzându-se să ia jurnalul.

Coperta din piele verde era stampată cu flori de crin, iar cotorul era negru. A deschis jurnalul și a început să citească cu voce tare. „Ianuarie 1925. Dragă Jurnalule, Acum sunt în Elveția. Mama mi-a

cumpărat acest jurnal de la un magazin de suvenire din Engleberg. Mi-ar plăcea să trăiesc aici. William și cu mine ne distrăm minunat, explorând împrejurimile. Îmi plac mult munții și cabanele. Mama și tata par și ei fericiți aici. Dar mâine trebuie să plecăm acasă.”

Izzy s-a oprit din citit și a dat la ultima pagină. A trecut peste paragrafele lungi și a citat ultima propoziție. „Tata mă trimite la Willard. Mă întreb dacă ar trebui să-mi fie frică.” Izzy s-a uitat la Peg, încercând să înghită nodul ce i se forma în gât. Ce catastrofă i se întâmplase acestei tinere de aterizase într-un loc ca Willard? Dacă nu a existat o întâmplare teribilă, atunci ce problemă fundamentală, inexplicabilă a făcut-o s-o ia razna? De ce propriul ei tată a trimis-o la azil? Fusesse oare normală acum și nebună peste o clipă? I se întâmplase ceva ei sau lui Bruno? Oare Clara își împușcase iubitul, într-un acces de nebunie sau o criză de gelozie?

Chiar atunci, Ethan și Peter au revenit cu altă pânză neagră și cu o rolă de film nouă în mâini. Izzy a pus jos jurnalul și s-a întors la aranjarea fotografiilor și cărților poștale, încercând să-și ascundă ochii înlăcrimați. A înjurat pentru sine când nasul a început să-i curgă și l-a suflat, sperând că nu a observat nimeni nimic. Când s-a uitat la Ethan, el o privea, încruntat.

Capitolul 6

Clara

Pe bancheta din spate a mașinii, Clara se sprijinea de portieră și privea pe fereastră, cu picioarele învelite în pătura de la sora Yott. Soarele la asfințit lumina norii din ce în ce mai subțiri, umplând cerul cu umbre ușoare roz-albăstrui. Clădirile și copacii îndepărtați se nădeau din ce în ce mai mult, profilându-se pe cerul în culori pastelate. Era momentul unic al zilei în care Clara își imagina că poți vedea raiul și iadul pe pământ, lumină și tenebre, bine și rău. Pământul și tot ce era pe el deveneau negre în aceste câteva ultime minute cu lumină de la soare, ca și cum răul puna stăpânire peste lume pentru scurt timp, înainte ca stelele și luna să vină să aprindă cerul nopții și să amintească tuturor că în univers exista cu adevărat lumină și bunătate, speranță și rai. Acum, când lumea era pe punctul de a fi învăluită în întuneric total, Clara își imagina că domnul Glen va continua să conducă la nesfârșit, până când vor fi cu toții înghițiți de noapte. A cercetat cu privirile cerul în căutarea primei stele și a suspinat de ușurare când a zărit o lumină pâlpâitoare deasupra ramurilor desfrunzite ale unui copac întunecat.

După șase ore de tăcere în mașină, domnul Glen a anunțat, în sfârșit, că au ajuns pe domeniul Azilului Willard. Sora May stătea țeapănă ca o scândură lângă Clara, cu mâinile în poală și fața ciupită de vărsat îndreptată fix în față. În urmă cu trei ore, după ce părăsiseră Azilul Long Island, Clara îl rugase pe domnul Glen să oprească la o benzinărie pentru că avea nevoie să meargă la toaletă. Pentru o clipă sperase că va putea fugi, poate pe ușa din spate a restaurantului sau pe fereastra de la cabina doamnelor. Dar sora n-a scăpat-o din ochi, ajungând să intre după ea în toaleta benzinăriei, stând țeapănă și tăcută în timp ce Clara se ușura.

Când se spăla pe mâini, Clara s-a uitat chiar în jur, în speranța că va găsi ceva cu care s-o lovească pe sora May în cap. Dar singurul lucru pe care l-a putut găsi a fost un coș de gunoi de răchită. Era prea ușor pentru a răni pe cineva. În plus, Clara nu era sigură că era în

stare să pocnească o femeie, chiar dacă așa s-ar fi salvat pe ea însăși.

Când s-a văzut în oglinda de la toaletă, cea care o privea de acolo era o străină. Până în acel moment, în care și-a văzut trăsăturile căzute ale feței și părul răvășit, se părea că lucrurile din ultimele ore i se întâmplaseră altei persoane. Se simțea detașată, sigură că totul se va sfârși, ca un coșmar sau o glumă proastă. Cineva sau ceva o va salva, era sigură de-asta. La urma urmelor, ea era Clara Elizabeth Cartwright, fiica singurei moștenitoare a Bridge Bros. Deținea Clothing Emporium și Swift Bank. Îi plăcea guma de mestecat Teaberry, câinii dalmățieni, rujul cu aromă de cireșe și să danseze charleston. Oamenilor ca ea nu li se întâmplă asemenea nenorociri.

Dar când și-a văzut ochii goi și pielea palidă, și-a dat seama că i se întâmplase chiar ei. Cumva ajunsese să fie aruncată într-un azil. Asta era întorsătura pe care o luase viața ei. Acum îi era imposibil să-și imagineze că buzele astea erau aceleași buze pe care le săruta Bruno, că obrațiiăștia erau aceiași pe care el îi mângâia cu atâta drag. Se întreba ce vedeau medicii și asistentele când se uitau la ea.

După oprirea la stația de benzină, au mers în liniște, cu excepția momentelor în care domnul Glen fluiera vreo melodie de jazz sau de cabaret. Ploaia lovea ritmic în capota de metal și vântul vâjâia prin toate încheieturile mașinii, ca niște spirite furioase de pe câmpurile pustii disperate să intre.

Acum, ploaia se oprise și era încă destulă lumină pentru a se zări mai multe hambare, livezi și culturi agricole. Aici, terenul era gol și Clara vedea șiruri de tulpini maronii de porumb și de grâu galben secerate, ca o broderie în sol. Lângă hambare, niște porci și vaci hrănite în țarcuri și o herghelie mică de cai păștea pe o pajiște împrejmuțată cu gard. Mai departe de-a lungul drumului, erau cotețe pentru pui, o potcovărie și câteva clădiri industriale. A tresărit când domnul Glen a început să vorbească, pe neașteptate.

— Azilul Willard a fost deschis în 1869 și a crescut până la dimensiunea unui sat, a spus el. Pacienții lucrează la fermă și la calea ferată, iar brutăria și bucătăriile noastre furnizează cea mai mare parte din mâncarea pentru internați și personal. Avem propria livadă de pomi și propriile culturi agricole, iar atelierelor noastre produc haine, pantofi, chiar și coșciuge de pin pentru a-i îngropa în cimitirul

Willard pe pacienții decedați.

Clara s-a înfiorat. Nu-și imaginase deloc că erau oameni care mureau la Willard. Crezuse doar că primesc ajutor și sunt apoi trimiși acasă. De ce ar avea nevoie un azil de nebuni de cimitir?

— De ce mor pacienții? a întrebat ea cu voce mică.

— Din tot felul de motive, a spus domnul Glen. Fac tuberculoză, febră tifoidă, holeră sau mor de bătrânețe.

— Îmbătrânesc? a spus Clara.

— Bineînțeles, a spus domnul Glen. Unii pacienți stau zeci de ani la Willard.

— Nu e cazul să vorbim despre astfel de lucruri, domnule Glen, a intervenit sora May, cu voce severă.

Clara și-a înghițit nodul din gât și și-a tras pătura peste umeri.

După ce-au trecut peste o cale ferată luminată cu felinare cu ulei unde vreo zece bărbați împingeau un vagon plin cu cărbune spre o centrală electrică, Clara a văzut în depărtare siluetele întunecate ale unor clădiri imense lipite de o structură centrală enormă, care arăta ca un conac cu patru etaje. Pe măsură ce se apropiau de clădiri, pe ferestrele înalte, fără draperii, a văzut lumină, siluete care se mișcau, mergeau, se aplecau sau stăteau nemișcate lângă geam. Ferestrele aveau grilaje.

Chiar atunci, domnul Glen a început să fluiera „Someone to Watch Over Me” și Clarei i s-a strâns inima-n piept și i-a luat gâtul foc. Când sora May a început să fredoneze și ea, Clarei i-a venit să urle. *Aleseseră cu bună știință acest cântec? Era acesta primul pas din planul lor de a o duce la nebunie? Și-a înfipt unghiile-n palmă, sigură că de fapt doarme și că suferința va dispărea când se va trezi. Dar acesta nu era un coșmar. Era viață adevărată, era viața ei. Curând, va fi dincolo de acele ferestre, privind afară, cu nimeni care să aibă grijă de ea alături. Dorul de casă a copleșit-o așa de intens încât a fost cât pe ce să țipe.*

Pe fereastra mașinii vedea clădiri cu trei etaje care se întindeau nesfârșit, aripi masive după aripi masive, unite la colțuri, ca niște pasaje ce duceau spre clădirea centrală. A încercat să-și imagineze câte suflete sufereau după zidurile de cărămidă ale clădirilor Willard. După numărul clădirilor și ferestrelor, pacienții erau numeroși.

Spasmul datorat panicii care-i strâmtase beregata mai devreme s-a transformat într-un vârtej dureros în stomac.

Mașina sălta pe drumul accidentat, apoi a luat-o la stânga prin fața clădirii colosale. Pe fereastra mașinii, spre dreapta, terenul cobora ușor. Dar era prea întuneric ca să vadă mai multe. În depărtare, un front de nori joși se cuibăreau într-o vale adâncă, apoi terenul era din nou înalt. Apoi a văzut lumini care se reflectau în vale și și-a dat seama că acolo era o pânză de apă.

Domnul Glen a oprit mașina în fața clădirii mamut victoriene, din cărămidă. Era clădirea principală, cu numeroase aripi care duceau în toate părțile. O scară dublă se curba spre ușa din față și în spatele ferestrelor strălucea lumina electrică. Una dintre ușile supradimensionate s-a deschis și a apărut un bărbat în costum negru. Domnul Glen a oprit mașina și a coborât.

— Așteaptă-mă să vin să te iau, i-a spus sora May Clarei.

Clara și-a înghițit amăreala provocată de frică; mâinile și picioarele îi tremurau. Broboane de sudoare i s-au ivit deasupra buzei de sus. În ciuda faptului că a simțit că ia foc brusc, și-a închis toți nasturii la haină, întărindu-și singurul strat protector pe care-l avea la îndemână. Domnul Glen a scos bagajul Clarei din portbagaj, apoi a deschis portiera din spate. A apărut și sora May și Clara a coborât din vehicul, cu ochii ațintiți asupra clădirii masive din fața ei. Deasupra porticului de piatră erau săpate în marmură cuvintele: „Chapin Hall”. Privind în sus la ferestrele tip catedrală, la lucarnele podului, la coșurile de fum masive și la cupola cât trei etaje, Clarei i s-a uscat gura. Era un castel, o fortăreață, o închisoare din care nu puteai fugi. Iar ea era condusă înăuntru.

Bărbatul de la intrare a coborât treptele de piatră, ținându-se de balustrada curbată, și i-a întâmpinat la capătul trotuarului.

— Cum a fost drumul? l-a întrebat el pe domnul Glen.

A salutat-o dând din cap pe sora May, apoi a măsurat-o cu privirea pe Clara, de sus până jos, cu mâinile la spate. Era un bărbat scund, slab, cu cioc bine îngrijit și potrivit și cu sprâncene joase. Avea părul lins dat pe spate de pe fața lui bronzată. Costumul bleumarin i se potrivea ca o mănușă, gulerul înalt era de un alb fantomatic, iar în pantofii de piele lustruiți se reflecta lumina de la lampa cu gaz de pe

terasă.

— La început drumurile au fost proaste, dar apoi am ieșit din zona cu vreme rea, a răspuns domnul Glen.

— Bine, bine, a făcut bărbatul. Și aceasta trebuie să fie Clara?

— Aceasta este Clara Elizabeth Cartwright, doctore Roach, a spus sora May. Are optsprezece ani și se află într-o stare fizică bună.

— Nu-i nevoie de izolare?

— Dr. Thorn ne-a asigurat că nu a fost bolnavă, a spus sora May, cu ochii fixați asupra doctorului, ca și cum ar fi așteptat un semn.

— V-a creat vreo problemă? I-a întreat dr. Roach pe domnul Glen, ignorând privirea surorii medicale.

— Nu, domnule, a răspuns domnul Glen. A fost tăcută ca un șoricel.

— Bine, bine, a spus dr. Roach. Aduceți-o înăuntru și o vom instala în camera ei.

Clara a strâns din dinți, simțind cum o apucă durerea de cap. Vorbeau despre ea ca și cum nu era acolo, ca și cum ar fi fost o ființă umană inferioară care nu putea auzi sau simți, sau vorbi. I-a întins mâna doctorului, în speranța că acesta își va da seama că ea nu avea ce căuta aici.

— Mă bucur să vă cunosc, doctore Roach, a spus ea, încercând să zâmbească.

Dr. Roach s-a îndreptat și s-a uitat la mâna ei întinsă, cu brațele încă duse la spate. Cu buzele țuguiate a dezgust, sora May i-a dat Clarei peste mână făcând-o să și-o lase-n jos.

— Ține-ți mâna acasă!

Dr. Roach s-a-ntors și a intrat în clădire. Domnul Glen i-a făcut semn femeii să-l urmeze. Clara a rămas înțepenită pe alee, întrebându-se dacă să o ia sau nu la fugă. Pe sora May ar fi putut s-o întreacă, dar era sigură că domnul Glen va pune mâna pe ea fulgerător. Sora May a împuns-o-n spate, ca să se miște mai repede. Clara s-a uitat urât la ea, apoi a pornit pe alee, înspre Chapin Hall.

Dr. Roach ținea deschisă una din cele două uși principale și-i aștepta să intre, urmărind-o pe Clara cu ochii îngustați, parcă îngrijorat că ea va încerca din nou să-l atingă. Înăuntru, domnul Glen și sora May și-au scos paltoanele și le-au agățat în cuier. Clara nu a

dat niciun semn că ar vrea să-și scoată paltonul.

— Își poate scoate haina, de-acum, a spus dr. Roach adresându-se tuturor, iar vocea lui a răsunat în foaietul uriaș, de piatră. O vom duce la Salonul B al Femeilor. Domnule Glen, te rog adu-i bagajul.

Doctorul a traversat foaietul, cu mâinile la spate; la fiecare pas, pantofii lui cu talpă tare făceau zgomot pe podelele de marmură albă. O soră care stătea la un birou și-a ridicat scurt ochii; fața ei palidă era luminată de lampa de birou, al cărui mănunchi triunghiular de raze era un far călăuzitor în încăperea întunecată. Tavanele erau la cel puțin douăzeci de metri înălțime, cu o cupolă de sticlă mată în centrul flancat de candelabre cu gaz, neaprinse, cu frunze de aramă și globuri din sticlă gravată. O rampă de marmură se întindea în jurul întregii încăperi și, pe pereții de culoare verde-oliv, se înșirau imagini cu pășuni și cu Alpii acoperiți de zăpadă. O canapea și câteva scaune tapițate formau o zonă de odihnă, lângă ferestrele înalte până la tavan, pe-o parte a ușii de la intrare și, în fundul foaietului, era o scară mare, de mahon, care ducea la etajul al doilea. Decorul i-a amintit Clarei de vila părinților ei, dar la o scară mai mare. A început să tremure, iar picioarele erau pe punctul să-i cedeze.

Doctorul Roach i-a condus de-a lungul foaietului, până la un hol cu câteva uși, oprindu-se în fața primeia, pe dreapta.

— Soră May, a spus el, cu ochii pe Clara. Te rog du-o pe Clara înăuntru și ajut-o să aleagă din cufăr o pereche de pantofi comozi, lenjerie și trei rochii de zi. Ciorapi nu. Îi vom da cămașă de noapte și-i vom pune restul de lucruri la păstrare. Să lași afară paltonul și cizmele, pentru activitățile în exterior.

— Da, dr. Roach, a spus sora May, cu vocea întretăiată.

A deschis ușa și a condus-o pe Clara în vestiar, mormăind ceva pentru ea însăși. Domnul Glen a intrat și el, a pus cufărul de voiaj pe o masă lungă cu un icnet puternic, apoi le-a lăsat singure pe cele două femei.

— L-ai auzit pe doctor, a spus sora May.

A închis ușa, s-a așezat pe scaun lângă peretele opus, cu brațele încrucișate.

— Grăbește-te!

Clara a tras adânc aer în piept, a desfăcut cu zgomot încuietoearea

cufărului, sperând că scrisorile către Bruno nu vor luneca afară. A rămas lângă masă, încercând să-i blocheze surorii May vederea, și a ridicat capacul. Nu știa dacă să scoată câteva scrisori și să le ascundă în buzunar sau să spere că va avea acces la cufăr mai târziu, în caz că va convinge pe cineva să le pună la poștă. Dar dacă sora May o prinde și-i ia scrisorile? Dintr-un oarecare motiv, starea de spirit a surorii se schimbase în rău, din momentul sosirii lor aici. Dacă se decide să-și verse nervii pe Clara? Clara s-a hotărât să nu-și asume niciun risc. Pentru moment, va lăsa scrisorile în cufăr.

În cufăr, pe cămașa ei de mătase trona un plic cu numele lui Bruno scris pe el. L-a acoperit cu mâna, a împăturit bluza și a împins-o în grămada de haine. A scos pantofii maronii dintr-un sertar și i-a așezat pe masă, apoi a căutat cu grijă și cele trei rochii practice, încercând să nu răscolească restul conținutului cufărului. Când a văzut rochia de culoarea piersicii, cu volane, pe care o purtase în seara în care-l cunoscuse pe Bruno, i s-a pus un nod în gât. Va mai dansa oare cu el vreodată?

În sfârșit, a găsit ce căuta: o rochie de bumbac, albastră, cu guler rotund, brodat, o fustă maronie, dreaptă și o bluză roz, închisă la gât, o rochie galbenă simplă, de casă. Le-a scos pe toate din valiză și le-a întins pe masă. În clipa aceea, sora May s-a ridicat în picioare. Clara a trântit capacul, a închis clemele de aramă, a luat rochiile de pe masă și s-a-ntors, punându-și hainele pe braț.

— Merg astea? a întrebat ea.

Sora May a examinat scurt rochiile, apoi i le-a luat de pe braț.

— Da, a spus ea și gura i s-a deformat într-o strâmbătură furioasă.

Sora May a aruncat rochiile pe masă, a deschis ușa și a condus-o pe Clara înapoi pe culoar, unde așteptau domnul Glen și dr. Roach, acum îmbrăcat în halat alb de laborator. Lângă ei stătea o altă soră medicală, o femeie înaltă, voinică, cu umeri lați și păr roșu cârlionțat. Avea gâtul gros, iar obrajii îi erau puhavi și îi veneau peste gură, ca niște baloane prea umflate. Ochii mici erau înfundați în fața bucălată și rujul îi ieșea în evidență pe pielea palidă, ca sângele pe zăpadă. Deși trăsăturile ei faciale erau cele ale unei persoane obeze, nu era grasă. Sora-gigant ținea sub braț un teanc de bucăți de pânză albă.

— Domnule Glen, a spus dr. Roach, cu mâinile în buzunarele

halatului. Te rog, mută cufărul Clarei în foaier. Ne vom ocupa de el mâine-dimineată.

— Da, domnule, a spus Glen.

S-a dus în vestiar să recupereze bagajul Clarei, apoi s-a îndreptat cu el spre foaier.

— Soră May, a spus dr. Roach, te poți întoarce în clădirea asistentelor.

Pentru prima dată de când sosiseră, el a privit-o pe sora May în ochi. Sora May i-a zâmbit, dar el s-a uitat repede în altă parte, cu maxilarul tremurându-i ușor.

— Sora Trench se va ocupa de-acum încolo.

— Să mă întorc în camera mea obișnuită? a întrebat ea, cu ochii strălucitori de nerăbdare.

— Poți sta în orice cameră vrei, a răspuns dr. Roach. În cele din urmă, i-a zâmbit și el; un rânjel infatuat, sigur de sine, ascuns sub masca rafinamentului.

Sora May a dat din cap, cu obrajii împurpurați. L-a privit pe dr. Roach mai îndelung decât era cazul, între ei stabilindu-se o înțelegere fără cuvinte. Sora-gigant a tușit. Sora May și-a coborât privirile și l-a urmat pe domnul Glen pe hol.

— O vom instala pe Clara pentru noapte, i-a spus dr. Roach surorii Trench. Mâine ne ocupăm de hârtii. Este aproape ora stingerii și nu vrem să încălcăm programul.

— Da, doctore, a spus sora Trench.

Dr. Roach i-a făcut semn Clarei să-l urmeze și a luat-o pe culoar.

— Vino după mine, i-a spus el.

Clara și-a mușcat obrazul pe dinăuntru și l-a urmat pe doctor, cu nervii vibrându-i de parcă erau zgâlțâiți de un curent electric, cu mâinile și picioarele tremurându-i de parcă și-ar fi pus un deget în priză. Unde o duceau, oare? Va sta într-o cameră împreună cu o altă pacientă sau va fi singură? Era destul de rău că fusese trimisă aici, fără să știe ce va urma sau cât de mult timp va rămâne, dar să mai fie obligată să împartă camera cu o străină care ar putea fi violentă sau tulburată la cap? Gândul acesta era mai mult decât putea ea să suporte.

A început să meargă mai repede, încercând să țină ritmul cu dr.

Roach și cu sora Trench, cu pumnii strânși, în buzunarele paltonului. La capătul culoarului, au luat-o la stânga, apoi s-au oprit la o ușă de fier nituită, cu o fereastră cu zăbrele în centru. Dr. Roach s-a dat într-o parte, în timp ce sora Trench a descuiat și a deschis ușa, în scârțâitul balamalelor. Dr. Roach i-a făcut Clarei semn să intre, apoi a urmat-o pe un coridor înghețat.

Apoi mirosul ascuțit de urină și dezinfectant i-a umplut nările Clarei și ea a icnit, acoperindu-și nasul și gura cu mâna. S-a ținut după dr. Roach și sora Trench, dorindu-și să fi fugit când avusese ocazia. Se îndoia că ar fi scăpat de domnul Glen, dar ar fi trebuit să încerce. Orice ar fi fost mai bine decât să-i lase s-o închidă în locul acesta îngrozitor.

Coridorul era destul de lat încât să încapă două trenuri alăturate și de-a lungul pereților erau nenumărate uși. Toate clădirile Willard păreau proiectate ca niște case pentru uriași și Clara nu-și dădea seama de ce. Pe la jumătatea coridorului, s-a deschis brusc o ușă și doi infirmieri au târât o femeie pe coridor; părul năclăit al femeii îi acoperea fața schimonosită, iar poalele ude ale cămășii de noapte îi erau lipite de picioarele goale. Din cameră a ieșit grăbită o asistentă și i-a urmat pe infirmierii care pe jumătate o cărau, pe jumătate o târau pe femeie, în direcția opusă. Femeia țipa, incapabilă să-și proptească picioarele ude pe podea și Clara s-a oprit, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Dr. Roach a ezitat o clipă, apoi s-a-ntors și a privit-o. Fără întârziere, sora Trench și-a încleștat mâna uriașă pe brațul Clarei și a tras-o înainte.

— Haide, a spus ea, cu voce fermă.

Clara a încercat să se desprindă din strânsoarea surorii Trench, dar fără succes. Sora Trench a mers mai departe, nederanjată de zbaterile Clarei, cu fața calmă și fără expresie, ca și cum ar fi ieșit cu pudelul la plimbare. Printr-o ușă deschisă, pe stânga coridorului, câțiva pacienți strigau de pe ceva ce semănau cu niște paturi supradimensionate cu capace închise cu lacăte. Clara a simțit că-i vine să vomite.

La capătul coridorului, au cotit-o din nou la stânga și au trecut printr-o altă ușă de fier încuiată, într-un alt coridor exact ca primul. La a patra ușă pe dreapta, s-au oprit. Sora Trench a dat drumul brațului Clarei.

— Dă-mi paltonul, a spus ea.

Cu degete tremurânde, Clara și-a desfăcut nasturii și și-a scos paltonul. Din fericire, își pusese un pulover înainte de a pleca de la Azilul Long Island, fără să știe că la Willard era așa de frig.

— Și cizmele, a continuat sora Trench.

Din nou, Clara a făcut cum i s-a spus, scoțându-și picioarele cu ciorapi din cizme; a simțit podeaua rece ca gheața sub tălpi.

— S-o aduci mâine-dimineață la biroul meu pentru consult, a spus dr. Roach.

— Da, doctore, a spus sora Trench. Va fi acolo.

— Foarte bine, a spus dr. Roach.

A privit-o pe Clara.

— Ne aflăm aici pentru a te ajuta, nu uita lucrul acesta. Nu ai de ce să te temi.

Apoi a dat scurt din cap înspre Clara, în chip de salut, și a luat-o grăbit pe coridor.

Sora Trench l-a privit îndepărtându-se și a plescăit. Și-a strâns buzele și a scuturat din cap, în timp ce o undă de durere i-a trecut peste fața umflată. Apoi a descuiat ușa și a intrat în încăpere. Stomacul Clarei s-a făcut ghem. Sora Trench a ținut ușa deschisă, așteptând. Clara s-a strecurat încet înăuntru, cu mâinile încrucișate peste inima în galop.

Mirosul de fecale și urină era la fel de intens ca vopseaua verde de pe pereții emailați. Clara și-a tras de mânecile puloverului cât a putut și și-a dus mâinile la gură. O cameră înghețată, cu cincizeci de paturi din metal fixate în podea, toate cu perne, cearșafuri și saltele din păr de cal de culoare gri-murdar. Pacientele stăteau pe paturi sau se mișcau prin încăpere, îmbrăcate în cămăși de noapte subțiri, fără lenjerie intimă, cu formele lăsate ale sânilor total vizibile. Unele purtau pulovere și șosete, dar cele mai multe aveau picioarele goale. Câteva erau în cămăși de forță. Una stătea într-un colț cu o păpușă zdrențuită în brațe, clătinându-se și cântând un cântec de leagăn. Două femei stăteau la ferestrele înalte, cu grilaje, una privind fix în noapte, cealaltă cu capul rezemat de plasa de sârmă care proteja geamul. Pe marginea geamurilor se formase o peliculă fină de gheață.

— Stingerea! a strigat sora Trench.

Femeile s-au târât spre paturile lor. Cea cu păpușa avea picioare subțiri, strâmbe și s-a îndreptat târâș spre cel mai apropiat pat, cu păpușa ascunsă sub puloverul ei ponosit. Sora Trench stătea dreaptă, în tăcere, urmărindu-le cu privirea, în așteptare. Când toate femeile s-au așezat ori s-au întins pe paturi, a rămas unul singur neocupat. Era patul de lână femeia cu păpușa. Lenjeria arăta de parcă mai dormise cineva în ea, cearșafurile erau decolorate și perna era cu cocoloașe și mototolită. Sora Trench a luat o bucată de pânză împăturită de sub braț și i-a dat-o Clarei. Era o cămașă de noapte.

— Pune-ți asta pe tine, a spus sora Trench.

Clara a rămas fără aer.

— Aici?

— Prima regulă la Willard este *Fă ce ți se spune*, a zis sora Trench. Fii supusă și ne vom înțelege foarte bine.

— Există o toaletă pe-aproape? a întrebat Clara. Un loc unde să mă pot schimba, fără asistență?

Sora Trench a zâmbit, cu un colț al buzelor ei vopsite cu roșu mai sus decât celălalt.

— A doua regulă de la Willard este *Nu pune întrebări*.

Clara și-a coborât privirea și s-a întors cu spatele la paciente, cu picioarele și mâinile zguduite de un frison. Și-a scos ciorapii și puloverul, și-a tras rochia peste cap și a lăsat-o să-i cadă pe podea. Apoi s-a-ntors să ia cămașa de noapte de la sora Trench.

— Toate hainele jos! a spus sora Trench. Nu mă scoate din răbdări, fato!

Clara și-a dat jos chiloții și sutienul, protejându-și sânii cu un braț, apoi s-a întins după cămașa de noapte, din nou. Și-a tras-o peste cap și a făcut un pas, scoțându-și și chiloții. A dat să se aplece pentru a-și lua puloverul de pe podea, apoi s-a oprit. Tremurând, s-a uitat la sora Trench.

— Am voie? a întrebat, arătând spre pulover.

— Nu sunt lipsită de inimă, a spus sora Trench.

Clara a ridicat puloverul și l-a pus pe ea, recunoscătoare că țesătura era caldă încă.

— Amintește-ți ce-a spus dr. Roach. Ne aflăm aici ca să vă ajutăm, a spus sora Trench, arătând în direcția patului neocupat. Este greu să

ajuți pe cineva, dacă acesta nu respectă regulile.

Clara a luat-o înspre pat, cu stomacul învolburat. A înghițit în gol iar și iar, încercând să nu vomite. Femeia din patul opus se legăna înainte și-napoi, scoțând un sunet moale, ascuțit, care semăna cu un „Of-of, of-of, of-of”. Alta se trăgea de părul jegos, râzând și smulgându-și mai multe șuvițe în același timp. Clara a ajuns la pat și s-a așezat, ținându-și încă gulerul puloverului peste nas.

— Stingerea! a strigat din nou sora Trench.

Femeile s-au întins și s-au acoperit cu păturile. Clara a făcut la fel, chircindu-se când a atins cearșafurile murdare. S-a întins pe spate, cuprinsă de dezgust la gândul că-și va atinge obrazul de pernă.

— Și să stai în pat în noaptea asta, Charlotte! a țipat sora Trench.

Apoi în încăpere s-a făcut întuneric.

Sora Trench a deschis ușa și a ieșit, cu o dâră de lumină conturând-i statura masivă. Apoi ușa s-a trântit cu un ultim bubuit și camera s-a cufundat din nou în întuneric. Cheia s-a răsucit în lacătul înghețat. Și apoi împrejurul Clarei femeile au început să facă zgomote – scâncete, accese de tuse, cântat, bâzâituri, mormăituri, suspine. Clara a auzit scârțâitul patului de-alături și a simțit pe cineva atingându-i brațul. Cineva era în picioare la capătul patului ei și respira greu. Clara și-a tras pătura murdară peste cap și s-a ghemuit în poziție fetală. Și-a acoperit fața udă cu mâinile tremurânde și a hohotit de plâns, rugându-se să se facă mai repede dimineață.

Capitolul 7

Izzy

În seara de după deschiderea primului lot de valize de la Willard, Izzy s-a întins pe pat în tricou și chiloți, încercând să-și însenineze gândurile urmărind clipuri muzicale la MTV. Fără niciun rezultat. Fiecare cuplu de tineri care se sărutau îi aducea aminte de Clara și de Bruno. Și de Ethan. Și de părinții ei. Degetul îi pulsa sub pansament, amintindu-i de Ethan în genunchi, la picioarele ei. Își amintea atingerea fină, părul negru, zâmbetul din momentele în care se uita la ea. *Are prietenă, își spunea Izzy. Și chiar dacă nu ar avea, i-ar fi mai bine cu oricine altcineva. În plus, este un idiot arogant, mai știi? O ajută pe prietena lui să hărțuiască oamenii. De ce să te gândești la el?*

Pe la miezul nopții, a stins televizorul și s-a așezat pe burtă, în speranța că va adormi și se va relaxa. Dar, în ciuda epuizării, chipul lui Ethan plutea în spatele pleoapelor ei închise, cu părul lui ca pana corbului și ochii cu reflexe argintii. Apoi figura lui Ethan s-a metamorfozat în figura tatălui ei; ochii morți ai acestuia priveau fix, capul îi sângera. Izzy s-a dat jos din pat și a deschis fereastra ca să intre aer proaspăt în cameră. *Așa începe? s-a întrebat ea în gând. Așa înnebunesc oamenii? Aceleași imagini și gânduri le asaltează creierul, iar și iar, și nu le pot alunga? Ce-i în neregulă cu mine?*

S-a dus la baie, s-a mai spălat pe dinți o dată, a băut un pahar cu apă și s-a uitat în oglindă. Avea ochii umflați și înroșiți, fără îndoială din cauza lacrimilor pe care le vărsase mai înainte. Willard, valizele, Clara. Totul semăna prea mult cu viața ei. Dacă ar fi știut că Proiectul Valiza îi va aminti de toate întâmplările îngrozitoare pe care ea încerca să le uite, s-ar fi străduit mai mult să nu se implice. Și totuși nu voia să-i dezamăgească pe Peg și pe Harry, indiferent de cum se vor termina lucrurile pentru ea.

A fost surprinsă că, după atâta timp, amintirea părinților și a celor întâmplare în noaptea aceea era încă atât de puternică. Acum, avea aproape optsprezece ani. Ar fi trebuit să lase totul în urmă până acum, să scape de amintiri și de trecut și să meargă mai departe. Și

totuși, de fiecare dată când se gândea la mama și la tatăl ei, se simțea din nou o fetiță de șapte ani – îngrozită, confuză și abandonată. Și apoi mai era și teama că ar putea ajunge ca mama ei, să-și petreacă restul vieții singură și sechestrată, fie la nebuni, fie la închisoare. Și-a dat seama că de fapt de asta plânse.

Cum putea să aibă o viață normală cu toate aceste gene de coșmar, care pluteau prin creierul ei, așteptând să se manifeste? Cum să poată spera vreodată să-și facă o relație sau să se căsătorească, știind c-ar putea pune și pe altcineva în pericol? Cum ar putea vreodată deveni mamă, știind că și-ar putea abandona copiii, fără niciun avertisment?

Și-a trecut degetele peste cicatricile de pe antebraț, luptându-se cu impulsul de a-și înfige unghiile în piele. *Nu, și-a zis ea, ștergându-și lacrimile, am ajuns prea departe pentru a mă întoarce acum.* Și-a încheștat degetele de marginea chiuvetei, strângând până când nodurile degetelor i s-au albit. *Nu voi renunța. Nu voi lăsa trecutul să-mi determine viitorul. Eu nu sunt mama mea.*

A tras puternic aer în piept și și-a clătit fața, apoi s-a dus înapoi în pat, lăsând briza răcoroasă a nopții să-i mângâie picioarele goale, cu părul ridicat și întins peste pernă. A stins lumina, a închis ochii și a început să numere descrescător, știind că orice încercare de a pune stavilă gândurilor și imaginilor care se ițeau în mintea ei era o prostie.

Apoi ceva s-a lovit de fereastra camerei. Izzy a deschis ochii. Parcă bătea cineva ușor cu unghiile în geam sau îl zgâria. Sunetul s-a repetat și ea s-a ridicat în șezut. Ceva se rostogolea pe acoperiș. Și-a dat jos picioarele din pat și și-a ținut respirația, ascultând. Încă două bătăi în geam – *clinc, clinc* – pe geamul de sus. Ea a aprins lumina.

— Izzy? s-a auzit o voce bărbătească, ca o șoaptă, venind de-afară.

Ea a stins din nou lumina și a rămas nemișcată în picioare. S-a năfășurat într-o pătură și s-a apropiat de fereastră. Un alt *clinc* a făcut-o să tresară.

— Izzy! a spus din nou, mai insistent, vocea cu pricina.

Izzy a tras cu ochiul peste pervaz, încercând să deslușească o siluetă pe peluza întunecată. Luna plină arunca umbre lungi pe iarba și, lângă frânghia de rufe, a zărit cinci siluete stând aliniat, cu cămășile și pantalonii fluturându-le în vânt, cu părul lung, răvășit fâlfâind ca un șir de steaguri negre. Lui Izzy i s-a oprit inima-n piept.

Primul ei gând a fost că o bandă de pirați-zombi din filmul *Ceața*, al lui John Carpenter, se uitau fix la ea. Apoi și-a dat seama că se uita la formele întunecate ale ramurilor și frunzelor care se zbăteau și se legănau în copacul din fața ferestrei ei. A oftat de ușurare și și-a strâns mai bine pătura în jurul umerilor.

— Aici jos! a strigat vocea.

Izzy s-a dat mai aproape de fereastră și s-a uitat de-a lungul aleii cu pietriș. Ethan se uita în sus spre ea, de la colțul garajului, cu fața albă ca o mască în lumina lunii. Când a văzut-o, el a lăsat să-i cadă pietricelele din mână, a luat de jos o lanternă și și-a luminat fața.

— Surpriză! a spus el șoptind, dar destul de tare.

A zâmbit, iar lumina îi desena umbre sub ochi și sub nas, ca la fețele pictate în alb și negru ale vârcolacilor de Halloween.

Izzy s-a aplecat pe fereastră.

— Ce faci aici? a întrebat ea, încercând să nu ia în seamă fluturii din stomac.

— Ți-am adus un cadou, a spus Ethan.

A ridicat ceva plat și pătrat, de dimensiunile unei cărți broșate.

— E miezul nopții! a șoptit Izzy. Ești nebun?

Oh, așteaptă, și-a spus ea în gând, *nu contează. Nebuna sunt eu.*

— Coboară! a spus Ethan.

— Nu! a exclamat Izzy. O să intru-n bucluc din cauza ta!

Chiar atunci, o mașină a cotit intrând pe stradă, luminând cu farurile ei mătura și aleea. Ethan s-a ascuns după garaj. Când mașina s-a îndepărtat, a ieșit din ascunzătoare.

— Haide! a spus el. Va dura numai un minut. Promit.

Izzy și-a mușcat buza. Ce căuta el aici? Ce cadou putea să aibă pentru ea? Era sâmbătă seara. De ce nu era cu Shannon? Inima ei a început să bată din ce în ce mai repede. Dar dacă era o farsă? Dar dacă Shannon era și ea acolo, așteptând să-i joace o altă festă?

— Nu cobor, a spus ea. Ar trebui să pleci.

— Serios? a întrebat el, nevenindu-i să creadă. Am venit la fereastra ta, în mijlocul nopții, cu o surpriză și tu îmi spui să plec? Credeam că suntem prieteni.

Lui Izzy îi stătea pe limbă să-i spună că-i putea da surpriza la școală, când el a continuat:

— Dacă nu cobori, sun la ușă și întreb de tine.

Izzy a oftat.

— Dă-mi cinci minute, a spus ea.

A tras draperiile, a aruncat pătura pe pat și și-a pus un șort. A pornit spre ușă, apoi s-a întors și a intrat în baie ca să se uite în oglindă. Părul îi era încurcat, rimelul întins. Și-a lins degetele și s-a străduit să îndepărteze rimelul rămas, apoi și-a trecut peria prin păr și și l-a strâns în coadă de cal. Și-a scos tricoul și a alergat la măsuța de toaletă ca să-și caute un hanorac.

Ajunsă în bucătărie, și-a înhățat sandalele, apoi s-a strecurat pe ușa glisantă spre curtea interioară și a traversat pe vârfuri terasa din spate. Pe iarbă, și-a pus sandalele și s-a grăbit spre garaj, cu umerii încovoiați. Din fericire, dormitorul lui Peg și Harry era pe cealaltă parte a casei, așa că, probabil, ei nu auziseră nimic. Ethan aștepta de cealaltă parte a garajului, rezemat de țiglele de lemn de cedru, luminând cu lanterna o cărțulie deschisă, pe care-o ținea în mână. Când a văzut-o, a închis cartea și s-a ridicat.

— Ce faci aici? a întrebat ea.

— Salut, a spus el, zâmbind.

— Ce vrei?

— Ce-ți face degetul?

Ea a ridicat degetul rănit; pansamentul alb strălucea în întuneric ca o fantomă minusculă.

— E-n regulă, a răspuns ea și și-a încrucișat brațele. Bine. Am coborât, așa cum ai vrut tu. Care-i marea surpriză?

El a ridicat cartea, luminându-i coperta. Raza lanternei s-a reflectat în pielea verde imprimată cu flori de crin, lucind pe cotorul negru. Era jurnalul Clarei.

Izzy i l-a smuls din mână.

— Ce faci tu cu asta? l-a întrebat. Nu ai niciun drept să-l iei!

— Relaxează-te! a spus el. L-am împrumutat numai.

— Nu e treaba ta! a șuierat ea.

Ethan s-a ncruntat.

— Tu l-ai citit. În plus, nebuna e moartă de mult...

— Nu contează! Nu trebuia să-l iei.

— Am văzut că te-ai uitat prin el și am crezut că vrei să-l citești.

— Ai idee ce necazuri poți avea pentru că l-ai subtilizat? a spus ea, surprinsă de cât de furioasă era. Este proprietatea statului!

— Isuse! a făcut Ethan, dându-și ochii peste cap. Calmează-te! Îl putem pune înapoi când termini de citit. Sâmbăta viitoare, când vom merge la depozit, îl vom pune pur și simplu în cuțar. Nu-i mare lucru. Nu va ști nimeni că a fost luat.

Ea a ridicat jurnalul.

— Îl iei înapoi acum!

— Bine, a spus el, ridicând din umeri. Îl voi lua. Îmi pare rău că te-am deranjat.

A luat jurnalul și a dat să plece.

— Ne mai vedem.

Ea a strâns din dinți. Ethan avea dreptate. Nu se știe de ce, voia, mai mult decât orice, să citească jurnalul Clarei. Dar nu așa. Nu stresată ca nu cumva să aibă necazuri pentru că jurnalul e la ea. Dar dacă nu va mai avea niciodată această ocazie?

— Stai așa, a spus ea.

El s-a-ntors, zâmbind.

— Te-ai răzgândit?

— Poate, a spus ea.

El s-a sprijinit de peretele garajului și i-a dat jurnalul.

— Se spune că e bântuit, știi? a spus el.

Ea s-a încruntat, derutată.

— Ce este bântuit?

— Azilul Willard.

Izzy s-a uitat la jurnal.

— Oh, a făcut ea, sperând că el nu i-a observat crisparea.

— Niște prieteni de-ai mei au intrat, cu vreo două săptămâni în urmă, și-au făcut pe ei de frică. Unul dintre ei a fost zgâriat pe gât într-un salon pentru femei și amândoi au auzit ceva ce păreau a fi niște vaiete.

Izzy s-a cutremurat.

— Ce scârbos! a spus ea.

— Eu cred că e senzațional, a spus Ethan, râzând.

— Mă rog, tu ești un ciudat.

— Jurnalul nu este singurul motiv pentru care sunt aici, a spus el,

vocea devenindu-i serioasă, dintr-odată. Voiam să-mi cer iertare pentru că am ajutat-o pe Shannon când a pus... a pus porcăriile acelea pe dulapul tău. Ai dreptate. A fost oribil și josnic. Când citeai jurnalul, la depozit, mi-am dat seama că plângeai și...

Izzy a înțepenit.

— Ascultă, a spus ea. În sfârșit, îmi merge bine și nu am de gând să stric totul. Dacă Peg și Harry află că acest jurnal e la mine, probabil că-mi vor cere să plec de la ei.

— Citește-l în weekend și adu-l la școală luni. Îl voi lua înapoi. Nimeni nu va ști vreodată că l-ai avut. Promit.

Izzy a oftat și și-a trecut degetele peste coperta din piele verde a jurnalului. În toții anii aceștia nu-și dorise nimic mai mult decât să pătrundă în mintea mamei ei, să încerce să înțeleagă ce o face pe o persoană perfect sănătoasă la cap să-și piardă brusc mințile. Pe doctori nu i-a putut întreba. Ei o declaraseră pe mama ei sănătoasă. Dar Izzy știa mai bine. Și, chiar acum, chiar aici, în mâinile ei, ar putea fi răspunsurile pe care le căutase. Era gata să-l întrebe pe Ethan dacă i-l putea da înapoi la școală, când i-a venit o altă idee.

— Cum rămâne cu Shannon? a întrebat ea. Nu cred că s-ar bucura prea tare dacă ar afla că ai fost aici.

Spre surpriza ei, Ethan a tăcut, scărpinându-se la ceafă, cu ochii-n pământ. Apoi s-a uitat la Izzy, încruntat.

— Nu este așa de rea cum crezi, a spus el.

— Ba da, este, a spus Izzy. La început s-a purtat ca și cum voia să fim prietene, apoi a început să-mi facă farse. Este groaznică.

— Așa pare când este înconjurată de alți oameni, dar când suntem numai noi...

— Oh, a făcut Izzy, încrucișându-și brațele. Așadar, nu-ți pasă cum îi tratează pe ceilalți, atâta timp cât se poartă frumos cu tine.

— Nu, a spus Ethan. N-am spus asta. Noi suntem împreună din clasa a opta și numai în ultimul an a început să se poarte... nu știu... diferit. Vreau numai să știi că a trecut prin multe.

Izzy a făcut ochii mari.

— Asta nu-i o scuză. Ar trebui să se ridice deasupra celor întâmplare, nu să perpetueze răul. Urăsc când oamenii îi învinuiesc pentru comportamentul lor propriu pe toți ceilalți, numai pe ei înșiși

nu.

— Taică-său a părăsit-o, iar maică-sa e alcoolică.

— Asta nu-i dă dreptul să fie o cățea!

În clipa în care i-au ieșit cuvintele din gură, stomacul i s-a strâns de regret.

Ethan a oftat și umerii i-au căzut.

— Taică-său o pălmuia una-două și pe maică-sa o bătea măr. Când avea doisprezece ani, a intervenit între ei și a ajuns în spital cu comoție și cu un braț rupt. Dar mama ei nu le-a spus doctorilor adevărul. A mințit și a spus că Shannon a sărit de pe acoperișul terasei, crezând că poate zbura.

Izzy a înghițit în sec. Nu-și putea imagina un tată răbindu-și copilul. Sau o mamă care să nu reușească să-și protejeze copilul. Sigur, mama lui Izzy îi împușcase tatăl, dar asta pentru că înnebunise. Izzy voia să creadă că mama ei nu se gândise la consecințe. Mama ei își pierduse mințile și nu și-a dat seama că Izzy va fi devastată de dispariția tatălui ei și că, atunci când poliția va afla ce-a făcut, Izzy își va pierde amândoi părinții. Numai o persoană bolnavă mental ar fi în stare să nu prevadă consecințele. Ironia era că, înainte de acea noapte blestemată, mama lui Izzy fusese exagerat de protectivă, nelăsând-o să se ducă la școală împreună cu colegile ei, deși școala era pe strada următoare, și o pusese să poarte vestă de salvare pe plajă, în timp ce copiii ceilalți se aruncau liberi în valuri și se jucau în nisip, nestânjeniți de vesta voluminoasă și portocalie. Tatăl lui Izzy o răs fățase, cumpărându-i rochii frumoase și ducând-o la cursuri de dans, promițându-i chiar un ponei, când va împlini zece ani. Chiar și acum, după tot ce se întâmplase, Izzy nu-și putea imagina pe vreunul din părinții ei făcându-i rău în mod intenționat.

— După asta, a continuat Ethan, tatăl lui Shannon a lichidat contul din bancă al familiei și le-a lăsat fără nimic. De atunci, n-au mai auzit de el.

Ethan a privit în pământ, apoi s-a uitat la Izzy cu priviri rugătoare.

— Te rog, să nu zici nimănui că ți-am spus. Am spus deja prea mult. Toți știu deja despre părinții lui Shannon, dar m-ar omorî dacă ar afla că eu sunt cel care ți-a spus ție. Vreau numai să înțelegi ce fel de trecut are.

Izzy a oftat.

— Ascultă, a spus ea. Îmi pare rău pentru ea. Serios, îmi pare rău. Dar, cinstit, știind toate acestea, sunt și mai nelămurită. Nu înțeleg de ce vrea ea să-i rănească pe oameni când știe cum e să fii rănit.

— Cred că-i este atât de frică să nu fie rănită încât se asigură că nimeni nu se leagă de ea. Crede că există o ierarhie sau ceva de genul asta și că ea trebuie să rămână la vârf, pentru a se proteja.

— Chiar crezi asta?

— Da, a răspuns Ethan. Am tot încercat să vorbesc cu ea, s-o fac să înțeleagă că nu trebuie să fie...

Ethan și-a întors privirile și peste chip i-a trecut o umbră de suferință.

— Simt că eu sunt tot ce i-a mai rămas în acest moment. Sunt singurul care înțelege de ce este așa cum este. Maică-sii nu-i pasă de ea și toți ceilalți îi cântă-n strună pentru că le e frică de ea.

Oh, Doamne, s-a gândit Izzy. Chiar o iubește. Izzy s-a gândit la tatăl ei care nu își închipuise că se căsătorește cu o femeie care, într-o bună zi, își va pierde mințile. Voia să-i spună lui Ethan să fie atent. În schimb, a tras aer în piept și a schimbat subiectul.

— Cum să-ți dau jurnalul fără să afle Shannon? Părea destul de supărată când mi-ai luat apărarea alaltăieri.

— Da, a spus el. Chiar e geloasă, așa că trebuie să fim atenți.

Izzy a deschis gura să spună că Shannon părea o persoană deosebită, dar s-a abținut.

— Lasă jurnalul în dulap, a spus Ethan. Îl voi lua în pauză.

— Bine. Dulapul meu are numărul... Oh, așteaptă, a spus ea, zâmbind. Știi deja ce număr are.

Ethan și-a ridicat mâinile.

— Mă declar vinovat.

Capitolul 8

Clara

Willard – A doua zi după internare

Pe ferestrele zăbrelete, înalte de la podea până la tavan, intrau razele de soare în care se jucau fire de praf și care străpungeau semiîntunericul din încăperea cu tavan înalt, dar care nu puteau alunga frigul. Șase căzi cu picioare-gheară se înșirau de-a lungul unui perete, fiecare cu perdea de pânză prinsă pe țevile de metal care le înconjurau. Canalele de scurgere șerpuiiau pe podea, iar dalele de gresie sparte erau înnegrite de mucegai. Infirmierele urlau dând ordine și pacientele se certau și țipau și se zbăteau, încercând să se împotrivescă intrării în apa înghețată din căzi.

Clara stătea goală în fața uneia dintre căzi, cu o mână peste sâni și cu cealaltă încercând să-și ascundă zona pubiană. Dalele albe și negre erau reci sub tălpile ei. A cuprins-o tremurul privind-o pe infirmieră cum pune cuburi de gheață în apă. Sora Trench și o pacientă musculoasă cu un ochi strâmb stăteau lângă robineti, în așteptare. În cada alăturată, prin gaura din pânză cu marginile întărite cu o curea, se vedea fața palidă a unei femei, cu buzele vineții. În cealaltă parte a încăperii, doi infirmieri au scos din apă o femeie inconștientă și au cărat-o spre masa de examinare de lângă perete.

— Intră, i-a spus sora Trench Clarei.

— Dar eu... a dat să spună Clara.

— Fă ce ți s-a spus, ții minte? i-a replicat sora Trench. Este spre binele tău.

— Dar eu... a spus Clara, cu voce slabă.

Sora Trench a înaintat spre Clara și i-a prins strâns brațul cu mânușa ei uriașă.

— Suntem aici ca să vă ajutăm, a spus ea, cu voce fermă. Asta te va relaxa. Îți va limpezi mintea.

Până să-și dea Clara seama ce se întâmplă, sora Trench a ridicat-o și a pus-o în cadă, împingând-o sub apa înghețată. Un acces de

durere i-a străpuns pieptul, ca și cum aerul i-ar fi fost scos din plămâni. A inspirat, înecându-se fără să vrea cu o gură de apă. S-a prins de marginea căzii și a ieșit la suprafață; mâinile îi alunecau pe porțelanul ud. A tușit și a încercat să respire; s-a străduit să se ridice în capul oaselor. Pentru o clipă totul a devenit negru și a fost sigură ca va muri. Apoi pacienta cu un singur ochi a prins-o de umăr și a început să-i frece fața și gâtul, cu o cârpă decolorată și aspră. În cele din urmă, Clara a reușit să tragă aer în piept. Pacienta o freca la subraț și între picioare, depărtându-i membrele mai mult decât era necesar.

Simțea apa rece ca pe o mie de cuțite înfipte în piele. S-a străduit din răputeri să nu se ridice și să nu se arunce afară din cadă. A lăsat-o pe pacientă să o frece, în timp ce trupul îi tremura violent, sperând că, dacă pacienta va termina mai repede, va fi și ea lăsată să iasă din cadă. Sora Trench stătea și se uita, de la capătul căzii, cu brațele ei masive încrucișate peste sânii voluminoși, cu zâmbetul roșu și strâmb contorsionându-i jumătatea inferioară a feței ei umflate.

— Te rog, a spus Clara, uitându-se la ea. Sunt...

— Liniște-acum! a spus sora Trench, făcând un semn cu degetul ei butucănos. Viața trândavă, în lux, de la Așezământul Long Island te-a înmuiat, asta-i tot.

Clara și-a închis ochii, așteptând ca pacienta să termine să-i spele părul cu leșie. Când i-au turnat pe cap câteva găleți cu gheață, și-a strâns cu brațele genunchii la piept aproape la limita șocului respirator, tremurând atât de tare încât își simțea inima pe punctul de a exploda. În cele din urmă, baia violentă s-a încheiat și pacienta cu un singur ochi s-a tras în spate, răsuflând cu greutate.

— Leși din cadă, a spus sora Trench.

Clara a ieșit din cadă tușind și scuipând. Pacienta cu un singur ochi a învelit-o cu un prosop aspru.

— În mod normal, te-am fi ținut mai mult în cadă, a spus sora Trench. Dar astăzi ai prima întâlnire cu dr. Roach. Acum, fă ce îți se spune și ne vom înțelege bine.

Pacienta cu un singur ochi i-a dat rochia galbenă de casă și lenjeria intimă. Clarei îi clănțăneau incontrollabil dinții, iar picioarele îi erau așa de moi că abia se putea ține pe ele. A reușit cumva să se îmbrace

și să-și lege șireturile la pantofi. Sora Trench i-a ordonat s-o urmeze, apoi s-a îndreptat spre ușă. Clara a ascultat-o; din păr îi picura apă pe față și pe ceafă. Și-a șters fruntea cu puloverul, apoi a pornit după sora Trench. Pe coridor, și-a pus mâna la abdomen. *Oare va fi în stare un prunc nenăscut să supraviețuiască acestui tratament?* Ochii i s-au umplut de lacrimi și inima și-a încetinit ritmul sub povara acestui gând. Nu credea că va supraviețui dacă ar păți ceva copilul lui Bruno.

Urmând-o pe sora Trench, Clara a traversat foaietul uriaș de la Chapin Hall, a trecut de ușile duble, a luat-o pe un culoar cotit, spre cealaltă aripă. Au trecut pe lângă oficiul poștal și farmacie și au ajuns la un culoar scurt, cu o ușă în capăt. În fața biroului dr. Roach, așezată într-unul dintre cele trei scaune, stătea o femeie mărunțică cu palton roșu de lână, cu capul plecat, cu mâinile așezate în poală, pe o geantă de piele. Femeia a ridicat ochii și a zâmbit.

— Bună dimineața, soră Trench, a spus femeia.

Părea tânără, cam de vârsta Clarei, cu pomeți înalți, păr platinat și ten de porțelan. Când a zâmbit, tot chipul i s-a luminat. Dar în ochi avea o umbră de tristețe. Apoi Clara a observat burta proeminentă a femeii. Nu-și putea imagina ce făcea aici o femeie însărcinată, de ce aștepta în fața biroului doctorului Roach.

— Bună dimineața, doamnă Roach, a spus sora Trench. De când așteptați?

Clara și-a coborât privirea, încercând să-și ascundă surpriza. De ce să se căsătorească o femeie frumoasă, tânără cu un bărbat cu douăzeci de ani mai în vârstă, mai ales cu un doctor care lucrează într-un azil de nebuni?

— Oh, nu știu, a răspuns doamna Roach. Nu de foarte mult timp.

— Știe că sunteți aici? a întrebat sora Trench, cu mâna-i imensă pe clanță.

Doamna Roach a dat din cap.

— Am sunat înainte de a veni, ca de obicei, a spus ea. A spus că va ieși și va vorbi cu mine, când va avea timp.

— Să nu plecați, a spus sora Trench, zâmbind. Voi vedea ce pot afla.

Sora Trench a deschis ușa și i-a făcut loc Clarei. În centrul camerei trona un birou sculptat artistic, iar pe peretele din spatele biroului

atârna un portret cu ramă aurită, care reprezenta un bărbat în vârstă, cu chelie și cu monoclu. În jurul portretului erau atârnate diplome medicale înrămate și fotografii alb-negru reprezentând bărbați cu jobenuri și femei în rochii lungi, cu crinolină, pozând în fața clădirii Chapin Hall. Pe ceilalți pereți erau aliniată imagini cu calea ferată, fabrici, livezi cu pomi fructiferi și farmacia plină cu mii de sticlute.

La birou, dr. Roach zâmbea cu pipa-n gură spre sora May, care stătea cocoțată pe un scaun, cu picioarele în ciorapi albi încrucișate și poalele fustei ridicate până pe la mijlocul coapsei. Când s-a deschis ușa, ea a sărit de pe scaun și obrazii i s-au înroșit. Dr. Roach și-a ridicat privirile, stupefiat. Sora Trench a condus-o pe Clara spre birou.

— De câte ori ți-am spus să bați la ușă înainte de-a intra în birou? a întrebat dr. Roach.

— Îmi cer scuze, domnule doctor, a spus sora Trench, cu ochii în flăcări. Cred că nu m-am obișnuit încă cu noile tale reguli. Poate că le-aș ține minte dacă nu s-ar schimba în fiecare săptămână.

— Lasă pacienta și ieși, a spus dr. Roach cu voce severă. Poți să pleci, soră Trench. O va duce sora May la sala de mese, după ce termin consultul.

— Vă așteaptă soția pe hol, domnule doctor, a spus sora Trench, aruncându-i o privire asistentei May. S-o invit înăuntru?

Dr. Roach s-a ridicat în picioare.

— Nu, a spus el. Voi ieși eu să vorbesc cu ea.

— Foarte bine, a spus sora Trench.

A pufnit, s-a ntors, apoi a ieșit din cameră și a trântit ușa. Sora May s-a uitat la dr. Roach, cu un zâmbet nervos pe buze. Dr. Roach s-a îndreptat, încrunțat, spre o ușă de sticlă din dreapta biroului:

— Du pacienta în sala de consult, a spus el. Mă întorc imediat.

Sora May a luat o fișă de pe birou și a deschis ușa.

— Pe aici, Clara, a spus ea, mai tare decât era necesar.

Clara a urmat-o în sala de consult, încercând să nu mai tremure. Un radiator din fier sâsâia și zăngănea sub fereastra octogonală, umplând încăperea cu o căldură umedă, constantă. Clara voia să îngenuncheze pe podea și să se lipească de el.

— Urcă-te pe cântar, Clara, a spus sora May, vorbind încă tare, ca

și cum Clara ar fi fost redusă mental, cu auzul slab și incapabilă să înțeleagă limba engleză.

Sora May a notat înălțimea și greutatea Clarei în fișă și i-a luat temperatura și tensiunea. În cele din urmă, a venit și dr. Roach și a închis ușa-n urma lui. Sora May a tras un scăunel lângă masa de consult.

— Dezbracă-te și urcă-te pe masă, Clara, i-a spus ea.

— Știu că mie mi te adresezi, a spus Clara. Știu cum mă cheamă.

— Poftim? a făcut sora May, cu sprâncenele-i desenate ridicate.

— Nu trebuie să strigi și să-mi tot spui pe nume, a spus Clara, în timp ce-și desfăcea nasturii la rochia de casă.

Și-a scos puloverul, și-a tras rochia peste cap, apoi și le-a pus pe braț.

— Vorbesc engleza și aud foarte bine. Și nu sunt idioată.

Clara s-a urcat pe masa de consult acoperită cu hârtie și s-a așezat.

Furioasă, sora May i-a smuls hainele de pe braț și le-a aruncat pe un scaun. S-a uitat la dr. Roach cu ochii larg deschiși, ca și cum aștepta ca el să-i ia apărarea. Neluând în seamă dialogul dintre cele două, dr. Roach s-a dus la chiuvetă să se spele pe mâini, și-a pus o pereche de mănuși de cauciuc, apoi și-a luat stetoscopul de pe un cui bătut în perete și și l-a pus în urechi. A pus stetoscopul rece pe sânul stâng al Clarei și a ascultat, cu sprâncenele încruntate. Mirosul de cauciuc și de brylereem a umplut nările Clarei și aproape că i s-a făcut rău. Acum, că începea să se-ncălzească, simțea în stomac un amestec acru de foame și greață.

— Doctore, eu chiar nu înțeleg de ce e necesar lucrul acesta, a spus Clara. Te asigur că nu e nimic în neregulă cu mine.

— Face parte din procedura de internare, a spus dr. Roach și i-a zâmbit cu condescendență. Nu ai de ce să-ți faci griji.

— Dar nu am nevoie să fiu internată, a spus Clara. Sunt perfect sănătoasă.

— Aha, a făcut el, luând fișa de la sora May și scriind ceva pe ea.

Sora May îl privea fix, ca un câine în așteptarea recompensei.

— Ce tot spune? a întrebat ea.

Dr. Roach a privit-o încruntat.

— Discutăm mai târziu, a spus el, trimițându-i o privire fermă.

— Te rog, a spus Clara. Ascultă-mă. Nu am nevoie să stau aici. Tata...

— Este doar un examen medical, a întrerupt-o dr. Roach. Vom discuta altă dată despre motivul pentru care te afli aici. Pentru moment, haide să cooperăm, de-acord?

— Când? a întrebat Clara.

— Te va aduce o soră, când va fi momentul, a spus dr. Roach.

Clara a oftat și a strâns din dinți de frustrare. Dr. Roach i-a dat fișa înapoi surorii May, care a luat-o cu amândouă mâinile, degetele ei atingând preț de câteva secunde mâna lui. În cele din urmă, el i-a zâmbit cu subînțeles. Umerii surorii May s-au relaxat. Dr. Roach i-a verificat Clarei reflexele cu ciocănelul de cauciuc, apoi s-a uitat cu lupa în urechile ei. I-a cerut să coboare de pe masă și să se aplece, pentru a-i putea verifica curbura coloanei. Ea a executat ce i s-a spus și el și-a trecut degetele de-a lungul coloanei vertebrale, apoi i-a tras brațele în spate și a apucat-o de încheieturile mâinii.

— Simți vreo durere la spate sau la umeri? a întrebat el, apăsându-și bazinul pe fesele ei.

— Nu, a făcut Clara, crispându-se.

Dr. Roach i-a dat drumul și ea și-a îndreptat spatele, frecându-și încheieturile. Rămas încă în spatele ei, dr. Roach i-a pus mâinile pe umeri și i-a tras înapoi. I-a pipăit vertebrele cervicale și i-a apăsă cu degetele scalpul, simțindu-i forma craniului. S-a întins și i-a pipăit claviculele, apoi i-a ridicat brațele în sus și-n lateral, spunându-i să le țină așa, cât timp el a palpat-o la subsuoară.

— Soră May, a spus el. Vei rămâne și în noaptea asta la locuința infirmierelor?

— Da, dr. Roach, a răspuns sora May, cu vocea grețos de mieroasă.

— Și cum consideri că sunt condițiile? Știi cât de tare ne luptăm pentru ca angajații noștri să se simtă confortabil la Willard.

— Condițiile de aici, de la Willard, sunt cele mai bune pe care le-am avut vreodată, a spus sora May.

Până să-și dea seama Clara ce se întâmplă, dr. Roach îi pusese mâinile pe sâni. I-a strâns o dată, de două ori, apoi i-a ciupit sfârcurile și apoi le-a dat drumul. Totul s-a petrecut atât de repede, că era dificil să spui dacă asta făcuse parte din consult sau era altceva. Clara și-a

coborât brațele și și le-a încrucișat peste sâni, întorcându-se cu fața la dr. Roach, cu obrajii în flăcări. Dr. Roach a ignorat-o, fiind ocupat să-și scoată mănușile. S-a dus la chiuvetă și a început să-și frece din nou mâinile, săpunindu-le și clătindu-le de două ori, apa fiind atât de fierbinte încât scotea aburi. Și-a șters mâinile cu un prosop curat, și-a pus din nou mănușile, apoi a luat depresorul de limbă dintr-un borcan de sticlă de pe dulapul cu medicamente.

— Sus pe masă, Clara, a spus el.

Clara s-a urcat înapoi pe masa de consult, cu brațele încă puse peste sâni.

— Așadar, chiar îți place aici, la Willard, soră May?

— Oh, da, a răspuns sora May, apropiindu-se, ca și cum ar fi trebuit să se uite și ea în gâtul Clarei. Îmi place foarte mult.

Dr. Roach a zâmbit superior și a ridicat instrumentul de lemn.

— Deschide gura, i-a spus el Clarei. Spune A.

Clara a făcut ce i s-a spus și dr. Roach i-a apăsat limba cu instrumentul de lemn. A fost prea mult pentru ea. A icnit și a vomitat pe mâinile și pe halatul doctorului Roach. El s-a retras și s-a uitat la hainele lui, cu brațele în lateral și cu gura strâmbă de dezgust. Sora May a rămas fără aer și a scăpat fișa Clarei pe podea, foaia aterizând cu fața-n jos într-o baltă de vomă. Timp de o clipă au rămas cu toții interziși, cu ochii larg deschiși și cu privirea fixă.

În cele din urmă, sora May și-a revenit. A deschis ușile de sub dulapul cu medicamente și a scos un teanc de prosoape, apoi a pășit peste balta de vomă și a început să ștergă mizeria de pe halatul de laborator al dr. Roach. Dr. Roach era încă în stare de șoc, cu buzele atât de strânse, încât gura îi devenise o linie subțire și țeapănă. Sora May i-a deschis nasturii de la halat, i-a tras halatul de pe mâini, cu grijă să nu se atingă de hainele de dedesubt. Apoi i-a scos mănușile, le-a aruncat cât colo și și-a spălat repede mâinile. Dr. Roach a făcut un pas înapoi, călcând cu grijă peste vomă, apoi s-a dus la chiuvetă și și-a frecat mâinile cu o perie dură, apăsând atât de tare încât i s-a nroșit pielea. Sora May a apucat-o pe Clara de braț, înfigându-și unghiile în pielea ei.

— Cum îndrăznești? a șuierat ea. Vrei să fii dusă la izolare? Asta vrei?

— E-n regulă, a spus dr. Roach, în timp ce-și usca mâinile. Nu cred că a făcut-o intenționat. Fă curat și hai să terminăm cu asta.

Sora May s-a-ngruntat și a mai scos niște prosoape de sub dulăpior.

— S-o chem pe sora Trench să se ocupe de-asta? a întrebat ea.

— Nu, a răspuns dr. Roach. Dă-i Clarei un prosop să se șteargă și gata.

— Îmi cer scuze, a spus Clara, îndepărtând murdăria de pe brațe și picioare. Nu voiam să. Numai că...

— Nu te simți bine? a întrebat dr. Roach. Ți-a fost rău?

— Nu, a spus Clara.

A tras aer în piept și apoi și-a ținut respirația, neștiind dacă să-i spună sau nu adevărul. Poate că va fi tratată mai bine dacă s-ar ști că era însărcinată. Poate că o vor elibera. Azilul de nebuni nu era un loc în care să aduci pe lume un copil. Cu siguranță, doctorul ar fi de acord cu asta. Și-a mușcat obrazul pe dinăuntru, luptându-se cu un alt val de vomă.

— Nu sunt bolnavă. Sunt însărcinată.

Dr. Roach s-a-ngruntat; sprâncenele i s-au unit.

— Poate că ești numai nervoasă sau ai mâncat ceva ce nu ți-a făcut bine, a spus el.

Clara a scuturat din cap.

— Nu, a spus ea. Am un iubit și copilul este al lui.

Dr. Roach și-a înălțat bărbia, dând ușor din cap, de parcă i s-ar fi confirmat o bănuială.

— Îmi vei povesti totul mai târziu, a spus el. Sunt aici ca să te ajut, îți amintești? Acum, trebuie să mergi la sala de mese să-ți iei micul dejun.

— Dar tu ești medic. Tu poți spune dacă sunt sau nu însărcinată, a spus ea și a continuat: Cu siguranță, ești de acord că azilul nu este un loc potrivit pentru o femeie însărcinată.

— Avem o doctoriță ginecolog, a spus dr. Roach. Dar mă tem că astăzi nu este aici.

Clara se gândea să-l întrebe de ce simțise nevoia să-i examineze sânii, dacă aveau o doctoriță care să facă aceste lucruri, dar știa că era o pierdere de vreme. Cel mai important lucru era să-l facă să-și dea

seama că va avea un copil. Și-a pus o mână pe burtă.

— Uită-te la burta mea. Este umflată, a spus ea.

Dr. Roach a arătat spre hainele de pe scaun.

— Îmbracă-te, a spus el. Dacă ești într-adevăr însărcinată, vom afla destul de repede, nu-i așa? Soră May, o duci tu pe Clara la sala de mese, te rog?

Sora May era în genunchi, curățând podeaua, cu gura strâmbă. S-a ridicat și a așteptat lângă ușă, cât timp Clara s-a îmbrăcat.

— S-o trimit pe sora Trench să termine de curățat? a întrebat ea, din nou.

Dr. Roach a scuturat din cap.

— Nu, are alți pacienți de care se ocupă în dimineața asta. Ia pe unul dintre infirmieri să te ajute.

Sora May s-a-nroșit la față și falca de jos a început să-i tremure. Clara și-a încheiat nasturii la pulover, gândindu-se că, pentru moment, va trebui să facă în continuare ce voiau ei. Dr. Roach a spus că vor discuta mai târziu. Mai avea o șansă să-l facă să înțeleagă, să-l facă să-și dea seama că ea nu avea de ce să fie instituționalizată. A urmat-o pe sora May afară din birou, prin foaier, până la capătul primei aripi a clădirii. Un infirmier a descuiat două uși de fier și le-a permis să treacă; culoarele au răsunat de scârțâitul și trântitul ușii de fier. Sora May a condus-o pe Clara în jos spre subsol, pe niște scări strâmte, apoi pe un coridor scurt, de piatră, care ducea la sala de mese.

Pereții de ciment ai sălii de mese erau de culoare gri, murdar marmorat, iar colțurile de sus și marginile camerei lăsau la vedere un strat vechi de vopsea albă. Podeaua albastră era roasă și plină de găuri; lipseau porțiuni întregi, circulare, ca și cum cineva ar fi scobit piatra cu o lingură. Mirosea a lapte stricat, a varză și a untură. Câteva zeci de pacienți așezate sau în picioare stăteau la niște mese lungi, în timp ce îngrijitorii se plimbau printre ele, urmărindu-le cum mâncau. Sora Trench și alte două infirmiere se plimbau în sus și-n jos la celălalt capăt al sălii de mese, ținând șirul de pacienți aliniați în ordine. Paciențele aveau tăvi pe care așezau mâncarea primită de la lucrătorii aflați în spatele unei tejghele lungi. Printre femeile care așteptau la rând, erau și femeia cu păpușă și cea care se legăna

încontinuu înainte și-napoi, în pat. Oriunde se uita, Clara vedea ochi umflați privind în gol și guri lăsate.

— E timpul să mergem în Camera Soarelui! a strigat unul dintre infirmieri către pacientele așezate la mese. Strângeți după voi!

Pacientele s-au ridicat și-au luat farfuriile de pe masă, dar câteva au rămas așezate, mestecându-și absente micul dejun. Infirmierii le-au tras pe femeile neascultătoare de pe taburetele pe care erau așezate, luându-le tacâmurile din mâini. O pacientă a încercat să se urce pe masă, punându-și piciorul gol într-o farfurie. Infirmierul s-a întins și a înfășcat-o de braț, înjurând în timp ce o trăgea jos de pe masă. În cele din urmă, infirmierii le-au făcut pe toate să-și ia tăvile și să iasă, în șir, din încăpere. Patru lucrători au strâns tăvile și farfuriile rămase pe mese, iar femeile din salonul Clarei au început să se îndrepte, târșâindu-și picioarele, spre mese, cu tăvile lor. Sora May a condus-o pe Clara de-a latul camerei, pentru a i-o preda surorii Trench.

— Pacienta asta a făcut mizerie în cabinetul dr. Roach, i-a spus ea surorii Trench. Dr. Roach vrea să aduci un infirmier să curețe, după micul dejun.

— Nu am timp pentru asta, a spus sora Trench, încruntându-se. Tu ești sora-șefă. Este treaba ta să ai grijă de cabinet și de sala de consult.

— Nu fac decât să execut ordinele, a spus sora May, cu bărbia ridicată. El a spus să te trimit acolo.

S-a-ntors pe călcâie să plece, dar s-a răzgândit.

— Încă un lucru.

A arătat cu degetul spre Clara.

— Asta e-nsărcinată.

Acest ultim lucru l-a spus cu voce puternică, ca și cum ar fi făcut un anunț public.

Ochii surorii Trench s-au căscat larg. Și-a desfăcut brațele încrucișate și a făcut un pas spre Clara, dar era prea târziu. Câteva paciente s-au năpustit asupra Clarei, una prinzând-o de burtă, alta atingându-i părul, o a treia plângând și trăgând-o de față. Clara s-a dat înapoi și și-a protejat capul cu brațele. Degete murdare îi atingeau gura și o zgâriau pe obraji. Sora Trench și infirmierii le-au

îndepărtat pe femei, alungându-le de lângă Clara. Sora May s-a dat înapoi să privească, cu un zâmbet de satisfacție pe buze.

— Lăsați-o-n pace! a strigat sora Trench înspre paciente. Luați-vă tăvile și duceți-vă la mesele voastre! Acum! Altfel vă duc la izolare!

Cele mai multe dintre femei au făcut ce li s-a spus. Una a căzut pe podea, urlând și ținându-se cu mâinile de cap. Doi infirmieri au strigat la ea să se ridice în picioare și au târât-o afară din sala de mese. Sora Trench s-a uitat la sora May cu săgeți în privire.

— Îți voi face raport pentru asta, a spus ea.

Sora May a ridicat din umeri.

— Încă un lucru, a spus ea. Mă întrebam și eu așa. Oare dr. Roach își dă seama că nu ești în stare să-ți controlezi pacientele?

— Lucrez cu dr. Roach de peste cincisprezece ani, a spus sora Trench printre dinți. Și voi continua să lucrez mult timp după ce tu vei pleca.

Sora May și-a dat ochii peste cap și a ieșit din sala de mese. Sora Trench a luat-o pe Clara de braț și a dus-o la tejghea pentru a-și lua micul dejun.

— Indiferent dacă ce spune ea e adevărat sau tu te-ai prefăcut numai, mai bine-ți ții gura. Dacă spui cuiva, nu rezolvi nimic. Doctorilor nu le va păsa și celelalte paciente te vor sfâșia, i-a spus ea încet.

A lăsat-o pe Clara la rând și a plecat. În celălalt capăt al sălii începea să se formeze un alt șir de paciente. Clara a luat o tavă de pe tejghea și a încercat să-și recapete suflul, deși inima îi bubuia în piept. Pe tavă erau o carafă greoaie, plină cu ceva ce semăna a ceai slab, și o farfurie cu patru prune uscate și o felie tare de pâine. A dus tava la masă și găsit un loc liber. Imediat ce s-a așezat, femeia de lângă ea i-a luat pâinea de pe farfurie. Clara s-a aplecat peste farfurie și și-a luat ceaiul cu mâini tremurânde. Nu-i era foame, dar știa că trebuia să mănânce și să bea pentru copilul ei. A luat o sorbitură. Era aproape rece și mirosea a urină. Cu toate acestea, l-a înghițit. Prunele uscate erau tari ca talpa de pantof și cu greu s-a stăpânit să nu vomite când și le-a băgat în gură.

Infirmierii se plimbau prin sala de mese, spunându-le femeilor să se grăbească, pentru ca să se poată așeza următorul grup. La capătul

mesei, stătea femeia cu păpușă, uitându-se fix și țipând în timp ce o trăgea pe altă femeie de mână și de păr. Aceasta din urmă a plesnit-o peste brațe, încercând să scape de ea. Infirmerii s-au grăbit spre ele ca să le despartă.

— Fetiței mele îi e foame! a strigat femeia, înhățând bucata de pâine de pe tava celeilalte femei. N-o auzi cum plânge? Are nevoie de mâncare!

Un infirmier a înhățat-o de subsuori pe femeia care țipa și a tras-o de la masă. Celălalt infirmier a plesnit-o peste față, i-a luat păpușa și a aruncat-o cât colo, în celălalt colț al încăperii. Femeia a scos un urlet și a alergat după ea, cu chipul schimonosit de suferință. A căzut în genunchi și și-a ridicat păpușa de pe podea, legănând-o în brațe și plângând. Infirmerii au ridicat-o și au condus-o înapoi la masă, cu fețele impasibile. Femeia s-a așezat și a început să cânte un cântec de leagăn, legănând păpușa, cu părul slinos peste față. Celelalte s-au întors la mâncare.

Clara s-a uitat la ultima prună uscată de pe farfurie, în timp ce i se făcea din ce în ce mai rău. S-a gândit să-i dea pruna femeii cu păpușa, apoi a luat-o de pe farfurie și a băgat-o-n gură, încercând să nu vomite în timp ce o mesteca, și a înghițit-o.

Capitolul 9

Izzy

Luni după-amiază, jurnalul Clarei stătea încă pe raftul de sus al dulapului lui Izzy, deasupra cărților ei de matematică și de engleză. Din nefericire, jurnalul nu-i oferise niciun răspuns. În schimb, o lăsase și mai nelămurită. Imaginea vieții din anii 1920 era fascinantă și cuvintele Clarei semănau cu ale oricărei tinere normale aflate în perioada confuză și frustrantă a trecerii spre maturitate. Dar nimic nu dovedea că tânăra Clara își pierduse mințile. Nimic, nimic. Cu excepția unei educații prea stricte și a durerii că-și pierduse fratele, Clara părea destinată unui viitor strălucit. Până când l-a întâlnit pe Bruno. Atunci lucrurile s-au schimbat.

E posibil ca teama Clarei de a nu putea să fie cu omul pe care-l iubea să se fi transformat într-un fel de boală mentală? Oare educația ei strictă i-a provocat o stare de sensibilitate nervoasă, paranoică sau maniacală? Nu, asta nu părea adevărat. Jurnalul Clarei era jurnalul unei tinere bine ancorate în realitate. Izzy știa că, pe-atunci, doctorii nu înțelegeau pe de-a-ntregul depresia sau pe femeile cu comportament depresiv, dar nici ea nu înțelegea gestul tatălui Clarei de a o alunga de-acasă, pentru că era îndrăgostită de un bărbat dintr-o clasă inferioară. Încă și mai incredibil era faptul că mama Clarei fusese de-acord cu decizia soțului ei! Întâmplarea, în întregul ei, era inimaginabilă. Acum, povestea Clarei o bântuia. Mai mult ca oricând, voia să afle ce i s-a-ntâmplat după ce a ajuns la Willard.

În pauza scurtă dintre ora a opta și a noua, Izzy stătea la dulapul ei, mușcându-și buza și întrebându-se de ce Ethan nu luase încă jurnalul. Era la școală; îl văzuse plimbându-se cu Shannon pe culoare. O ignorase pe Izzy, când aceasta trecuse pe lângă ei, continuând să râdă și să vorbească cu prietenii lui, ca și cum ea ar fi fost invizibilă. S-a abținut să nu se ducă la el și să-l întrebe dacă o credea idioată. Știa când o păcălea cineva. A scos cartea de psihologie de sub sacul de sport și a trântit ușa dulapului. Ce dracului urmărea? Avusese destul timp să ia jurnalul de-acolo.

Clopoțelul a sunat și s-a grăbit pe coridor, cu inima strânsă, gândindu-se că va trebui probabil să ducă ea însăși jurnalul la muzeu. Se întreba ce-ar zice Peg dacă ar găsi jurnalul la ea. Apoi, pe la jumătatea drumului spre clasă, și-a dat seama că-și lăsase eseu intitulat „Cum să înțelegi mintea criminală” în celălalt caiet de notițe. S-a-ntors și a luat-o la fugă pe culoarele goale, înjurând în gând pentru că va întârzia la oră. Când a ajuns la dulap, Ethan era acolo, căutând jurnalul. A tresărit când a văzut-o.

— În sfârșit! a spus ea. Începusem să mă întreb dacă nu cumva ți-ai bătut joc de mine seara trecută.

— Scuze, a spus el, cu fața roșie și fără suflu. Shannon s-a purtat destul de ciudat, astăzi. M-a pus să o conduc la toate orele ei, chiar dacă am întârziat la ale mele.

— Nu ai psihologie împreună cu ea acum?

— Ba da, a spus el.

A aruncat o privire de-a lungul culoarului.

— I-am spus să-mi păstreze un loc, pentru că mă duc la toaletă.

— De ce te porți așa de paranoic?

— Cred că s-a prins că se-ntâmplă ceva.

— Ce vrei să spui?

— Știe că lucrez împreună cu tine la muzeu, a spus Ethan. Și nu e prea bucurăoasă.

Izzy și-a dat ochii peste cap.

— Și ce? Asta nu înseamnă că se-ntâmplă ceva!

— N-o cunoști pe Shannon.

Ea a pufnit.

— Oh, ba cred că da. Cum de-a aflat că lucrăm la muzeu împreună?

În acel moment, Ethan a privit dincolo de Izzy. Fața i-a căzut și Izzy s-a-ntors să vadă ce era. La capul culoarului se afla Shannon, cu mâinile încrucișate pe piept, privind la ei.

— Oh, la dracu', a șoptit Ethan.

A pus jurnalul în mâna lui Izzy și a luat-o cu pași repezi înspre Shannon.

— Hei, iubito, a spus el, încercând să vorbească normal. Dulapul lui Izzy se blocase. M-a rugat să i-l deschid.

Shannon l-a privit fix până când a ajuns lângă ea, apoi s-a uitat la Izzy. Izzy a pus jurnalul înapoi în dulap, l-a încuiat și a pornit spre ei, cu caietul la piept, ca o vestă antiglonț. Izzy o urmărea cu privirea venind spre ei, încruntându-se, până când Ethan a luat-o de mână și au plecat spre clasă. Izzy i-a urmat, sperând că nu va trebui să se așeze lângă ei. Shannon se tot uita în urmă, șoptindu-i ceva la ureche lui Ethan și râzând: un chicotit puternic, deliberat, ca atunci când doi oameni împărtășesc aceeași glumă. Când Shannon și Ethan au ajuns la clasă, s-au oprit în fața ușii închise. Shannon și-a pus brațele după gâtul lui Ethan și l-a sărutat pe gură. Ethan i-a răspuns la sărut, apoi s-a dezlipit de ea.

— Haide, a spus el. Am întârziat deja.

Shannon s-a uitat înapoi la Izzy, cu buzele țuguiate a dezgust.

— Cui îi pasă? a spus ea. Vom da vina pe Izzy Pop.

Ethan a deschis ușa și a tras-o pe Shannon în clasă. Izzy i-a urmat, străduindu-se să-și stăpânească impulsul de a-i spune lui Shannon motivul real pentru care Ethan se afla la dulapul ei. În fața clasei, dl Defoe scria pe tablă; cămașa albastră îi era pătată de transpirație la subraț, iar jeanșii decolorați erau băgați în bocancii de drumetrie, de firmă. Indiferent de anotimp, dl Defoe purta ghete de munte. Se zvonea că locuia în mansarda clădirii gării și-și dădea cea mai mare parte a banilor pe pomeni. S-a uitat la Ethan, Shannon și Izzy, peste ochelarii cu lentile groase.

— Mă bucur că ați venit și voi, a spus el. Grăbiți-vă și așezați-vă.

Spre ușurarea lui Izzy, era un loc liber în spatele clasei. S-a grăbit spre el, în timp ce Ethan și Shannon s-au așezat în față.

Dl Defoe a terminat de scris pe tablă, s-a așezat la catedră și le-a cerut elevilor să strângă eseurile, dându-le din mână-n mână în față. Când toate eseurile au fost strânse, s-a ridicat în picioare pentru a preda lecția nouă.

— Astăzi vom vorbi despre ce o împinge pe o persoană aparent normală să comită pe neașteptate o crimă oribilă, a spus el. Cum ar fi uciderea soțului sau soției sau introducerea în școală a unui pistol ca să-ți împuști colegii de clasă.

A început să se plimbe înainte și-napoi prin clasă, râcâind podeaua cu ghetele lui de munte.

— Din când în când, explodează știrea că niște oameni obișnuiți, normali au făcut lucruri oribile, fără vreun avertisment. Comit crime care-i șochează pe cei din jurul lor, chiar și pe cei care-i cunosc extrem de bine. Toată lumea este descumpănită, încercând să-nțeleagă ce s-a-ntâmplat. Când află despre crimă, primul gând al celor mai mulți oameni este că nu e posibil ca persoana pe care o cunosc ei să fie făptașul...

Izzy s-a chircit în scaun, încercând să nu asculte cuvintele spuse de dl Defoe. A luat un creion și a desenat un pătrat pe caietul de notițe, întărindu-i conturul la nesfârșit, apăsând din ce în ce mai tare, până când vârful creionului s-a rupt.

— Așadar, întrebarea este: oamenii aceștia se comportă total neobișnuit sau scot la lumină cea mai ascunsă parte a personalității lor? a spus dl Defoe. Dumneata ce crezi, domnișoară Stone?

Izzy și-a ridicat privirea. Câțiva elevi s-au întors să se uite la ea, cu sprâncenele ridicate.

— Umm, a făcut Izzy. Îmi cer scuze. Care a fost întrebarea? Toată clasa a râs.

— Aș aprecia dacă n-ai mai mâzgăli în caiet și ai fi atentă, domnișoară Stone, a spus dl Defoe.

Shannon a ridicat mâna și dl Defoe a arătat cu degetul spre ea.

— Da, domnișoară Mackenzie?

— Habar n-am, a spus Shannon. Poate că am putea s-o aducem aici pe mama lui Izzy să ne explice ce e în mintea criminalului.

Sângele i-a invadat obrazii lui Izzy. Nimeni nu aflase despre mama ei atât de repede. S-a uitat lung la Shannon.

— Ce vrei să spui? a întrebat Nicole, cu interes prefăcut și un zâmbet compătimitor pe chip. Ce-a făcut mama lui Izzy?

— Oh, scuze, a spus Shannon, prefăcându-se surprinsă. Am crezut că știe toată lumea.

S-a-ncruntat și s-a uitat la Izzy.

— Mama lui Izzy l-a împușcat pe tatăl ei, în timp ce acesta dormea. E închisă pe viață la Bedford.

În clasă s-a auzit o exclamație colectivă de uimire. O mare de capete s-au întors spre Izzy. Ochi mari, șocați se uitau fix la ea. Fetele și-au dus mâinile la gură. Băieții băteau cuba, râzând. Dintr-odată,

toți au început să sporovăiască.

— Este condamnată la moarte? a întrebat unul dintre băieți.

— O poți aduce s-o vedem și să ne povestească? a întrebat Luke, râzând zgomotos.

— Culoarea ei favorită e portocaliul? a întrebat Nicole.

Dl Defoe a ieșit în fața clasei.

— Gata, liniștiți-vă, a spus el, ridicându-și mâinile. Tăcere toată lumea!

Nimeni nu-l asculta. Fata care stătea lângă Izzy s-a ridicat și s-a mutat pe alt scaun. Luke era în picioare pe scaun și, cu brațele întinse-n față, mima că țintește pe cineva cu pistolul, cu degetul pe trăgaci.

— Bang, bang! a făcut el, trăgând gloanțe imaginare în Izzy.

Apoi a tras spre prietenii lui. Câțiva s-au prăbușit pe podea, gemând și prefăcându-se morți.

Izzy s-a ridicat pe picioarele-i moi, și-a strâns cărțile și a pornit spre ușă. Ethan s-a ridicat și i-a pus un braț pe mână, oprind-o.

— Stai, i-a spus el.

Apoi a strigat către ceilalți:

— Încetați cu toții! De ce nu vă maturizați și nu încetați odată să fiți așa de idioți!

Au tăcut cu toții și s-au uitat la el cu ochii holbați.

— Ce dracu', Ethan? a spus Luke. Ți place Izzy Pop?

— Daaa, Ethan, a spus un băiat cu păr roșu și față pistruiată. *Prietena ta știe de pasiunea ta pentru noua colegă?*

Avea vocea ascuțită ca a unei femei, în contrast izbitor cu dimensiunile lui de animal. Nu era gras, ci avea umeri largi și era musculos, ca un taur sau un camion. Dacă Izzy nu se înșela, îl chema Josh.

Shannon s-a ridicat și a smuls mâna lui Ethan de pe brațul lui Izzy.

— Ce faci? a șuierat ea, cu fața schimonosită de furie.

În timp ce așteptau toți să vadă ce va face Shannon în continuare, în clasă s-a așternut tăcerea.

— Așezați-vă toți pe scaune! a spus dl Defoe. Încă un singur cuvânt, de la oricare dintre voi, și veți fi toți pedepsiți!

Shannon l-a tras pe Ethan de lângă Izzy și s-a așezat îmbufnată.

Izzy a tras cu ochiul la ea, cu foc în priviri, și s-a-ndreptat spre ieșire.

— Te rog să te întorci la locul tău, domnișoară Stone, a spus dl Defoe. Și nu lăsa această gașcă de delincvenți juvenili să te impresioneze.

Izzy s-a oprit din mers, cu fața spre ușă; inima îi bubuia în piept. A clipit ca să oprească lacrimile ce-i umpleau ochii. Nu știa dacă să rămână sau să plece, gândindu-se la necazurile pe care le-ar avea dacă ar ieși din clasă. Atunci, dl Defoe a continuat:

— Și, domnișoară Mackenzie, tu primești o săptămână de detenție.

— Ceee? a făcut Shannon, scâncind. Ce-am făcut?

— Ce-am făcut? s-a auzit din spatele clasei o voce subțire, care imita, ridiculizând, vorbele lui Shannon. Ca de obicei, mă distrez și eu puțin pe seama altcuiva.

Izzy s-a-ntors să vadă cine vorbise. Era Alex. Stătea sprijinită de pervazul ferestrei, privind furioasă și vorbind pe ton sarcastic.

— Toată lumea știe că mămicuța este alcoolică și tatăl ei ne-a părăsit. Așa că fac tot ce am chef, pentru că sunt o biată fată amărâtă și confuză.

— Tacă-ți fleanca! a țipat Shannon.

A sărit de la locul ei și a pornit spre Alex. Ethan a prins-o de spate.

— Domnișoară Mackenzie! a strigat dl Defoe. Încerci cu orice preț să fii exmatriculată?

— E-o mincinoasă! a spus Shannon, încercând să scape din strânsoarea lui Ethan.

Câțiva elevi s-au uitat unii la alții, scuturând din cap și dându-și ochii peste cap. Alții și-au lăsat ochii-n jos, ca și cum ar fi fost jenați că Shannon pierdea teren.

— Calmează-te, i-a spus Ethan lui Shannon.

— Ești o curvă! i-a strigat Shannon lui Alex. Exact ca maică-ta!

— Gata, a spus dl Defoe. Ethan și Shannon, duceți-vă la director. Acum. Ieșiți afară!

Ethan a apucat-o pe Shannon de încheietura mâinii și a tras-o afară din clasă, în timp ce Shannon continua să strige obscenități. Elevii au început să discute cu însuflețire. Izzy stătea în fața clasei cu cărțile la piept, cu un nod de foc în gât. Nu se putea decide dacă să meargă la locul ei sau să ceară permisiunea să se ducă la toaletă, ca să

se adune puțin. Dl Defoe încerca să recâștige controlul clasei. Nimeni nu-l lua în seamă. Izzy și-a șters ochii și s-a-ntors la locul ei. În cele din urmă, au tăcut toți și dl Defoe și-a terminat ora. Izzy n-a auzit o vorbă.

După oră, Izzy s-a grăbit să meargă la dulap, a îndesat caietul de teme și jurnalul Clarei în rucsac, apoi s-a dus la toaletă. De-abia aștepta să se termine ziua asta. La noapte, acasă, îi va spune lui Peg că jurnalul era la ea. Spera ca Peg să o ierte și să nu o trimită la altă familie adoptivă. Izzy a deschis ușa de la toaletă și s-a îndreptat spre șirul de cabine, apoi s-a oprit pe loc. Shannon stătea sprijinită de radiator, cu fața roșie și ochii umflați. Crystal și Nicole stăteau de-o parte și alta a ei, ținând în mână niște șervețele și masând-o pe Shannon pe umeri.

— Ieși dracului de-aici! a strigat Shannon.

Izzy a pornit spre ieșire, apoi s-a răzgândit. S-a-ntors s-o-nfrunte pe Shannon.

— Ascultă, a spus ea, de lângă ieșire. Nu știu de ce mă urăști atât de mult, dar înțeleg prin ce treci. Este greu să ai părinții în asemenea situație.

Shannon a pufnit și s-a ridicat.

— Tu să ascuți la mine, ucigașo, a rânjit ea disprețuitor, aruncând o cutie goală de șervețele înspre Izzy. Nu știi nimic despre mine. Și nu vei ști niciodată.

Izzy și-a mușcat obrazul pe dinăuntru, luptându-se cu impulsul de a țipa la Shannon. Mai mult decât orice, voia să-i spună să se calmeze și să înceteze să-și verse furia pe ceilalți. Dar se temea că odată ce-ar fi început să strige, nu s-ar mai fi oprit niciodată. În plus, n-ar fi folosit la nimic. În lipsă de-altceva, poate că ea și Shannon ar putea ajunge măcar la un fel de armistițiu. Cel puțin ar putea să se poarte civilizată una cu cealaltă, până la absolvire. Merita să-ncerce. Cum spunea întotdeauna bunica ei, prinzi mai multe muște cu miere decât cu oțet.

— Bine, a spus ea. Poate vom putea sta amândouă de vorbă cândva? Mi s-a părut că voiai să fim prietene, când am venit aici prima dată. Poate putem s-o luăm de la-nceput.

— Singurul lucru pe care poți să-l faci e să-ți găsești o altă slujbă.

Nu vreau să mai lucrezi împreună cu prietenul meu.

Izzy a ridicat din umeri și a scuturat din cap.

— Îmi pare rău, dar asta nu se va întâmpla.

Shannon s-a mișcat în direcția ei. Crystal și Nicole au urmat-o, cu brațele încrucișate la piept.

— Dacă știi ce e bine pentru tine, vei face în așa fel încât să se întâmple, a spus Shannon.

Înainte ca Izzy să poată răspunde, fetele au apucat-o și au trântit-o de perete.

Izzy s-a zbătut, încercând să scape, răsucindu-și umerii în față și-n spate. Shannon s-a așezat în spate, blocând ieșirea. Fetele o țineau pe Izzy de brațe, în timp ce Shannon și-a dus un deget la buze, căzută pe gânduri.

— Hmmm, a făcut ea. Ce-aș putea face eu ca să-ți dau o lecție?

În clipa aceea, cineva a deschis ușa unei cabine, cu un pocnet puternic, metalic, care a răsunat ca un tunet cu ecou sub tavanul înalt al încăperii.

— Dați-i drumul! a strigat o voce de fată.

Fetele i-au dat drumul lui Izzy și ea aproape că s-a prăbușit în față. Alex stătea lângă chiuvete, cu fața roșie și cu respirația grea.

— Serious? a strigat Alex către Shannon. Vă aliați împotriva elevei noi? Nu crezi că e timpul să te maturizezi?

— Îți forțezi norocul azi, a spus Shannon.

A împins-o-n spate pe Alex și Alex s-a dezechilibrat. S-a luptat să se țină pe picioare, s-a agățat de marginea unei chiuvete, dar tot a căzut. Shannon s-a îndreptat spre ea și Izzy s-a pus între ele.

— Las-o-n pace! a spus ea.

Shannon și-a împins fața spre Izzy.

— Că altfel ce-o să faci? a mârâit ea. Te duci să aduci pistolul mamei și mă împuști?

— Nu, a răspuns Izzy. Numai că-ți voi fura iubitul. Părea destul de interesat de mine, noaptea trecută, când a venit la mine-acasă.

Ochii lui Shannon s-au deschis larg și fața i s-a făcut stacojie. A țipat și s-a întins spre Izzy, căutându-i ochii cu unghiile ei manichiurate. Alex a tras-o pe Izzy din calea lui Shannon și au ieșit amândouă în goană de la baie, alergând pe culoare, până au ajuns

afară și au luat-o spre stația de autobuz.

— Îți mulțumesc, a spus Izzy, încercând să-și recapete suflul.

— Oricând, a spus Alex. Ți-am spus să fii atentă cu ea.

S-a-ntors să se uite înapoi.

— Oh, la naiba!

Izzy s-a uitat și ea peste umăr. Shannon, Crystal și Nicol traversau amenințătoare trotuarul, venind spre ele.

— Vino, a spus Alex, trăgând-o pe Izzy spre parcare.

Și-au croit drum printre trei rânduri de mașini cu portierele deschise și printre alți elevi care se grăbeau. În cele din urmă, au ajuns la mașina lui Alex. Aceasta a descuiat portierele și amândouă s-au urcat în mașină. Alex a băgat cheia în contact și a pornit mașina.

— Pune-ți centura.

— Dar trebuie să iau autobuzul spre casă, a spus Izzy. Nu am voie să merg cu cineva pe care Peg și Harry nu-l cunosc, ții minte?

— Du-te, a spus Alex, punând mâna pe schimbătorul de viteze.

A făcut semn cu bărbia înspre stația de autobuz.

— Hai să vedem dacă ajungi la autobuz înaintea lor.

Izzy a privit prin parbriz. Autobuzele erau pe cealaltă parte a parcarii, dincolo de trotuar și de o parcelă lată cu iarbă. Shannon și prietenele ei se strânseseră între două mașini, la trei locuri de parcare mai încolo.

— Promiți că vei veni să te prezint părinților mei, cândva? a întrebat-o ea pe Alex.

— Da, a spus Alex, băgând mașina în viteză.

A ieșit din parcare, a luat-o la stânga și a demarat cu cauciucurile scrâșnind; penele de struț atârinate de oglinda retrovizoare se legăneau înaintea și-napoi. Izzy s-a întors peste umăr și le-a văzut pe Shannon, Crystal și Nicole stând pe trotuar, cu fețele roșii și cu părul în vânt. Shannon și-a ridicat degetul mijlociu în aer.

Alex s-a uitat în oglinda retrovizoare.

— Oh, Doamne! a spus ea. Suntem pe lista ei neagră, pe vecie!

— Tu de ce erai deja pe lista ei? a întrebat Izzy.

Alex s-a întins după geantă și a scos un pachet de țigări, oferindu-i una și lui Izzy.

— Nu, mulțumesc, a spus Izzy.

Alex a scos cu dinții o țigară din pachet și a cotrobăit prin geantă după brichetă.

— Am fost prietene, a spus ea, cu țigara-n gură.

Și-a aprins țigara, a pus din nou bricheta în geantă și a tras un fum lung. A coborât fereastra din partea șoferului și a dat fumul pe fereastră.

— Până când mama mea i-a spus mamei ei ce-i făcea propriul ei tată.

— Credeam că mama ei știa că el o lovea.

Alex i-a aruncat o privire, încruntându-se.

— De unde știi că tatăl ei o bătea?

— Mi-a spus Ethan.

— Chiar a venit la tine-acasă?

— Da!

Alex a scos un fluierat.

— Am crezut că ai spus asta numai ca s-o umilești pe Shannon. Cum s-a-ntâmplat? Adică, ce-a căutat acolo?

— Lucrăm împreună la muzeu, a spus Izzy. Voia să-mi spună că regretă că și-a bătut joc de mine. Vrea să fim prieteni.

— Uau! a spus Alex. Ești, în mod clar, în capul listei lui Shannon, de-acum!

A râs și a mai tras un fum din țigară.

— Dar, cel puțin, îi vei abate atenția de la mine.

— De ce te urăște atât de mult?

Alex a oprit mașina la semafor și s-a uitat la Izzy, ca și cum și-ar fi putut da seama după culoarea ochilor dacă era sau nu de-ncredere.

— Dacă-ți spun, nu ai voie să dezvălui nimănu-i. Niciodată, a spus ea.

— În regulă! a zis Izzy.

— Să nu crezi că vreau s-o protejez pe Shannon sau că-i sunt loială sau altceva. A fost cu mine atât de nenorocită, încât nu-i datorez nimic. Vreau numai să termin anul ăsta cu cât mai puține drame posibil și să mă car din orașul ăsta, după absolvire. Plec fără să mă uit înapoi.

— Nu spun nimănu-i, a zis Izzy. Promit.

Culoarea semaforului s-a schimbat și Alex a traversat intersecția,

trăgând încă un fum. Izzy aștepta ținându-și respirația.

— Nu e vorba de faptul că tatăl lui Shannon o bătea, a spus Alex cu voce plată. E vorba despre ceva mult mai rău.

Izzy s-a ghemuit în scaun. I-a luat un timp să formuleze următoarea întrebare. Înainte de a vorbi, a înghițit în sec.

— Ce anume i-a făcut?

Alex a strivit țigara în scrumieră și a închis fereastra.

— Cum spuneam, a început ea, Shannon și cu mine am fost cele mai bune prietene. Întotdeauna voia să rămână noaptea la mine, în weekenduri, dar niciodată nu voia să rămân și eu la ea. Nu m-am gândit de ce și, de fapt, mă simțeam chiar ușurată, pentru că tatăl ei îmi dădea fiori. Mi se părea că era mereu cu ochii pe mine. Într-o zi, în jur de ora douăsprezece, am auzit-o plângând în căsuța din copac și am știut că s-a-ntâmpat ceva rău. Mi-a spus că tatăl ei a venit în patul ei, noaptea, și... știi tu...

Izzy a simțit că i se răsucește ceva dezgustător în mațe, furia ce-i presa maxilarul fiind înlocuită cu ceva găunos și rece.

— Oh, Doamne! a făcut ea.

Furia arzătoare ce crescuse în capul ei ca un balon cu aer cald a dispărut, fiind înlocuită cu un val de compasiune.

— Shannon m-a pus să jur că nu voi spune nimănui, a spus Alex. Niciodată. Câteva zile, nu am știut ce să fac. Nu m-am dus pe la ea, n-am vorbit cu ea la școală, nimic. Eram șocată și pur și simplu nu-mi puteam aduna gândurile, înțelegeți? În cele din urmă, nu am putut ține secretul. Trebuia s-o ajut pe Shannon. Era cea mai bună prietenă a mea. Așa că i-am spus mamei și mama i-a spus mamei ei. Numai că mama lui Shannon știa deja.

Izzy s-a făcut ghem, cu un nod în gât.

— Mama lui Shannon știa și nu făcuse nimic? Și a recunoscut așa ceva?

— Da și nu. După ce mama i-a zis, mama lui Shannon i-a spus, în cele din urmă, tatălui ei ce știa. S-au luat la ceartă, apoi la bătaie, cum se-ntâmpla de obicei. Dar, de data aceea, Shannon a încercat să-l oprească pe tatăl ei s-o rănească pe maică-sa și a ajuns ea în spital. Când m-am dus s-o văd pe Shannon, era furioasă. Mi-a spus că se băgase între părinții ei, pentru că era prima oară când mama ei

încerca s-o protejeze. Mi-a spus că mama ei știa de mult, așa că eu cu gura mea mare nu făcusem altceva decât să înrăutățesc lucrurile. Mi-a spus că nu voia să mă mai vadă niciodată. M-am întors acasă plângând și mama a chemat poliția.

— A fost arestat?

— Nu. Protecția Copilului nu a avut niciodată ocazia să intervină. În noaptea aceea, el a fugit și nu s-a mai întors niciodată. Shannon, mama ei, mama și cu mine suntem singurele care am știut ce făcea el.

— Sfinte Sisoel! a spus Izzy. A scăpat nepedepsit!

— Cam așa.

— Dar tot nu-nțeleg. De ce te urăște Shannon pe tine?

— Pentru că mi-am încălcat promisiunea. I-am spus mamei ce se petrecea.

— Încercai s-o ajuți.

Alex s-a uitat la Izzy, cu ochii umeziți.

— Tu ai vrea să știe cineva că tatăl tău te batjocorește în acest fel?

— În primul rând că n-aș permite să se-ntâmplesse așa ceva.

— N-ai de unde să știi lucrul acesta. El a început când ea era foarte tânără, prea micuță ca să știe ce-nseamnă asta.

Izzy s-a uitat în jos, la tenișii ei, simțind că-i vine să vomite.

— Oh! E groaznic.

— Cel mai groaznic.

— Dar, după toți acești ani, Shannon încă nu poate înțelege că tu ai spus numai pentru că-ți păsa de ea?

— Mai degrabă se bucură că el a plecat și că adevărul nu s-a aflat niciodată. Eu cred că asta o îngrijora cel mai mult: să nu cumva să afle toată lumea. Dar asta nu s-a-ntâmplat. Mama și cu mine n-am spus nimănui altcuiva. Poate că trebuia să spunem. Poate că lui Shannon i-ar fi fost mai bine să scape și de maică-sa. Ar putea să lase-n urmă totul și să mă ierte. Dar eu i-am înșelat încrederea, exact cum făcuseră părinții ei. Nu cred că va fi în stare să-nțeleagă vreodată că-i pasă cuiva de ea. Nu cred că va-nțelege vreodată cum e să simți că ești iubită și să iubești, la rândul tău. Nu știe cum e să fii prețuită și protejată. Niciodată nu a simțit asta, nici măcar din partea propriilor ei părinți. Cum să se aștepte la așa ceva de la mine?

— Dar cu Ethan cum e?

— Ethan nu este nimic altceva decât un trofeu în brațele lui Shannon, e fraierul chipeș pe care și-l doresc toate fetele. Shannon este nebună de gelozie, dar nu-i pasă de el. Se culcă cu jumătate din echipa de fotbal. I-a luat mințile băiatului ăstuia.

— El știe ce i-a făcut taică-său?

— Nu cred. Nu o văd în stare să-i spună vreodată așa ceva.

Izzy și-a înfipt unghiile în scaunul de piele și a privit afară, prin parbriz. Pe de-o parte, îi părea rău pentru Shannon. Pe de alta, tot nu înțelegea de ce Shannon îi rănea pe ceilalți pentru a se simți ea mai bine. Înțelegea cum e să fii mândios și să vrei să te descarci. Dar ea alesese să se rănească pe ea însăși în loc să rănească pe altcineva. Nu înseamnă că, dacă tatăl ei a fost un monstru, Shannon trebuie să fie la fel.

Asta a făcut-o să se gândească la Clara. Tatăl ei a fost un monstru, într-un mod diferit. Și mama ei, de asemenea, nu a reușit s-o protejeze. Clara și Shannon au fost amândouă trădate de părinții lor. Izzy nu putea pricepe asta. S-a gândit la tatăl ei. El a fost un om bun, cel mai bun tată pe care și-l poate dori o fată. Măcar ea a avut asta. Dar el a murit. Mama ei i-l luase. *De ce se mai deranjează oamenii să aibă copii, dacă au de gând să-i nenorocească?*

— Așa că acum știi, a spus Alex, scoțând-o pe Izzy din gândurile ei. Tu și cu mine avem altceva în comun. Și tatăl meu este mort.

— Îmi pare rău, a spus Izzy. Ce i s-a-ntâmpat?

— A murit într-un accident de mașină, când aveam nouă ani, a spus Alex.

— Deci ați rămas numai tu și mama ta?

Alex a ridicat din umeri.

— Da. Este minunată, dar muncește mult. Și, când nu muncește, merge la medium și are ședințe de spiritism. Și mie în place mult chestia asta, dar ea e parcă obsedată să vorbească cu tata.

— Ei, măcar știi că-l iubește, a spus Izzy.

— Așa cred, a spus Alex. Hei, pot să te-ntreb ceva?

— Sigur, a spus Izzy.

— Dacă nu vrei să vorbești despre asta, spune-mi.

— Despre ce-i vorba? a întrebat Izzy.

— De ce l-a împușcat mama ta pe tatăl tău?

Izzy a ridicat din umeri.

— Nu știu, a spus ea izbucnind în lacrimi.

— Oh, a făcut Alex. Asta e o porcărie.

— Da, a spus Izzy. Este.

După ce Alex a lăsat-o acasă la Peg și Harry, Izzy și-a făcut temele, a intrat la duș și a pus jurnalul Clarei pe masa de la bucătărie. Apoi, cu inima-n gât, i-a așteptat pe Peg și Harry să vină acasă.

Capitolul 10

Clara

Prima iarnă a Clarei la Willard a fost cea mai lungă din viața ei. Aproape în fiecare săptămână, furtuni năprasnice au bombardat ferestrele cu rafale de zăpadă, îmbrăcând geamurile cu draperii de gheață. Când toate ferestrele erau acoperite cu zăpadă udă și singurul lucru pe care-l putea vedea Clara prin micile spații din stratul de zăpadă erau norii cenușii pe cerul jos, ea se simțea captivă în interiorul unei uriașe fortărețe de gheață. Își imagina, de asemenea, că ea și celelalte paciente erau făcute din gheață, gata să se sfărâme sau să explodeze, în orice clipă. Gheața era făcută din lacrimi, amestecate cu pământ și sânge, și ea simțea gustul amestecului sărat pe buzele ei crăpate.

Ca toate pacientele în primele lor săptămâni la Willard, fusese obligată să stea în Camera Soarelui opt ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Pacientele aveau voie să părăsească Camera Soarelui numai pentru mese și programări la baie. Pentru restul zilei, până după cină, li se cerea să stea așezate pe băncile tari înșirate de-a lungul pereților, în timp ce infirmierii le supravegheau ca să nu comunice prin gesturi și să nu se ridice în picioare. Clara s-a străduit din răspuțeri să-și mute greutatea de pe un șold pe altul, dar, spre sfârșitul primei săptămâni, fesele ei erau carne vie și sângerau.

Era într-o sâmbătă dimineață, când, pentru prima oară, s-a ridicat în picioare fără să ceară voie, cu lacrimi de durere umplându-i ochii, și a întrebat dacă avea voie să meargă la baie. Infirmierii care erau de serviciu în ziua aceea, Dan și Richard, stăteau pe niște scaune pliante în centrul încăperii și jucau pocher pe o măsuță. Celelalte paciente erau așezate, cu capetele lăsate, rezemate de pereți, dormind, plângând, salivând, cântând sau uitându-se prin cameră ca și cum ar fi urmărit din priviri niște persoane invizibile.

— Cred că o să vomit, a spus Clara, ținându-și o mână la stomac.

Richard și-a pus cărțile pe masă și s-a ridicat. S-a-ntors cu fața spre Clara, cu chipul dur.

— Stai jos! a spus el, făcând semn cu barba lui țepoasă spre bancă. Pauza pentru mers la baie e într-o oră.

— Dar am nevoie acum, a spus ea. Te rog!

Richard s-a îndreptat spre ea, cu barba-n sus și umerii în spate. S-a oprit la câțiva pași de ea.

— Ți-am spus să te așezi.

— Nu poți face asta oamenilor, a spus ea, scuturând din cap. Nu e normal!

Richard și-a dat ochii peste cap și-a scos limba, imitând-o. Clara se simțea de parcă privea la un copil de șase ani care are o neînțelegere în curtea școlii. Apoi el s-a mai apropiat puțin.

— Am ordine să te țin pe scaun, a spus el, cu buza de sus contractându-i-se nervos.

Clara a dat să-l ocolească, cu mâna la gură, iar el a apucat-o de braț, cu degetele ca niște gheare pe încheietura ei. Ea l-a plesnit peste braț și el a târât-o spre centrul încăperii. Ea și-a răsucit încheietura, încercând să scape, dar fără niciun rezultat. Strânsoarea lui Richard era prea puternică.

— Dă-mi drumul! a strigat ea. Tu ar trebui să ajuți oameni, nu să-i torturezi!

Apoi, incapabilă să se mai abțină, s-a aplecat și a vomitat pe podea, ratând cu puțin pantofii lui Richard.

Celălalt infirmier s-a ridicat de pe scaun. Una dintre paciente a început să țipe și să plângă, alta să alerge spre ușă. Alta s-a ridicat în picioare, legănându-se înainte și-napoi, în timp ce o a treia se plimba înapoi și-ncolo, dând din cap și frângându-și mâinile. Sora Trench a intrat valvârtej în cameră și le-a făcut pe celelalte paciente să se așeze.

— Duceți-o în camera C! a strigat ea.

Richard a tras-o afară din încăperea și a trântit-o pe culoar, târând-o după el ca și cum ar fi fost un copil. A deschis ușa și, cu un grohăit de dezgust, a împins-o în încăperea fără ferestre și cu un singur pat. Apoi a urmat-o și a închis ușa. Ea s-a clătinat, dar și-a recăpătat echilibrul. El s-a apropiat de ea și ea s-a ferit, cu mâinile și picioarele tremurându-i. Apoi Clara a ajuns cu spatele la perete, înainte ca ea să-și dea seama că Richard a ridicat mâna, palma lui deschisă a izbit-

o direct în față, provocându-i o durere ascuțită și întunecându-i vederea. Gâtul i-a zburat într-o parte, părul i-a acoperit fața. Și-a dus mâna pe obrazul fierbinte, care-i pulsa, și s-a uitat la el, cu lacrimi de disperare în ochi.

El a apucat-o de mâini, a împins-o spre patul din mijlocul încăperii, a ridicat-o-n brațe și a aruncat-o pe salteaua murdară. În cameră a intrat un alt infirmier și a imobilizat-o, mâinile lui fierbinți zdrobindu-i brațele. Ea se zbătea pe pat, folosindu-și fiecare gram de putere pentru a scăpa. Dar fără niciun succes. În timp ce infirmierul celălalt o ținea la orizontală, Richard i-a fixat curele de piele la glezne și la încheieturile mâinilor, legând-o de pat.

— De ce faceți asta? a strigat ea. Nu voiam decât să merg la baie!

Ușa s-a deschis și în cameră a intrat o soră cu o seringă lucitoare în mână. S-a strecurat între Richard și marginea patului, a prins între degete puțină carne de pe brațul Clarei și a înfipt acul în pielea acesteia.

— Nu! a țipat Clara. Lasă-mă să mă ridic!

— Este pentru binele tău, a spus sora.

Richard și celălalt infirmier s-au dat înapoi și s-au uitat la Clara, cu sprâncenele ude de transpirație, gâfâind.

— Se pare că toate trebuie să se învețe cu răul, a spus Richard, ștergându-și fruntea cu mâna.

— Vă rog, dați-mi drumul! a spus Clara.

Sora și infirmierii au ignorat-o și au ieșit din cameră, trântind ușa de fier în urma lor. Cheile s-au răsucit în încuietori, scrâșnind. Câteva minute mai târziu, un sunet ascuțit, strident, de metal care se freacă de alt metal, a făcut-o să tresară, în timp ce cineva deschidea fereastra pătrată, cu zăbrele, din partea de sus a ușii. Clara a ridicat capul să vadă cine e, dar nu a zărit decât o bucată de frunte și doi ochi care clipeau. Apoi ferestruica s-a-nchis și pe culoar s-au auzit voci înăbușite. Și-a lăsat capul înapoi pe saltea. Tavanul a devenit neclar și întunecat. A privit pereții. Colțurile camerei păreau a se vâluri, liniile pulsau la fiecare bătaie a inimii ei, care-i bubuia în piept. Brusc, și-a dat seama că va vomita din nou. Și-a întors capul în lateral și a vomitat, tușind și înecându-se cu propria-i vomă. Și-a simțit pleoapele grele, a clipit de două ori și lumea a dispărut pentru ea.

Primele lucruri de care a devenit conștientă Clara au fost durerea din stomac și arsurile de la glezne și încheieturile mâinilor. Se simțea de parcă luase parte la o bătaie, avea dureri și îi zvâcnea fiecare mușchi. A încercat să se-ntoarcă pe-o parte, dar era legată de pat cu curele. Cearșaful de sub ea era ud și rece, aerul era plin cu duhoare de vomă și urină. Și-a amintit totul. Se afla în camera de izolare.

Și-a ridicat capul greu și a privit în jur, prin cameră, clipind și încercând să-și limpezească vederea. Albul tavanului boltit umplea încăperea cu o lumină galbenă, cețoasă. Apoi pereții au început să se învârtă și ea și-a pus înapoi capul pe saltea, așteptând să-i treacă amețeala. Când a simțit că e în siguranță să deschidă din nou ochii, s-a uitat spre capătul patului, spre ușă. A început să strige după ajutor, apoi a văzut-o pe sora Trench așezată într-un colț, citind o carte.

— Mă poți dezlega, te rog? a spus Clara, cu vocea răgușită și slabă.

Sora Trench a tresărit și și-a înălțat capul. Spre surpriza Clarei, asistenta avea ochii roșii și umezi. Sora Trench și-a șters obrajii și s-a ridicat, și-a pus cartea pe scaun, apoi s-a apropiat de pat. S-a uitat la Clara, încruntată.

— Nu știu, a spus ea. Ai de gând să fii cuminte?

— Te rog, a spus Clara. Mi-e foame și mi-e frig.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a provoca asemenea tăărăboi în Camera Soarelui.

— Nu m-au lăsat să merg la baie și...

Sora Trench a scuturat din cap.

— Regulile sunt făcute pentru un motiv, a spus ea. Cum să te ajutăm dacă tu nu le respecti?

— Dar simțeam că-mi venea să vomit și...

— Infirmierul a spus că te-ai ridicat fără să ceri voie.

— Da, dar...

— Nu ți s-a spus să ceri voie înainte de a te ridica?

Clara a dat din cap.

— Corect, a spus sora Trench. Acum, înainte să te las să te ridici, trebuie să-mi spui că vei ține minte asta.

— Voi ține minte, a spus Clara.

— Și, de-acum înainte, vei face ce ți se spune?

— Da.

— Trebuie să repeți în fața mea, Clara.

— De-acum înainte, voi face ce mi se spune.

— Foarte bine! a spus sora Trench, zâmbind. La noapte vei dormi în salon, dacă nu mai faci vreo prostie. Altfel, vei fi adusă imediat înapoi, aici. Înțelegi?

Clara a dat din cap.

— Înțeleg, a spus ea.

Sora Trench a coborât grilajul patului, a desfăcut cataramele curelelor de piele și s-a dat înapoi. Clara s-a ridicat în șezut și și-a frecat încheieturile, inima bătându-i cu forță. Și-a dat picioarele jos din pat și și-a îndepărtat părul de pe față. Era năclăit și mirosea a vomă. Camera s-a clătinat într-o parte. Clara a închis ochii și a tras adânc aer în piept, încercând să-și mențină echilibrul. În cele din urmă, camera a încetat să se rotească și ea s-a lăsat să lunece de pe saltea, cu cămașa de noapte udă, lipită de picioare. Și-a prins umerii cu brațele, încercând să nu mai tremure.

— Mă pot spăla și schimba într-o cămașă de noapte curată? a întrebat ea; dinții îi clănțăneau.

— E prea târziu pentru asta, a spus sora Trench, pornind spre ușă. Este aproape stingerea. Va trebui să aștepti până mâine.

— Dar n-am mâncat nimic de azi-dimineață, a spus Clara.

— De ieri-dimineață, a spus sora Trench.

Și-a luat cartea de pe scaun și s-a-ntors cu fața la Clara, ținându-și cartea la piept cu o mână.

— Ai dormit două zile.

Clara și-a dus mâna la burtă.

— Ai de gând să mă ții nemâncată până mâine-dimineață?

A deschis gura să mai spună încă o dată că era însărcinată, dar s-a oprit. Sora Trench îi spusese să nu mai vorbească despre copil.

— Îmi pare rău, a spus sora Trench, ajungând la ușă. Când încalci regulile, ești pedepsit.

Clara și-a mușcat buza. Cumva, trebuia s-o sensibilizeze pe femeia asta, s-o facă să vadă că ea nu era ca orice altă pacientă. Sora Trench trebuia să aibă o inimă, undeva, înăuntrul acestui trup bărbătos și robust. Clara a aruncat o privire spre romanul din mâna surorii

Trench. Pe copertă era o femeie întinsă sub un copac, cu capul plecat și ochii închiși. Cartea era *Fiesta*, de Ernest Hemingway. Clara și-a amintit ziua în care ea și sora Trench au dat peste dr. Roach și sora May, în cabinet. Sora Trench fusese mândră, scârbită că doctorul își lăsa soția să aștepte pe coridor, în timp ce flirta cu amanta. Dar mai fusese ceva în privirea surorii, în ziua aceea; poate durerea unei inimi frânte.

Clara a înghițit în sec, încercând să nu se gândească la stomacul ei gol și la vâjăitul din cap.

— Mi-a părut rău de personajul principal al acestei cărți, a spus ea, arătând cu capul spre roman. Ție nu?

Sora Trench s-a ncruntat. Era gata să spună ceva, să-și exprime părerea despre carte, apoi s-a răzgândit. S-a adunat, a deschis ușa și a arătat cu barba înspre culoar.

— Să mergem, a spus ea.

Clara a mers spre ușă cu picioarele ude.

— Am inima frântă pentru că sunt departe de omul pe care-l iubesc, a spus ea, încercând să vorbească prietenos, îl cheamă Bruno.

Sora Trench a ignorat-o și și-a târât picioarele pe culoar, cu romanul în mână ei uriașă. Clara a urmat-o.

— Nu-mi pot imagina cât de mult trebuie să doară să iubești pe cineva care nu-ți răspunde la sentimente.

— Ai vorbit destul, a spus sora Trench.

— Mai ales dacă e îndrăgostit de altcineva, a continuat Clara. Și dacă aș ști că n-ar putea să fie niciodată al meu. Pentru mine ar fi tortură curată.

Sora Trench s-a oprit și s-a-ntors cu fața la Clara, cu brațul ridicat, arătând către coridor.

— Te pot duce înapoi în camera aia, dacă vrei, a spus ea, cu fața stacojie.

Clara a scuturat din cap și și-a lăsat ochii-n jos. Sora Trench a mormăit ceva și a mers mai departe, cu umerii cocoșați și cu gura schimonosită de supărare.

Din ziua aceea, Clara a stat pe băncile din Camera Soarelui fără să scoată o vorbă, încercând să se gândească la părul negru al lui Bruno și la ochii lui strălucitori sau cântând în tăcere cuvintele cântecelor ei

favorite. Făcea orice ca să nu se mai gândească la fesele dureroase și picioarele amorțite. S-a străduit să-și ștergă lacrimile înainte să-i ude obrajii, încercând să nu atragă atenția asupra ei. Din fericire, spre sfârșitul celei de-a doua săptămâni, medicii au considerat că era destul de responsabilă încât să i se dea de lucru. În ziua în care fost trimisă să curețe cartofi în bucătărie, a spus o rugăciune de mulțumire, cu inima frântă pentru nefericitele care nu vor avea niciodată aceeași ocazie.

Bucătăria principală se afla într-un grup de clădiri mari din spatele Chapin Hall, lângă punctul în care pavilioanele se uneau între ele. Structurile cu aspect industrial includeau bucătăria principală, brutăria, spălătoria, camera boilerelor și o magazie de cărbune. Din bucătărie, mâncarea era dusă la pavilioane printr-o serie de tunele subterane și lifturi.

În fiecare zi a acelei ierni lungi, Clara stătea pe un taburet de lemn și curăța cartofi, în bucătăria înăbușitoare. Fundul taburetelui era crăpat și tare și se clătina înainte și-napoi pe picioarele prea scurte, dar, cel puțin, Clara se putea ridica în picioare când trebuia să-și schimbe poziția. Nu-și putea imagina suferința pacienților care nu aveau voie niciodată să lucreze și trebuiau să-și petreacă zilele, una după alta, stând pe băncile din Camera Soarelui. Dacă nu fuseseră nebune când ajunseseră la Willard, înebuniseră cu siguranță între timp. Clara nu-și putea imagina de ce credeau doctorii că acest fel de tortură ar putea fi benefic cuiva.

Indiferent de vreme, Clara de-abia aștepta să fie trimisă afară pe ușa din spate a bucătăriei, ca să ducă cojile de cartofi la porțiunea îngredită din curtea din spate și să le depoziteze pe grămada de compost, de unde urmau să fie luate și date de mâncare puilor de găină și porcilor. Chiar și în timpul iernii, când îi îngheța fața din cauza aerului rece, când vântul tăios o făcea să lăcrimeze, ea stătea afară cât de mult putea, știind c-ar putea fi singura ei ieșire pentru multe zile de-atunci încolo. În diminețile în care aerul era curat și calm, putea auzi pufăitul locomotivelor și scrâșnetele apei înghețate a lacului. Chiar dacă nu putea vedea lacul de dincolo de Chapin Hall, simțea că e soră cu lacul, amândoi înghețați și așteptând să se întâmple ceva.

Pe la sfârșitul lui februarie, dacă se uita la brațele și picioarele ei descărnate, putea spune că nu fusese niciodată mai slabă. Cu excepția unei mici umflături chiar sub buric, nimeni nu putea spune că era însărcinată. Cea mai mare parte a timpului, se simțea slăbită și amețită, ca și cum copilul care creștea în pântecul ei îi storcea corpul de vlagă. Dar ea se străduia să mănânce tot ce i se dădea, chiar dacă nu era decât un castron cu supă chioară sau un ou scârbos, decolorat și apos, care o făcea să icnească atunci când încerca să-l înghită. Cât timp a lucrat în fiecare zi la bucătărie, a ascuns un cartof în grămada de coji, mușcând din el când nu se uita nimeni. Cartofii cruzi aveau gust de amidon prăfos și rece, dar ea îi mânca, oricum.

Într-o zi gri și ploioasă de la sfârșitul lui martie, în curtea din spate a bucătăriei, din vârful grămezii de compost, a apărut un șobolan dolofan și ud și a fugit printr-o mică deschizătură de la baza unui gard înalt de lemn. Clara s-a dus la gard, a pus coșul cu coji jos și a îngenuncheat în noroi. Gaura era de mărimea unei mingi de baseball, iar lemnul din jurul ei era ud și rupt din loc în loc. S-a ridicat și a lovit cu piciorul scândurile din jurul găurii, încercând să rupă lemnul, apoi a îngenuncheat și a dat la o parte bucățile rupte cu mâinile. Așchiile îi răneau palmele, dar ea continua să lucreze, reușind să rupă o bucată de dimensiunea unui castron. S-a uitat prin crăpătură și a văzut numai nămol și, la câțiva metri depărtare, fundația de piatră a unei alte clădiri. A aruncat bucățile de lemn rupte prin gaură, apoi a acoperit deschizătura cu o grămăjoară de coji de cartofi și alte legume. În următoarea zi, a rupt alte bucăți din gard. La sfârșitul săptămânii, palmele și degetele îi erau carne vie, dar gaura era aproape destul de mare ca să se strecoare prin ea.

În după-amiaza următoare, a ieșit la grămada de compost, a aruncat cojile și a mai îndepărtat o bucată de lemn din gard. S-a întins pe pământul ud de lângă gard, pe spate, ca să nu facă rău copilului, cu capul spre gard, apoi s-a târât până ce capul și umerii au trecut prin gaură. Și-a înfipt călcâiele în pământ și a încercat să se împingă prin gaură, în continuare, dar burta ei era prea mare. Copilul nu avea cum să treacă. Chiar în momentul în care era pe punctul să se întoarcă și să facă gaura mai mare, cineva a apucat-o de glezne și a tras-o afară din gaura din gard, târând-o prin noroi.

— Ești bine? a întrebat un bărbat, răsuflând greu deasupra ei.
Purta o jachetă din lână în carouri și o pelerină murdară, iar cizmele îi erau acoperite cu glod.

— Ai căzut?

Clara s-a ridicat.

— Eu... a făcut ea, cu inima bătându-i cu putere în piept.

— Încerci să scapi?

S-a uitat la ea cu ochiul bun, celălalt fiindu-i închis și inert.

Clara a scuturat din cap și a încercat să se țină dreaptă. Bărbatul s-a apropiat s-o ajute, făcând semn cu o mână spre gard.

— N-ar servi la nimic să treci dincolo de gardul ăsta, a spus el. Acolo e camera boilerelor. Nu există niciun drum în jurul ei.

— Tu cum ai ajuns aici? a întrebat ea, ștergându-și mâinile pe rochie. Își simțea părul încleiat și rece pe ceafă și dosul brațelor și picioarelor îi erau ude și pline de noroi.

Bărbatul a scuipat pe pământ; la colțul gurii i-a rămas un fir de salivă. A arătat spre gardul de lângă peretele din spate al bucătăriei.

— Ușa e chiar aici, a spus el. Am adus un nou transport de porci. Șeful m-a trimis să mai aduc niște mâncare în plus. Te-am văzut la pământ și...

Clara a tras cu ochiul la gardul de lemn, încercând să vadă deschizătura. Singurul semn de intrare era un spațiu puțin mai lat între două scânduri. Abia dacă se observa, în spațiul împrejmuț erau o lopată și o roabă, sprijinite de grămada de compost. Ea și-a târșit picioarele prin noroi spre intrare și și-a băgat unghiile în crăpătura ușii, încercând s-o deschidă. Dar crăpătura era prea strâmtă. Nu se putea prinde prea bine cu degetele ca să tragă.

— Cum o deschizi? l-a întrebat ea pe bărbat.

El a venit pășind cu greu spre ea și s-a oprit în fața ușii.

— Șeful mi-a dat o cheie, ca să intru, a spus el. Mi-a arătat o șmecherie, ca să ies.

A lovit cu pumnul în lemn și ușa s-a deschis. El a apucat-o de margine și a închis-o la loc.

— Vezi?

— Pot să-ncerc? a întrebat ea.

El a ridicat din umeri și s-a tras înapoi. Clara a lovit cu pumnul în

același loc. Lemnul a vibrat și a ricoșat, dar ușa nu s-a deschis.

— Ți-am spus că e o șmecherie, a zis bărbatul, zâmbind.

Clara a tras adânc aer în piept și a mai lovit o dată lemnul, folosindu-și toată puterea. De această dată, marginea ușii a sărit din gard. Ea a prins-o și a tras de ușă, deschizând-o. Pe partea cealaltă a ușii, de-a lungul clădirii, era o alee cu hârtoape, care mergea pe după un colț și dispărea. Clara a fugit din împrejurime, alergând cât putea ea de repede; în urechi își simțea pulsul, care o luase razna. După câțiva metri, bărbatul a prins-o de spate și a ridicat-o de la pământ, cu brațele încleștate peste pânțelele ei, strângând-o atât de tare că abia mai putea respira. A cărat-o înapoi după gard și a trântit ușa, gâfâind.

— Ți-ai bătut joc de mine, a spus el, cu fața roșie și contorsionată. Șeful mi-a spus să nu las pe nimeni să folosească ușa asta. Niciodată.

— Îmi pare rău, a spus Clara, încercând să-și recapete suflul. Doar că... Eu n-ar trebui să mă aflu aici, înțelegi?

— Nu poți pleca, a spus bărbatul, scuturând din cap. Înseamnă să încalci regulile. Vei avea o mulțime de necazuri dacă încalci regulile.

— Știu, a spus ea. Numai că...

A ezitat, încercând a găsi cuvântul potrivit.

— Apropo, cum te cheamă?

— Stanley, a spus el. Tata mi-a dat numele Stanford, dar mama îmi spunea Stanley.

— Ești pacient aici, Stanley? a întrebat ea, sperând să-l facă să-nțeleagă că erau de aceeași parte a baricadei.

— De douăzeci de ani, a spus Stanley, dând din cap. De la șaptesprezece ani.

Clarei i s-a strâns stomacul.

— De ce-ai fost trimis aici?

— Mi-au murit părinții, a răspuns el. Eram un scandalagiu și prea mare pentru a merge la orfelinat.

— Să știi că nu vreau să-ți fac necazuri, Stanley, a spus ea.

Și-a mușcat marginea buzei, încercând să găsească altă abordare.

— Când eram copil, am trăit la o fermă. Îmi plac animalele. Crezi că-mi poți arăta porcii?

— Nu, a răspuns el. Șefului nu i-ar plăcea așa ceva. Șeful a spus că

nimeni altcineva nu are voie în cotețul porcilor.

— Dar dacă m-ai lăsa să ies pe ușa aia, ce zici? a întrebat ea. Nu trebuie să știe nimeni.

Stanley a scuturat din cap, balansându-se înainte și-napoi, de parcă mărșăluia pe loc, fără a-și ridica tălpile de pe pământ. Chiar atunci, s-a auzit zgomotul unui motor care se apropia, de cealaltă parte a gardului.

— Trebuie să mă-ntorc la treabă, a spus Stanley, clipind din ochiul zdravăn.

S-a grăbit să se-ntoarcă la roabă, s-a apropiat de grămada de compost și a început s-o umple cu coji de legume. Clara l-a urmat.

— Când iei compost, de obicei? a întrebat ea. La ce oră vii, în mod normal?

Stanley și-a înfipt lopata în resturile de la bucătărie și a ridicat o grămadă de coji de legume, aruncând-o în roabă.

— Înainte de răsăritul soarelui, a spus el, ținându-și capul aplecat. Când toți dorm încă și nu mă deranjează nimeni.

Un vehicul s-a oprit dincolo de gard, cu scrâșnet de cauciucuri. S-a auzit o ușă grea deschizându-se și închizându-se la loc, cu zgomot de metal trântit pe metal. Apoi ușa din gard s-a deschis și a intrat un bărbat în salopetă murdară.

— Ce dracului durează așa de mult, Stanley? a spus el. Trebuia să ne-ntâlnim, în drum, acum zece minute!

Stanley continua să lucreze, cu umerii încovoiați.

— Scuze, șefu', a spus el. Doamna era prinsă-n gard și a trebuit s-o ajut să iasă.

Bărbatul s-a uitat la gaura din gard, apoi a măsurat-o pe Clara, cu sprâncenele împreunate.

— Ce se-ntâmplă-aici? a întrebat el.

— Nimic.

Clara a ridicat coșul și a pornit-o spre bucătărie.

— Stăteam și noi de vorbă.

Bărbatul a urmat-o, intrând în bucătărie în urma ei.

— Să-l lași pe Stanley în pace, a spus el. Auzi ce-ți spun? Este un muncitor bun și nu se bagă-n buclucuri. Ar trebui să ții seamă de-asta.

Clara mergea mai departe și șeful lui Stanley a luat-o în cealaltă direcție. Ea s-a uitat peste umăr și l-a văzut mergând printre mașinile de spălat vase și mesele pe care se pregătea mâncarea. Apoi a luat-o la dreapta și a dispărut. Clara s-a-ntors la punctul ei de lucru și s-a apucat de muncă, înghițind accesul de panică ce amenința s-o sufoca. Sigur șeful lui Stanley o va pârî. Celelalte femei se uitau fix la ea, întrebându-se, fără nicio îndoială, de ce brațele și picioarele ei erau pline de noroi care-ncepea să se usuce.

Câteva minute mai târziu, șeful lui Stanley și responsabilă durdulie a bucătăriei s-au apropiat de ea. Responsabila superbănuitoare și-a târât picioarele spre Clara, cu bărbia răsucită într-o parte. Probabil avea cel puțin șaiszeci de ani și totuși brațele ei albe și groase erau vizibil musculoase.

— Ce-nseamnă asta? Am auzit c-ai rămas înțepenită-n gard! a făcut ea.

— Am căzut în noroi, a spus Clara. Piciorul mi-a alunecat într-o gaură. A fost un accident.

Responsabila a luat-o de braț și a tras-o afară. Stanley aștepta lângă gard, cu roaba plină. Și-a plecat ochii, frecându-și în mâini marginea hainei.

— Tu ai făcut gaura asta? a întrebat-o responsabilă pe Clara.

— Nu, a răspuns Clara. Ți-am spus c-am căzut și...

— Astupă asta, imediat, i-a spus responsabilă șefului lui Stanley.

Apoi a tras-o pe Clara înapoi înăuntru, a scos-o din bucătărie și a dus-o la cabinetul dr. Roach.

— Unde te-ai fi dus dac-ai fi scăpat, Clara? a întrebat dr. Roach. Willard are sute de hectare, inclusiv păduri dese. Cel mai apropiat oraș este la kilometri depărtare.

— Nu știu, a spus ea, cu pumnii-n poală. Tot ce știu este că trebuie să ies de-aici!

— Dar dacă ți se-ntâmplă ceva? Ce i-aș explica tatălui tău?

— Nu-mi pasă de tatăl meu! a spus ea. Îi poți spune orice vrei. Și tu, și el știți că nu am ce căuta aici.

Dr. Roach s-a-ncruntat, luat clar pe nepregătite.

— Eu nu știu deloc așa ceva, a spus el. Ești aici dintr-un motiv, Clara. Și eu vreau să te ajut să te faci bine.

— Așa cum ți-am mai spus, eu sunt aici pentru că m-am certat cu tata, a spus ea. Nu am nevoie de niciun ajutor!

— Dar nu înțelegi? a spus dr. Roach. Faptul că ai încercat să fugi îmi întărește opinia că nu gândești limpede. O femeie în starea ta și cu constituția ta fragilă nu ar trebui să umble singură pe câmpuri. Nu este sigur!

— Nu sunt atât de neajutorată pe cât crezi.

— Știi ce fel de spital este Willard, nu-i așa?

— Bineînțeles că știu, a spus ea. Este o instituție pentru nebuni. Dar eu nu aud voci. Nu am halucinații. Știu că tata ți-a spus că sunt neună, dar el minte!

— Minte? a spus dr. Roach, zâmbindu-i trist. Draga mea Clara. De ce-ar face el așa ceva?

— Ca să mă țină aici.

— Chiar crezi lucrul ăsta?

— Da! Cred! La început, am crezut că vrea să-mi dea o lecție și că, în cele din urmă, mă va lăsa să mă întorc acasă. Acum, cred că este bucuros că a scăpat de mine!

Dr. Roach a scuturat din cap, cu sprâncenele încruntate.

— Mă îngrijorezi, Clara, a spus el. Continui să crezi că tatăl tău complotază împotriva ta, că te ținem aici pentru a-ți face cumva rău.

— Te rog, a spus Clara. Lasă-mă să plec. Îi poți spune tatei că sunt încă aici. Spune-i că am înnebunit de tot și că a trebuit să mă izolezi pentru tot restul vieții. Nu-mi pasă. Numai eliberează-mă! El nu trebuie să știe!

— Clara, ești irațională, a spus el. Eu sunt doctor. Am jurat să ajut oamenii. Asta este ce-ncerc să fac.

— N-am fost niciodată mai rațională de când sunt, a spus Clara. Sunt ținută într-un azil de nebuni împotriva voinței mele. Mintea este tot ce mi-a rămas și te asigur că este întregă și clară! Nu sunt la fel cu celelalte paciente de-aici, care cred orbește tot ce le spui tu, lăsându-te să le ții încuiate ca pe animale. Nu asta trebuie să faci un doctor. Este o crimă.

Dr. Roach s-a ncruntat, cu ochii mijiți.

— Poate ai nevoie de-o pauză, a spus el. Poate ceva timp ca să meditezi îți va face bine. Încercarea de a fugi este o faptă gravă, care

justifică un tratament aspru. Dar prefer să fiu îngăduitor pentru că tu ești destul de inteligentă ca să-nveți din greșeli...

Ea s-a-ntins peste birou și l-a apucat de mâini, iar noroiul uscat de pe coatele ei a murdărit registrul fără de pată de pe masă. El s-a tras înapoi și a încercat să se smulgă din mâinile ei, scăpându-i un discret sunet de spaimă. Ea l-a strâns și mai tare.

— Cum te simți când refuz să-ți dau drumul? a întrebat ea. Știu că nu-ți place să te atingă cineva. Habar n-am de ce, dar asta te înspăimântă. Și, în caz că n-ai auzit până-acum, bărbații morali nu-și înșală soțiile. Poate că tu ești cel care are nevoie de ajutor, doctore. Poate că tu ești cel care are nevoie să fie pus la izolare! Cum ți-ar plăcea asta?

El s-a ridicat în picioare și și-a smuls brațul din mâinile ei, cu fața roșie și nările umflate.

— Nu știi ce jocuri vrei să faci, a spus el, dar nu voi tolera așa ceva!

A închis registrul.

— Vom vorbi la următoarea noastră întâlnire. Între timp, nu eu sunt dușmanul, Clara. Poate că, până la următoarea întâlnire, sentimentele tale se vor schimba.

În următoarele șase zile, Clara a fost închisă într-o încăpere de ciment, cu miros respingător, din pavilionul de izolare, singurele obiecte de mobilier fiind o toaletă și un pat mic de fier, fixat în podea. De două ori pe zi, prin ușița cu balamale din ușa nituită, era împinsă înăuntru o tavă cu pâine uscată și un castron de tinichea cu supă. Singura cale de a face deosebirea între noapte și zi era un bec pe tavan, care se aprindea și se stingea singur. De pe coridor se auzeau zăngănit de lanțuri și uși de fier trântite, dublate de țipete și vaiete. În a șasea zi, sora Trench a descuiat ușa și a lăsat-o pe Clara să iasă, plescăind din limbă a dezaprobare. Prea slăbită pentru a putea vorbi, Clara a urmat-o pe soră înapoi în salon, fără să scoată o vorbă.

Pe la mijlocul lui aprilie, aproximativ cu două luni înainte de data presupusă a nașterii, pântecul ei era destul de mare, iar rochia îi devenise foarte strâmtă. Dar mai văzuse pântece similare la alte paciente – acestea fuseseră, poate, obeze înainte de a fi pe jumătate înfometate la Willard sau aveau toată greutatea în abdomen –, așa că

știa că nu era nimic de remarcat la o femeie cu burtă mare. Nimeni nu dădea atenție faptului că burta Clarei se mărea pe zi ce trece. Nimeni nu-și închipuia și nimănui nu-i păsa că ea urma să nască, nimeni nu se obosise să vadă dacă ea spusese sau nu adevărul.

În ultima zi din mai, în timpul celei de-a doua întâlniri cu dr. Roach, Clara stătea pe partea opusă a biroului; scaunul rigid îi provoca dureri în zona bazinului. O dureau oasele de parcă avea nouăzeci de ani, nu nouăsprezece. Nu-și dădea seama dacă trupul îi era înțepenit pentru că era însărcinată și suferea din lipsă de hrană sau din cauza saltelei subțiri, cu gloduri, pe care încercase să doarmă în ultimele cinci luni.

În fiecare noapte, somnul ei intermitent era plin de coșmaruri despre intrarea în travaliu, în salon, fără a fi nimeni care s-o ajute să nască, cu excepția pacientelor. În vis, ea striga de pe patul murdar, iar celelalte femei se adunau în jurul patului, legănându-se înainte și-napoi, salivând și văitându-se. Se ridica în șezut, ținându-se de bordura saltelei și se scremea, cu fața schimonosită de efort. Femeia cu păpușa zdrențuită îl lua pe prunc dintre picioarele Clarei și ieșea în fugă din salon, trăgând după ea ombilicul însângerat al copilului.

Acum își ținea o mână pe burtă, așa cum făcea de obicei, așteptând să simtă copilul mișcând. Cea mai mare spaimă a ei era că fătul murise și că ea nu va ști lucrul acesta până la naștere. Ca de obicei, n-a simțit nimic. Singurele momente în care simțea că mișcă erau în timpul nopții. Chiar și atunci, se temea să nu-și fi imaginat, așa era de ușoară vibrația de sub mână ei. De milioane de ori se gândise că, fie copilul era anormal de mic, fie se petrecea ceva oribil. I se strângea inima.

Din cealaltă parte a biroului, dr. Roach se uita la ea cercetător, cu creionul deasupra fișei ei. Ea se uita la creionul sculptat, elegant din mână lui. Ce nebună fusese să-și imagineze că va primi cerneală și hârtie ca să-i scrie lui Bruno, gândindu-se că va găsi pe cineva care să pună scrisorile la poștă. Nimănui de la Willard nu-i păsa de ce era ea acolo, cu atât mai puțin de viața ei de dinainte. S-a gândit la sora Yott. Dintr-un oarecare motiv, tânăra infirmieră își dăduse imediat seama că tânăra era sănătoasă la cap. De ce oare nimeni nu putuse face asta la Willard? Clara prefera să creadă că sora Yott fie se

răzgândise în legătură cu expedierea scrisorilor, fie fusese prinsă. Altfel, Bruno ar fi venit s-o salveze până acum. Clara a simțit o durere mocnită în piept.

— Clara, la ce te gândeai? a întrebat dr. Roach, cu voce profundă și relaxată.

— Mă-ntrebam cum crezi tu că-i poți ajuta pe pacienți, dacă nu-i vezi niciodată? a răspuns ea.

Sprâncenele lui s-au încruntat.

— Mă tem că nu înțeleg ce vrei să spui, a zis el.

— Sunt aici de cinci luni și aceasta este a doua întrevedere cu tine. Singura dată în care te-am mai văzut a fost atunci când am intrat în bucluc.

El s-a lăsat pe spate în scaun, mângâindu-și marginea bine potrivită a bărbuței.

— Avem peste trei mii de pacienți, aici, la Willard. Bărbați și femei. Nu poți avea pretenția la un tratament special, nu-i așa? Aici nu suntem la Așezământul Long Island, a spus el.

— Eu nu pretind un tratament special, a spus ea. Dar afirmi că vrei să mă ajuți. Cum mă poți ajuta dacă nu mă consulți niciodată? Încep să cred că singurul lucru la care se pricepe Willard este să-i țină pe oameni la izolare.

— Instituția asta a fost fondată pe baza credinței că nebunia poate fi vindecată printr-o atitudine obișnuită, oferind un refugiu sigur departe de neplăcerile vieții cotidiene, odihnă și muncă regulată. Te-ai bucurat de toate aceste lucruri, nu-i așa, Clara?

Clara s-a agitat în scaun, schimbându-și poziția din cauza durerii intense de spate.

— Înainte de toate, eu nu sunt bună. În al doilea rând, ăsta nu-i un refugiu sigur departe de neplăcerile vieții cotidiene. Eu sunt ținută aici împotriva voinței mele. Se presupune că asta trebuie să mă facă să mă simt liniștită și fără griji?

— Cum să te scap de stresul tău, Clara?

— Eliberează-mă. Am stat destul de mult aici. Sunt sigură că familia mea ar fi de acord.

Dr. Roach a scuturat din cap.

— Mă tem că te înșeli, a spus el. Tatăl tău contează pe mine să te

vindec. Din păcate, tu nu mi-ai spus nimic care să-mi dovedească faptul c-ai făcut oarecare progrese.

— Ce vrei să-ți spun? Spune-mi și-ți voi spune.

— Mai crezi încă faptul că tatăl tău te-a trimis aici ca să scapi de tine?

Clarei i-au căzut umerii.

— Este a zecea oară când îmi pui această întrebare.

— Treaba mea este să pun întrebări.

— Dar îmi răstălmăcești răspunsurile pentru a se potrivi cu ideile preconcepute pe care le ai despre mine. Ești convins că, doar pentru că mă aflu aici, ceva este în neregulă cu mine!

— Te rog, răspunde la întrebare.

Ea a tras aer adânc în piept și a oftat zgomotos.

— Tata m-a trimis aici, asta-i tot ce știu. Dacă mă trimiți acasă, voi face tot ce va dori el.

— Îmi spui că, în sfârșit, ai înțeles că tatăl tău îți vrea numai binele?

Ea și-a mușcat obrazul pe dinăuntru și a dat din cap. În momentul acela, ar fi făcut orice, dacă asta însemna să-și recapete libertatea. Indiferent ce s-ar întâmpla când va ajunge acasă, tot ar fi mai bine decât să fie deținută la Willard. Dr. Roach scria ceva în fișa ei, cu fruntea brăzdată de riduri, din cauza concentrării. Apoi și-a ridicat privirea.

— Ai avut vreodată gânduri de sinucidere, Clara?

Ea a scuturat din cap.

— Cum de-ți trece prin cap să mă întrebi așa ceva? Nu ți-am dat niciun motiv să crezi...

— Nu știu dacă ești conștientă de-asta, dar pot fi mai multe cazuri de sinucidere într-o familie. Vreau numai să mă asigur...

— Nu, a spus Clara. Așa cum ți-am mai spus, tot ce-mi doresc este șansa de a trăi o viață normală, de a fi cu omul pe care-l iubesc, de a ne crește împreună copilul. Dar nu pot face nimic din toate acestea, dacă tu mă ții aici.

— Presupun că te referi la Bruno.

Clarei i-a stat respirația-n piept.

— De unde-i știi numele? Ți l-a spus tata?

Dr. Roach s-a uitat la fișă, încruntându-se și învârtind creionul între degete. Apoi s-a uitat la ea, studiindu-i fața.

— Clara, mă tem c-a venit timpul să-mi spui adevărul.

Ea s-a aplecat în față, în scaun, cu inima bubuindu-i în piept.

— Adevărul despre ce? a întrebat ea.

— Ai dreptate într-o singură privință, a spus el. Tatăl tău mi-a spus despre Bruno Moretti.

— Da? a spus ea, incapabilă să respire. Ce anume ți-a spus?

Dr. Roach și-a pus creionul jos și și-a așezat mâinile încrucișate pe birou.

— Clara, a spus el cu o expresie plină de milă pe chip. Bruno Moretti nu există.

Spre sfârșitul lui iunie, ploile de primăvară s-au oprit, în cele din urmă. Acum, că pământurile de la Willard se zvântaseră, pacienții aveau voie să se plimbe pe-afară, supravegheați. Fiecare salon forma un grup, pacienții fiind aliniați câte patru, ca o trupă care mășăluia confuză. Unii pacienți o luau la stânga când grupul o lua la dreapta, alții cădeau pe spate, incapabili să se țină pe picioare. Femeile erau trimise într-o direcție, bărbații în cealaltă. Clara își mijeia ochii sub soarele arzător și le urma pe celelalte femei din salonul ei, privind spre apele sclipitoare ale lacului Seneca.

Lângă Clara, o femeie înaltă și subțire murmură un cântec, suflecându-și mânele și întorcându-și fața spre soare. Esther era la Willard de cinci săptămâni, internată de soțul ei, când o prinsese sărutând un alt bărbat. Chiar și nemachiată și îmbrăcată cu o rochie de casă simplă, albastră, ea arăta ca o stea de cinema, cu păr blond abundent și ten de piersică. Clara a văzut-o, pentru prima oară, în sala de mese, uitându-se la celelalte paciente cu ochii plini de teamă și s-a gândit atunci că aceasta nu avea ce să caute la Willard, exact ca ea însăși. Mai târziu, în salon, Clara a prevenit-o în ce privește Camera Soarelui și i-a spus că singurul mod de-a scăpa de-acolo este să te porți frumos. De-atunci, au devenit prietene și Clara era mai mult decât recunoscătoare să aibă pe cineva cu care să stea de vorbă.

Dincolo de Esther era Madeline, o femeie mărunțică de vreo douăzeci și cinci de ani, venită la Willard cu un an în urmă, după ce a

pierdut doi copii și și-a părăsit soțul abuziv. Ea și Clara se împrieteniseră în timp ce lucrau la bucătărie, unde Madeline spăla vasele.

— La fel strălucea soarele și când am venit eu la Willard, a spus Madeline, înălțându-și barba spre cer. Clădirile și lacul arătau așa de frumos în ziua aceea. Am crezut atunci că, în sfârșit, cineva va avea grijă de mine.

— Nu există nimeni care să aibă grijă de noi în locul acesta, a spus Esther. Când voi ieși de-aici, am de gând să-mi găsesc un moș bogat și să nu-mi mai bat capul că nu are nimeni grijă de mine.

— Probabil că asta ar fi trebuit să fac și eu, a spus Madeline, zâmbind. Ar fi trebuit să găsesc un moș bogat care să-i plătească chirie amărâtei ăleia de proprietărese bătrâne.

— Ar fi pus poliția pe urmele tale oricum, a spus Esther. Ar fi spus probabil că erai prostituată sau ceva de genul ăsta.

— Am înțeles că erai bolnavă la pat când a venit poliția? a întrebat Clara. De-asta nu puteai lucra și nu-ți puteai plăti chiria?

— Nu eram bolnavă, a spus Madeline. Tocmai mă întorsesem de la nemernicul meu de soț căruia îi cerusem niște bani de mâncare. El m-a bătut măr. Două săptămâni nu m-am putut ridica din pat decât pentru a merge la toaletă. După ce m-a luat poliția, doctorul a spus că nu stau bine din punct de vedere fizic și c-ar trebui să merg la spital. Dar blestemata de proprietăreasă a spus că foloseam un limbaj vulgar și că vorbeam singură, așa că polițiștii m-au trimis la spitalul de nebuni.

Clara a clătinat din cap. S-a uitat la celelalte femei aflate în fața ei, înaintând șovăitor cu capetele plecate și umerii curbați, femei care, la fel ca Esther și Madeline, crezuseră că pot avea vieți normale, fericite. Binăențeles, unele erau cu adevărat bolnave, cu probleme mentale care le-mpiedicau să fie normale și eficiente. Dar câte erau victime ale circumstanțelor, femei lăsate fără un ban de soți care le-au abandonat sau au murit, femei care și-au pierdut copiii și trebuiau să se descurce trăind cu această suferință insuportabilă, femei alungate de părinți care le dezaprobau deciziile? Câte se aflau la Willard din cauza unei unice izbucniri de furie sau pentru că îmbătrâniseră și fuseseră abandonate de copiii lor sau își pierduseră părinții la vârstă

fragedă și crescuseră prin orfelinat? Câte erau sănătoase mental când ajunseseră aici, dar, după câteva luni de abuzuri sau tratament cu băi de gheață și sedative, nu vor mai fi niciodată raționale?

Cu puțin timp în urmă, Madeline îi spusese Clarei povestea lui Ruby, o imigrantă italiană care venise în America împreună cu soțul ei, în urmă cu doisprezece ani. La doi ani după ce sosiseră, soțul lui Ruby a murit într-un accident de muncă. Înfometată și fără casă, Ruby s-a apucat de prostituție pe străzile New Yorkului, neștiind mai mult de câteva cuvinte în limba engleză. În cele din urmă, a fost arestată și trimisă la Willard. Asta se-ntâmpla în urmă cu zece ani. Acum, ea stătea în Camera Soarelui în fiecare zi, cu capul plecat, jupuindu-și pielea descuamată de pe brațe.

Era destul de rău să fii închisă, dar Clara nu-și putea imagina tortura de a nu fi capabilă să comunici sau să găsești cuvintele potrivite pentru a încerca să explici cum ai ajuns aici sau că ești perfect sănătoasă la cap. De ce nu găsiseră doctorii pe cineva care să vorbească limba lui Ruby? Dacă Ruby avea, în Italia, o familie care se întreba unde era ea sau ce i se întâmplase? Dacă singurul lucru de care fusese nevoie pentru ca ea să scape din acest infern era o simplă scrisoare? Cu gândul la injustețea acestor lucruri, Clara a simțit o durere surdă, pustiitoare mocnindu-i în piept.

— Astăzi cum te simți? a întrebat-o Esther. Nu mai e mult până apare fiica ta.

Clara și-a pus protector mâna pe burtă, inima umplându-i-se de un amestec ciudat de iubire și teamă. Le povestise totul lui Esther și lui Madeline; despre Bruno și tatăl ei, despre convingerea ei că va avea o fetiță.

— Bine, a spus ea. Puțin slăbită, dar în afară de-asta...

— Ce crezi că se va întâmpla după ce naște? a întrebat-o Esther pe Madeline. Crezi că-i vor da drumul Clarei?

Madeline a ridicat din umeri.

— Nu știu, a spus ea. N-am auzit niciodată să fi născut cineva aici.

Și-a-ntors fața spre lac, evitând privirile Clarei.

Clara a tras aer adânc în piept, încercând să nu ia-n seamă sentimentul că Madeline nu-i spunea tot adevărul. Nu era vina ei. Dacă Madeline știa ceva și nu-i spunea, era numai pentru că încerca

s-o protejeze. Madeline știa că, dacă Clara și-ar fi permis să se gândească dincolo de ziua în care se va naște copilul, n-ar mai fi găsit puterea să se mai țină pe picioare și să meargă înainte. Pentru moment, Clara trebuia să creadă că lucrurile se vor schimba în bine. Nu avea de ales.

— Sper că-mi vor da drumul, a spus Clara. Țsta nu-i un loc în care să crești un copil.

— Cred că ai dreptate, a spus Esther, zâmbind. Țți vor da drumul.

Femeile au luat-o pe alea principală, înspre păduricea deasă de pini de pe cealaltă parte a Creek Mears, un pârâu lung și larg, care se vărsa în lacul Seneca. După săptămâni întregi cu ploaie și vânt puternic, pârâul cu maluri acoperite de iarbă curgea spre vest ca un râu furios, aproape revărsându-se, cu ramuri și frunze învârtindu-se în vârtejuri și răsucindu-se în apa turbure și involburată. Femeile au traversat un pod de lemn, sub care se năpusteau valuri care le acopereau vocile. Clara s-a gândit că, dacă sare peste parapet, curentul puternic o s-o poarte până la lac, de unde o s-o culeagă vreo barcă ce-o să treacă pe-acolo sau o să înoate ea până pe celălalt țărm. Dar pârâul era prea adânc și puternic, apa viforoasă aducea crengi rupte de pe povârnișuri și stânci. În plus, ea nu știa să-noate; pe plaja de la Coney Island nu prea făcuse altceva în afară de bălăceală. Chiar dacă n-ar fi fost însărcinată, riscul de a se îneca era prea mare. La ce i-ar folosi libertatea, dacă ar muri?

La capătul podului, femeile au luat-o la dreapta, pe un drum ce ducea la lac. La dreapta lor, între drum și păduricea de pini, era un câmp plin cu rânduri după rânduri de borne din fier, fiecare înaltă de două picioare și lată de un picior. În rândul din spate, un bărbat cu cizme de cauciuc și salopetă săpa o groapă. Când le-a văzut pe femei, s-a oprit și a aruncat lopata într-un morman de pământ proaspăt săpat, apoi și-a scos șapca și le-a salutat fluturând-o.

— Este groparul, Lawrence Lawrence, a spus Madeline. Este la Willard de treizeci de ani și cam poate face ce vrea. Am auzit că într-o vară a început să doarmă în coliba de-acolo, de lângă pâlcul de cedri.

Madeline a arătat spre o căsuță cu etaj, cuibărită la marginea păduricii, cu acoperișul plin de conuri și ace de pin. Clara nu știa cât

stătuse casa nefolosită, dar ei i se părea o ruină; gata să se prăbușească și să devină o grămadă de praf, cu lemnul vechi de ani de zile osificat și aerul stătut din pod transformat într-un nor de rumeguș și așchii ascuțite. Nu-și putea imagina cum era pe dinăuntru.

— Lawrence i-a întrebat pe doctori dacă putea să stea în casă în loc să mai stea în salonul de bărbați, a continuat Madeline. Le-a spus să nu-și facă griji. Nu pleca nicăieri, pentru că nu avea unde să se ducă.

— N-a încercat niciodată să plece? a întrebat Esther, cu ochii mari.

— Spune că este fericit.

— Cred că-i nebun, a spus Esther. Nimeni n-ar putea fi fericit în locul ăsta.

Pe stânga drumului, se afla o clădire cu patru etaje, cu acoperiș de țiglă verde tasat pe centru, de parcă ducea o povară invizibilă. Era evident că, la un moment dat, clădirea fusese vopsită-n alb. Acum, pietrele la vedere erau măcinate și rozalii, cu porțiuni cenușii de vopsea cojită atârând sub streșini și în jurul pervazelor. Pe ferestrele murdare erau fixate de-a curmezișul grilaje de fier, ca niște fire negre într-o șosetă cârpită. Lângă clădire, un copac înalt, întunecat se înălța spre cer, cu ramurile răsucite și curbate.

În curtea laterală, două grupuri de pacienți își târau picioarele de-a lungul ierbii pline de buruieni, unii cu încheieturile mâinilor legate, unii în cămași de forță sau cu mănuși de piele cu lanțuri, legați unul de altul cu funii prinse în jurul mijlocului. Bărbații formau un grup, femeile, altul. Halatele lor albe de spital erau rupte și cu cruste de mizerie, picioarele, brațele și părul acoperite cu fecale, vomă și urină. O femeie tot cădea și era târâtă de ceilalți, până când infirmierii au oprit grupul destul de mult timp, cât i-a luat femeii să se ridice-n picioare. La fiecare zece pași, femeia cădea din nou. Câteva paciente s-au împiedicat și au început să șchioapete și atunci unele au țipat după ajutor. Una tot încerca să-i lovească pe toți cei din jurul ei și o alta voia să se întoarcă și s-o ia în altă direcție. Un pacient în cămașă de forță arunca un șold înainte la fiecare pas, întâi pe cel stâng, apoi pe cel drept, ca un jucător de fotbal american care-și exersează mișcările. Unul dintre bărbați avea botniță la gură. Câțiva dintre ei înjurau cât îi țineau plămâni.

Clara a încercat să se uite-n altă parte, dar n-a putut.

— Ei cine sunt? a întrebat-o ea pe Esther.

— Sunt pacienți prea violenți pentru a fi ținuți împreună cu ceilalți, a răspuns Esther. Doctorii îi țin încuiați acolo, în Rookie Pest House. Am auzit că nu au încălzire și că sunt legați de paturi.

Clara s-a cutremurat, deși nu-i era frig, și a privit înspre lac. O ambarcațiune din lemn de tec tăia valurile, lăsând o dâră albă în urmă, cu multe steaguri colorate înșirate pe-o sfoară ce mergea de la catarg la prora, fluturând în vânt. A mijit ochii, încercând să-i vadă pe oamenii care stăteau pe puntea din spatele cabinei, întrebându-se ce credeau ei când se uitau peste apă, la Willard. Știau oare ce era locul acesta? Se gândeau oare la pacienți ca la niște oameni reali sau îi priveau ca pe niște ființe nonumane care n-au avut oricum niciodată vreo șansă la o existență normală? Erau oare mulțumiți că pacienții erau închiși, se simțeau ușurați că se puteau bucura de viețile lor netulburați de cineva care-ar putea avea o problemă? Își dădeau seama că majoritatea pacienților avuseseră cândva propriile lor speranțe și visuri? Că unii sunt ținuți închiși acolo împotriva voinței lor?

Chiar atunci, Clara a fost trezită din gândurile ei de strigătul cuiva. Un bărbat gol-puşcă ieşise alergând din Rookie Pest House, cu o privire dezlănțuită deasupra unei bărbi răvăşite. Alerga spre lac cât de repede putea cu picioarele lui subțiri ca niște fuse. După el alergau doi infirmieri. Bărbatul despuiat a sărit peste trunchiul unui copac și a căzut, apoi s-a ridicat din nou în picioare. Infirmierii l-au prins și l-au imobilizat la pământ. Apoi l-au forțat să se ridice și l-au târât de-a-ndărăteala, spre clădirea de cărămidă. Clara și-a întors privirile, ușurată când infirmierii au condus grupul ei în altă direcție, spre hangarul pentru bărci și docuri, departe de Rookie Pest House.

Mai târziu, în bucătărie, nu se putea gândi decât la bărbatul de la Rookie Pest House, întrebându-se de ce orori încerca să fugă. Cum era posibil să existe un asemenea loc în care oamenii erau tratați ca niște vite, în timp ce toți ceilalți își vedeau de viețile lor? Se întreba dacă tatăl ei știa cât de îngrozitor era Willard sau dacă măcar îi păsa. Din locul în care stătea curățând cartofi, o putea vedea pe Madeline la chiuvetă, spălând vase, cu transpirația curgându-i pe frunte.

Femeia responsabilă de bucătărie nu permitea conversațiile între lucrătoare, dar Clara era bucuroasă s-o aibă pe Madeline alături, să schimbe cu ea un zâmbet sau un semn prietenos, care să-i aducă aminte că ea și încă alți câțiva dintre cei aflați la Willard erau sănătoși la cap. Femeia care stătea pe un taburet, în stânga ei, nu scosese niciodată vreun cuvânt. Stătea pur și simplu cu capul plecat, curățând cartofi și murmurând ceva pentru sine.

Ca și cum Madeline auzise gândurile Clarei, s-a-ntors și și-a ridicat o mână săpunită, cu ochii obosiți, dar zâmbitoare. În chiar acel moment, șefa bucătăriei a traversat bucătăria, trecând printre Madeline și Clara, cu gura schimonosită de furie. Madeline s-a-ntors, și-a dus degetul mare la nas și a scos limba, strâmbându-se, în spatele șefei bucătăriei. O farfurie umedă i-a alunecat din mână cealaltă, spărgându-se în sute de cioburi albe pe podeaua de gresie.

Șefa bucătăriei s-a oprit pe loc și-a făcut stânga-mprejur să vadă ce se-ntâmplase. Fără să piardă o secundă, s-a repezit spre Madeline. Madeline s-a retras până a ajuns în colțul format de perete și chiuveta de metal, rămânând captivă acolo. Șefa și-a înfipt degetele în brațele lui Madeline, a tras-o-n față, apoi a împins-o în teighea. Madeline s-a lovit cu ceafa de dulap, cu o bufnitură înfundată; tacâmurile din scurgător au zăngănit. Șefa a ridicat mâna ca s-o plesnească, urlând ceva despre vesela costisitoare. Clara a aruncat cuțitul de cojit cartofi și a pornit spre ele.

— Las-o-n pace! a strigat ea.

A apucat-o pe șefă de încheietura mâinii, încercând s-o tragă departe de Madeline. Șefa bucătăriei s-a-ntors, cu fața roșie și gâfâind, și a împins-o pe Clara cu amândouă mâinile. Într-o mișcare filmată parcă cu încetinitorul, Clara a zburat căzând pe spate, rotindu-și brațele în aer și ținându-și ochii larg deschiși. S-a chinuit să rămână pe picioare, dar a alunecat pe podeaua udă, apoi a căzut cu capul de gresie, cu o pocnitură zdravănă; o durere ascuțită i-a traversat craniul. S-a uitat în sus și a clipit, în timp ce, din toate direcțiile, o amenința pierderea cunoștinței. Apoi a simțit un șuvoi cald între picioare și a leșinat.

Clara a clipit și și-a deschis ochii, încercând să-și concentreze

privirea pe sferile luminoase care sclipeau deasupra ei. S-a mișcat în față, cu picioarele-nainte, în timp ce niște curenți de aer cu miros respingător lunecau ușor pe brațele și fața ei. N-avea nicio idee unde se află. Apoi și-a dat seama că luminile neclare de deasupra ei erau lămpile de pe tavan. Și-a-ntors capul și a văzut încăperi slab luminate și paturi de spital, infirmiere care se aplecau deasupra pacienților, le făceau injecții, le luau pulsul, scriau în fișe. Ea se afla pe o brancardă, împinsă repede de-a lungul culoarelor infirmeriei. Pe neașteptate, mușchii stomacului ei s-au răsucit și s-au încordat, ca un cuțit care-i înjunghia abdomenul. S-a luptat să se ridice în șezut, să-și strângă genunchii și să se strângă ghem, dar o mână puternică a împins-o înapoi pe spate. Uitându-se să vadă cine-a împins-o înapoi pe brancardă, a văzut o infirmieră pe care n-a recunoscut-o.

Infirmiera a dirijat brancarda pe culoar, după colț, vârând-o într-o cameră de consult, unde aștepta, în picioare, un doctor. Arăta ca o broască râioasă, scund și umflat, cu maxilarul inferior lăsat, continuat cu o bărbie dublă.

— Ce s-a-ntâmpat? a întrebat-o doctorul pe infirmieră.

— A căzut și s-a lovit la cap, a răspuns infirmiera, postându-se lângă brancardă. Tocmai s-a trezit.

— Cât timp a fost inconștientă? a întrebat doctorul.

S-a aplecat și i-a ridicat pleoapele Clarei, uitându-se la pupilele ei cu o lumină puternică, punctiformă.

— Poate vreo cincisprezece minute? a spus infirmiera.

— Cum te simți? a întrebat-o el pe Clara, cu voce puternică. Ești amețită?

Clara a scuturat din cap. A simțit altă contracție și și-a strâns genunchii, încercând să oprească durerea sfâșietoare, arzătoare pe care-o simțea în abdomen. Se simțea de parcă era ruptă-n două. Și-a mușcat buza de jos, văitându-se încet.

— Te doare capul? a întrebat doctorul.

— Nu, a răspuns Clara. Sunt în travaliu.

Doctorul a ridicat imediat din sprâncene și s-a uitat la sora medicală, cu o-ntrebare întipărită pe chip. Sora a ridicat din umeri.

— Poți să te ridici ca să ajungi la masa de consult? a întrebat-o doctorul pe Clara.

Clara s-a sprijinit pe brațele-i tremurânde, în timp ce capul îi zvâcnea în ritmul inimii. Și-a dat picioarele jos de pe saltea și s-a coborât de pe brancardă, cu o mână pe burtă. Un lichid cald îi curgea pe picioare, udându-i pantofii de piele. Doctorul s-a dus la chiuvetă să se spele pe mâini.

— Va trebui să-și dea jos chiloții, i-a spus el infirmierei.

Clara și-a scos pantofii fără să le desfacă șireturile; durerea din abdomen era atât de mare, încât îi era imposibil să stea dreaptă. Infirmiera s-a apropiat și-a-nceput să-i ridice rochia, căutându-i lenjeria intimă. Clara i-a dat mâinile la o parte și și-a scos singură chiloții, străduindu-se să nu cadă din picioare. S-a urcat pe masa de consult, încercând să respire adânc, în ritm normal.

Doctorul a tras suporturile pentru picioare și a lăsat patul, astfel încât Clara să se întindă pe spate. Ea a făcut ce i s-a spus, punându-și capul pe o pernă mică, plină de umflături. Doctorul i-a așezat picioarele în suporturi și ea a închis ochii, încercând să-și imagineze chipul lui Bruno, părul lui negru și zâmbetul frumos. Când doctorul a atins-o, a sărit și și-a-ntors capul, uitându-se la imaginea ei din oglinda unui dulap alb plin cu pachete de vată și instrumente ascuțite și strălucitoare. Când consultul s-a terminat, doctorul a bătut-o ușor pe genunchi și i-a spus să se ridice în șezut.

— Amărâta asta e gata să nască, i-a spus el infirmierei. Hai s-o ducem într-un salon.

Infirmiera s-a uitat la Clara, cu buzele strânse, apoi a luat un clipboard și i l-a dat doctorului.

— Cine-i doctorul ei? a întrebat doctorul, scriind ceva în fișă.

— Dr. Roach, a spus infirmiera. Să aduc un scaun cu rotile?

— Da, a spus doctorul. Și repede.

Infirmiera a ieșit din cameră și doctorul i s-a adresat Clarei.

— Știi cine este tatăl?

Clara a dat din cap, nefiind sigură dacă poate vorbi. Contractiile erau din ce în ce mai dese.

— Iubitul meu, Bruno, a spus ea, gâfâind.

— Și unde este acum Bruno?

— Nu știu, a reușit Clara să spună.

— Este și el pacient aici? a întrebat doctorul.

Clara a scuturat din cap; fruntea și buza superioară îi erau pline de broboane de sudoare. Infirmiera s-a-ntors cu un scaun cu rotile și a scos un halat dintr-un dulap. Clara s-a dat jos de pe masă și s-a așezat în scaunul cu rotile, încovoiată de durere. Simțea că-i ies măruntaiele și că-n curând vor deveni o grămadă sângerie în poala ei. Brusc, a copleșit-o nevoia de a se ridica în picioare și a-ncercat să se dea jos din scaun.

— Stai jos! a spus infirmiera, împingând-o înapoi în scaun.

Înainte să apuce să protesteze, infirmiera a-nceput să-mpingă scaunul cu rotile către ieșire.

— Vine copilul! a țipat Clara.

Doctorul a deschis ușa, împingând-o cu putere, și infirmiera a ieșit cu scaunul pe coridor. A cotit dreapta și a luat-o la fugă pe coridor, strigând la celelalte infirmiere și paciente să se dea la o parte din drum. Spre ele venea un infirmier cu un pacient inconștient în scaunul cu rotile. Infirmierul nu s-a putut da la o parte suficient de repede și cele două scaune aproape s-au ciocnit. În cele din urmă, infirmiera a luat-o pe un culoar scurt și a dus-o pe Clara într-un salon cu un singur pat.

— Ridică-te, a spus infirmiera.

O altă infirmieră a ajutat-o pe Clara să se dea jos din scaunul cu rotile și a început să-i dea jos hainele.

— Hai să-ți pui halatul ăsta de spital, a spus ea, scoțându-i sutienul. Ești gata să naști. Înțelegi?

— Da, a spus Clara gâfâind. I-am spus dr. Roach că sunt însărcinată, dar nu i-a păsat.

Și-a băgat brațele în mânecile halatului, s-a urcat pe saltea și s-a ntins pe spate. Un alt puseu de durere i-a cuprins mijlocul și din nou a simțit un impuls copleșitor de a împinge.

Prima infirmieră a acoperit-o pe Clara cu un cearșaf subțire, în timp ce prima o ținea de glezne, lipindu-i picioarele, și-i spunea să nu împingă până nu vine doctorul. Clara se zvârcolea în pat, încercând să nu lase copilul să iasă. Simțea că trupul i se despică în două, că tendoanele și mușchii i se răsucesc în direcții opuse, că venele i se lungesc până la punctul de a exploda. În cele din urmă, a venit doctorul și le-a dat indicații infirmierelor să aducă pături, prosoape și

un vas cu apă fierbinte.

— Vom avea nevoie de morfină și scopolamină, a spus el, cu îngrijorare în glas. Infirmierele au ieșit în grabă și el a examinat-o din nou pe Clara. Ea s-a ridicat pe-un cot și s-a uitat la doctor, studiindu-i fața în căutarea vreunui semn din care să afle ceva despre starea copilului. Inima agitată o amuțise.

Dacă estimările ei erau corecte, copilul venea cu două săptămâni mai devreme. Și acum, din cauza declanșării neașteptate a travaliului, era îngrozită că, dincolo de toate celelalte, fetița venea prea repede și nu va supraviețui. Apoi, la fel de neașteptat cum sosise, contracția puternică s-a oprit. Clara a căzut la loc pe pernă, gâfâind.

— E ceva în neregulă? a întrebat ea.

— Nimic. Acum, stai întinsă cât poți tu de liniștită, i-a răspuns doctorul. Eu voi avea grijă de tine.

Infirmierele s-au întors în cameră cu brațele pline cu prosoape, un lighean, geanta doctorului și un vas cu apă fierbinte din care ieșeau aburi. Stomacul Clarei s-a strâns din nou și s-a pornit o altă contracție; își simțea fiecare mușchi întins ca într-o menghină uriașă. A tras adânc aer în piept, și-a pus mâinile pe genunchi și nașterea a început. Copilul venea cu capul înainte. Îi simțea capul umed, mare, împingând să iasă din trupul ei în lume.

Clara a început să respire prea repede, să gâfâie. Un jet de lichid a izbucnit între picioarele ei. Înțepătura unui ac înfipt în pielea ei a făcut-o să tresară. S-a-ntors ca să vadă o infirmieră cu buzele strânse înfigându-i un ac în braț. Clara a încercat din nou să se ridice în șezut, dar puterile i se epuizaseră. A privit spre doctor, privirea lui încruntată fiind ultimul lucru pe care l-a văzut înainte ca totul să se întunece în jurul ei.

Capitolul 11

Izzy

Willard

Pe bancheta din spate a mașinii lui Peg și Harry, Izzy își jumulea unghiile, privind clădirile Azilului Willard care se succedau prin fața ferestrelor. Soarele strălucea pe cerul albastru de septembrie plini de nori cumulus în formă de nicovală, semn de posibilă furtună. În depărtare, în partea dreaptă, scliffeau apele lacului Seneca, plin de valuri ușoare care se unduiau spre malul opus. Vârfurile copacilor se legănau în briza ușoară și pescărușii se adunau pe acoperișul prăbușit de țigla al hangarului pentru bărci al proprietății Willard.

Cu toate acestea, clădirile și terenurile Willard păreau moarte, încremenite. Nu mișca niciun fir de iarbă, niciun lujer de viță-de-vie sau frunză de iederă nu se clătina. Nicio pasăre nu zbura peste acoperișuri și nu se așeza pe coșurile de fum. Pe roșul zidurilor de cărămidă, ferestrele saloanelor păreau arse și negre, de parcă înăuntru ar fi avut loc un incendiu sau lumina soarelui nu putea să pătrundă în bezna de acolo.

Lui Izzy nu-i venea să creadă că se întorcea la vechiul azil, ca să meargă în spitalul abandonat să verifice registrele medicale vechi. Se străduia din răspuțeri să respire adânc, să-și alunge frica și să afle mai multe despre Clara.

Cu trei seri în urmă, după cina luată acasă, Izzy mărturisise, în sfârșit, că jurnalul Clarei e la ea. Peg a fost dezamăgită, dar nu furioasă. A înțeles fascinația lui Izzy și a crezut că aceasta intenționa să-l returneze. După ce i-a mulțumit că a spus adevărul și i-a ținut o lecție blândă despre virtutea de a fi onest, Peg și-a arătat interesul față de lucrurile pe care le aflase Izzy.

— Îți mulțumesc că nu te-ai supărat, a spus Izzy.

— Te rog numai să-mi faci o favoare, vrei? a spus Peg. Data viitoare, întrebă.

Izzy a dat din cap.

— Așa voi face, a spus ea.

— Și, devreme ce ești așa de implicată, ai vrea să mergi cu noi la Willard, sâmbătă? a întrebat Peg. Încă nu-mi vine să cred, dar statul ne-a dat permisiunea de a căuta registrele medicale!

— Veți citi dosarul Clarei? a întrebat Izzy.

— Îmi pare rău, a spus Peg, dând din cap, dar a fost destul de simplu să-i reconstituim viața pe baza lucrurilor găsite în cufărul ei. Nu este una dintre pacientele pe care le-am ales pentru a afla mai multe despre ele. Și, așa cum ai spus chiar tu, jurnalul explică o mulțime de lucruri. Dar, dacă vrei să mergi cu noi, poți încerca să-i găsești dosarul. Nu avem voie decât câteva ore înăuntru, așa că va trebui să ne mișcăm repede.

Acum, cu cât se apropiau mai mult de clădirea abandonată, cu atât inima lui Izzy bătea mai tare. Harry a luat-o pe un drum îngust și a parcat lângă o clădire de cărămidă cu patru etaje. A oprit motorul și a coborât din mașină. Izzy a sărit de pe bancheta din spate, urmărind cu privirea două mașini care au parcat lângă ei. Peg și Harry s-au dus în spatele mașinii lor și au deschis portbagajul. Din primul vehicul au coborât doi lucrători de la muzeu, în timp ce al doilea vehicul parca în partea cealaltă. Izzy n-a putut vedea cine era pe scaunul din față, dar știa că a doua mașină îi aparținea tatălui lui Ethan, pentru că Peg îi spusese că vine și fotograful. Portiera s-a deschis și Peter a coborât din mașină, zgâlțâind plafoniera. Izzy și-a ținut respirația, așteptând să vadă dacă nu cumva era și Ethan cu el. Peter a ocolit mașina și a deschis portbagajul. Din mașină n-a mai coborât nimeni.

Într-un fel, Izzy se simțea ușurată. În loc să-și piardă vremea încercând să-l evite pe Ethan, va fi liberă să caute netulburată dosarul Clarei. Trecuseră patru zile de la incidentul de la ora de psihologie și Izzy nu mai avusese nicio veste de la el. Când a trecut pe lângă el și Shannon, pe culoar, n-au băgat-o în seamă. Niciunul dintre ceilalți copii n-a adus-o în discuție pe mama lui Izzy și nici nu s-au distrat pe seama ei. Brusc, se purtau ca și cum ea era invizibilă. Singura care-i vorbea era Alex. Din motive pe care Izzy nu le putea intui, simțea indiferența lui Shannon ca pe liniștea dinaintea furtunii. Chiar și Alex credea că e ceva ciudat la mijloc.

Izzy s-a dus la portbagajul mașinii și a fost surprinsă să-i găsească

pe Peg și Harry punându-și echipamente de protecție peste propriile lor haine. Peg i-a dat lui Izzy o lanternă și un halat verde.

— Ce sunt astea? a întrebat Izzy.

— Vechiul spital este contaminat cu azbest și plumb, din vopsea, a spus Harry. Este important să ne protejăm.

Izzy s-a uitat la celelalte mașini și i-a văzut pe lucrătorii de la muzeu punându-și echipamente de protecție. Peter venea mergând cu dificultate spre mașina lui Peg și Harry cu un zâmbet larg pe chip, cu aparatul de fotografiat pe-un umăr și cu o lanternă uriașă pe celălalt umăr. Peg și Harry și-au prins la gât măștile de hârtie și au luat-o către clădire; Harry căra un proiector profesional și o raniță, Peg ducea o sacoșă de pânză pe un umăr. Izzy și toți ceilalți îi urmau. Când au ajuns la niște uși duble încuiate cu lacăt și cu lanțuri și blocate cu scânduri pe dinăuntru, Peg a dat fiecăruia câte-o pereche de papuci de hârtie pe care să și-i pună peste pantofi.

— N-ai nimic de pus peste haine? l-a-ntrebat Harry pe Peter.

Peter și-a fluturat mâna-n aer în semn că n-are importanță.

— N-o să pătesc nimic, a spus el.

— Mă rog, ar trebui să-ți pui măcar astea, a spus Peg, dându-i o mască și o pereche de papuci. Peter a luat masca și și-a pus-o. S-a aplecat să și pună papucii peste pantofii lui imenși, dar papucii erau prea mici. A zâmbit și și-a atârnat unul de-o ureche. Au început toți să râdă.

— Ethan nu servește astăzi? l-a-ntrebat Peg.

El a scuturat din cap.

— Antrenament la baschet, a spus el.

Apoi i-a zâmbit lui Izzy.

— M-a rugat să te salut și să-ți transmit că-i pare rău că lipsește.

Izzy a simțit că i se urcă sângele-n obraji. S-a aplecat și și-a pus papucii de hârtie peste teniși, întrebându-se de ce s-ar obosi Ethan să-i transmită salutări. Dacă nu era destul de bărbat să o salute în public, ce sens mai avea? Îi era rușine să admită că erau prieteni sau îi era frică de prietena lui? Și-a încleștat maxilarul și și-a îndreptat spinarea, sperând că nu era prea roșie la față.

Harry a tras un set de chei din buzunar, a deschis lacătul și a scos lanțul de după mânerul de aramă ale ușilor.

— Țsta-i spitalul mai nou, a spus Peg. La început, în Chapin Hall erau saloanele, blocul operator și morga. Până la urmă, i-au mutat pe pacienții cu boli infecțioase într-o fostă fermă și au construit clădirea asta, spitalul propriu-zis.

Harry a deschis ușa; un vârtej de aer stătut a suflat o spirală de hârtii prin crăpătura ușii. Un dreptunghi pieziș de raze de soare a ajuns pe podeaua umbrită, luminând straturi de praf și mucegai uscat. Toți și-au ridicat măștile pe față și s-au strecurat pe rând înăuntru. Lumina slabă a zilei intra prin ușile deschise ale holului, traversând un culoar lung și întunecat. Harry și-a aprins lanterna și a privit împrejur. Tapet îngălbenit, bucăți uscate de perete, straturi de vopsea jupuită, sticle de plastic și gunoaie erau împrăștiate pe plăcile de gresie ale podelei. Lângă un perete jupuit se afla un scaun cu roțile și în mijlocul holului era un căruț metalic răsturnat. Perdele de praf atârnavu peste tot, ca niște mici larve plutind în apa mării.

— Credeți că avem suficientă lumină ca să vedem ce facem aici? a întrebat Peg, cu vocea înfundată din cauza măștii de hârtie de pe față.

— Da, a făcut Harry. Peter a adus un dispozitiv de luminat cu baterie și mai avem ceva lumină și de la ferestre. Va fi bine. Au spus că sala cu documente este în stânga holului.

Izzy a urmat grupul pe culoar, luminând cu lanterna prin ușile deschise; sub tenișii ei, tencuiala și bucățile de vopsea uscată căzute de pe pereți se sfărâmau cu zgomot. Într-o încăpere din dreapta ei, mai multe chiuvete se înșirau de-a lungul unui perete plin de mucegai, bazinele lor fiind pline cu tencuială căzută de pe pereți și praf. Robineții erau acoperiți de dâre de rugină. Dintr-o țeavă lungă fixată de-a lungul tavanului atârnavu o duzină de dușuri cu racordurile metalice murdare și oxidate. Încăperea următoare era plină cu scaune cu roțile, cu excepția faptului că, în loc de pânză sau plastic, șezuturile erau făcute din scaune de toaletă fără capace. O altă încăpere era goală, cu excepția unei saltele murdare și a unei bucăți late de tencuială mucegăită care atârnavu din tavan. Pe tot culoarul răsunau zgomote de apă care picura.

În sfârșit, au ajuns la o ușă închisă, cu o tăbliță pe care scria „Documente”. Harry a încercat trei chei până a găsit-o pe cea bună. A deschis ușa și toți l-au urmat înăuntru. Prin cele două ferestre înalte

din fundul camerei intra suficientă lumină ca să se distingă ceva. Aerul nemișcat era plin de praf, luminat de razele soarelui palid.

Peg și-a dus o mână la piept și s-a uitat împrejur, cu ochii mari. Spațiul era plin cu o mulțime de mese de diferite dimensiuni, dulapuri pentru acte, fișete, rafturi, toate pline cu dosare, hârtii și cutii, așezate unele peste altele. Pe podea erau revărsate formulare cu marginile zdrențuite, în timp ce altele erau așezate în teancuri înalte de jumătate de metru, legate cu elastic vechi. Pe dalele de gresie erau împrăștiate de-a valma, răvășite, rezultate ale investigațiilor cu raze X și dosare, ca și cum cineva le-ar fi aruncat în cameră și-ar fi trântit ușa în urma sa.

— Cum o să trecem noi în revistă toate astea? a spus Peg.

— Habar n-am, a spus Harry. Trebuie să ne mișcăm repede.

Peter a pus proiectorul pe baterii într-un colț, cu lumina îndreptată spre centrul încăperii. A dat jos câteva cutii de pe o masă mică, a pus masa în mijlocul camerei și a început să-și pregătească echipamentul. Peg s-a dus în cel mai îndepărtat colț și a luat un dosar voluminos. S-a uitat la el preț de câteva secunde, apoi l-a pus înapoi jos și a luat un altul, aflat la câțiva metri depărtare. După ce s-a uitat la câteva dosare, a spus:

— Cred că a-ncercat cineva să le aranjeze în ordine alfabetică.

— Mai bine alegem fiecare numele unui pacient și îi căutăm dosarul! a spus Harry.

— Bună idee, a sus Peg.

A scos o foaie din dosarul ei, a spus fiecăruia un nume pe care să-l caute, cu excepția lui Izzy și a lui Peter, și apoi le-a dat câte un clipboard și foi de hârtie.

— Scrieți numele pacientului și orice informație pe care o considerați utilă. Ajutați-l pe Peter să facă cât de multe fotografii cu puțință. Nu avem decât această ocazie, așa că să ne grăbim. Izzy, tu mă poți ajuta pe mine.

S-au împrăștiat toți în toate direcțiile și s-au apucat de treabă. Izzy a urmat-o pe Peg în fundul camerei.

— Ce vrei să fac? a întrebat Izzy.

— Numele pacientului pe care-l caut începe cu C, ca și al Clarei, a spus Peg. Așa că poate găsești aici ce cauți.

Peg a scos un dosar de vreo patru centimetri grosime și s-au uitat împreună la prima pagină. De dosar erau prinse două fotografii alb-negru; una a unei femei de vârstă mijlocie, cu o bluză cu guler de dantelă. Avea părul tuns scurt, un zâmbet timid și ochi blânzi. Pe peretele din spatele ei, erau cinci numere scrise pe o bandă albă. A doua fotografie o arăta pe aceeași femeie cu pielea cenușie, zbârcită și cearcăne adânci sub ochi. Era încruntată și buzele îi erau supte sub gingiile lipsite de dinți. Era cel mai trist chip pe care-l văzuse Izzy vreodată.

— Esther Baldwin, a spus Peg.

A închis dosarul și l-a pus înapoi.

— Suntem în zona literei B.

A mers pe lângă perete câțiva metri mai încolo, a luat un alt dosar de pe un dulăpior pentru medicamente și l-a deschis. Izzy își ținea privirile ațintite asupra lui Peg, evitând să se uite la fotografia unei alte fețe răvășite de anii petrecuți în această instituție.

— Dmitry Cabell, a spus Peg. Acum suntem în zona literei C.

A pus dosarul la loc și a spus cu voce joasă.

— Ia-o-nainte și vezi dacă găsești dosarul Clarei.

Izzy a mers de-a lungul peretelui și a luat o fișă de pe un raft. Aparținea cuiva cu numele de familie Cahill. A pus-o la loc și a scos altă fișă, de pe două rafturi mai jos. Numele de familie al femeii era Callahan. Izzy a mai scos o fișă, apoi o alta, strângând din maxilare la fiecare privire tristă și față fără dinți. Era de neconceput ca atâția oameni să fi fost închiși aici, unii pentru toată viața lor. Se întreba câte femei fuseseră precum Clara, normale acum și nebune în minutul următor. Cum ar fi fost dacă pacientele ar fi fost întrebate ce li se întâmplase, nu ce era în neregulă cu ele? Cele mai multe dosare aveau câțiva centimetri grosime, acoperind ani lungi de instituționalizare. Ceva rece și greu i s-a ghemuit în stomac.

A început să se-ntrebe de ce se torturează de una singură, încercând să afle mai multe despre o femeie moartă și îngropată. Cineva care n-a avut niciodată șansa de a trăi viața normală pe care-o merita. Izzy avea destule probleme și așa. De ce scormonea ea în mizeria altcuiva?

Unul dintre lucrători a adus un dosar în centrul încăperii, unde

Peter făcea poze fișelor, rezultatelor examenelor cu raze X și hârtiilor pline de indicații medicale. Izzy s-a uitat pentru o a doua oară, apoi a scos un dosar gros de sub unul și mai gros. A deschis coperta și aproape că a scăpat dosarul din mână. De acolo Clara o privea cu ochii speriați, cu gura strânsă până la o linie subțire, de parc-ar fi ncerat să nu țipe. Sub nume era scris apăsător **Manie paranoidă cu halucinații**.

Izzy a înghițit în sec și ochii i s-au umezit. S-a așezat pe o scară mobilă joasă aflată lângă niște dulăpioare și și-a scos lanterna, sperând că nimeni n-o va băga în seamă. Și-a pus în poală dosarul gros, l-a deschis la prima pagină și a început să citească.

Ianuarie, 1, 1930: Pacienta pare în stare fizică bună. Este curată și a stat liniștită în salon. Este mai degrabă retrasă și pare că nu știe nimic despre motivul pentru care a fost adusă aici. Dr. Thorn ne-a prevenit că pacienta nu crede că este bolnavă mental. Poate avea halucinații și închipuiri. Este destul de cooperantă și mănâncă și doarme bine.

Ianuarie, 2 1930: În urma examinării, nu s-a constatat vreo cauză fizică a maladiilor pacientei. Temperatură și puls normale. Examinarea toracelui și a sistemului osos nu a dezvăluit nimic anormal. Are ideea fixă că este însărcinată, dar nu s-a găsit niciun semn de sarcină. Este destul de slabă. Mania pacientei se poate datora în parte manifestărilor halucinatorii în evoluție ale bolii ei.

Izzy a simțit că n-are aer. Clara credea că e însărcinată? De ce nu menționase asta în jurnal? Să fi fost atât de disperată să scape din azil, încât să fi început să-și imagineze lucruri? Faptul că fusese despărțită de Bruno fusese prea greu de suportat? Izzy a parcurs următoarele pagini cât a putut de repede.

Martie 5, 1930: Pacienta a încercat să fugă. Este complet paranoidă în gândire și continuă să-și manifeste maniile cu privire la internarea și reținerea ei aici. În timpul interviului s-a comportat ostil. A fost pedepsită cu izolarea timp de șase zile, în încercarea de a-i corecta paranoia.

Mai 31, 1930: Pacienta continuă să fie paranoică și maniacă. Așa

cum a afirmat tatăl ei, Henry Cartwright, în scrisoarea lui, ea continuă să creadă că iubește un bărbat pe nume Bruno. Tatăl ei m-a asigurat că acest bărbat nu există. Orice încercare de a o face pe pacientă să accepte realitatea a eșuat.

Iunie 1, 1930: Pacienta a provocat scandal în timp ce lucra în bucătărie. A căzut, s-a lovit la cap, și-a pierdut cunoștința și mai târziu s-a plâns de dureri severe de abdomen. Trauma de la cap nu i-a pus în pericol viața. Câteva ore mai târziu, pacienta a născut o fetiță sănătoasă, deși subponderală. Tatăl necunoscut.

Inima lui Izzy îi lovea pieptul ca un bolovan. Cu greu îi venea să creadă ceea ce citea. Clara și Bruno aveau o fiică! Și tatăl Clarei îi spusese doctorului că Bruno nu există! Izzy nu-și putea imagina un tată care-și trimite fiica la un azil de nebuni pentru că aceasta era îndrăgostită de cineva cu care el nu era de acord. Minteia ei lucra, întrebându-se ce se-ntâmplase cu acea copilă. Fusesse destul de puternică încât să supraviețuiască? La Willard erau ținuți și copiii? Și-a imaginat două monumente funerare în cimitirul Willard, mamă și fiică, una lângă alta pentru eternitate, fără vreo șansă la o viață normală. Ochii i s-au umplut de lacrimi. A încercat să se gândească la o altă variantă, dar nu i-a venit nimic în minte.

Izzy a trecut repede peste pagini, căutând ceva care să-i spună mai mult. Erau mai multe capitole despre manii, paranoia și halucinații. În cele din urmă, textele erau din ce în ce mai dezordonate, cele mai multe relatând despre sănătatea fizică a Clarei și despre cum se înțelegea cu celelalte paciente. În fișa medicală erau fragmente scrise de mai multe mâini diferite, medicația, prescurtări ale dozelor prescrise. Izzy a răsfoit toate filele, căutând un raport postmortem sau un certificat de deces. Nu exista nimic de-acest fel.

S-a-ntrebat dacă Bruno a știut vreodată despre locul în care se aflase Clara în toți acești ani. Știa el oare că avea o fiică? O uitase pe Clara și își văzuse de viața lui? Izzy și-a amintit de scrisorile din cutărul de voiaj al Clarei, zeci de scrisori către Bruno care nu fuseseră niciodată puse la poștă. Izzy a închis dosarul medical și s-a uitat la fotografia Clarei.

Voi afla ce s-a-ntâmplat cu fiica ta, a gândit Izzy. Și, dacă, printr-un

miracol, ea este în viață, îi voi da jurnalul tău și fotografia ta cu Bruno. Îi voi spune cât de mult ai iubit-o și că nu trebuie să-i fie frică. Îi voi spune adevărul despre tine.

Capitolul 12

Clara

Infirmeria Chapin Hall

Septembrie 1930

Dincolo de fereastra infirmeriei, frunzele începeau să cadă din copaci și apa lacului Seneca lucea ca o mie de cioburi de oglindă în soarele strălucitor. Dacă estimările Clarei erau corecte, urma să petreacă aproape patru luni în salonul din Chapin Hall, privind cum pânzele cenușii ale ploilor de mai lasă locul zilelor de vară și luminii difuze a soarelui, iar pajiștile vaste ale azilului Willard devin maronii din pricina unui val de căldură prelungit, din luna august. Mâncarea îi era adusă în salon de trei ori pe zi, oala de noapte era golită de două ori pe zi și, o dată pe săptămână, o infirmieră o ducea să facă baie. În afară de-asta, era tot prizonieră. Dar era mai bine aici decât în salon.

Acum, presupunând că se apropia a doua săptămână din septembrie și întrebându-se cât timp i se va mai permite să aibă parte de acest tratament decent, s-a așezat într-un scaun de metal cu perne la șezut și la spătar, într-un dreptunghi în care bătea soarele ce intra pe ferestrele murdare. Ca de obicei, radiatorul nu funcționa, era doar un bloc de fier rece sub pervazul de cărămidă. Potrivit spuselor infirmierei, era prea devreme pentru a porni căldura, deși camera cu tavan înalt devenea glacială în timpul nopții și niciodată nu apuca să se-ncălzească în timpul zilei. Clara trebuia să doarmă cu puloverul pe ea și șosetele-n picioare.

Astăzi, părea mai cald afară, la marginea lacului, decât în încăpere. Își dorea să deschidă fereastra, să lase să intre aerul proaspăt înăuntru. Știa cum era lumea de-afară. Briza ușoară de toamnă era înmiresmată și ziua mirosea a curat, o combinație fericită de pământ încins și frunze uscate. Ar fi dat orice să tragă aer în piept, afară. Infirmeria era plină cu un miros scârbos de ciment mucegăit, vopsea cojită, urină și dezinfectant. Clara era sigură că putea simți mirosul cald, metalic de sânge și dangățul amar al morții. Își imagina că are

nasul și plămâni acoperiți cu praf și mucegai negru, cu țesutul rozaliu luptându-se să respire, cu căile respiratorii blocate de infecție și boală.

Ochii i se umpleau de lacrimi și se uita la fiica ei, Beatrice Elizabeth Moretti, care-i dormea în brațe. Un sentiment copleșitor de iubire și dorința de a o proteja i-au cuprins inima. Vor fi lăsate vreodată să plece de la Willard? Să trăiască libere, în lumina soarelui și în aer curat? Instituția aceasta închisă, urât mirositoare nu era un loc în care să crești un copil. Aerul cu miros de mucegai din spital plin de germeni, medicamente și boală nu putea fi bun pentru plămâni mici ai lui Beatrice. Din nou, așa cum făcea de mai multe ori pe zi, mâna înghețată a fricii a înfășcat inima Clarei și aceasta aproape a-nceput să plângă cu sughițuri.

— Îmi pare foarte rău că ai ajuns aici, a șoptit ea. Este vina mea. Ar fi trebuit să mă căsătoresc cu James. Aș fi putut spune că ești a lui și tu ai fi avut totul. Dar n-am știut. Nu-am știut că tatăl meu mi-ar face așa ceva. N-am știut c-ar putea înceta să mă iubească.

Dr. Roach îi spusese Clarei că-i informase pe părinții ei despre copil, dar că nu primise niciun răspuns. Clara și-a imaginat că vestea că ea a născut o bastardă pur și simplu l-a înfuriat pe Henry și mai tare. Avea sentimentul că, de-acum înainte, ea și Beatrice erau singure pe lume. Asta dacă supraviețuiau.

În drumul săptămânal la baie, cu Beatrice înfășată într-o pătură și lipită strâns la pieptul ei, Clara i-a auzit pe doctori și pe infirmiere vorbind despre tuberculoză, febră tifoidă, holeră și difterie. Din ce înțelesese, cei mai bolnavi pacienți erau ținuți la alt etaj, izolați de restul infirmeriei. Dar în fiecare zi acolo mureau oameni și plutea în aer o îngrijorare generală în legătură cu controlul bolilor infecțioase. Ce s-ar întâmpla cu ea și copilul ei dacă s-ar îmbolnăvi? Infirmierele voiau să-i facă baie lui Beatrice și s-o țină în brațe, dar Clara refuza. Din ziua în care născuse, nu permisesese nimănui să pună mâna pe copilul ei, de teamă că i-ar putea da vreun microb. Dacă s-ar întâmpla ceva cu fiica ei, Clara n-ar mai avea pentru ce să părăsească Willard, pentru că atunci chiar și-ar pierde mințile definitiv.

Acum, Clara se lupta să-și alunge fricile. Isteria și panica n-ar fi fost de niciun ajutor. Trebuia să-și păstreze rațiunea, dacă avea de

gând să supraviețuiască. În locul fricii, o masă dură de furie i s-a învolburat în stomac, devenind mai mare și mai rece cu fiecare respirație. Cum au putut părinții să-i facă așa ceva? Cum au putut s-o lase pe mâna unor doctori și infirmiere care nu știau nimic despre cum era ea? Aveau cu toții de gând s-o țină pe ea și pe fiica ei în camera asta, să-și piardă mințile, să se-mbolnăvească, să putrezească aici? Se gândea la mama ei, întrebându-se dacă era posibil ca unele femei să fie lipsite de instinct matern. Ce fel de femeie era aceea căreia nu-i pasă că nu-și mai vede sau nu mai vorbește cu copilul ei niciodată?

S-a gândit la ziua în care se născuse Beatrice, la cum leșinase după ce o născuse, la cum își revenise clipind și devenind conștientă de lumina strălucitoare și de cele două siluete neclare care stăteau aplecate deasupra ei. Când i s-a limpezit vederea, l-a văzut pe dr. Roach și pe o infirmieră privind în jos spre ea.

— Unde e copilul meu? a întrebat ea și panica i-a luat cu asalt pieptul cu o viteză năucitoare, lăsând-o fără aer.

A încercat să se ridice în șezut și a simțit o durere ascuțită ca un cuțit în abdomen. N-a luat-o-n seamă, preocupată să afle dacă fiica ei era în viață.

— Stai liniștită, a spus dr. Roach.

— Copilul tău este aici, a spus infirmiera, punându-și mâna pe un pătuț de lemn. Este fetiță și este perfect sănătoasă.

Atacul de panică a dispărut și Clara a expirat, iar ritmul inimii a început să i se calmeze. S-a ridicat pe brațele-i șovăielnice și s-a uitat la fiica ei nou-născută, care era învelită într-o păturică albă și dormea dusă. Când s-a lăsat din nou pe pernă, trupul i s-a cutremurat. Parcă îi înfipsese cineva un cuțit în partea de jos a abdomenului.

— Trebuie să stai liniștită, a spus dr. Roach. Te-ai lovit destul de grav la cap. Credem că vei fi bine, dar trebuie să stai la pat în următoarele zile.

— Ce mi s-a-ntâmpat? a întrebat ea, punându-și mâinile pe burtă.

— Dr. Slade ți-a făcut o mică operație, a spus dr. Roach, cu voce calmă. N-ai de ce să te îngrijorezi. Vei fi ca nouă, cât ai zice pește.

— Ce fel de operație? a întrebat ea. Ce-a făcut anume?

Dr. Roach s-a dus la capul patului și a luat fișa de pe noptieră.

— În calitatea mea de doctor, a spus el, scoțând un creion din buzunarul halatului, este responsabilitatea mea să mă gândesc la pacienți ca la un întreg. Dacă societatea trebuie să prospere, trebuie să-i încurajăm să se-nmulțească pe cei cu gene sănătoase și să-i descurajăm să aibă copii pe cei cu gene defecte. Sterilizarea este o procedură obișnuită în azilurile de stat. Este responsabilitatea noastră să-i oprim pe cei necorespunzători să transmită gena nebuniei.

Clarei i s-a pus un nod în gât. S-a gândit la Bruno, la cum îi sclipiseră ochii când vorbiseră despre căsătorie și copii, la cum îi spunea că-și dorea doi băieți și două fete.

— Cum îndrăznești! a strigat ea.

Dr. Roach a scris ceva în fișă, apoi a atârnat-o pe capul patului.

— Vom vorbi mai târziu, a spus el. Când îți vei reveni.

— N-ai niciun drept să iei decizii în numele meu! a spus ea, luptându-se cu impulsul de-a se ridica și a-l strânge de gât. Nu e nimic în neregulă cu mine, și tu știi asta!

El s-a-ntors și-a pornit spre ușă, cu pantofii lui lustruiți bocănind pe dalele pardoselii. Clara a strigat în urma lui:

— Este copilul lui Bruno, a spus ea cu vocea gătuită. Bruno există, indiferent de ce ți-a spus tata!

Dr. Roach s-a-ntors din ușă.

— Așa cum am spus, vom vorbi despre asta peste câteva zile, a replicat el. Măcar nu vei mai intra în cine știe ce bucluc. Pentru moment, trebuie să te odihnești.

În acel moment, copilul a început să se agite, scâncind și smiorcăindu-se, gata să înceapă să urle. Dr. Roach a părăsit camera, închizând ușa-n spatele lui.

— Liniștește-te acum, i-a spus Clarei infirmiera.

S-a dus la pătuț și a luat bebelușul în brațe. Chipul fetiței era roșu-aprins, avea gurița deschisă și deja urla.

— Trebuie să te gândești la fetița ta.

Infirmiera i-a tras Clarei pătura până peste mijloc, i-a pus copilul în brațe, cu degetele ei aspre și a tras la o parte cămașa de noapte, lăsând la vedere sânii umflați ai Clarei. Clara și-a acoperit sânul cu mâna, obrații împurpurându-i-se de furie și umilință. Pentru prima oară de când se trezise și-a dat seama că sfârcurile îi erau inflamate.

Cât timp zăcuse inconștientă, cineva îi pusese copilul la sân.

— Este o mândăcioasă, a spus infirmiera.

Clara a clipit și și-a privit pruncul din brațe, văzând neclar chipul fetei din cauza lacrimilor, și a uitat imediat de infirmiera care stătea alături. Obrajii fetei ei erau rozalii și moi, ca burtica unui miel, genele lungi și negre, și bătea din pleoape exact ca Bruno. Clara i-a atins mâna mică și aproape transparentă și micuța i-a apucat degetul cu degetele-i micuțe. Pruncul a scâncit și a început să tremure, în timp ce gurița lui moale, rozalie îi căuta sfârșul. Odată ce l-a găsit și l-a prins, a tăcut și și-a-nchis ochii umflați. Într-o zbatere permanentă, capul și stomacul Clarei treceau prin valuri de durere, în ritm perfect cu suptul și înghițitul laptelui din sânul ei. Și-a sărutat fiica pe frunte și i-a luat căpșorul în mâini, în timp ce umerii i se mișcau convulsiv, pe măsură ce iubirea copleșitoare și tristețea amenințau să-i sufoce inima.

Acum, stând pe soare, în calea razelor ce pătrundeau prin fereastra infirmeriei, Clara și-a apăsat degetele pe dunga tare, subțire din partea de jos a abdomenului și a trecut-o un val de tristețe prin tot corpul. Cusăturile fuseseră făcute cu luni în urmă, dar locul era încă dureros, iar furia ei pentru ce făcuseră doctorii fără consimțământul ei încă era crudă și sângerândă. Și-a trecut degetele peste obrazii fini ai lui Beatrice, încercând să ignore umbrele grilajului ce-i brăzdau pielea albă. Clara se gândea la propria ei mamă, ținând-o-n brațe pe Clara nou-născută și se-ntreba dacă Ruth simțise aceeași iubire copleșitoare față de fiica ei micuță și lipsită de apărare. Se întreba cum putea o femeie să dea naștere unui copil și apoi, când copilul crescuse, să nu-i mai pese dacă vor mai vorbi sau nu vreodată? Se întreba cum putea o mamă să fie indiferentă la faptul că fiica ei fusese închisă, abuzată, drogată și sterilizată. Cum putea o mamă să nu vrea să afle dacă copilului ei îi era frig sau foame, sau frică? Pentru ea, era de neînțeles.

În fiecare zi, Clara se îndrăgostea din ce în ce mai mult de Beatrice, inima ei ardea de o asemenea afecțiune atât de înfocată încât aproape era dureroasă. Nu-și putea imagina c-ar fi în stare să simtă altcumva. În timpul lungilor luni de singurătate petrecute în salonul întunecat de spital, Beatrice stătuse întinsă pe pat lângă Clara, uitându-se la ea

cu ochi curioși, în timp ce aceasta îi povestea despre vrăbii și măcăleandri cocoțați pe crengile de-afară. Beatrice asculta cu atenție, gângurind sau nescoțând niciun sunet, în timp ce Clara imagina povești despre castele și prinți și-i povestea despre lac și iarbă, și copaci. Când i-l descria pe Bruno în momentul primei lor întâlniri și-i spunea ce tată minunat ar fi, dacă ele și-ar câștiga libertatea, ochii ciocolatii ai lui Beatrice se măreau ca și cum ar fi înțeles fiecare cuvânt.

Spre surpriza Clarei și din motive pe care ea nu le înțelegea, dr. Roach devenise mai atent ca niciodată. Venea în camera Clarei pentru consulturi săptămânale, iar la sfârșit își alocă timp s-o întrebe ce face copilul și dacă este sănătoasă și viguroasă. La ultima lor întâlnire, Clara înțepenise când îl văzuse pe dr. Roach ducându-se la pătuț și dând la o parte marginea păturii, ca și cum voia să se uite mai bine. Clara și-a luat în brațe fiica și s-a dus la fereastră.

— Te rog să stai departe de ea, a spus Clara. Nu vreau s-o atingă nimeni.

— Dar eu sunt doctor, a spus dr. Roach. Nu e cazul să-ți faci griji. Nu-i vreau decât binele.

— Ea nu are nevoie de doctor! a spus Clara. Și, dacă chiar ne vrei binele, ne vei lăsa să plecăm din locul acesta!

— Nu vă pot elibera pe niciuna cu conștiința-mpăcată, a spus el. Tu nu ești bine, Clara. Și până nu observ că lucrurile s-au schimbat...

— Ce-o să faci? I-a întrerupt Clara. Ne vei ține încuiate-n camera asta pe veci?

— Nu, a spus el. Aștept răspuns de la tatăl tău și atunci voi...

Clarei i-a rămas respirația-n gât.

— Tata? a întrebat ea. Credeam că n-ai mai auzit de el de când i-ai spus despre copil. I-ai spus că nu-i voi cere niciun ban? Că tot ce vreau e libertatea mea?

Dr. Roach a scuturat din cap, cu buzele strânse.

— Nu, nu, a spus el, de parcă voia să spună că nu asta e problema. Nu mi-a mai dat niciun semn.

— E ceva ce nu-mi spui, a replicat ea. Ce nu-mi spui?

— Tatăl tău are probabil nevoie de mai mult timp pentru a se obișnui cu ideea că are o nepoată, a spus el. Sunt sigur că vestea a fost

un șoc destul de puternic, mai ales ținând cont că nu știm cine este tatăl copilului.

— Bruno Moretti este tatăl, a spus ea, cu ochii numai flăcări. Întrebă-l pe tatăl meu.

— L-am întrebat, a spus dr. Roach, îndreptându-se spre ușă. Și răspunsul lui va hotărî ce se va-ntâmpla în continuare. Dacă răspunde la scrisoare.

Începând cu acea discuție, în fiecare noapte, Clara se ruga ca tatăl ei să-i spună adevărul doctorului Roach. Ce motiv mai are să-și dorească să mai rămână la Willard? Acum, căsătoria cu James Gallagher era în afara oricărei discuții. Tot ce-avea de făcut tatăl ei era să-i spună doctorului Roach că Bruno era real și ea va fi liberă. Cerea oare prea mult?

Acum și-a cufundat nasul în părul des al lui Beatrice – același păr castaniu-închis și ondulat ca al lui Bruno – și a inhalat mirosul de copil nevinovat, dorindu-și să fie amândouă puternice. Beatrice fusese destul de gălăgioasă în ultimele zile și Clara se întreba dacă nu cumva asta însemna c-ar trebui să înceapă să-i dea hrană solidă. Clara nu-și petrecuse deloc timpul în preajma copiilor mici, cât timp crescuse, și, cu siguranță, Ruth nu-i transmisese nimic despre ce înseamnă maternitatea. Dar Clara știa că, la un moment dat, laptele matern nu mai este suficient. Clara le-a întrebat pe infirmiere ce credeau, dar ele au ridicat numai din umeri și-au spus că vor căuta să-i aducă ceva potrivit.

Spre surpriza ei, mâncarea de la infirmerie era comparabilă cu cea oferită la Așezământul Long Island; ouă și pâine prăjită la micul dejun, sendvișuri cu șuncă și brânză și fructe la prânz, iar la cină fie carne de pui sau porc cu chiflă, fie o garnitură de fasole boabe, porumb sau mazăre. Când i-a spus asta uneia dintre infirmiere, a fost și mai surprinsă să audă că dr. Roach ordonase să i se dea acest tip de mâncare, ca să aibă destul lapte pentru a-și hrăni copilul. Dar, în ciuda dietei echilibrate, lactația se-mpuțina. Nu avea destul lapte și fetița nu se mai sătura.

La scurt timp după ce Clara născuse, infirmierele îi aduseseră scutece și trei costumașe de nou-născut. Costumașele fuseseră cârpite și erau aproape rupte în coate, dar erau mai bune decât cele din

spital, folosite de Clara pentru a o îmbrăca pe Beatrice. Dat fiind acest gest amabil, Clara spera că infirmierele vor găsi mâncare potrivită pentru un bebeluș în creștere; cereale din orez sau fructe deshidratate sau măcar lapte de vacă.

Chiar în acel moment a auzit cheia în ușa infirmeriei. S-a ridicat în picioare și s-a-ntors spre ușă, cu Beatrice în brațe, întrebându-se cine este la ora aceasta. Era prea devreme pentru prânz și nu avea altă întâlnire cu dr. Roach până la sfârșitul săptămânii. Oare tatăl ei răspunsese, în sfârșit, scrisorii doctorului Roach? Clara și-a ținut respirația, privind la ușa care se deschidea încet.

Ținând ușa întredeschisă, în cameră a intrat o infirmieră. Clara a recunoscut-o. Era una dintre infirmierele care îi adusese costumașele și scutecele. Zâmbise, gângurise spre Beatrice și-i spusese Clarei că avea un copil frumos. Acum, infirmiera își ținea ochii-n podea, de parcă evita privirea Clarei. Dr. Slade și o femeie în haine de stradă au intrat în cameră, cu chipuri inexpressive. Femeia purta un palton lung de lână și o pălărie verde de sub care îi ieșeau șuvițe din bretonul castaniu-roșcat. Pe braț avea o păturică roz, se uita-n jur cu gura atât de strânsă, încât ridurile de deasupra buzei de sus arătau ca marcajele unei rigle. După dr. Slade și femeia cu pricina, au intrat în încăpere doi infirmieri, apoi ușa s-a-nchis în urma lor. Clara nu înțelegea de ce venise dr. Slade. Trecuseră multe săptămâni de când o consultase ultima dată.

— Ce se-ntâmplă? a întrebat ea.

— Ți-o prezint pe domnișoara Mason, a spus dr. Slade, cu fața lipsită de orice expresie.

El și femeia au traversat camera, apropiindu-se de Clara. Este de la Children Aid Society.

Domnișoara Mason a dat rapid din cap înspre Clara, apoi ochii i s-au aplecat asupra lui Beatrice. Infirmierii rămași lângă ușă urmăreau ce se-ntâmplă, în alertă. Infirmiera își ținea capul plecat și privea fix în podea, cu mâinile încleștate pe talie. Ceva nu era cum trebuie. Clara s-a tras înapoi, strângând-o la piept pe Beatrice; inima îi bătea extrem de tare.

— Ce vreți? a întrebat ea.

— Acesta nu-i un loc bun pentru un copil, a spus domnișoara

Mason. Promit să-i gădesc o casă bună.

Pe Clara a cuprins-o disperarea, ca și cum un uriaș îi intrase în coșul pieptului și-i smulgea inima de la locul ei. A început să respire întretăiat, nu avea aer și stomacul i se făcuse ghem, o spirală contorsionată de durere.

— Nu! a strigat ea. Este a mea! Nu mi-o puteți lua!

S-a tras înapoi până s-a lovit de peretele de lângă fereastră, cu picioarele moi, cu mâinile reci ca gheața. A început să se sufoce, convinsă că va vomita.

Dr. Slade și domnișoara Mason au dat ocol patului, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Dr. Slade a prins-o pe Clara de braț. Domnișoara Mason a întins păturica pe noptieră și s-a-ntins după Beatrice.

— Nu! a strigat Clara.

S-a tras într-o parte și a scăpat de strânsoarea lor, alergând spre fundalul camerei. Infirmierii au pornit spre ea, cu gurile rigide. Dr. Slade și domnișoara Mason s-au luat după Clara și au încolțit-o, ținându-și mâinile întinse-n lateral de parcă încolțeau un animal sălbatic.

— Dă-ne copilul! a spus domnișoara Mason. Nu vrei să-l scapi din brațe, nu-i așa?

— Plecați de lângă noi! a țipat Clara. Nu vă voi lăsa să mi-o luați!

Dr. Slade a sărit în față și-a apucat-o pe Clara de braț cu amândouă mâinile, gâfâind din cauza efortului. Domnișoara Mason s-a-ntins după Beatrice, încercând s-o smulgă cu mâinile ei aspre din brațele Clarei. Clara și-a croit drum, împingând-o pe domnișoara Mason care s-a dat înapoi poticnindu-se, rotind din mâini și căscând larg ochii. Beatrice s-a trezit și a-nceput să țipe, cu fețișoara chinuită și roșie. Domnișoara Mason și-a revenit și a pășit din nou înspre Clara, cu mâinile ridicate. Clara s-a răsucit și s-a-ntors, încercând să scape din strânsoarea puternică a doctorului Slade. L-a lovit în fluierul piciorului. El a-njurat și a strâns-o și mai tare de braț, înfigându-și degetele groase în mușchii ei. Până să-și dea seama ce se-ntâmplă, infirmierii erau călare pe ea, unul o ținea de brațe, celălalt era în fața ei, având grijă ca ea să nu scape copilul din brațe. Domnișoara Mason a luat-o în brațe pe Beatrice.

Clara și-a eliberat brațul și i-a tras un pumn în gură domnișoarei Mason. Aceasta și-a pipăit buza de jos, și-a coborât mâna și, cu ochii larg deschiși, s-a uitat la sângele de pe degete. Infirmierii i-au tras Clarei un braț la spate, cu violență. Domnișoara Mason s-a uitat la Clara și și-a șters sângele de la gură și de pe bărbie. Clara a ridicat-o la piept pe Beatrice, cu o mână, și s-a ntors s-o ia la fugă, dar infirmierii au prins-o de umeri. Dr. Slade a luat-o pe Beatrice din brațele Clarei, cu figura schimonosită și încrâncenată.

— Nu! a strigat Clara, hohotind. Te rog. Nu mi-o lua!

— Îmi pare rău, a spus dr. Slade. Într-o zi, îți vei da seama că e spre binele ei.

Infirmiera i-a șters obrajii domnișoarei Mason cu un prosop, cu ochii în lacrimi. Domnișoara Mason i-a smuls prosopul și și-a șters singură fața, apoi a luat păturica și a ntins-o pe pat. Dr. Slade i-a dat-o pe Beatrice, ținându-i cu o mână căpșorul cu păr negru. Domnișoara Mason a pus-o pe Beatrice pe pat, i-a înfășurat păturica în jurul piciorușelor care loveau necontrolat, apoi a ridicat-o în brațe, legănând-o, în timp ce micuța plângea.

— Ai luat, în mod clar, hotărârea corectă, i-a spus ea doctorului Slade. Femeia asta nu poate fi o mamă bună.

Dr. Slade a dat din cap, încă încercând să-și recapete suflul.

— Nuuuuu! a strigat Clara până când a simțit gust de sânge în gât.

S-a zbatut și a lovit cu picioarele, luptându-se să scape de infirmieri prin toate mijloacele. Domnișoara Mason a pornit spre ușă și Clara s-a prăbușit pe podea, în agonie, cu dureri în fiecare mușchi și os al trupului ei. Infirmierii au apăsat-o până când obrajii i s-au lovit de dalele reci, cu trosnet de os spart. A simțit o împunsătură pe braț și s-a ntors cu capul spre ieșire. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost domnișoara Mason ieșind pe ușă cu fiica ei în brațe, cu păturica roz atârnată pe-o parte a paltonului ei de lână. Beatrice țipa.

Clara și-a ntors capul pe perna tare; lumina cenușie a dimineții pătrundea prin ferestrele cu grilaj. Vedea un pâlc de cedri și un bărbat cu cizme de cauciuc mergând pe drum cu o lopată pe umăr. Apoi a auzit pe cineva țipând. S-a ridicat în șezut și s-a uitat de jur împrejur prin cameră. Câteva femei stăteau așezate pe paturile lor

murdare de metal, cu picioarele legate cu lanțuri de grilaje. Clara s-a uitat în jos. Avea și ea un lanț în jurul gleznei. Era în Rookie Pest House.

Capitolul 13

Izzy

Într-o noapte de sâmbătă senină și rece de la începutul lui octombrie, luna plină atârna pe cerul de cobalt, ca un glob cu halou albastru înconjurat de milioane de săgeți de lumină. Îmbrăcată în jeanși, cu teniși și hanorac cu glugă, așezată pe bancheta de piele de lângă șofer din BMW-ul lui Alex, plecase împreună cu aceasta și încerca să nu se simtă vinovată pentru că-i mințea pe Peg și Harry. La început, nu le spusese că Ethan fusese cel care luase jurnalul, iar acum, asta. Sigur, era o minciună neînsemnată; spusese că stă la Alex, când, de fapt, se duceau cu cortul împreună cu elevii de clasa a 12-a de la Lakeshore și de la Romulus Central. Dar, oricât de mică era minciuna, o făcea să se simtă groaznic. Peg și Harry fuseseră atât de buni cu ea.

Alex bătea ritmul cu degetele pe volan, cântând „You Oughta Know” de Alanis Morissette, odată cu radioul. Când Alex a virat de pe autostrada cu două benzi pe un drum mai strâmt, prăfos, lui Izzy i s-a strâns inima. Încă nu era convinsă că era o idee bună. Alex a încetinit mașina pe drumul total desfundat și a dat radioul încet când au intrat în tunelul întunecat de frunze, format de copacii cu coroane joase, sperându-se când o ramură a zgâriat de-a lungul capota mașinii. Farurile săltau din cauza făgașelor din pietriș, luminând ochii mici și sclipitori ascunși prin tufișuri.

— Ești sigură că ăsta e drumul? a întrebat Izzy.

— Da, a spus Alex. Facem întotdeauna petreceri aici. Nimeni nu vine niciodată pe-aici. Este proprietate de stat, parte a Azilului Willard.

Izzy a-nghițit în sec. Făcea în mod clar o greșală.

— Nu cred c-ar fi trebuit să vin, a spus ea, scrutând pădurea. Cu tot ce s-a-ntâmpat cu Shannon și toate celelalte. Nu vreau să dăm de vreun necaz pe-aici.

— Va fi atât de multă lume, încât nici nu vei ști că e și ea pe-aici. Pur și simplu, o ignori.

— Dar dacă nu mă ignoră ea pe mine?

— Vei fi cu mine și cu prietenii mei de la Romulus. Nici ei nu vor marșa la prostiile lui Shannon. Totul va fi bine.

— Nu știu ce să zic...

— Vrei să te relaxezi și să-ți trăiești un pic viața? Țasta este ultimul tău an de liceu! Trebuie să faci nebunii cât mai poți!

Nu, mulțumesc, a gândit Izzy. Asta-i exact ceea ce încerc să NU fac. La capătul drumului înnămolit, au ajuns la un luminiș plin de iarbă, plin de mașini, camionete și motociclete. Izzy și-a mușcat buza de jos. Printre copacii din partea cealaltă a parcurii, vedea un grup de copii care beau, fumau și dansau în jurul unui foc de tabără, aprins pe țărni. Scânteile roșii săreau spre cerul nopții, ca niște muște de foc care se roteau fără control. În fundal, lacul Seneca se contura ca un vas negru uriaș, iar luna plină se reflecta pe suprafața lui, pe o fâșie lată, unduitoare. Izzy citise undeva că cuvântul „lunatic” își avea originea în ideea că razele lunii puteau afecta mințile oamenilor. Spera ca asta să nu se întâmple, în această noapte.

Alex a parcat și ele au ieșit din mașină, luându-și sacii, păturile și cortul de pe bancheta din spate. Muzica era tare și basul bubuia ca inima altcuiva în pieptul lui Izzy. Briza răcoroasă aducea mirosul plăcut de foc și de lemn ars, de pește în descompunere și de alge ude, de apă rece într-o cupă de fier.

Izzy și-a mai pus o haină pe ea, și-a așezat sacul pe umăr și a urmat-o pe Alex spre cealaltă parte a zonei de parcare. Au luat-o pe podețul de scânduri de deasupra unei mlaștini mici, apoi au continuat pe poteca șerpuitoare printr-o zonă lată de lăstăriș și printre limbi subțiri de nisip, până au ajuns pe mal. Pe plajă erau adunate câteva zeci de copii care stăteau în picioare sau așezați în scaune pliante în jurul focului ori își instalau corturile, stăteau pe pături și mâncau pizza și chipsuri, fumau și beau bere. Un grup stătea în jurul unei narghilele, în timp ce alți copii jucau volei, iar alții se adunaseră în jurul unei sticle de Jack Daniel's. Cineva își trăsese Pontiacul Sunfire pe nisip și-i deschisese portbagajul, cu boxele stereo date la maximum. Petrecerea începuse la ora trei după-amiază, dar Izzy și Alex întârziaseră pentru că avuseseră de lucru.

— Hai să ne-așezăm acolo, a spus Alex, arătând spre un petic de

pământ liber și lângă o dună acoperite cu iarbă. Izzy a urmat-o pe Alex prin mulțime, căutând fețe cunoscute, gândindu-se dacă se-ntreba cineva ce naiba căuta ea acolo. A văzut un băiat care stătea-n mâini, în timp ce Luke și Josh îl țineau de picioare și-i turnau pe gât bere, cu ajutorul unei pâlnii și al unui furtun. În jurul lor se strânsese o mulțime care scanda „Bea, bea, bea!”, în timp ce tipul cu capul în jos și picioarele-n sus încerca din răspuțeri să înghită berea fără s-o verse.

Izzy a remarcat câteva cupluri așezate lângă foc, care se țineau de mână și se giugiuleau. Când i-a văzut pe Shannon și pe Ethan înveliți într-o pătură, vorbind și râzând cu Crystal și cu prietenul ei, Dave, și-a-ntors privirea-n altă parte.

— Cred că zvonurile nu se confirmă, la urma urmelor, a spus Alex, lăsându-și sacul pe nisip. Oricum, nu încă.

— Ce zvonuri?

Alex a făcut semn cu capul în direcția lui Shannon și a lui Ethan.

— Toată lumea vorbește că Ethan vrea s-o termine cu Shannon ca să poată ieși cu tine, a spus ea.

Izzy a simțit că i se urcă sângele-n obraji.

— Asta nu se va-ntâmpla.

— Poftim? N-o va termina cu ea sau nu va ieși cu tine?

— Nici una, nici alta.

— Vrei să spui că nu ești interesată? a întrebat Alex, zâmbind, apoi a-ngenuncheat ca să întindă cortul.

— Nu sunt câtuși de puțin, pentru că nu vreau să am de-a face cu scandalagioaicele școlii.

— Așadar, dacă n-ar fi Shannon, te-ar interesa?

— Nu asta am spus eu.

— Oh, am înțeles. Încă ești cu prietenul tău de la fosta școală.

Izzy a scuturat din cap.

— Mă concentrez numai asupra anului ăsta școlar, asta-i tot. Trebuie să știu ce voi face după ce-mplinesc optsprezece ani. N-am nevoie de cine știe ce relație stupidă care să-mi strice viața.

— Uh! a făcut Alex.

În acel moment, au apărut mai multe fete și băieți, cărând pături, un cort, rucsacuri și o ladă frigorifică. Băieții au pus jos lada și s-au

apucat să monteze cortul, în timp ce fetele o îmbrățișau pe Alex. Alex a făcut prezentările.

— Ți le prezint pe Kim și Jackie de la Lakeshore.

Apoi s-a-ntors spre băieți.

— Cris este de la Lakeshore, Fin și Turtle sunt de la Romulus.

— Salut! a spus Izzy, zâmbind.

Jackie a căutat în lada frigorifică și le-a oferit lui Izzy și lui Alex câte o doză cu vin rece. Era înaltă și subțirică, cu părul blond-nisipiu împletit în cozi lungi și cu tenul întins și bronzat. Arăta exact ca-n reclamele Coppertone. Kim era scundă și dolofană, cu părul roșcat și cu ochelari cu rame groase. Băieții s-au oprit din lucru, au luat niște beri și s-au alăturat fetelor.

— Ți-a spus Alex de ce i se spune lui Turtle „Turtle” (Țestosu)? a întrebato Fin pe Izzy.

Izzy a scuturat din cap și Turtle l-a lovit pe Fin peste braț.

— Taci dracului din gură! a spus el.

Fin a arătat spre cracii lui.

— Pentru că arată ca un cap de pui de țestoasă ieșit de sub carapace.

Toți au râs și Turtle i-a sărit în spinare lui Fin, încercând să-l trântescă în nisip.

— Nu le da atenție, i-a spus Jackie lui Izzy. Sunt idioți.

— Ă-ăn! a făcut Alex.

Se uita dincolo de Izzy, spre focul de tabără. Jackie și Kim au urmat privirea lui Alex și sprâncenele li s-au ridicat a mirare. Izzy s-a-ntors să se uite și ea și inima a început să-i bată de două ori mai repede. Ethan, Shannon, Josh, Crystal și Dave se-ndreptau spre ei. Izzy s-a uitat la Alex, întrebând-o din priviri ce să facă. Alex a ridicat din umeri. Când Ethan împreună cu ceilalți au ajuns la ei, băieții au mimat că boxează unii cu alții, și-au ridicat berile și au zis „Noroc”. Izzy își ținea ochii-n pământ.

Shannon și Crystal le-au spus salut tuturor, cuvintele lor mustind efectiv de dulceață. Alex și-a dat ochii peste cap. Jackie, Kim și băieții i-au primit cu plăcere pe toți, oferindu-le bere și șpriț. Băieții au început să vorbească despre mașini și fotbal, în timp ce fetele vorbeau despre câte perne au adus și intențiile de a face plajă în dimineața

următoare. Izzy era cu ochii ațintiți asupra lui Alex, Kim și Jackie. Apoi a simțit c-o atinge cineva pe braț și a tresărit. Era Shannon.

— Pot să vorbesc ceva cu tine? a spus ea, cu voce siropoasă. Între patru ochi?

Izzy a luat o gură de vin și s-a uitat spre Alex, care privea cu sprâncenele-ncruntate. Shannon se uita la Izzy cu ochi triști, cu buza de jos răsfrântă.

— Despre ce vrei să vorbești cu ea? a întrebat Alex, cu voce tare.

Ethan a încetat să mai glumească cu Fin și cu Dave și s-a uitat să vadă ce se-ntâmplă. S-a apropiat de fete, îngrijorat.

— E totu-n regulă? a întrebat el.

Shannon l-a luat de mână. Crystal l-a tras pe Dave de tricou și i-a spus să tacă. Rând pe rând au tăcut. Izzy avea sentimentul neplăcut că se pregăteau de un ritual pe plajă și că ea urma să fie cea sacrificată.

— Bine, e-n regulă, a spus Shannon, dându-și ochii peste cap. Atunci o s-o spun chiar acum, în fața tuturor!

— Cred că-i ceva interesant, a murmurat Alex.

— Știu c-am fost o nenorocită și-mi pare rău, a spus Shannon. Serios. Vorbesc serios. Suntem în ultimul an de liceu cu toții și vreau să am amintiri frumoase, nu urâte. Voi începe prin a-mi cere scuze lui Izzy. Dar știi că trebuie să-ți cer și ție scuze, Alex.

Alex a izbucnit în râs.

— Chiar crezi că va fi așa de ușor? a întrebat ea. Cu mine ai fost mult mai mult decât nenorocită, și cu alți mulți oameni la fel.

— De ce nu asculți ce vrea să spună? a intervenit Crystal.

— Păi asta fac, nu? a replicat Alex.

— E-n regulă, Crystal, a spus Shannon.

Apoi, ca și cum brusc i s-ar fi făcut frig, și-a frecat brațele și s-a tras mai aproape de Ethan. Ethan și-a scos haina și a-nvelit-o pe Shannon cu ea. Ea a zâmbit și l-a sărutat pe obraz, apoi s-a uitat la Alex și la Izzy, cu bărbia tremurându-i. Părea un spectacol pus în scenă spre bucuria tuturor.

— Îmi este greu s-o spun, a zis Shannon. Dar Alex are dreptate. Am fost mai mult decât nenorocită. Am fost o persoană meschină, egoistă, oribilă. I-am tratat pe oameni ca dracu' și îmi pare rău. Nu

am nicio scuză.

— Chiar așa? a spus Alex cu vocea plină de-ndoială. După ani întregi în care am fost terorizată de tine, ar trebui să credem că brusc ți-ai dat seama că greșești? Ar trebui să-ți înghițim, pur și simplu, rahatul și să spunem „mmm, ce bun e”?

Shannon s-a uitat la ea, iar obraji i s-au colorat treptat.

— Știu că vă cer prea multe, a spus ea. Dar, în toți acești ani, auzind ce spuneau toți despre mama și despre tatăl meu...

Și-a plecat privirile.

— Știu că tu crezi că am inima de piatră. Dar nu-i așa. Mă doare să aud vorbindu-se așa despre părinții mei. Cred că... nu știu. Voiam să lovesc și să-i rănesc și eu pe ceilalți. Știu că greșeam.

Izzy s-a trezit vorbind, înainte să se poată opri.

— Lumea vorbește oricum, a spus ea. Nu poți face nimic împotriva acestui lucru. Numai să nu iei în seamă.

Shannon a clătinat din cap și i-a zâmbit lui Izzy, ca o fetiță care vede un cățel în vitrina unui magazin pentru animale.

— Vedeți, a spus ea, știam că Izzy o să înțeleagă. Îmi pare rău c-am spus în clasă că mama ta este la pușcărie.

Izzy a tresărit și s-a uitat la prietenii lui Alex, așteptând reacția lor.

— Oh, Doamne! Tocmai ai făcut-o din nou! a spus Alex, cu voce ascuțită. Izzy abia i-a cunoscut pe prietenii mei și tu tocmai ai spus chestia în gura mare de față cu toată lumea!

Shannon și-a dus mâna la gură.

— Ups! a făcut ea. Nu voiam! De data asta chiar nu voiam, serios!

Alex a scuturat din cap.

— Nu știu, a spus ea. Pare că te-ai folosit de această ocazie pentru a o pune din nou într-o situație delicată pe Izzy.

— Nu, a spus Shannon. Nu voiam să fac asta. Serios. Haide. Trebuie să-mi dai o șansă. E nevoie de timp ca să te schimbi. Chiar îmi pare rău, Izzy.

Shannon s-a uitat la Izzy cu ochi înlăcrimați. În spatele ei, Ethan își studia cu atenție berea din mână, nisipul, pe Fin și pe Turtle, orice, numai pe Izzy nu. Cuvintele lui Shannon, tonul vocii ei, atitudinea ei, felul în care-i tremura buza de jos când vorbea, totul părea sincer. Și totuși, Izzy ar fi putut jura că a văzut scânteia de furie dansând încă

în ochii lui Shannon. Dar, cel puțin în seara asta, a decis să intre-n joc.

— Nu vorbesc în numele tuturor, a spus ea. Dar vreau să-ți mai acord o șansă.

În realitate se simțea ușurată. Chiar dacă Shannon ar fi revenit la comportamentul urât când se vor întoarce la școală, luni, Izzy se putea relaxa, distra și și-ar putea face prieteni noi, măcar în seara asta.

— Serios? a-ntrăbat-o Alex pe Izzy. Ai de gând s-o ierți, așa, pur și simplu?

— E-n regulă, Alex, a spus Shannon. Știu că pe tine te-am tratat mai rău decât pe oricine altcineva. Ai toate motivele să nu-mi mai vorbești niciodată. Nu trebuie să mă ierți dacă nu simți c-o poți face în inima ta. Dar sper că măcar vom fi civilizate una cu cealaltă până la absolvire.

Toată lumea s-a uitat la Alex, așteptându-i reacția. Izzy a ridicat din umeri, sperând că Alex nu era dezamăgită de ea pentru că lăsase de la ea cu atâta ușurință.

În cele din urmă, Alex și-a dat ochii peste cap și a spus:

— Nu contează. Îți voi mai da o șansă pentru că m-am săturat de toate scandalurile și loviturile pe la spate. Dar te previn, să nu-ți bați joc de mine. Încă o dată eu nu te mai iert.

— Nu-mi voi bate joc! a spus Shannon.

A pornit spre Alex, cu brațele deschise, dar Alex s-a dat înapoi, ridicând o mână. Shannon s-a oprit imediat.

— E-n regulă, a spus ea, zâmbind. Înțeleg. Nu e încă momentul.

Și-a ridicat doza cu brațul întins.

— Putem măcar bea pentru un nou început?

— Sigur, a spus Alex, ridicându-și rapid băutura.

După ce a sorbit fiecare câte-o înghițitură, Shannon a spus:

— Cortul nostru este dincolo de plantația de mesteceni. După ce vă instalați, veniți pe la noi? a întrebat ea.

— Ne mai gândim, a spus Alex.

Shannon s-a uitat la Izzy.

— Tu vii pe la noi? a întrebat-o ea.

Izzy a ridicat din umeri.

— Sigur, a răspuns ea.

— Grozav! a exclamat Shannon, zâmbind. Josh a adus artificii. Le vom da foc când veniți voi!

L-a sărutat pe Ethan și l-a tras în direcția focului de tabără, lăsând în urmă norișori de nisip ridicați de șlapii ei. La mijlocul drumului spre foc, și-a ridicat paharul în aer și a strigat:

— Să peeeetreeecem!

Fin și băieții s-au apucat să monteze cortul, în timp ce Jackie și Kim s-au așezat în scaunele pliante. Izzy a îngenuncheat pe nisip ca s-o ajute pe Alex cu cortul lor.

— Ce naiba a fost asta? a întrebat ea încet, ca să nu audă ceilalți.

— Habar n-am, a răspuns Alex. Dar știi proverbul, „Ține-ți prietenii aproape, iar pe dușmani ține-i și mai aproape”.

— Crezi că asta vrea să facă? a întrebat Izzy.

— Cu siguranță, a spus Alex. Ceea ce-nseamnă că trebuie să ai mare grijă.

— Eu? a întrebat Izzy. De ce?

— Pentru că, naiva mea prietenă, este pentru prima dată când Shannon își cere scuze cuiva. Pentru prima dată. Asta aproape că a ucis-o. Cred că se simte teribil de amenințată de tine.

Lui Izzy i s-a strâns stomacul. Sperase că scuzele lui Shannon erau sincere, că avea de gând să înceapă o viață nouă pe bune. Izzy ar fi trebuit să-și dea seama. Nimic nu este așa de ușor pe lume.

Pe la miezul nopții, jumătate dintre elevii din clasa a 12-a dormeau pe nisip sau în corturi, sau stăteau și discutau politică și religie, cam prea zgomotos și bălmăjind cuvintele. Alex, Izzy, Jackie și încă vreo zece, inclusiv Shannon și Ethan, stăteau pe buturugi uscate, în jurul focului de tabără. Izzy scormonea cu un băț lung prin tăciunii aprinși, portocalii, căutând bucățele carbonizate și desprinse din buștenii care ardeau, în timp ce Alex și Fin purtau o dezbatere aprinsă despre încălzirea globală. Noaptea fusese mai plăcută decât își imaginase Izzy. Se relaxase și răsese; aruncase artificii în foc și-i privise pe câțiva băieți și fete jucându-se de-a „cine-i mai tare” în lac. Era pe punctul să-i spună lui Alex că ea se duce la cort, când Josh s-a ridicat și a ocolit cu greutate focul, venind spre ea. Izzy se minuna încă de statura lui impozantă și de vocea lui subțirică. Era vedeta echipei de

fotbal și ea nu-și putea stăpâni un chicotit când și-a amintit cum își încuraja el colegii, pe teren, strigând „La atac, echipă!”

— Hei, ai chef de companie? a spus el, uitându-se-n jos, la ea.

Era-n picioarele goale și fără tricou; pieptul lui lat era acoperit de păr de culoare brun-roșcată.

Izzy a tras o-njurătură-n barbă.

— Aveam de gând să mă retrag, de fapt, a spus ea.

El i-a ignorat răspunsul și s-a așezat cu picioarele sub el, ca un broscoi uriaș, alături de ea, pe buștean. Șoldul lui i l-a atins pe-al ei, și Izzy s-a tras într-o parte.

— Deci, îți place să trăiești pe frumoasele maluri ale lacului Seneca? a întrebat-o el.

Stătea pe bucata de lemn cu coatele pe genunchi și cu o sticlă de bere într-una din mâinile lui musculoase și pistruiate.

Izzy privea în tăciunii aprinși.

— Este-n regulă, a spus ea.

— Sunt sigur că lucrurile vor fi mai simple acum, că tu și Shannon sunteți prietene.

Ea l-a privit. Ochii lui erau lucioși și fața stacojie, cu pete roșii din cauza excesului de soare și de alcool. Dar nu părea beat. Izzy s-a gândit că Josh putea să bea o navetă de bere și să nu pățească nimic.

— Să sperăm că-i așa, a răspuns ea. De când sunteți prieteni tu și Shannon?

Josh s-a încruntat și o undă de nesiguranță i-a trecut peste față. Apoi confuzia i-a dispărut și el a zâmbit.

— Oh, ne cunoaștem de mult, a spus el. Suntem cei mai buni prieteni, încă de la grădiniță. Obișnuiam să ne sărutăm în spatele pianului.

— Ethan știe că tu te sărutai cu prietena lui? a întrebat Izzy.

Era o încercare nereușită de a fi amuzantă, dar nu-i venise nimic altceva în minte. De fapt poate că Izzy încerca din nou să afle mai multe despre Ethan și Shannon.

Josh a făcut un gest cu mâna.

— Eu și Ethan suntem amici. Știe că eu și Shannon am fost prieteni.

— Am fost?

Josh și-a ținut buzele groase, strâmbându-se, de parcă ar fi meditat asupra celor spuse.

— Acum iese cu Ethan. El este prietenul ei cel mai bun. Cu toate acestea, am rămas prieteni.

— Oh, a făcut Izzy. Brusc a simțit brațul greu al lui Josh pe umerii ei.

Nările i s-au umplut cu un miros acru de transpirație și bere.

— Poate că și noi doi am putea deveni cei mai buni prieteni, a spus el.

— Hm, a făcut Izzy.

I-a îndepărtat brațul de pe umerii ei și s-a ridicat în picioare.

— Cred că mai bine mă culc.

Josh a prins-o de braț, cu mâna lui enormă ca un manșon cald și ud de sudoare pe încheietura ei.

— Așază-te la loc, a spus el, smucind-o. Nu putem sta și noi câteva minute de vorbă? Să ne cunoaștem puțin mai bine?

Ea s-a smuls și s-a îndepărtat.

— Îmi pare rău, a spus ea. Dar sunt obosită și mă duc să mă culc.

Chiar atunci s-a ridicat Dave, s-a dus la mașină și a dat drumul la muzică.

— Hei! Ascultați cu toții! a strigat el, întorcându-se la focul ce se stinge. Este miezul nopții! Știți ce-nseamnă asta!

Josh s-a ridicat și și-a aruncat pumnul în aer.

— DA! a strigat el. Hai s-o facem!

Câțiva puști au sărit și ei în picioare și, vorbind precipitat, au pus mâinile pe lanterne și doze de bere. De cealaltă parte a focului domolit, Ethan, în picioare, își testa lanterna. Shannon și Crystal și-au pus hanoracele și acum așteptau cu zâmbete entuziasmăte, foindu-se de nerăbdare.

— Să facem ce? I-a-ntrebat Izzy.

— Intrăm în Willard State, a spus Josh.

Și-a terminat berea și a aruncat doza în cărbuni.

— Haide! Am adus niște lanterne-n plus.

Stomacul lui Izzy a-nceput să i se zbată. Lângă ea, Fin și Alex stăteau în picioare și strângeau pătura cu care-și înveliseră umerii.

— Tu nu te duci, nu-i așa? a-ntrebat-o Izzy pe Alex.

— Ba da, ce dracu'! a spus ea cu ochii strălucitori. Îmi plac stafiile și ședințele de spiritism și toate rahaturile-astea. Va fi super! Noi am mai mers pe linia țărmului până la Willard, ca să intrăm în vechiul hangar pentru bărci. Îți dădea fiori, dar n-am văzut niciodată nimic. Acum putem explora *toate* clădirile!

— Păi atunci distrează-te! a spus Izzy. Eu am de gând să mă culc.

— Oh, haide, a spus Alex. Nu strica petrecerea! E doar o plimbare de un kilometru și jumătate.

— Nu plimbarea mă neliniștește, a spus Izzy.

Alex a clătinat din cap.

— Haide. Dacă e prea mult, ne întoarcem. Promit.

— Dacă nu vrea să meargă, nu trebuie s-o forțezi, a spus Josh. Eu voi rămâne aici și-i voi ține companie.

Și-a pus brațul pe după umerii lui Izzy, trăgând-o spre corpul lui durduliu și transpirat. Izzy i-a îndepărtat degetele de pe braț și s-a smuls din strânsoarea lui.

— M-am mai gândit, i-a spus ea lui Alex. Poate că plimbarea îmi va prinde bine.

Și-au pus toți pantofii și tricourile și cei din clasa a 12-a au luat-o de-a lungul țărmului, cu lanternele periind terenul din fața lor, luminând stâncile și cerul, și nisipul, și pădurea. Luna plină se reflecta în lac, dând apei o tentă albăstruie, nepământească. Luke și Josh erau în frunte, alegând cea mai ușoară rută, ocolind copaci și bolovani mari cât o mașină, luându-le în brațe pe unele fete pentru a le trece peste ochiurile mlăștinoase, ca să nu se ude la picioare. Când au văzut hangarul Willard și docurile, Luke s-a-ntors cu fața la ceilalți.

— Haideți să ne-mpărțim în două grupuri, a spus el. În felul acesta putem acoperi mai mult teren. Dacă cineva vede ceva interesant, ne regroupăm și verificăm împreună totul. Doi prieteni de-ai mei au fost în tunelurile de sub Chapin Hall și au găsit morga. Au văzut ceva ce semăna cu o femeie, lângă cripta unde se țineau cadavrele.

Crystal și una dintre prietenele ei au țipat și s-au luat în brațe, chicotind. Luke a ridicat mâna-n aer și le-a făcut semn să se liniștească.

— Fața femeii era umflată și neagră, a continuat el. Ca și cum ar fi

stat sub apă sau ceva de genul ăsta. Și-a deschis gura de parcă ar fi dorit să țipe și apoi a dispărut.

— Oh, Doamne! a strigat una dintre fete.

— Tăcere! a spus cineva.

— Doctorii obișnuiau să facă terapie cu șocuri electrice în subsolul lui Chapin Hall, a continuat Luke. În anii 1940, au fost inundații uriașe și un grup de pacienți s-au înecat acolo. Se pare că erau vreo cincizeci de oameni. Bănuim că femeia era una dintre ei.

— Prostii! a strigat unul dintre băieții.

— Îmi spui tu ce se-ntâmplă, i-a spus Jackie lui Alex. Eu mă duc înapoi.

— Oh, haide, a spus Alex. E doar o distracție.

Jackie a scuturat din cap.

— Distracția asta e prea dură pentru mine.

— Merg și eu cu tine, a spus Izzy.

— Hei, nu mă puteți lăsa amândouă singură! a zis Alex. Haide, Izzy. Te rog! Măcar tu rămâi.

Izzy a bombănit în sinea ei.

— Bine! a spus ea.

S-a gândit că măcar va afla ceva în plus despre Clara și fiica ei.

— Dacă cineva vrea să se-ntoarcă, a spus Josh, dați-i drumul. Restul vom intra înăuntru. Acum, hai să începă spectacolul. Eu, Bryan, Paul și Ethan vom fi șefii de echipă. Un grup va intra în pavilioane, unul în morga de la Chapin Hall, unul în Hadley Hall și unul în Rookie Pest House. Luke și Dave, ce-ar fi să cercetăm noi morga?

— Eu mă bag, a spus Dave.

A prins-o pe Crystal de talie; aceasta a zâmbit și-a aprobat dând din cap.

— Și eu, a spus Luke.

— Minunat! a spus Josh.

S-a uitat la Alex și Izzy.

— Fetelor vreți să faceți parte din grupul nostru?

Alex s-a uitat la Izzy.

— Ar fi supertare să mergem la morgă, a spus ea.

Izzy a ridicat din umeri.

- Nu-mi pasă din ce grup fac parte, a spus ea.
- Cred că ne băgăm și noi, i-a spus Alex lui Josh.
- Grupul meu e gata! a anunțat Josh.

Izzy a strâns din dinți. Îi venise destul de greu să intre în Willard în timpul zilei, darămite în morga de sub Chapin Hall, noaptea? Și asta împreună cu unii dintre prietenii lui Shannon? Părea o idee cât se poate de proastă. Dar ce mai putea face? Dacă ar fi încercat să se ntoarcă, probabil că Josh s-ar fi oferit să meargă cu ea. Și ea nu prea avea chef să admită că-i era frică. Dacă mergea, erau măcar mai mulți. Cel mai bun lucru era să meargă înainte.

— Toată lumea stinge lanternele până ajungem la clădiri, a spus Josh.

Au urcat panta acoperită cu iarbă, înspre clădirea cu obloane la ferestre de la Willard State; lumina lunii și umbrele măturau câmpurile vaste. Când au ajuns la Chapin Hall, s-au oprit cu toții și au privit clădirea, îndreptându-și lumina lanternelor spre ferestrele cu grilaj și lucarnele întunecate. Clădirea victoriană uriașă arăta și mai înspăimântător, noaptea. Izzy a simțit în piept prima scânteie de neliniște. Cum naiba de-a ajuns ea aici, pentru a treia oară? Chiar gata să intre într-o morgă, după miezul nopții?

— Oh, Doamne, a spus Crystal. Asta-i cea mai înfiorătoare clădire pe care-am văzut-o vreodată!

— Pariez că morga este și mai înfricoșătoare, a spus Alex, zâmbind.

Crystal l-a luat pe Dave de mână.

— Îhh! a făcut ea, sărind de pe-un picior pe-altul. Mi-e așa de frică, încât cred c-o să fac pipi pe mine!

Pe alea desfundată, plină de gropi, din fața lui Chapin Hall, echipele s-au despărțit; grupul lui Ethan a luat-o spre pavilionul cu saloane, grupul lui Bryan spre Rookie Pest House, iar cel al lui Josh spre morgă.

Josh și-a condus grupul pe lângă pavilionul cu saloane până în spatele lui Chapin Hall; clădirile din cărămidă, cu două etaje, continuau cu numeroasele lor aripi, anexe și adăugiri de acoperiș, făcând ca totul să arate ca o amestecătură de clădiri mai mici, construite ulterior. Mormane de frunze moarte zăceau prin colțurile

fundatiilor și de streșini atârnavu cuiburi de păsări.

În spatele lui Chapin Hall, Josh s-a oprit la baza unei ieșiri de incendiu ruginite. Ca și ieșirile de incendiu de la saloanele pacienților, ieșirea de la etajul al doilea și scările erau în interiorul unei cuști de fier. Izzy nu observase asta înainte, dar la baza treptelor mai era o cușcă, destul de mare încât să-ncapă-n ea mai bine de o duzină de oameni, cu o ușă din bare de fier încuiată cu lacăt pe dinafară. În caz de incendiu, oamenii puteau ieși și coborî treptele, dar rămâneau captivi în cușcă, așteptând înăuntru să vină cineva să le descuie ușa ca să poată ieși. Izzy s-a cutremurat, dându-și seama că asta era o măsură de prevenție împotriva evadării.

Josh i-a dat lanterna lui Izzy, spunându-i să lumineze cu ea cușca la baza ieșirii de incendiu. Pe marginea ramei de oțel se vedea o tăietură verticală.

— Pe-aici au intrat prietenii mei, a spus el.

Și-a introdus degetele imense prin găurile în formă de romb din plasa de sârmă, a tras, a deschis-o și s-a strecurat înăuntru. L-au urmat toți ceilalți, cu excepția lui Izzy. Luke, Dave și Crystal au urcat repede treptele de fier, tenișii lor răsunând pe scările de metal, și au ajuns la etajul doi, în timp ce Alex o aștepta pe Izzy. Josh a îngenuncheat în cușcă și s-a-ntins ca să o ajute pe Izzy să intre. Ea n-a băgat în seamă mâna lui întinsă și s-a strecurat înăuntru de una singură.

Dave a îndreptat lanterna către ieșirea de incendiu, de sus. Jumătatea superioară a ușii era blocată cu placaj.

— Cum intrăm? a întrebat el.

— Stai așa! a spus Josh. Știu eu!

Alex și Izzy așteptau la baza scărilor, în timp ce Josh s-a grăbit să urce. A prins marginea de jos a placajului și l-a smuls din dreptul ușii, zgredănând cu unghiile. În spatele placajului era o ramă de fereastră fără geam.

— Fundul tău uriaș nu va-ncăpea pe-aici, a spus Dave, râzând.

— Vrei să facem pariu? a întrebat Josh.

S-a-ntors pe-o parte și a intrat cu pieptul prin deschizătură, picioarele rămânându-i în aer. Dave a râs, crezând că Josh s-a blocat. Apoi șoldurile și picioarele lui Josh au dispărut și s-a auzit o bufnitură

puternică. Apoi nimic.

Dave s-a apropiat de ușă, luminând cu lanterna spațiul de dincolo de ușă.

— Ești bine, uriașule? a întrebat el, chicotind.

Chiar atunci, Josh a sărit în holul întunecat, cu fața schimonosită și încercând să se agațe de ceva cu mâinile.

— Scoateți-mă de aiiiici! a strigat el.

Toți au sărit în sus.

Dave s-a cățărat spre deschidere, cu fața roșie și nările umflate.

— Te omor! a spus el, aruncându-se înăuntru, prin deschizătură.

Unul câte unul, s-au strecurat toți prin deschidere. Când au ajuns înăuntru, Dave și Josh i-au condus în hol, mișcându-se încet și luminând cu lanternele pereții și podeaua. Restul grupului îi urma îndeaproape; sub tălpile lor trosneau bucăți de vopsea uscată și de mortar. Tavanele înalte le dădeau impresia că nu era nimic deasupra capetelor lor, ca și cum acoperișul ar fi dispărut și-ar fi lăsat în urmă o gaură întunecată. Vopseaua gri-verzuie atârna de pe pereți ca niște zdrențe sau ca niște crustacee agățate de epavele din adâncurile oceanelor. Pe podea erau împrăștiate hârtii mucegăite, recipiente de plastic și bucăți de carton. Pe coridoare se auzea un sunet de apă care picura.

Izzy se uita la fiecare ușă-nchisă, sperând să găsească o cameră cu dosare, încercând să nu ia-n seamă senzația că ușile se întredeschideau ușor, după ce ea trecea. Alex mergea alături de ea, cu mâna încleștată, de disperare, pe încheietura mâinii lui Izzy. În fața lor, la capătul holului, era o ușă cu o arcadă largă deasupra, care dădea într-un abis întunecat.

— Oh, Doamne! a șipat Crystal. Ce-i asta?

Toți s-au oprit.

— Ce-anume? a întrebat Josh, răsucindu-și capul în toate părțile.

— Aici! a spus Crystal, arătând spre capătul holului.

Josh și-a îndreptat lanterna aprinsă spre ușa din capătul holului. Dincolo de ea, se zărea o parte a unui scaun cu rotile, înclinat într-o parte, ca un pitic diform.

— E doar un scaun cu rotile! a spus Alex.

— Iisuse! a spus Dave. Nu mai faceți asta!

Crystal a oftat.

— Scuze, a spus ea.

Cu toții și-au continuat drumul. Apoi Dave și Josh s-au oprit.

— Ce-i asta? a spus Luke. De ce ne oprim?

— Am auzit ceva, a spus Dave.

— Și eu am auzit, a spus Josh.

— Ce anume? a întrebat Crystal.

— Nu știu, a spus Dave. S-a auzit ca și cum ar fi cineva în camera următoare. Ca un foșnet sau ceva asemănător.

— Camera următoare nu are ușă, a spus Dave.

— Și? a întrebat Alex.

— Intră tu prima, i-a spus Josh, arătând cu lanterna spre intrarea întunecată din stânga lui.

Alex a apucat lanterna, a tras adânc aer în piept și a pășit până în fața intrării, luminând camera.

— Vai, ce scârbos! a spus ea și a trecut prin ușa deschisă.

Au urmat-o cu toții.

Lumina lunii se strecura prin ferestrele murdare, zăbrelite, aruncând umbre lungi pe podeaua din dale. Din tavan atârnavă bucăți uriașe de tencuială, lăsând la vedere șipci vechi și cocoloașe groase de mucegai negru. Dedesubtul ferestrelor se vedeau cărămizile exterioare, prin găurile de deasupra grămezilor de praf și a bucăților de tencuială. În mijlocul încăperii, din podea ieșea un stâlp gros de metal și la capătul lui era o funie care șerpuia formând un S alungit. La capătul funiei, atârnavă un scaun de plastic albastru și o cataramă, ca un leagăn de carnaval. Lui Izzy i s-a întors stomacul pe dos, cu gândul la sutele de suflete torturate care stătuseră chiar în acest scaun și cine știe ce li se făcuse. La stânga, o țevă ruginită și câteva căzi de porțelan se-nșirau de-a lungul unui perete smălțuit. Căzile erau înconjurate de rame metalice și toate, cu excepția uneia, erau acoperite cu niște pânze rupte și murdare. Pânzele erau prinse de rama metalică și aveau o gaură cu marginile întărite, pentru capul pacientului, deschisă la un capăt, ca o gură căscată. Pe Izzy a apucat-o tremurată și-și dorea să nu fi participat la asta.

— Ce dracu-i asta? s-a mirat Luke, așezându-se în scaunul de plastic legat de stâlp.

Și-a împins picioarele-n podea și s-a rotit cu scaunul.

— Habar n-am, a spus Alex. Dar aceste căzi erau folosite pentru băile cu apă înghețată. Îi băgau pe pacienți în apă la limita înghețului și-i țineau acolo până când leșinau.

— Hai să plecăm de-aici, a spus Josh. Scopul nostru e să găsim morga.

— Da, a spus Dave. Hai să mergem!

Izzy a urmat grupul, ușurată că iese din încăperea aceea deprimantă. La capătul holului au luat-o la dreapta, strecurându-se pe lângă scaune cu roțile, cărucioare, lazi mari cu eticheta Willard State, saltele pătate și paturi cu roțile ruginite. În cele din urmă, au ajuns în capătul unor scări. Izzy și-a tras mânecile hanoracului peste mâini, s-a prins de balustradă și a urmat-o pe Alex în jos, pe trepte. Nu voia să atingă cu pielea balustrada, dar era mai bine așa decât să cadă cu capul înainte.

În holul de la primul etaj era un talmeș-balmeș de scaune cu roțile rupte, măsuțe, scaune cu șezutul acoperit cu vinilin, cu curele și cu roțițe la picioare. Pe plăcuța de deasupra ușii scria Bloc Cronic, Bloc Acut, Bloc Epileptic, Bloc Bolnavi și Infirmi. Cu cât grupul înainta mai mult prin labirintul holurilor, cu atât erau mai multe uși lipsă. Izzy a luminat cu lanterna intrările întunecate și vedea paturi de metal, cutii mucegăite, containere de plastic cu eticheta „Lenjerie murdară”, cărucioare pline vârf cu aparate pentru EKG, mese pentru consult ginecologic. Printre vechituri, Izzy căuta cu privirea dulapuri cu dosare, dar nu a văzut niciunul. Se întreba dacă Clara își născuse fetița într-una dintre aceste încăperi. Cât de oribil trebuie să fi fost să dai naștere unui copil în locul acesta îngrozitor.

În sfârșit, au găsit indicatorul pe care era scris Subsol, cu o săgeată care arăta spre dreapta. Au luat-o pe un culoar scurt înspre liftul de serviciu și niște uși duble deasupra căroră, pe o plăcuță, era scris Morga. Josh a împins ușile, deschizându-le; l-a izbit un val de aer rece care-a trecut pe lângă el. A început să coboare treptele. Izzy, Luke și Alex l-au urmat, cu Dave și Crystal după ei. Jos, grupul s-a oprit. Izzy a-nghițit în sec.

De-acolo porneau în toate părțile, spre stânga, spre dreapta și drept înainte, niște tuneluri largi din ciment. Țevi uscate de toate

dimensiunile, care mai picurau încă, erau desfășurate de-a lungul tavanelor, alături de conducte de metal folosite pentru firele electrice. Din zece-n zece metri, tunelurile erau delimitate de arcade de piatră, ceea ce le făcea să arate ca niște coridoare de sub un castel medieval. Izzy avea falsa impresie că se află între două oglinzi, arcadele reflectându-se de mii de ori, în toate direcțiile. Și-a închipuit că s-a rătăcit și că nu va mai găsi niciodată ieșirea. Pe arcada din față scria Tratamente cu șocuri electrice. Pe arcada din stânga scria Morga. Pe dreapta casei scării se afla un lift de serviciu cu ușile deschise și cu grilajul de aramă ruginit, parțial închis. Un pat de spital cu o roată ruptă și cu cearșafuri sfâșiate și paturi de fier scorojite stăteau sprijinite pe-o parte de unul dintre pereții liftului.

— Cred c-așa aduceau cadavrele jos, a spus Alex.

— Uuuhhh, a făcut Crystal.

Josh a luat-o pe culoar, înspre morgă, silueta lui uriașă blocând aproape de tot lumina lanternei, care sălta în fața lui pe podea.

— Pe- aici! a spus el.

Dave și Crystal l-au urmat.

— Stai! a spus Alex. Hai să vedem camera în care le făceau tratamente cu șocuri electrice!

Josh s-a oprit și s-a-ntors.

— Nu e nimic de văzut acolo, a spus el.

— Haideți! a spus Dave. Mergem la morgă!

Vocea lui a sunat iritată. Izzy s-a-ntrebat de ce se grăbea așa. Poate că-și folosea furia pentru a-și ascunde frica.

— Eu mă duc s-o văd, a spus Alex.

Josh a mormăit ceva și a venit spre ele, alăturându-li-se fără prea mare tragere de inimă.

— Haideți s-o vedem repede, a spus el.

Au găsit camera de tratamente cu șocuri electrice pe partea stângă a tunelului, după a patra arcadă. Spațiul cu tavan jos era plin de mese pentru consult, cărucioare ruginite și cutii metalice nituite, care arătau ca niște baterii uriașe, cu cadrane negre și multe fire care ieșeau din ele. De-a lungul peretelui din fund, erau niște dulapuri medicale jerpelitate, cu sertarele pe jumătate deschise, din care se revărsau bobine de sârmă, dispozitive de protecție pentru dinți, din

cauciuc, și ceva ce semăna cu niște comenzi de jocuri video. Izzy a mers de-a lungul pereților, căutând dulapuri pentru dosare sau ceva ce-ar putea conține documente. Nu exista nimic de-acest fel.

— Cred că-i supuneau la șocuri pe mai mulți în același timp, a spus Dave. Ca pe o turmă de vite duse la-nsemnat.

— Chiar așa arată, a spus Alex. Ai spus că a fost o inundație și că au murit oameni aici?

— Da, a spus Josh, cotrobăind printr-un sertar.

S-a-ntors să se uite la ea, îndreptându-și lanterna aprinsă spre fața ei.

Alex a ridicat mâna și și-a acoperit ochii.

— Idiot ce ești! a spus ea. Mă orbești!

— Scuze, a spus el, lăsând lumina în jos.

— E așa de scârbos, a spus Crystal.

— Mă-ntreb dacă făceau și lobotomii aici, a spus Alex.

— Haideți, a spus Dave. Noi avem de explorat morga, nu de pierdut timpul pe-aici.

— Da, a făcut Izzy.

Îi venea să vomite.

— Hai să ieșim de-aici.

Pe măsură ce se-apropiau de morgă, aerul devenea și mai umed, și mai rece. Izzy și-a strecurat mâinile-n buzunarele hanoracului și și-a pus gluga. Lângă ea, Crystal își ținea mâna ridicată deasupra capului, îngrozită că i s-ar putea lipi de păr vreo pânză de păianjen sau i-ar atinge fața. Fără să-i anunțe, Josh s-a oprit brusc și a luminat cu lanterna camera din stânga lui, care avea ușa deschisă. Dave a continuat să meargă, apoi s-a oprit și el și s-a-ntors.

— Haideți! a spus el. Aproape-am ajuns!

Josh s-a apropiat de ușa deschisă.

— Ce dracu-i asta? s-a mirat el, cu vocea plină de dezgust.

Dave a venit lângă el.

— Măiculiță! a exclamat el.

Cei doi au dispărut în încăpere. Toți ceilalți i-au urmat.

Pereții camerei din piatră erau căptușiți cu cuști de fier, făcute din metal gros de un centimetru, cu barele nituite formând un model în zigzag, ca împletitura slăbită a unui coș de nuiel. În cuști erau

pătuțuri de metal fixate în podea cu șuruburi și din tavan atârnav lanțuri și cătușe.

— Ce e locul ăsta? a întrebat Crystal.

— Îi țineau pe oameni în cuști! a exclamat Josh, râzând nervos.

— Poate că aici îi țineau pe pacienții violenți, a spus Alex.

— S-ar putea ca aici să-i fi ținut pe pacienții bolnavi de tuberculoză sau febră tifoidă, a spus Izzy.

— Este înfiorător, a spus Alex. Nu-i de mirare că Willard e bântuit.

— Putem merge acum la morgă și să terminăm odată cu asta? a spus Izzy, încercând să-și mențină vocea fermă.

— Da, a spus Josh. Hai să mergem. Ne putem întoarce aici cu altă ocazie.

Au ieșit unul câte unul din cameră și au luat-o la stânga. În sfârșit, au văzut ușile duble și plăcuța de metal decolorată pe care scria, cu litere verzi, Morga. La capătul tunelului au găsit o altă intrare, cu geamurile sparte în jumătatea de sus a ușilor duble. Lumina tăcută a razelor lunii se strecura înăuntru prin sticla acoperită de funingine, ca o pereche de ochi albaștri, incandescenti. Stivă peste stivă de coșciuge cioplite manual se cocoțau pe pereții de lângă uși, ca niște teancuri de cărți supradimensionate.

— Oh, Doamne, Dumnezeuule! a spus Crystal. E-așa de scârbos!

S-au îndreptat spre ușile duble, mișcându-se ncet, de parcă se temeau să nu-i aștepte ceva pe cealaltă parte a acestora. Dave și Josh și-au plimbat luminile lanternelor prin toată încăperea. În fundul acesteia era o chiuvetă adâncă, cu trei bazine, cu picurătorul de porțelan plin cu recipiente din plastic îngălbenit și sticle transparente. Cutii cu gunoi și canistre mucegăite erau aruncate în dezordine pe podeaua de ciment plină de pete, alături de un cărucior cu instrumente pentru necropsie corodate și de câteva scaune pliante rupte. Deasupra mesei de autopsie din oțel inoxidabil atârna un sistem industrial de iluminat, suspendat de tavanul scorjit. Pe ambele laturi ale mesei, aproape de mijloc, erau niște găuri pătrate pentru drenaj și la un capăt era un mic bazin cu un furtun negru. Lângă masă, era o vană mare, pe roți, cu un furtun de cauciuc venind de sus. Pe latura de metal scria Fluid pentru îmbălsămare.

În colțul din fund, o criptă de lemn pentru depozitarea cadavrelor,

cu șase uși, ocupa aproape un sfert din încăpere; balamalele și mânerele erau ruginite și fără lustru. Lângă criptă era un motor negru, corodat, folosit la refrigerarea camerei de stocare. Cele două uși de sus ale criptei erau relativ fără pete, iar lumina lanternelor se reflecta în blaturile lor de lemn. Cele patru uși de sub ele erau pătate și aveau niște dungi de smoală cel mai probabil, ca și cum ceea ce se aflase putrezise și se topise, curgând peste tot. În aer, se simțea un ușor miros de formaldehidă și mucegai.

Izzy și-a astupat gura cu mâna, luptându-se cu impulsul de a ieși din încăpere și din clădire, la aer curat. Apoi a văzut într-un colț un dulap cu două sertare pentru dosare. S-a dus grăbită la el și-a tras sertarul de sus, luminându-i conținutul cu lanterna. Spre fundul sertarului, zăcea un teanc de dosare, aproape gri din cauza stratului gros de praf și a pânzelor de păianjen depuse peste ele. Alex a venit să vadă ce făcea Izzy acolo.

— Ce-i asta? a-ntrebat ea. Ce-ai găsit?

Izzy i-a-ntins lanterna.

— Ține asta, i-a spus ea.

Alex a-ndreptat lanterna spre interiorul dulapului, în timp ce Izzy căuta printre dosare, cu respirația tăiată. Toate dosarele erau goale. A deschis sertarul de jos și a găsit o mulțime de hârtii îngălbenite, aruncate la-ntâmplare. A luat hârtia de deasupra în mână și lanterna de la Alex. Era un certificat de deces necompletat, cu sigla Statului New York pe el.

— Ce cauți? a-ntrebat Alex.

— Lucrăm la un proiect despre Willard la muzeu, a spus Izzy. Încerc numai să văd dacă găsesc ceva care să ne fie de folos.

— Cum vei explica asta mamei tale adoptive? a întrebat Alex.

— O să mă gândesc la asta mai târziu, a răspuns Izzy.

În clipa aceea a apărut Crystal.

— Vino, a spus ea și a luat-o pe Alex de braț, trăgând-o spre masa pentru autopsie. Hai să vedem dacă o putem face pe doamna aceea să se arate din nou. Adunați-vă toți într-un cerc și o vom chema.

Izzy a căutat prin restul hârtiilor. În toată grămada de hârtii erau numai certificate de deces necompletate.

— Grăbește-te! i-a strigat Alex.

Izzy și-a dat ochii peste cap și a-nchis sertarul.

— Toată lumea să vină aici, a spus Crystal. Vom face o ședință de spiritism!

— Grozav! a spus Dave, grăbindu-se să vină alături de Crystal. Bună idee, iubi!

Luke a dat jos de pe masa pentru autopsie o cutie de carton îmbibată cu apă și a spus:

— Hei, Josh, vino aici și întinde-te pe masă. O să-ți facem un masaj pe care nu-l vei uita niciodată.

Josh a râs și a luat-o-n direcția criptei. A deschis una dintre ușile de la mijloc și i-a luminat interiorul. Acesta era găurit și mucegăit.

— Mă voi întinde, a spus el. După ce te întinzi tu aici.

A împins o placă ruginită, umplând încăperea cu un scrâșnet de metal pe metal.

— Cât îmi dai? a întrebat Luke.

— Cinci dolari, a spus Josh.

— Eu îți dau zece, dacă ne lași să te băgăm acolo și să-nchidem ușa, a spus Dave.

— Vreți să terminați odată cu prostiile-astea! a spus Crystal. Eu cred c-am venit aici ca să vedem dacă locul ăsta e bântuit!

Josh a venit lângă masă, lăsând ușa de la criptă întredeschisă.

— Bine, bine, a spus el. Nu vă enervați așa.

— Tacă-ți fleanca, auzi? a spus Crystal. Asta-i treabă serioasă.

A scos o lumânare mică și groasă din buzunarul hainei, i-a cerut lui Dave bricheta și a aprins fitilul scurt. Apoi a pus lumânarea în centrul mesei pentru autopsie, mișcându-se încet și cu grijă ca să nu se stingă flacăra și nici să nu atingă cu degetele suprafața de inox a mesei.

— Bun, acum haideți, a spus ea cu voce moale. Așezați-vă toți în jurul mesei. Și stingeți-vă lanternele.

Toți și-au stins lanternele și s-au apropiat de marginea mesei. Izzy stătea între Dave și Josh, cu spatele spre criptă, cu lanterna sub braț și cu pumnii în buzunarele hanoracului. Crystal l-a luat de mână pe Dave și s-a-ntins după mâna lui Alex; flacăra lumânării pâlpaia și arunca umbre întunecate sub ochii lui Crystal.

— Acum trebuie să facem liniște, a spus Crystal. Și trebuie să ne

ținem de mână.

Alex și-a mușcat buza și i-a luat de mână pe Crystal și pe Luke. Dave și Josh s-au întins s-o ia de mână pe Izzy, în același timp. Pentru o clipă, ea și-a ținut în continuare mâinile-n buzunare, apoi s-a hotărât să intre-n joc. Cu cât vor termina mai repede cu prostia asta de ședință de spiritism, cu atât va ieși mai repede de-acolo. Mâna lui Josh era ca o mânășă de baseball îmbibată de transpirație. I s-a-ntors stomacul pe dos. Atunci Luke și Josh și-au dat seama că sunt unul lângă celălalt.

— Eu nu mă țin de mână cu un tip, a spus Luke.

— Nici eu! a spus Josh.

— Terminați și luați-vă de mână! a spus Crystal, uitându-se urât la ei. Dacă n-o luăm în serios, nu va funcționa!

— Are dreptate, a spus Alex. Trebuie să ne ținem toți de mână.

— De ce? a întrebat Izzy. Ce semnificație are asta?

— Pentru cazul în care spiritele pe care le invocăm sunt rele, a explicat Alex. Dacă ne atingem unul pe altul, spiritul rău nu se poate lipi de niciunul dintre noi.

— Vezi? a spus Crystal, zâmbind. Ți-am spus eu! Acum hai să-i dăm odată drumul!

Josh și-a dat ochii peste cap și i-a-ntins o mână lui Luke, care, împotriva voinței lui, i-a atins vârfurile degetelor.

— Dacă aud vreo vorbă despre asta, o să vă... a spus Luke.

— Buzele noastre sunt pecetluite, a spus Dave, prefăcându-se că-i transmite sărutări prin aer.

Crystal l-a călcat apăsând pe Dave pe picior.

— Ai uitat de ce-am venit aici? l-a-ntrebat ea.

Fața lui Dave s-a schimonosit de durere.

— Iisuse! a exclamat el. Bine, bine!

— Toată lumea e gata? a întrebat Crystal, îndreptându-și atenția în special asupra lui Josh și Luke.

Aceștia au dat din cap, străduindu-se din răspuțeri să nu izbucnească în râs. Crystal a mai așteptat o secundă sau două, apoi a-nchis ochii.

— E cineva cu noi aici? a spus ea cu voce caldă și reverențioasă.

Unul dintre băieți a scos un sunet slab, ca un sforăit, încercând să-

și reprime râsul.

— Nu suntem aici ca să-ți facem rău, a continuat Crystal.

— Dacă e cineva aici, cu noi, ne poți da un semn? a spus Alex.

Izzy a deschis ochii și s-a uitat la Alex, surprinsă s-o audă vorbind. Alex avea ochii închiși și capul plecat. Lângă ea, Luke stătea cu umerii lăsați, cu o expresie chinuită pe față, de parcă s-ar fi așteptat să fie lovit sau atins de ceva, în orice clipă. Izzy a-nchis din nou ochii. Se-ntreba ce s-ar întâmpla dacă ar striga cu toții numele Clarei. S-a gândit să le sugereze asta, dar apoi s-a răzgândit. S-ar fi întrebat toți cum de știa ea numele unei paciente. În momentul acela, nu-și dorea decât să se termine odată cu chestia asta.

— Te invităm să vii între noi, a spus Crystal. Ne poți atinge părul, poți bate în pereți, poți face orice care să ne anunțe că ești aici.

— Dacă mă atinge cineva, eu plec de-aici mintenaș! a spus Luke.

— Șșșș, a făcut Crystal.

A inspirat adânc și îndelung, apoi a expirat încet, în așteptare. Apoi a spus:

— Te rog, dă-ne un semn că ești cu noi. Vrem să înțelegem de ce te afli încă aici, captiv în acest azil.

— Noi te putem ajuta să-ți găsești pacea, a spus Alex. Să pleci din acest loc și să te alături celor dragi ție, care-au trecut deja în lumea de dincolo.

În clipa aceea, s-a auzit un *poc-poc* ușor, chiar în spatele lui Izzy. Aceasta a scos o chițăială pițigăiată, ca și cum și-ar fi înăbușit un strigăt.

— Șșșș... a șoptit Crystal. E-n regulă. Relaxează-te. Dacă ești aici, mai poți face o dată zgomotul acela?

Poc-Poc.

Mâna asudată a lui Josh a strâns cu putere mâna lui Izzy. Ea și-a scuturat degetele, încercând să slăbească strânsoarea. Fără niciun succes.

— Te auzim, a spus Crystal.

— Ai fost pacient aici? a întrebat Alex. Ai fost închis în locul acesta oribil?

Poc-Poc. Poc-Poc.

Bătăile inimii lui Izzy s-au întetit. *Să fie real?* A venit în acest loc

îngrozitor de dragul lui Alex, nu să se sperie de moarte. Singurul lucru mai rău decât să fii într-un azil de nebuni ar fi să dai nas în nas cu stafiiile foștilor pacienți.

— Ești aici singur? a întrebat Alex. Mai sunt și alții cu tine?

— Poți face un alt fel de zgomot? a spus Crystal. Ceva care să ne spună că ești chiar tu?

Chiar atunci, Izzy a auzit trei ciocănituri în spatele ei, ca și cum cineva ar fi bătut cu încheietura degetului din interiorul criptei de lemn. Lui Izzy i s-a făcut părul măciucă. Brusc, aerul s-a făcut fierbinte și greu, ca și cum cineva aprinsese cuptorul. În ciuda îndoielilor, și-a strâns umerii ca să se facă mai mică, ținându-i zdravăn de mâini pe Dave și pe Josh.

— Mai poți face zgomotul ăsta o dată? a întrebat Alex.

Poc-Poc. Poc-Poc.

— Suntem aici ca să te ajutăm, a strigat Crystal. Ne poți spune cum te cheamă?

Poc-Poc. Poc-Poc. Poc-Poc. Poc-Poc.

Atunci Alex a țipat. Izzy a deschis ochii și a dat drumul mâinilor lui Josh și Dave. A scăpat jos lanterna. În clipa aceea, lumânarea s-a stins, cufundând morga într-un întuneric ca smoala. Alex a început să strige:

— Dă-te jos de pe mine! Lasă-mă-n pace! Ce faci?

Apoi a început să vorbească nedeslușit, ca și cum i-ar fi pus cineva mâna pe gură. Izzy a luat-o la goană spre ușă, izbindu-se de Josh. Spre surpriza ei, el a apucat-o și a răsucit-o. Pentru o fracțiune de secundă, s-a gândit că nu s-a orientat bine și că Josh încerca s-o ajute să scape. Poate că ușa era spre dreapta, nu spre stânga. Camera s-a umplut de sunete scoase de oameni care aleargă dintr-un loc în altul și se ceartă. Apoi Josh a prins-o-n brațe și a strâns-o; Izzy i-a simțit respirația puțind a bere fierbinte și sacadată în urechea ei. S-a gândit că o ducea afară din cameră, la loc sigur, dar altcineva a prins-o de glezne și a ridicat-o de la podea.

— Ce dracu' faci? a țipat Izzy, lovind cu picioarele.

A simțit cum lovește pe cineva cu piciorul în cap, s-a eliberat și a auzit o-njurătură. Era Dave. Ea s-a răsucit, încercând să scape din strânsoarea lui Josh. Fără rezultat. Dave a apucat-o din nou de gleznă

și au cărat-o în cealaltă parte a camerei.

— Dă-mi drumul! a strigat ea.

S-a auzit din nou scrâșnet de metal pe metal. Era zgomotul lespedei de metal a criptei care era dată la o parte. Apoi Izzy a fost aruncată pe placa rece de metal și ținută cu forța acolo; capul i s-a lovit c-o bufnitură de cadrul de oțel. Niște mâini puternice o țineau la orizontală. Metalul a scârțâit din nou și ea a luat-o la vale, ca și cum ar fi alunecat pe o bandă rulantă, numai că banda se mișca odată cu ea. Era împinsă în criptă, odată cu placa de metal care intra înapoi în perete, vibrând cu zgomot. Și-a ridicat mâinile ca să oprească ușa să se-nchidă; coatele și încheieturile mâinilor i se răneau atingând pereții interiori zgrunțuroși ai criptei. Brațele i-au rămas prinse-n ușa care-i zdrobea mușchii și îi jupuia pielea. A scos un urlet. Niște mâini aspre i-au împins brațele înăuntru. Apoi ușa s-a trântit, închizându-se, cufundând-o într-un întuneric total.

Capitolul 14

Clara

Rookie Pest House

În timp ce frunzele se uscau și cădeau, una câte una, din stejarul de lângă ferestrele de la Rookie Pest House, Clara stătea pe patul ei murdar și îl urmărea cu privirea pe Lawrence Lawrence cum împinge o roabă printre rândurile de monumente din fier, din cimitirul de dincolo de drum. Lucra în cimitir de cel puțin trei ori pe săptămână și respecta mereu același ritual. Întâi se oprea unde trebuia să se oprească, își desfăcea nasturii la haină și-și scotea șapca de vânzător de ziare, netezindu-și părul cărunt cu mâna, o dată pe fiecare parte a capului, apoi de patru ori pe mijloc. Apoi își făcea semnul crucii și-și apleca ușor capul, cu șapca strânsă la piept, în dreptul inimii. După un lung minut de pioșenie, se uita la cer, își punea șapca pe cap, lua lopata din roabă și-ncepea să sape, oprindu-se mai mult numai când trebuia să scoată vreo piatră din groapă sau să schimbe lopata cu un târnăcop. Nu se oprea până când nu era gata groapa, iar grămada de pământ de lângă ea nu era curățată de rădăcini și pietre. Când termina treaba, își scotea șapca, își netezea din nou părul, își ștergea fruntea și-și punea șapca la loc. Chiar și-n zilele în care strângea frunzele sau tăia iarba, lucra fără oprire, până când termina tot ce avea de făcut.

Cum săptămânile treceau și Clara simțea că se dă bătută și că puterile-i slăbesc din ce în ce mai tare, se minuna de vitalitatea groparului. Chiar și când zăpada iernii puneă la pământ cedrii și se aduna în grilajele din afara ferestrelor, groparul dădea zăpada de pe aleile din cimitir pentru a săpa un loc de odihnă veșnică pentru vreun pacient. Aproape de sfârșitul lui decembrie, a renunțat, în cele din urmă, să sape pământul înghețat, dar numai pentru scurt timp. Câteva săptămâni mai târziu, după un dezgheț neobișnuit de lung din ianuarie, când Clara putea vedea malurile albe ale pâ râului aproape inundate de apa înghețată, Lawrence Lawrence s-a-ntors la muncă.

În fiecare noapte, se ruga ca groparul să sape în curând un mormânt pentru ea. În afară de mese și mersul la baie de două ori pe zi, își petrecea timpul legată cu lanțuri de pat, dormind sau uitându-se afară, prin ferestrele acoperite de jeg. Asemenea celorlalte femei din Rookie Pest House, funcțiile ei trupești nu corespundeau întotdeauna cu programul de mers la baie. Ca rezultat, cămașa ei de noapte era impregnată cu urină uscată, sânge și fecale, iar cearșafurile și pătura subțire erau rupte și murdare. Când îi venea ciclul, o dată pe lună, i se dădeau zdrențe să-și pună-n chiloți, pe care să le clătească atunci când se ducea la baie. Dacă avea noroc, după baia cu gheață săptămânală, i se dea o cămașă de noapte spălată. Cel mai adesea, nu erau destule cămăși de noapte curate pentru toată lumea.

Deseori se auzeau strigăte și țipete din alte părți ale clădirii, dar, în afară de plâns, accese de tuse și voci de femei care vorbeau singure, camera Clarei era relativ liniștită. Lucrătorii de la Rookie Pest House nu erau nimic mai mult decât niște gardieni nepregătiți, iar o doză zilnică de laudanum, luată seara, le ținea pe cele mai multe paciente într-o stare între inconștiență și amețelă apatică, de parcă erau în vis.

Clara a ajuns să iubească gustul acrișor de laudanum. Avea gust de lemn-dulce negru dat prin zahăr și noroi, dar amorțeala de pe limba ei însemna că liniștea inconștienței urma să se instaleze în curând și ea nu va mai fi supusă suferinței apăsătoare care era ca o piatră pe pieptul ei, făcând să-i fie aproape imposibil să răsuflă. În ciuda faptului că lua doctorii, avea, în fiecare noapte, același coșmar. În el, Beatrice era murdară și plângea îmbrăcată într-o cămășuță jechoasă, așezată în leagănușul ei metalic din centrul salonului, alături de alte sute de leagăne, în fiecare fiind un alt copil nemâncat, care urla.

În fiecare dimineață, când efectul doctoriei trecea și Clara deschidea ochii, lacrimile o orbeau imediat. Își amintea momentul în care Beatrice îi fusese luată și atunci ceva respingător și dezgustător începea să-i răscolească stomacul. Ea zăcea acolo, dorindu-și să moară, în timp ce suferința zdrobitoare îi transforma sângele-n plumb, inima în piatră și mușchii în granit. Închidea ochii și încerca să cadă din nou în amorțeală, dar supărarea o trezea întotdeauna la realitate, ca și cum și-ar fi meritat pedeapsa. Agonia suferinței

aproape că o-nghițea.

În primele ei zile la Rookie Pest House încercase să se-nțelegă cu infirmierii, implorându-i s-o lase afară, ca să-și poată găsi fiica, înainte de-a fi prea târziu, înainte ca Beatrice să ajungă prea departe și s-o piardă pentru totdeauna. Surzi la rugămințile pacientelor, infirmierii au ignorat-o, cu fețele lor lipsite de orice expresie, continuând s-o conducă pe culoare, să se lupte cu ea pentru a o așeza-n pat, să-i prindă glezniera de fier pe picior, cu brutalitate. Odată, după ce fusese dusă la baie, l-a trântit la pământ pe un infirmier și a fugit pe culoar, dar a dat peste o ușă încuiată cu lacăt și de un grup de infirmieri care-o așteptau ca s-o ducă înapoi în camera ei.

O săptămână mai târziu, a încercat să refuze mâncarea. Dar infirmierii au remarcat și au stat pe capul ei, poruncindu-i să mănânce terciul care începea deja să i se usuce în castron. Când a refuzat, au ridicat-o de pe scaun și au plesnit-o cât au putut de tare peste față, amenințând-o că, dacă nu face ce i se spune, lucrurile se vor înrăutăți. Cu buza spartă și sângerând, ea a luat o lingură de mâncare și aproape că s-a înecat. După-aceea s-a blestemat pentru că nu a fost destul de puternică să-i lase s-o pedepsească în continuare. Beatrice nu mai era și ea era închisă într-un spital de boli mentale. Nu avea niciun motiv pentru care să trăiască.

Apoi, spre sfârșitul lui februarie, a visat că o vedea pe Beatrice femeie matură, cu părul negru lucios ca satinul pe umerii unei rochii galbene. Beatrice a intrat într-un salon de spital, apoi a îngenuncheat și i-a zâmbit, cu lacrimile sclipindu-i în ochi. În dimineața următoare, greutatea din pieptul Clarei s-a ușurat. Era încă acolo, apăsătoare și dureroasă, dar nu mai simțea că-i zdrobește inima. Visul fusese așa de real, încât Clara putea jura că i-a simțit parfumul lui Beatrice și obrajii catifelati. Asta trebuia să-nsemne ceva. Dar ea nu va afla niciodată, dacă își va petrece tot restul vieții închisă în Rookie Pest House.

În noaptea aceea, Clara a ținut doza de laudanum sub limbă în loc s-o înghiță. Infirmiera a trecut la următoarea pacientă și Clara și-a pus pătura peste buze și a scuipat narcoticul pe pânza murdară. În următoarele câteva săptămâni, a continuat să se comporte ca toate celelalte femei drogate, ca să n-atragă atenția asupra ei. Apoi, pe întâi

martie, când, în sfârșit, dr. Roach a venit la Pest House să-și facă rondul, ea l-a privit în ochi și i-a spus că acum crede și ea că era mai bine ca Beatrice să fie crescută de altcineva.

Capitolul 15

Izzy

Chapin Hall

Încercând să-și recapete suflul, Izzy s-a luptat să se răsucească pe placa de metal, în interiorul sertarului de la morgă. Inutil. În compartimentul strâmt nu era destul loc pentru a-și îndoi genunchii și a-și răsuca corpul. A lovit cu piciorul în tavanul scund și a bătut în pereți.

— Scoateți-mă de-aici! a țipat ea.

Prin pereții de lemn, etanși, se auzeau bufnituri și râsete-nfundate. Ușile morgii s-au deschis cu zgomot, apoi au scârțâit, mișcându-se scurt, înainte și-napoi, din balamale.

— Ajutor! a strigat Izzy.

Și-a-ntins mâinile deasupra capului și a bătut în ușă; lemnul tare îi rănea încheieturile degetelor. După câteva secunde, s-a străduit să stea liniștită, încercând să audă ceva, dincolo de propria-i respirație grea. A-nchis ochii și a numărat până la trei, luptându-se cu panica ce amenința să pună stăpânire pe ea. *Se vor întoarce*, se gândea ea. *Au ieșit numai pe hol ca să rădă-n voie. Se vor întoarce imediat.* Apoi, pe neașteptate, duhoarea grea, scârboasă, de descompunere și formaldehidă i-a umplut nările. Și-a strâns buzele și a-ncercat să nu respire adânc. Lipsa de oxigen i-a provocat amețeală.

— Bun, gata cu gluma! a strigat ea. Scoateți-mă de-aici! Alex? Josh?

Tot niciun răspuns. Poate că nu era deloc o glumă. Apoi și-a amintit cum strigase Alex la cineva s-o lase în pace, cu strigăte înfundate. Oare au închis-o și pe ea într-un alt compartiment al morgii?

— Alex? Ești aici?

Tot niciun răspuns. Ce naiba se-ntâmplă? Poate că Alex a fost târâtă afară din încăpere, împotriva voinței ei, apoi și-a amintit de avertismentul lui Alex: ar fi trebuit să fie și mai atentă, după ce Shannon și-a cerut scuze. Aversiunea a izvorât ca fiera din stomacul

lui Izzy. Era posibil ca Shannon să-i fi implicat pe Josh, Crystal și Dave în toată povestea? Apoi i-a venit un alt gând și degetele reci ale fricii i s-au înfipt în beregată. Dacă au târât-o pe Alex prin pivniță, pe scări și afară, aceasta nu-și va da seama că Izzy lipsește decât atunci când îi vor da drumul. Alex habar n-avea că Izzy era închisă în morgă!

A inspirat de câteva ori adânc, încercând să reconstituie modul în care se făcuseră grupurile, cine decisese că grupul ei va investiga morga. Fusese oare atât de preocupată de gândul că nu voia să intre în Willard, încât nu sesizase că i se pregătește ceva?

A strâns din pumni, tremurând și simțind că nu are aer și luptându-se cu atacul de panică ce-o făcea să simtă că i-a venit sfârșitul. A-nceput să plângă de furie și de teamă.

— Scoateți-mă de-aici! a țipat ea din străfundul răunchilor.

Și-atunci, din sertarul de sub ea...

Poc, Poc, Poc, Poc.

Și-a astupat urechile cu mâinile; inima-i bubuia-n piept. *Ce naiba se-ntâmplă?*

Poc, Poc, Poc, Poc.

— Dacă nu-mi dați drumul de-aici imediat, o să vă pară rău! a strigat ea, conștientă că amenințările nu-nsemnau nimic.

Ce putea face ca să-i convingă să oprească farsa aceasta? Să se transforme în directorul liceului? A lovit în pereți cât de puternic a putut, izbind cu coatele și împingând cu degetele de la picioare.

— Dave și Josh! Știu că voi m-ați pus aici!

S-a gândit să-i spună persoanei care scotea pocnetele să înceteze, că știa că totul e parte din farsă. Așa trebuiau să stea lucrurile. Dar Izzy s-a decis să n-o facă. Dacă totuși nu era nimeni acolo? I-a venit în minte o imagine: un schelet maro-închis zăcând în sertarul de sub ea, închizând și deschizând gura fără dinți, cu oasele descarnate ale încheieturilor de la degete bătând în lemnul umed. Și-a imaginat un halat putred de spital agățat de brațele scheletului și bucăți zdrențuite de haine în descompunere și carne putrezită atârându-i de coaste. Și-a încrucișat picioarele și a alungat din minte această imagine, ținându-și ochii-nchiși și încercând să ignore zgomotul și faptul că se află închisă la morgă. *Dacă nu se-ntoarce nimeni? Dacă mă lasă aici? Aș putea muri și nimeni nu va ști ce s-a-ntâmpnat. Nimeni*

nu va ști unde sunt. Nu. Alex nu va permite să se-ntâmplesse asta. Îndată ce scapă de Luke și de Crystal, îndată ce-și dă seama că lipsesc, va întreba unde sunt. Se va-ntoarce după mine.

Pe neașteptate, i-a venit în minte o amintire încețoșată din copilărie sau poate că era un coșmar uitat, nu-și putea da seama. Era în pat, iar lampa de veghe cu penei își împrăștia lumina rozalie într-un colț al camerei întunecate. Un clic făcut de ușa de la dormitor a scos-o din starea plăcută, neclară, dinainte de somn. A clipit și a încercat să se ridice-n șezut. Atunci, cineva, un bărbat, s-a întins pe pat lângă ea, împrăștiind în aer miros de sudoare și whisky, ca o pâclă. La început nu i-a văzut trăsăturile feței, dar apoi el a zâmbit și fața i s-a metamorfozat într-un demon care mârâia, arătându-și dinții ascuțiți, stricați și negri, iar ochii lui plini de sânge s-au umflat până au ajuns la părul ei. A deschis gura să țipe, dar n-a putut. Demonul o imobilizase pe pat.

Izzy și-a mușcat buza, și-a încleștat și și-a descleștat mâinile, și-a dilatat nările încercând să-și recapete suflul. Simțea aerul fierbinte și uscat în gât. Prima amintire a coșmarului cu repetiție din copilărie îi fusese adus, fără îndoială, la suprafață de faptul că fusese închisă într-un compartiment de la morgă. Acum și-a adus aminte că era așa de înfricoșată încât nu se putea mișca și că nu-i povestea mamei decât multe ore mai târziu, când își revenea, în sfârșit, din starea de transă. Părinții îi permiteau să se vâre în patul lor și să rămână acolo până dimineața, iar mama îi spunea, iar și iar, că nu avea niciun motiv să-i fie frică, întrucât monștrii nu sunt reali și că ea o va proteja întotdeauna. Apoi, pe neașteptate, coșmarurile au încetat. O ținea minte pe mama ei cerându-și scuze, dar nu-și mai aducea aminte pentru ce.

Acum, cumva, a reușit s-alunge imaginea înfricoșătoare. Dar sentimentul de a fi captivă, de sufocare, se năpustea asupra ei, ca un tren care se apropie. Și-a desfăcut fermoarul hanoracului și s-a tras de gulerul de la tricou. Fruntea și buza de sus i s-au umplut de transpirație. Și-a suflecat mânețile și și-a-nfipt unghiile-n brațe, încercând să pătrundă prin piele. Dacă Shannon voia s-o-ntrebese, se pare că reușea. Nu, s-a gândit Izzy. N-o pot lăsa să câștige. A încercat să se destindă, imaginându-și cum i se relaxează

degetele de la picioare și tălpile. Treaba a funcționat pentru câteva clipe, dar apoi panica a pus din nou stăpânire pe ea. A tras adânc aer în piept și a luat-o de la capăt.

În cele din urmă, a ajuns să-și păstreze cumpătul. Ciocănitul de sub ea încetase și ea se-ntreba dacă făptașul adormise. Indiferent cine-ar fi fost, cu siguranță voia să-i cânte-n strună lui Shannon. Gândindu-se la Shannon, și-a încleștat fălcile. Dacă s-ar fi speriat atât de tare încât să facă un infarct sau o cădere nervoasă? Dacă rămânea fără oxigen, înainte să vină cineva s-o scoată de acolo? O ura Shannon așa de tare încât să riște să i se-ntâmples ceva? Oare Ethan era și el amestecat în povestea asta oribilă?

Nu. N-avea cum să fie implicat. Putea fi destul de naiv să-i găsească scuze lui Shannon pentru glumele nesărate de la școală, dar nu ar merge niciodată atât de departe. Făptașii trebuie să fi fost Shannon, Josh, Crystal și Dave.

În cele din urmă, sudoarea de panică a-nceput să se evapore, iar aerul rece i-a cuprins încheieturile și gleznele, ca și cum niște degete înghețate de stafie îi atingeau pielea. Și-a ridicat fermoarul hanoracului și și-a tras gluga pe cap, luându-se singură-n brațe pentru a-și păstra căldura. Îi clănțăneau dinții. Se vedea închisă în sertarul de la morgă când toamna devenea iarnă, subțiindu-se și slăbind, murind de foame. Și-a trecut mâinile peste față. Pielea îi era precum ceara; rece, piele moartă în exterior, fierbinte și pulsându-i pe dinăuntru. Și-a amintit că auzise povești despre oameni îngropați de vii, care zgâriau și săpau cu unghiile capacele de lemn ale sicriilor, luptându-se să iasă. Își imagina degetele lor însângerate, cu unghiile zgâriind la repezeală până nu mai rămânea nimic în afară de os.

Nu, și-a reamintit ea. Tu nu ești într-un sicriu. Ești într-un sertar, care are o ușă. Există o ieșire. Trebuie numai să aștepți până vine cineva s-o deschidă. A alungat imaginea și a-ncercat să se gândească la altceva. O dorea maxilarul de cât scrâșnise din dinți și în tâmples îi zvâcnea o durere ascuțită.

În sfârșit a auzit niște voci înfundate, pași grei alergând pe hol și ușile duble deschizându-se.

— Izzy? a strigat cineva. Unde ești?

Era vocea lui Alex.

— Sunt aici! a strigat Izzy și a bătut în peretele sertarului.

— Măiculiță! a spus o voce de bărbat.

— Te scoatem noi de-acolo! a spus Alex. Rezistă!

Vocile se auzeau încet și înfundat, ca atunci când asculți prin ușă cu ajutorul unui pahar.

— În care e? a întrebat o voce bărbătească.

Inima lui Izzy a luat-o la goană. Parcă era vocea lui Ethan.

— Nu știu, a spus Alex. Deschide toate ușile!

Izzy a bătut în scândurile de lemn de deasupra capului.

— Sunt în asta!

S-a deschis sertarul din stânga jos. Apoi cel de sub Izzy.

— Ce dracu'! a făcut Ethan. Ce faci aici?

S-a auzit un scrâșnit și câteva bufnituri puternice, ca și cum cineva încerca să se ridice-n picioare sau să se zbată. Ceva greu s-a târât zgâriind podeaua, apoi a lovit ușa de deasupra capului lui Izzy. Sertarul s-a zguduit.

— Unde-i Izzy? a mormăit Ethan.

Vocea i s-a auzit exact lângă ușă, iar Izzy și l-a imaginat izbind pe cineva de cripta din morgă, cu fața contorsionată de furie.

— N-a fost ideea mea! a spus o voce de bărbat. M-au plătit!

— Cine te-a plătit? a întrebat Ethan, izbindu-l din nou pe respectivul de sertar.

— Lasă-l, nu asta contează acum! a spus Alex. Trebuie s-o găsim pe Izzy!

— Vorbim noi doi mai târziu! a spus Ethan.

Izzy a simțit cum cineva izbește pe altcineva de sertar, în cameră a răsunat un zgomot metalic, ca și cum cineva ar fi căzut în vana pentru fluid de-mbălsămare. S-a auzit scârțâitul ușii batante.

În sfârșit, ușa groasă de deasupra capului ei s-a deschis și în interiorul întunecat au pătruns raze de lumină. Izzy a inspirat profund și a-mpins în laturile compartimentului în care fusese închisă, încercând să se târască afară. Cineva a tras placa de metal. Izzy a clipit și și-a acoperit ochii cu mâna tremurândă, orbită brusc de lumini. Acestea s-au lăsat în jos și în fața sa Izzy a descoperit-o pe Alex, cu două lanterne în mâini, cu chipul palid și cu ochii cășcați.

— Oh, Doamne! a spus Alex. Te simți bine?

— Așa cred, a spus Izzy, ridicându-se-ntr-un cot.

Și-a pus picioarele pe marginea plăcii de metal, s-a ridicat repede în șezut și imediat a luat-o amețeala. A tras adânc aer în piept și a-nchis ochii, încercând să-și recapete echilibrul. A simțit o mână caldă pe spate și s-a-ntors; era Ethan, cu cute pe frunte, cu buzele lipite într-o linie subțire și dură. A venit în fața ei, ajutând-o să coboare. Incapabilă să se oprească din tremurat, ea s-a sprijinit de brațul lui și s-a tras până la marginea plăcii de metal. Ethan a prins-o de talie și a ridicat-o, apoi a așezat-o cu blândețe pe podea. Lumea s-a făcut cenușie și a-nceput să se îndepărteze de ea legănându-se, în timp ce ea se bălângănea și încerca să se țină la verticală. Ethan a apucat-o pe după umeri și a susținut-o.

— Ești sigură că ți-e bine? a întrebat el, aplecându-se s-o privească-n ochi.

Izzy a dat din cap. Era ușurată că fusese salvată, se întreba ce căuta ea acolo. Voia să-l întrebe unde e Shannon, dacă știa ce plănuiise prietena lui. Dar mai întâi voia să iasă naibii din Willard.

— Îmi pare foarte rău! a spus Alex. Habar n-am avut ce se pune la cale! Când m-au târât pe mine afară de-aici, am crezut că te scot și pe tine. Nu vedeam nimic și încercam să scap, dar...

Plângea acum și vorbele-i ieșeau printre icnete scurte.

— Nu mi-am dat seama că tu lipseai, până n-am ajuns afară!

— E-n regulă, a spus Izzy. Nu e vina ta. Scoate-mă numai de-aici.

— Ei au șters-o cu lanterne cu tot și m-au lăsat, pur și simplu, în fața clădirii, a spus Alex. Mi-a luat o veșnicie să găsesc pe cineva să m-ajute.

— Haide, a spus Ethan, punându-și un braț în jurul taliei lui Izzy. Să mergem.

Izzy a pornit în direcția ieșirii, cu picioare nesigure, ținându-se de brațul lui Ethan, pentru a-și păstra echilibrul. Tremura, îi clănțăneau dinții, în parte din cauza frigului și a epuizării, în parte din cauza furiei.

— Trebuie să fi fost mâna lui Shannon! a spus Alex, cu vorbele înecate în furie. Ea i-a pus s-o facă!

— Da, a zis Izzy. Așa mă gândeam și eu.

În hol, Ethan s-a oprit, și-a scos hanoracul și i l-a întins lui Izzy.

Aceasta și l-a tras pe mâini, pentru că era cu o măsură mai mare, și l-a înfășurat în jurul corpului. Era uscat și cald și gulerul emana mirosul familiar al coloniei lui Ethan. Voia să-și tragă marginea tricoului peste față, ca să stăvilească mirosul de umed și putred din subsol, dar a rezistat tentației. A început din nou să meargă, mișcându-se de-a lungul culoarelor de ciment cât putea de repede, nerăbdătoare să-și umple plămânii cu aer curat.

— Cine te-a băgat în sertar? a întrebat Ethan. Știi cine?

— Josh și Dave, a răspuns Izzy. De asta sunt sigură.

— Îmi pare foarte rău, a spus Ethan. Nu pot crede că ți-a făcut așa ceva. C-ar putea să facă așa ceva cuiva, oricui.

— Prietena ta este o nesuferită mizerabilă, a spus Alex. Acum e pe undeva, făcând pe îngrijorata în legătură cu Izzy, întrebându-se ce s-a-ntâmplat. Izzy ar trebui să facă plângere la poliție!

La capătul holului, Izzy s-a prins de balustradă și a luat-o-n sus pe scări.

— Nu poate fi prea fericită în ceea ce te privește, acum, i-a spus ea lui Ethan. Dacă află că ai venit să mă cauți.

El a ridicat din umeri.

— Unde e ea acum?

— Ne așteaptă cu toții lângă hangarul pentru bărci, a spus Alex.

— Duceți-mă acolo, a spus Izzy.

Razele lanternelor lunecau încioace și-n colo, se intersectau, săgeți galbene de lumină aliniindu-se pe pajiștea întunecată și luminând scurt acoperișul putred de pe hangarul pentru bărci. Grupuri de copii se-nvârteau împrejur, plimbându-se și sărind în sus și-n jos, ca să nunghețe, așteptând să afle ce se-ntâmplase. Când Crystal a văzut-o pe Izzy coborând dealul, a alergat să-i iasă-nainte, traversând porțiunea cu iarbă. Izzy a simțit că pieptul și fața îi iau foc.

— Ești bine? a întrebat ea, cu milă prefăcută în voce. S-a-ntins spre Izzy ca și cum ar fi vrut s-o îmbrățișeze.

Izzy a trecut pe lângă ea și a mers mai departe, căutând-o cu privirea prin mulțime pe Shannon.

În sfârșit, a văzut-o; stătea de vorbă și râdea împreună cu Josh și Luke, cu o bere-ntr-o mână și o țigară în cealaltă. Izzy și-a croit drum

prin mulțime, ignorând faptul că toți se uitau la ea cu atenție. Cu cât se apropia mai mult de Shannon, cu atât furia ei creștea, umflându-i-se înăuntru, ca un balon umplut cu aer cald.

În mod normal, și-ar fi alungat din inimă sentimentele de furie îndată ce acestea apăreau. Dar acum furia ei era prea mare, prea masivă, consumându-i rațiunea. Nu o va pocni pe Shannon, dar nici n-o va lăsa să scape ușor. A mers spre ea, cu pași mari, egali, cu corpul încordat și pumnii strânși.

A văzut capul lui Shannon întorcându-se spre ea, mișcându-se parcă cu încetinitorul, i-a văzut ochii sticloși din cauza alcoolului și nesomnului. Acesteia i-a dispărut zâmbetul de pe buze când a văzut-o pe Izzy apropiindu-se. A deschis gura să spună ceva, dar Josh s-a pus între ele, blocând-o pe Izzy.

— Ce dracu' s-a-ntâmplat? a întrebat-o el pe Izzy. Ești bine?

— Știi perfect ce s-a-ntâmplat, i-a răspuns Izzy.

L-a ocolit și s-a-ndreptat spre Shannon. Shannon se uita lung la ea, dând din buze și încercând parcă să se decidă dacă să zâmbească sau să se-ncrunte și întrebându-se, fără îndoială, dacă farsa ei fusese descoperită. Dar, pentru că fusese în situația asta de o mie de ori, Shannon știa, instinctiv, ce să facă. A zâmbit și o expresie artificială de ușurare i-a trecut peste figură.

— Oh, Doamne! a spus ea. Ești bine?

Pentru o fracțiune de secundă, Izzy aproape că s-a oprit pe loc și s-a întors să plece, știind că Shannon nu merita niciun efort. Dar apoi ceva i-a-ntunecat mintea. S-a aruncat înainte și-a apucat-o pe Shannon de guler cu amândouă mâinile. Și-a lipit fața de fața ei.

— Dacă îmi mai faci din nou porcării, o să-ți pară rău! a mârâit ea.

Scuipatul i-a zburat de pe buze, aterizând pe obrazul perfect bronzat al lui Shannon. Shannon s-a albit și s-a tras înapoi. I-a sucit degetele lui Izzy, încercând să scape.

— Ia mâinile de pe mine! a strigat ea.

— Cere-ți scuze! a spus Izzy tăios, plină de nervi.

— N-am făcut nimic! a strigat Shannon.

— Cere-ți scuze sau te calc în picioare! a repetat Izzy.

Până să-și dea Izzy seama ce se-ntâmplă, Josh și-a-nfipt o mână-n hanorac și-a tras-o-napoi, în timp ce, cu cealaltă mână, a apucat-o pe

Shannon de braț, încercând să le despartă.

— Las-o-n pace! a spus el, trăgând-o înapoi pe Izzy. Eu nu știu ce s-a-ntâmplat acolo, dar ea n-are nimic de-a face cu asta!

Izzy s-a smuls din mâna lui Josh.

— Minciuni! a spus ea.

Și-a trecut mâna peste față.

— Tu știi exact ce s-a-ntâmplat! Tu m-ai pus în sertar și m-ai lăsat acolo! Și ea te-a pus să faci asta!

— Eu? s-a mirat Josh, ridicând din sprâncene. Nu știu dac-ai fumat ceva, dar eu nu m-am atins de tine! Alex a-nceput să țipe și am fugit cu toții afară. Am crezut că vii și tu după noi.

— Minți! a spus Izzy.

— Tu nu ai fost cu noi, i-a spus Alex lui Josh. Tu n-ai ieșit decât câteva minute mai târziu, după ce mi-au dat mie drumul Luke și Crystal!

Shannon stătea acum lângă Josh, cu brațele-ncrucșate la piept.

— Nu-mi vine să cred ce vād! a spus ea. Mi-am cerut scuze pentru tot și-am cerut o nouă șansă și asta primesc ca răsplată. Nu știu dacă încerci să te răzbuni sau ceva de genul ăsta, dar să spui că eu l-am pus pe Josh să te închidă-n sertar este o acuzație foarte serioasă. Niciodată n-aș face ceva atât de groaznic.

Izzy a pornit din nou spre Shannon. Josh a pășit între ele și a împins-o-napoi. Apoi a apărut Ethan, cu spatele la Izzy. Și-a ridicat pumnul și l-a pocnit pe Josh în față, icnind de efort. Când Ethan și-a-ndreptat spinarea, Josh s-a clătinat și a căzut la pământ, cu mâna ridicată și nasul sângerând.

— Stai dracului departe de Izzy! a mârâit Ethan.

Atunci a apărut Dave, cu ochii sclipindu-i în timp ce se uita ba la Josh, ba la Ethan.

— Ce dracu' faci, Ethan? a spus el.

Ethan și-a pregătit pumnul, gata să mai lovească o dată, dar Izzy l-a prins de braț.

— Nu, a spus ea. Nu merită.

Ethan și-a trecut brațul peste gură, gâfâind și uitându-se la ei. Și-a pus o mână pe umărul lui Izzy.

— Tu ești bine? a întrebat-o el.

Izzy a dat din cap. Dave l-a ajutat pe Josh să se ridice și amândoi s-au uitat la Ethan, scuturând din cap.

— Ce se-ntâmplă cu tine? a întrebat Dave.

— Ce se-ntâmplă cu mine? a spus Ethan. Când aveți de gând să vă maturizați și să-ncepeți să vă gândiți la consecințele acțiunilor voastre? Ce te-ai fi făcut dacă se-ntâmpla ceva cu Izzy? Dacă se rănea sau nu o găseam noi?

— Ce dracu', Ethan? a spus Shannon. De ce ești de partea ei? Eu sunt iubita ta, ții minte?

Ethan s-a uitat un minut în pământ, apoi a privit-o pe Shannon în ochi.

— Nu mai ești, a spus el, strâmbându-se de parcă ar fi mâncat ceva stricat.

— Poftim? a făcut Shannon, cu voce ascuțită. Ce-ai spus?

Ethan a tras adânc aer în piept, cu privirea-nfiptă-n ochii lui Shannon.

— Am terminat cu tine. Nu mă pot întâlni cu cineva care se bucură să-i rănească pe ceilalți. Nu știu ce s-a-ntâmpnat cu tine în ultimul timp, dar de data asta, ai mers prea departe.

— Am mers prea departe? a spus Shannon cu voce frântă. Ai de gând să-i dai crezare ei?

— L-am găsit pe amicul tău Brian într-un compartiment de la morgă, a spus Ethan. Mi-a spus că l-ai plătit să facă asta.

— Nu-i adevărat, a spus Josh, cu vorbele moi și-nfundate. Se ținea de nas și-avea mâna lată și groasă murdară de sânge. Ea n-a avut nicio legătură cu asta.

— De-acum, poți să te oprești să tot încerci s-o impresionezi, Josh, a spus Ethan. Este toată numai a ta.

Ethan a luat-o pe Izzy de braț și s-a-ntors, croindu-și drum spre linia țărnelui. Alex i-a urmat.

— Vrei să mergem la spital? a întrebat-o Ethan pe Izzy.

— Nu, a spus Izzy. Mă simt bine.

— Haide, i-a spus Ethan lui Alex. O ducem pe Izzy acasă.

Capitolul 16

Clara

Martie 1931

La o săptămână după ce-a fost scoasă din Rookie Pest House, Clarei i s-a permis să revină în masa normală de pacienți. A fost trimisă într-un alt salon și i s-a dat o slujbă la spălătorie, să sorteze, să scrobească și să calce. Era o muncă epuizantă, într-o căldură leșinătoare, dar ea era ușurată că scăpase de Rookie Pest House, recunoscătoare pentru șansa de a sta în picioare și de a lucra, de a-și folosi corpul și a-și întări mușchii. Mai mult decât orice, se bucura că nu mai era legată de pat, cu lanțuri, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Femeile de la spălătorie erau reținute, cu excepția Matildei, o femeie mai în vârstă, care vorbea cu oricine. Matilda vorbea cu un puternic accent european și-și purta părul cărunt împletit în cozi. Cu un cap mai înaltă decât celelalte femei, Matilda avea brațe groase, musculoase și degete incredibil de lungi. Matilda ducea cearșafurile și fețele de pernă proaspăt spălate la căzile pentru apretat, ridicând căzile pline cu lenjerie udă pe umeri și cărându-le cu mișcări lente de-a latul încăperii. Când nu ridica vanele imposibil de grele cu lenjerie udă, Matilda împingea vagonetele cu lucruri uzate și rupte în camerele de cusut, dincolo de hol. La fiecare oprire, îmbrățișa fiecare femeie care-i ieșea în cale și recita aceleași cuvinte.

— Nu aud voci. Nu am vedenii. Nu sunt nebună. Sunt nervoasă.

În mod normal, pacientele nu aveau voie să se atingă una pe-alta, dar nimeni nu-ncerca s-o oprească pe Matilda să-și împartă îmbrățișările zilnice. Clara și-a dat seama că începuse s-o aștepte pe Matilda în fiecare zi, ca să-i simtă brațele puternice, calde în jurul ei. I se părea că trecuse o veșnicie de când nu mai fusese îmbrățișată, așa că prelungea îmbrățișarea cu câteva secunde, de fiecare dată. Când Clara-i mulțumea, Matilda zâmbea și-i spunea că e dulce. Mica demonstrație de tandrețe în locul acela rece, fără inimă a devenit

pentru Clara clipa luminoasă a zilei.

După două săptămâni, Clara a avut voie să meargă în sala de recreație, pentru o oră, în fiecare după-amiază. Încăperea era lungă și îngustă, cu tapet în dungi, draperii de brocard și candelabre victoriene. Pacientele stăteau pe canapele cu perne sau pe scaune cu șezut împletit, de trestie; vorbeau, jucau cărți și table la mese de stejar. Într-un colț, o pacientă întorcea manivela unei Victrola și melodia „Frumoasa Americă” era reluată, scârțâit, iar și iar. Decorată pentru a arăta și a da impresia de acasă, în încercarea de a le relaxa pe paciente, camera avea efectul opus asupra Clarei. Ea percepea totul ca pe-o bătaie de joc, o încercare de a le determina pe paciente să creadă că nevoile lor erau satisfăcute, în timp ce anii și lunile treceau pe lângă ele. Viețile lor dispăreau și nimeni nu făcea vreo încercare de a le ajuta să și le recapete. În spatele draperiilor la modă și mobilierului confortabil, ferestrele erau tot acoperite cu grilaje de fier, ușile erau tot încuiate, iar infirmierii încă le urmăreau cu ochi vigilenți.

Clara s-a strecurat printre scaune și mese, încercând să găsească un colțișor liniștit unde să fie singură. Apoi inima i-a sărit din piept. Esther și Madeline stăteau împreună în fața unui raft cu cărți; Madeline era înclinată în față și-i citea ceva lui Esther, care era așezată pe-un scaun tapițat, cu capul dat pe spate și cu ochii închiși. Clara n-o mai văzuse pe Madeline din ziua în care se lovise la cap, în bucătărie, și intrase-n travaliu. Pe Esther o mai văzuse în ultimul timp la plimbarea zilnică, atunci când treceau pe lângă Rookie Pest House. Clara a alergat și a-nghenuncheat lângă scaunul lui Esther.

— Ce fericită sunt să vă întâlnesc pe amândouă! a șoptit ea.

Madeline a lăsat să-i cadă cartea-n poală, cu ochii mari de uimire.

— Clara! a spus ea. Unde-ai fost pân-acum?

Clara s-a uitat la Esther să-i vadă reacția, dar Esther dormea. Deaproape, chipul lui Esther părea mai palid decât își amintea Clara și avea tenul ridat și cearcăne sub ochi. Arăta de parcă-mbătrânise cu zece ani, trăsăturile ei de stea de cinema dispăruseră sub o expresie de supărare și stres. Totul, pentru că sărutase un alt bărbat. Clara a-nghițit în gol, încercând să-și recapete vocea.

— Am intrat în travaliu în ziua aceea, în bucătărie, a spus ea. Ne-au dus, pe mine și pe copil, la infirmerie și am stat acolo câteva luni.

Dar pe urmă...

A încercat să vorbească, în ciuda nodului arzător din gât, dar vocea n-a mai ascultat-o.

— Unde ți-e copilul? a întrebat Madeline, cu voce pierită.

Ochii au început să-i lucească și a strâns marginea cărții, până i s-au albit încheieturile degetelor.

— Mi-au luat-o, a reușit Clara să spună. A venit o femeie și mi-a luat-o.

Era pentru prima dată când Clara pronunța cu voce tare aceste cuvinte. Brusc, a luat-o amețea și i s-a făcut greață. S-a ridicat în picioare și-a tras un scaun; lacrimile-i șiroiau pe obraji.

— Oh, nu! a exclamat Madeline. Eu am sperat c-ai fost eliberată sau c-au venit părinții și te-au luat, după căzătură. Oricum, asta voiam să cred. N-aș fi suportat să ți se fi întâmplat ceva, pentru c-ai sărit în apărarea mea. Dar acum... ți-au luat copilul...

Și-a plecat capul și și-a tras nasul, lacrimi mari curgându-i cu repeziciune de pe vârful nasului.

Clara a apucat mâna lui Madeline.

— E-n-regulă, a spus ea. Într-o bună zi, tot îmi voi revedea fiica. Nu știi când sau cum, dar așa se va-ntâmpla. Pentru moment, trebuie să-l conving pe dr. Roach că m-am vindecat.

Madeline și-a ridicat capul. Și-a mușcat buza și-a-nceput să-și pigulească pielea de pe degetul mare.

— Ce-i? a-ntrebat Clara. Ce s-a-ntâmplat?

Madeline a aruncat o privire spre Esther.

— Fii atentă, a spus ea. Dr. Roach i-a făcut asta lui Esther.

Clara s-a-ntors să se uite la Esther.

— A făcut ce? a-ntrebat ea. Ce-i în neregulă cu ea? Eu credeam că doarme.

— Chiar doarme, a spus Madeline. Pentru că asta-i tot ce face acum. Înainte, dr. Roach i-a tot cerut detalii despre relația ei amoroasă. Soțul ei spunea că se purta ca o curvă obișnuită și dr. Roach spunea că singurul mod în care ar putea s-o vindece este ca ea să-i povestească tot. Voia să afle fiecare detaliu. La început, ea a refuzat, dar dr. Roach i-a spus că niciodată nu va fi eliberată dacă nu cooperează. Apoi, când ea a fost, în sfârșit, de acord să-i spună totul,

el i-a cerut să-i arate tot ce făcuse cu iubitul ei. A-ncercat s-o determine să facă sex cu el.

Clara și-a-ncleștat maxilarele și un val fierbinte de furie i s-a ridicat în coșul pieptului.

— A rănit-o?

Madeline a scuturat din cap.

— A-ncercat s-o forțeze, dar ea l-a lovit cu piciorul, a spus ea și a arătat între picioare. Știi tu unde. O săptămână mai târziu, Esther a dispărut. Când s-a-ntors, în sfârșit, în salon, sora Trench a spus c-a fost într-o comă indusă cu insulină. Esther era bine, dar obosită, cu adevărat obosită. Au lăsat-o să stea în pat un timp. Dar apoi s-a-ntâmpnat ceva. Spune c-a intrat un bărbat în salon. Eu cred că s-a speriat de el.

Clara s-a-ncruntat.

— Un bărbat în salonul de femei? Cum e posibil?

— A fost împreună cu tâmplarii. Reparau o scurgere-n tavan sau puneau o ușă nouă. Nu mai știu.

— N-a rănit-o, nu-i așa?

— Nu, a răspuns Madeline. Nu cred. Dar, după întâmplarea asta, Esther a tot întrebat unde ești tu. Nu se oprea deloc. Continua să spună încontinuu „Unde-i Clara? Unde-i Clara?” la nesfârșit.

Clara s-a ridicat în picioare.

— Întreba de mine? De ce să-ntrebe ea de mine? a spus ea.

Madeline a scuturat din cap:

— Nu știu, a spus ea. Amândouă ne-am întrebat unde te aflai, dar de data asta era altceva. Era înnebunită. Îi întreba pe toți unde ești tu. Ca și cum viața ei ar fi depins de găsierea ta. După asta, dr. Roach a-nceput să-i administreze un fel de medicație care a făcut-o să doarmă tot timpul. Și, când doarme, parcă e moartă. Când stă mai mult timp trează, nu-mi spune nimic. Se teme că va uita, dacă-mi povestește. Asta s-a petrecut cu două luni în urmă.

Clara s-a uitat la Esther.

— Va vorbi, dacă o vom trezi?

— S-ar putea, a spus Madeline. Uneori vorbește, uneori, nu. Depinde de momentul zilei.

Clara și-a pus o mână pe umărul lui Esther și i l-a scuturat ușor.

— Esther? a spus ea. Esther, mă auzi?

Esther și-a mișcat capul extrem de încet. Madeline s-a înclinat înainte, în scaun, privind în jur, prin cameră, ca să se asigure că nu se uită nimeni la ele. Infirmierul responsabil de paza sălii de recreere stătea la biroul lui și citea un ziar. Madeline i-a luat mâna lui Esther și a tras-o ușor în față.

— Esther, a spus ea. Trezește-te. Clara este aici și vrea să vorbească cu tine.

Partea superioară a corpului lui Esther s-a înclinat în față, dar capul i-a căzut pe spate și ochii i-au rămas închiși. Madeline a încetat s-o mai tragă și a lăsat-o pe Esther să se cufunde la loc în perne.

— M-ai auzit, Esther? Clara este aici. Este chiar lângă tine.

— Esther, a spus Clara, încercând să nu strige.

S-a aplecat peste brațul scaunului tapițat, apropiindu-se de urechea lui Esther.

— Sunt eu, Clara. Madeline mi-a spus că vrei să vorbești cu mine. Ce este? Ce vrei să-mi spui?

Pleoapele lui Esther s-au zbatut și ea și-a ridicat capul de pe pernuță.

— Așa, a spus Madeline. Trezește-te, Esther. Clara este aici. Ți-o amintești pe Clara?

În cele din urmă, Esther a clipit și a deschis ochii. S-a uitat la Madeline, a-nchis ochii pe jumătate, apoi și-a acoperit fața cu mâinile și a tras aer în piept.

— Esther, a spus Clara. De ce l-ai întrebat pe dr. Roach unde sunt eu? Vrei să-mi spui ceva?

Esther și-a coborât mâinile-n poală și s-a-ntors încet spre Clara, cu o dâră subțire de salivă curgându-i pe buza de jos.

— Unde-i Clara? a-ntrebat ea, vorbind cu dificultate.

— Sunt chiar aici, a spus Clara. Deschide ochii și uită-te la mine. Sunt aici.

Esther s-a luptat să-și deschidă pleoapele și să-și concentreze privirea pe chipul Clarei. Avea ochii injectați, cu irisul mat.

— Clara, a spus ea. A venit un bărbat în salon.

— Da, a spus Clara. Mi-a spus Madeline.

— Eu dormeam și el m-a trezit.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Clara. Ți-a făcut ceva? Te-a rănit?
Esther a scuturat din cap.

— M-a scuturat de umăr și m-a speriat. Dar apoi a-ntrebat de tine.
M-a-ntrebat dacă te cunosc.

Inima Clarei i-a vuit în piept. Și-a-nfipt unghiile-n palme.

— Cum arăta? a-ntrebat ea. Ți-a spus cum îl cheamă?

— Păr negru. Ochi căprui.

Esther a-nchis ochii și, pentru o clipă, Clara s-a temut că Esther va adormi din nou. Apoi pe buzele lui Esther a trecut un zâmbet ușor.

— Foarte chipeș.

Clara abia mai respira.

— Esther, a spus ea. Ce ți-a spus bărbatul?

Esther a-nghițit în sec și a clipit.

— Spune-i Clarei că lucrez în echipa de tâmplari. Spune-i c-am venit s-o iau.

— Cine? a-ntrebat Clara, căreia i se ridicase părul pe brațe. Cine-a venit să mă ia? Cum îl cheamă?

— Bruno, a spus Esther. Bruno a venit să te ia.

Capitolul 17

Izzy

În dimineața de după întâmplarea cu închiderea ei în morgă, Izzy s-a târât afară din sacul de dormit și s-a dus clătînându-se în baia lui Alex; avea încheieturile țepene și mușchii încordați, de parcă ar fi participat la o încăierare. Și-a dat cu apă pe față și s-a uitat în oglindă. Avea ochii umflați și părul ciufulit. S-a așezat pe vasul de toaletă să facă pipi și, pentru prima dată, a văzut că avea genunchii zgâriați și învinețiți. Umflături albastru-închis îi acopereau coatele și brațele, iar pielea de pe încheieturile de la degete era ruptă și însângerată. Până și degetele de la picioare îi erau vinete. Brusc, i-a revenit senzația că era din nou captivă. A alungat-o, s-a ridicat de pe toaletă și s-a dus la fereastră. Afară, ziua era cenușie și ploua, reflectând amărăciunea din sufletul ei.

Măcar hotărâseră să se-ntoarcă acasă la Alex în loc să rămână la lac peste noapte. Le-ar fi plouat, ca să nu mai vorbim despre drama care s-ar fi petrecut când Shannon ar fi ajuns iar la ele. În plus, Izzy nu reușea să se oprească din tremurat de când o scosese din sertar. Sacul ei subțire de dormit nu ar fi fost suficient ca să se-ncălzească. Pe drumul de întoarcere-n oraș, dăduse la maximum căldura în BMW-ul lui Alex, până când Alex și Ethan au început să se plângă.

După un mic dejun frugal cu suc de portocale și turtițe de orez, Alex a lăsat-o pe Izzy la capătul aleii casei părinților adoptivi, cu promisiunea că va veni mai târziu ca să vadă un film împreună. În ciuda stării ei sufletești întunecate, Izzy îi era recunoscătoare lui Alex pentru încercările ei de a-i scoate din minte ce se-ntâmplase la Willard. Și-a cocoșat umerii ca să se păzească de ploaie și a luat-o la fugă pe aleea pavată, sărind peste băltoacele care deveneau din ce în ce mai mari. Încă-l vedea cu ochii minții pe Ethan pe trotuar unde-l lăsasera acasă la el, noaptea trecută, aplecându-se prin geamul deschis dinspre locul pasagerului. Prima dată, ea crezuse că el voia s-o sărute și s-a tras înapoi. Apoi și-a dat seama că el voia numai să-și ia la revedere și s-a-nroșit de stânjeneală. A-ntrebat-o pentru a suta oară

dacă se simte bine și a insistat să păstreze tricoul până luni dimineața, la școală, dar ea a refuzat. Totul se-ntâmpla prea repede și nu voia ca el să creadă că, pentru că tocmai o terminase cu Shannon, ea era gata să devină prietena lui. De fapt, nu credea că va fi vreodată pregătită să fie prietena lui. Încă nu era sigură că putea avea încredere în cineva care luase parte la farsele meschine ale lui Shannon. Totuși a păstrat insigna cu Green Day, pe care o găsisese în buzunarul tricoului lui. Și-a trecut degetul mare peste ea, inspirând adânc înainte de-a deschide ușa bucătăriei lui Peg.

De obicei duminica dimineață, Harry făcea clătite și stăteau toți trei în pijamale, citind reviste și făcând rebusuri până la ora prânzului. Orele acelea în care râdeau și sporovăiau, iar Peg și Harry o ajutau la teme, o făceau să simtă că e membră a acelei familii.

Acum îi chiorăia stomacul gândindu-se la șunca crocantă și la clătitele pufoase cu lapte bătut, acoperite cu sirop lipicios de arțar. Dar când a intrat în bucătărie, Harry și Peg stăteau la masă, îmbrăcați în haine de stradă, cu ceștile de cafea în mâini și ziarul de duminică îndoit între farfurii. Peg și-a ridicat privirea, speriată, cu buzele strânse într-o expresie aspră. Harry s-a-ntors în scaun și s-a uitat la Izzy cu o privire gravă.

Inima lui Izzy s-a strâns. Cumva aflaseră de petrecerea de pe plajă. Îi mințise că rămâne la Alex și acum urmau să-i spună că trebuie să plece. Știa asta. Și-a lăsat sacul să-i alunece de pe umăr și s-a așezat ținându-și respirația în timp ce aștepta, uitându-se la fotografiile președintelui Clinton și Monicăi Lewinski de pe prima pagină a ziarului.

— Te-ai distrat bine azi-noapte? a întreat-o Peg, încercând să zâmbească.

— A fost drăguț, a spus Izzy, întrebându-se dacă era vorba de un test.

— Trebuie să-ți spunem ceva, a intervenit Harry.

Și-a împins mai bine ochelarii pe nas și și-a șters palmele pe pantaloni. Peg s-a foit în scaun; nodurile degetelor i s-au albit din cauza forței cu care strângea în mâini cana cu cafea.

— Întâi avem niște vești bune, a spus Peg.

A tușit, dregându-și glasul. Izzy s-a uitat lung la ea, simțind că nu

mai poate respira. Ce i-ar putea spune Peg pentru a îndulci situația?

— Am găsit o infirmieră care a lucrat la Willard. Credem că ea a avut grijă de Clara. Putem merge să vorbim cu ea, dacă vrei.

Izzy a dat din cap și ritmul inimii ei a luat viteză.

— Crezi că știe ce i s-a-ntâmplat Clarei? a îngăimat ea. Sau fiicei ei?

— Nu știu, a răspuns Peg. Dar o vom întreba. Dacă nu știe, vom încerca să aflăm împreună, noi două. Îți promit.

Împreună. Ochii lui Izzy s-au umplut cu lacrimi. Peg a spus că vor încerca să afle împreună. Poate că n-o dau afară, în cele din urmă. A inspirat și-a expirat adânc, ușurată. Dar apoi Harry i-a aruncat o privire lui Peg, de parcă voia să prindă curaj.

— Mai e ceva, a spus el, cu sprâncenele-ncruntate. Este vorba de mama ta.

Izzy a-nțepenit. Harry și Peg vorbeau rar despre mama ei. Orice urma să-i spună Harry era ceva rău. Foarte rău. Citea asta pe fața lui.

— Ce-i cu ea? a întrebat Izzy, cu stomacul ghem.

Peg și-a pus cu blândețe mâna pe mâna lui Izzy. Izzy a simțit cum i se oprește creierul, pregătindu-se pentru un șoc.

— A avut un atac, noaptea trecută, a spus Harry. Era în celulă și nimeni n-a știut ce s-a-ntâmplat până dimineața.

Izzy a-nghițit în sec.

— Îmi pare rău, a spus Peg, cu ochii plini de lacrimi. Dar e în comă. Cei de-acolo nu cred că va supraviețui.

Izzy se uita lung la Peg, încercând să-și găsească cuvintele. Își simțea limba ca plumbul, iar buzele grele și inutile. Peg a mângâiat-o pe mână, degetele ei moi atingându-i nodurile rănite ale degetelor. S-a uitat la ele și a rămas fără aer.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat ea.

Izzy și-a tras mâna, strângând-o-n pumn, în poală.

— Nimic, a spus ea. Am căzut încercând rotilele lui Alex.

Undeva, în mintea ei, a fost surprinsă de cât de ușor i-a venit minciuna. Ce se-ntâmplase de ieri până astăzi? S-a-ntins după rucsacul ei și s-a ridicat în picioare, împingându-și apoi scaunul sub masă.

— Ești bine? a întrebat Harry. Vrei să știi ce spun doctorii?

Izzy a scuturat din cap; își simțea trupul amorțit.

— Umm... nu în momentul ăsta, a spus ea.

— Te putem duce s-o vezi, mâine, după școală, a spus Peg. Dacă vrei.

Izzy și-a-nfipt unghile-n spătarul scaunului. *La ce va folosi? s-a gândit ea.*

— Sunt foarte obosită, a spus apoi. Dacă nu vă deranjează, m-aș duce să fac un duș și m-aș culca.

— Pot să-ți dau ceva să mănânci, înainte? a-ntrebat Peg.

— Voi face clătite, dacă ți-e foame, a spus Harry.

Izzy a scuturat din cap și a ieșit din încăpere, cu picioarele înmuiate. La jumătatea scării, a-ncetinit pasul și s-a prins de balustradă, cu inima bubuindu-i și încercând să se țină dreaptă. În capul scării, holul se legăna în fața ochilor ei. S-a prins de stâlpul scării și-a așteptat să-și recapete echilibrul. După un lung minut, s-a dus în camera ei, a pus sacul pe podea și s-a dus repede la baie.

A ridicat capacul toaletei și-a vomitat turțițele de orez pe care le mâncase la Alex, până când a simțit că-și va scuipa esofagul, care se va rostogoli ca un ghem însângerat până pe fundul vasului de toaletă. În cele din urmă, a respirat normal. A scuipat de nenumărate ori în toaletă, apoi și-a șters gura și și-a-ndreptat spinarea. Pe marginea chiuvetei era o doză de cola. A băut sucul fără acid, sperând să-i spele gustul acru din gură.

Încă amețită, s-a dus, clătinându-se, în dormitor și a căzut pe pat, zăcând pe-o parte și strângând perna la piept. Își ținea ochii închiși, încercând să-și stăpânească lacrimile, dar era inutil. Timp de zece ani, nu-și vizitase mama în închisoare, din cauza fricii. Îi fusese prea frică că mama ei s-ar purta ca o nebună sau nu o va cunoaște. Acum, nu-și dorea nimic mai mult. Undeva, în străfundul sufletului ei, sperase că va veni o zi când mama ei va fi vindecată sau absolvită de toate acuzațiile. Poate, printr-un miracol, se va descoperi că uciderea tatălui ei fusese o mare neînțelegere. Poate că-l împușcase un hoț. Și mama lui Izzy, fiindcă fusese martoră la moartea violentă a soțului ei, își pierduse, temporar, mințile. Când adevărul va ieși la iveală, mama ei va fi eliberată, iar ea și Izzy vor putea forma din nou o familie. În decursul anilor, lui Izzy îi trecuseră prin minte sute de scenarii

diferite, dar întotdeauna le alungase, sigură că nu erau nimic mai mult decât visuri imposibile din imaginația ei de fetiță singură pe lume. Acum, era sfârșitul. Niciunul dintre acele lucruri nu vor deveni vreodată realitate, Izzy va rămâne orfană. Indiferent cât de mică ar fi fost șansa ca ea să aibă vreodată o mamă, acum dispăruse de tot.

Umerii i s-au zguduit și ea a mușcat perna, surprinsă de profunzimea propriilor emoții. Ținuse capul sus și se abținuse atât de mult timp, încât se autoconvinsese că este invincibilă. Acum, totul se prăbușea. Știa că într-o zi lucrurile se vor schimba. Dar încă nu, nu acum, nu în modul acesta. A clipit ca să-și rețină lacrimile, apoi și-a ridicat capul și s-a uitat înspre măsuța de toaletă. Cărțile poștale și scrisorile de la mama ei erau încă acolo, înghesuite într-o mapă de plastic, ascunsă după șosete și lenjeria intimă.

S-a ridicat în șezut și și-a șters lacrimile, cu inima bătând puternic în pieptul ei. Dacă ar citi scrisorile, poate lucrurile ar părea mai bune sau, cine știe, mai rele. I-au venit în gând scrisorile din cușorul Clarei. Viața Clarei ar fi putut avea alt curs, dacă scrisorile ei ar fi fost expediate, dacă Bruno ar fi avut șansa să le citească. Poate că el ar fi scos-o pe Clara din Așezământul Long Island, înainte ca ea să fie trimisă la Willard. Poate că s-ar fi căsătorit, și-ar fi făcut o familie împreună și ar fi trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Acum, Izzy se-ntreba dacă lucrurile-ar fi stat altfel dacă ea ar fi citit scrisorile de la mama ei. Poate că răspunsurile pe care le căutase fuseseră acolo tot timpul. Stomacul i s-a chircit. Indiferent ce spuneau scrisorile, era prea târziu să se mai schimbe ceva. Și totuși trebuia să știe adevărul. Fie scrisorile ofereau imaginea femeii care fusese mama ei, plină de iubire și adorație, fie confirmau, odată pentru totdeauna, că fusese, cu adevărat, ne bună.

Izzy s-a ridicat și a scos scrisorile din fundul sertarului de sus, apoi s-a așezat turcește pe pat, cu mapa plină de scrisori pe cuvertură, în fața ei. A desfăcut închizătoarea metalică, a ridicat clapa și scrisorile s-au revărsat pe cuvertură. Grămada răsturnată de plicuri de dimensiuni și culori diferite i-a adus aminte de Valentine's Day, din perioada școlii elementare, când toți primeau cărți poștale de la colegii de clasă. Întotdeauna se întreba dacă ea primise la fel de multe felicitări ca și ceilalți copii, nerăbdătoare să vadă cine semna pe spate.

Vor fi scrise numele sau numai inițialele CMBPPT, cel mai bun prieten pentru totdeauna sau poate chiar CMBP, cel mai bun prieten?

A întors, unul câte unul, toate plicurile cu fața-n sus, așezându-le în ordine cronologică, după data de pe ștampilă. Le va citi în ordinea anilor, începând cu prima lună de după încarcerare. La început, primise o scrisoare pe lună. Apoi, odată cu trecerea timpului, frecvența scrisorilor a scăzut la trei-patru pe an. Izzy bănuia că, pe lângă scrisorile obișnuite, erau felicitări de aniversările zilelor de naștere sau de Crăciun. Toate aveau aceeași adresă de expediție: închisoarea Statală Bedford.

A tras adânc aer în piept, a luat în mână prima scrisoare, cu ștampila poștală datată în iulie 1986, la o lună după condamnarea mamei ei la închisoare, și a deschis plicul, rupându-l. Acum ori niciodată. Și-a pus degetele pe buzele ce-i tremurau de emoție și a-nceput să citească.

Bună, fetița mea,

Ce mai faci? Sper că ești bine. Mi-e tare dor de tine! Vreau să știi că-mi pare rău de ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Știu că nu-ntelegi ce se petrece în aceste momente, dar cândva vei înțelege, îți promit. Îmi pare rău c-am fost bolnavă atât de mult timp și n-am putut să fiu lângă tine. Când m-am simțit bine, a fost prea târziu. Știu că ești tristă și confuză, fetița mea. Și-mi pare rău de asta. Te rog să vii să mă vezi. Îmi lipsești atât de mult, încât mă doare inima. Te rog, fii bună și ascult-o pe bunica. Ne vom vedea curând.

*Te iubesc până la lună și-napoi,
Mami OXOXOX*

Pe Izzy o ardeau ochii. Te iubesc până la lună și-napoi. Așa-i spunea mama ei în fiecare seară, după ce o strângea la piept, înainte de a stinge lumina și a se strecura pe hol. Cumva, Izzy uitase aceste cuvinte. A rupt următorul plic. Era o felicitare pentru ziua de naștere.

Pe fața felicitării, scria „Urări de Ziua de Naștere pentru o fetiță dulce de opt ani”. Înăuntru, mama ei scrisese: „Mi-e dor de tine și te iubesc până la lună și-napoi!” *De unde cumpără un deținut cărți*

poștale? s-a întrebat Izzy. Următoarea scrisoare era mai mult sau mai puțin asemănătoare; o scrisoare adresată unei fetițe de opt ani, a cărei viață fusese dată peste cap. Și mai multe regrete și rugăminți să vină s-o viziteze. În cele din urmă, mama a încetat să se mai roage de Izzy, în scrisori, să meargă-n vizită la ea, spunându-i, în schimb, toate lucrurile pe care-ar fi dorit să i le poată spune față-n față, toate sfaturile pe care voia să i le împărtășească unicei ei fiice. Izzy a trebuit să-și amintească faptul că e musai să mai și respire, în timp ce aștepta să citească acea propoziție care să-i confirme boala mentală a mamei ei. Până acum, nu o găsisese. Alt lucru pe care nu-l găsisese era orice informație-n plus despre tatăl ei. Ca și cum el n-ar fi existat niciodată.

Izzy simțea fărâme reci de regret născându-se în pieptul ei. Se putea să se fi înșelat în tot acest timp? Își risipise anii în zadar, din cauza fricii? Pe hârtie, mama ei părea normală. Cu cât citea mai mult, cu atât avea sentimentul că o pierde din nou și din nou. Și totuși, nu era deloc mai aproape să-nțeleagă ce se-ntâmplase.

Până la ora trei, Izzy citise aproape patruzeci de scrisori. Peg venise de mai multe ori, bătând ușor la ușă și întrebând-o dacă se simte bine, dacă-i poate aduce ceva să mănânce sau să bea. De fiecare dată, Izzy refuzase, spunându-i că vrea să fie singură și mulțumindu-i lui Peg pentru amabilitate. Într-adevăr, Izzy n-ar fi putut mânca nimic, chiar dac-ar fi încercat. Își simțea stomacul amar, de parcă fierbea.

O oră mai târziu, cuvintele scrise au devenit neclare și lui Izzy îi era din ce în ce mai greu să-și țină ochii deschiși. Scrisoarea din mâna ei fusese îndoită și pusă în felicitarea pentru aniversarea de treisprezece ani, dungile făcând-o și mai dificil de citit. Izzy a hotărât să mai termine de citit o ultimă scrisoare, apoi să facă duș și să se culce puțin. Dar în clipa următoare, a simțit că se sufocă și s-a ridicat în fund. A mai citit o dată un fragment.

L-am împușcat pe tatăl tău, pentru că l-am găsit în camera ta făcând lucruri pe care un tată n-ar trebui să le facă fiicei lui. Îmi pare rău că nu ți-am spus mai curând, dar am preferat să aștept până vei fi destul de mare ca să-nțelegi ce se-ntâmplă între un bărbat și o femeie. Nu te-ngrijora, iubirea mea. L-am

oprit înainte ca el s-ajungă prea departe.

Izzy a lăsat scrisoarea din mână și și-a dus mâinile la gură, simțind cum acidul din stomac îi ajunge în gât. Nu, nu i se putea întâmpla asta! Era doar un vis urât! Cine-i spune fiicei ei, la aniversarea de treisprezece ani a acesteia, că tatăl ei o molestase? Mama ei mințea! La urma urmelor, era nebună! Tatăl lui Izzy n-ar fi făcut niciodată ceva atât de oribil, nu-i așa? Tremurând, Izzy s-a așezat în poziție fetală și și-a fixat privirea pe singurul trandafir de pe tapetul din dormitor, imaginea neclară a acestuia umplându-se cu petale roșii care pulsau, ca un desen animat al inimii ei frânte și însângerate.

Apoi coșmarul ei a revenit în plină forță, mâna transpirată a demonului era între picioarele ei, în timp ce cealaltă mână grea a acestuia o ținea imobilizată. Demonul s-a ridicat în șezut și-a rânjit, un ciudat amestec de dezgust și extaz schimonosindu-i trăsăturile feței care se transformase într-o mască terifiantă. Apoi masca s-a metamorfozat într-un chip omenesc și Izzy a recunoscut demonul. Era tatăl ei.

Izzy s-a smuls din pat și a alergat la baie, a căzut în genunchi în fața toaletei; a icnit să vomite, iar și iar, în timp ce simțea dureri mari în piept și-n stomac. În cele din urmă, și-a recăpătat suflul și s-a sprijinit de cadă, apăsându-și ochii cu podul palmelor. Valuri de panică îi ardeau gâtul și pieptul, pulsând în jurul inimii ca o sarcină electrică, făcându-i pielea de găină și provocându-i usturimi pe fiecare centimetru de piele, în timp ce mușchii de la brațe și picioare îi tresăreau involuntar. A încercat să inspire adânc și regulat și să expire lent, dar i se-nvârtea capul pe măsură ce-și dădea seama că tot ce crezuse ea fusese o minciună. O minciună pe care chiar ea o fabricase, în totalitate.

Mama ei renunțase la viața ei, la libertatea ei, ca s-o protejeze. În toți acești ani, Izzy crezuse că mama ei era nebună, tatăl ei un bărbat iubitor care plătise cu viața pentru nebunia soției lui. Toți acești ani, risipiți în van, pentru că ea nu fusese niciodată atât de curajoasă încât să asculte varianta mamei despre această nenorocire!

Apoi s-a produs un declic în mintea lui Izzy, de parcă piesele unui puzzle uriaș s-au așezat, în sfârșit, la locul lor. Brusc, totul a căpătat

sens. Mama ei fusese întotdeauna exagerat de protectoare și cel mai mic accident în planul ei perfect de a o ocroti pe Izzy îi provoca panică. Odată, în timp ce făceau cumpărături la băcănie, Izzy a plecat din căruciorul în care se afla, în timp ce mama ei se uita la niște pepeni galbeni. Se deplasase numai câțiva pași, spre capătul intervalului, pentru a se uita la jucăriile expuse. Dar când mama ei n-a mai văzut-o lângă ea, a început s-o strige, țipând încontinuu, destul de tare pentru a-l face pe șeful magazinului să vină într-un suflet. Izzy s-a-ntors în grabă la raftul cu produse alimentare și a atins-o pe mama ei pe cot, privind în sus cu ochii plini de frică, temându-se că mama ei își pierduse mințile. Maică-sa a căzut în genunchi și a început să plângă-n hohote, spunându-i lui Izzy să nu mai plece de lângă ea niciodată, niciodată.

Să-și vadă soțul violând-o pe fetița lor a dezechilibrat-o total pe mama lui Izzy. Majoritatea mamelor ar fi reacționat la fel. Desigur, cele mai multe dintre ele ar fi chemat poliția, nu și-ar fi împușcat soțul în cap, chiar cu pușca lui de vânatoare. Dar cel puțin acum Izzy a înțeles ce s-a-ntâmplat.

În scrisoare, mama lui Izzy a recunoscut că-și împușcase soțul și că asta era un lucru rău, și că-și pierduse, pentru o vreme, mințile. Știa pentru ce era pedepsită. Avocatul ei nu l-a putut convinge pe judecător să fie îngăduitor, pentru că nu avea nicio dovadă că tatăl lui Izzy ar fi făcut ceva rău. Mama lui Izzy refuzase ca fetița să fie supusă unui examen medical, preferând, în schimb, să renunțe la propria ei libertate. Credea că, într-o zi, va fi eliberată condiționat și că ele două vor fi din nou împreună.

Izzy și-a mușcat buza. În toți acești ani, adevărul fusese chiar acolo, așteptând ca ea să deschidă un plic și să citească scrisoarea care lămuria lucrurile. Dar ea fusese prea încăpățânată pentru a-l vedea. Și acum mama ei era în comă! Izzy nu va mai avea niciodată posibilitatea să-i spună că, în cele din urmă, a înțeles! Niciodată nu-și va putea cere iertare pentru că nu o vizitase la pușcărie.

S-a gândit la Shannon, a cărei mamă ignorase ce făcea soțul ei. Cum putuse trăi Shannon împreună cu mama ei, zi de zi, știind că mama ei n-o protejează? Trebuie să fi fost cel mai rău sentiment din lume. În ciuda lucrurilor pe care le făcuse Shannon, pe Izzy o durea

sufletul pentru ea. Dacă mama ei ar fi făcut ceva să-l oprească pe soțul ei, viața lui Shannon ar fi putut să aibă total alt curs. Cum putea Shannon să se uite la mama ei, în fiecare zi? Cum ar putea s-o ierte vreodată?

Izzy și-a acoperit fața cu palmele. Spre deosebire de mama lui Shannon, mama ei își petrecuse toți acești ani singură, gândindu-se că fiica ei n-o va ierta niciodată, crezând că nu mai era iubită de nimeni. Apoi Izzy și-a amintit că citise undeva că persoanele în comă puteau, uneori, să-i audă pe cei iubiți vorbind. Mama ei era în viață, susținută de aparate, nu era moartă. Mai era încă timp s-o vadă, să-i spună adio. Îi va cere lui Peg s-o ducă la Bedford, mâine. Și poate că mama ei o va auzi cerându-i iertare.

Când Izzy a crezut că poate avea încredere în picioarele ei nesigure, s-a ridicat și și-a scos hainele. Genunchii, coatele și picioarele o dureau încă, urmare a loviturilor date în pereții compartimentului de la morgă, iar acum o durea și capul. A intrat în cada goală, simțind porțelanul tare și rece pe piele ca pe o piatră de mormânt, și a dat drumul la apa fierbinte, în timp ce mâinile îi tremurau ca ale unei femei de o sută de ani. În timp ce cada se umplea, ea se uita în scurgerea căzii, cu mintea goală, simțind că-ncepe să se-ncălzească. Atunci când apa i-a ajuns la mijloc, a umplut buretele cu gel de duș și și-a săpunit pielea, frecând-o bine, mai zdravăn decât era necesar, privind ca-n transă clăbucii albi de pe picioare și brațe. S-a uitat la cicatricile fine de pe brațele ei, întrebându-se acum dacă nu cumva se tăiasse pentru a-și reprima amintirile oribile despre tatăl ei. A oprit robinetul și s-a-ntins pe spate în apa acoperită cu spumă, scufundându-se fără să se miște; în urechi îi răsuna, ca un ceas subacvatic, cadența rară, regulată a unor picături de apă.

După câteva minute, și-a trecut mâinile peste trup, mângâindu-și cu degetele sâni, părul fin, pufos dintre picioare. De câte ori se gândise la sex, la un bărbat care să-i sărute sâni goi și pielea caldă, care să-i atingă cele mai sensibile și intime locuri ale trupului ei? De câte ori se gândise că face dragoste cu Ethan? De nenumărate ori. Din fericire, nu avea nicio amintire despre tatăl ei violând-o. Dar ar putea cineva să spună ce-i făcuse el? Gândul i-a umplut stomacul de greață.

S-a spălat între picioare încă o dată, apoi a stat și s-a limpezit sub duș, lăsând să-i curgă apa fierbinte pe gât și pe umeri. În cele din urmă, a oprit apa și a golit cada. S-a șters cu prosopul, și-a pus o pijama curată, apoi s-a dus în cameră și s-a strecurat sub pătură.

Nu voi lăsa trecutul să-mi definească viitorul, s-a gândit ea. Atunci eram o altă persoană. Și n-am de gând să-mi petrec restul vieții plătind pentru păcatele tatălui meu. Nu vreau și nu pot.

Capitolul 18

Clara

După ce-a vorbit cu Madeline și Esther, Clara și-a petrecut următoarele câteva săptămâni încercând să-și dea seama unde putea să lucreze Bruno. Noaptea nu putea dormi și ziua era cu gândurile în altă parte. La spălătorie, amesteca prosoapele cu cearșafurile, halatele de spital cu șorțurile. Când șefa i-a sesizat greșelile, a pus-o să lucreze în sala de croitorie de pe partea cealaltă a holului, unde făcea și cârpea cămăși, pantaloni și cămăși de noapte. Stătea așezată pe un taburet și făcea mici cusături precise, în timp ce încerca să se gândească la o nouă modalitate de a-l găsi pe Bruno. Până acum, nimic nu funcționase.

După ce Esther i-a spus ce se-ntâmplase, Clara s-a gândit să-l vadă pe dr. Roach pentru a-l convinge, odată pentru totdeauna, că Bruno există cu adevărat. L-ar convinge cumva să-i aducă pe muncitorii din echipa de constructori în biroul lui, unul câte unul. Bruno va fi printre ei și o va recunoaște pe Clara, dovedind, astfel, că ea a spus adevărul în tot acest timp. Apoi și-a amintit că Madeline spusese că dr. Roach îi dăduse lui Esther medicamente pentru că aceasta era superagitată și pentru că se comporta ca și cum viața ei depindea de găsirea Clarei. De ce i-ar fi administrat medicamente, dacă n-ar fi dorit s-o facă să tacă? Se temea oare că Esther aflase că Bruno era la Willard? De ce să se teamă? Înainte de-a merge la dr. Roach, trebuia să pună niște întrebări. În după-amiaza aceea, în camera de recreere, s-a așezat în fața lui Esther, scuturând-o încet pentru a o trezi.

— Trebuie să te-ntreb ceva, a spus Clara, aplecându-se și vorbind încetișor.

Esther a clipit și și-a ridicat capul, zâmbindu-i ușor.

— L-ai găsit pe Bruno? a întrebat ea, cam tare și balmăjind cuvintele.

— Șșșș, a făcut Clara. Nu vreau s-audă nimeni.

Esther a expirat.

— Bine, a șoptit ea.

— Dă din cap dacă e da sau nu, bine?

Esther a dat din cap, cu buzele ei umede întredeschise și pleoapele pe jumătate închise.

— I-ai spus doctorului Roach numele bărbatului care-a intrat în salon? a șoptit Clara.

Esther a dat din cap.

— I-ai spus că Bruno mă căuta pe mine?

Esther a dat din nou din cap. Inima Clarei a luat-o la goană.

— Ce-a spus dr. Roach?

Gura lui Esther s-a strâmbat.

— A spus că am halucinații.

— Asta-i tot? Din pricina asta ți-a dat tratamentul cu sedative?

Esther a scuturat din cap

— Am întrebat de tine. El mi-a spus că ești bolnavă. Apoi am întrebat de copil. I-am spus că Bruno e tatăl.

— Și? a întrebat Clara, ținându-și respirația.

— A fost surprins că știam despre copil.

— Ți-a spus că mi-au luat fetița?

— Nu, a spus Esther, căreia îi tremura bărbia. A spus c-ar trebui să-mi văd de treburile mele.

Clara simțea cum îi arde fața. Nu înțelegea de ce dr. Roach refuza să creadă povestea lui Esther. Esther nu avea nimic de câștigat dacă susținea că Bruno există. Și de ce dr. Roach nu a verificat povestea, ca să afle că-i spusese adevărul Clara de la bun început? Mersese prea departe – ținând-o pe Clara închisă, luându-i copilul – ca să mai recunoască faptul că greșise? Sau tatăl ei era în spatele poveștii, manipulându-l pe dr. Roach?

Brusc, pe fața lui Esther s-a întipărit suferința.

— Îmi pare rău, a spus ea, izbucnind în lacrimi. E numai greșeala mea.

— Poftim? a făcut Clara, cu stomacul ghem.

— N-ar fi trebuit să-i spun doctorului Roach despre Bruno, a spus ea, cu voce pierită.

— E-n regulă, a spus Clara. Încearcă să mă ajuți.

— Dar dacă dr. Roach a scăpat de el? a spus Esther.

Clara a simțit că i se scurge tot sângele. Camera a-nceput să se-

nvântă. La asta nu se gândise. Dr. Roach îl putea foarte ușor concedia și da afară de pe proprietate pe Bruno. Și-atunci, ce mai rămânea de făcut?

Câteva zile mai târziu, a furat o pereche de pantaloni și o cămașă fiartă din croitorie, și-a udat părul și și l-a dat pe spate, apoi s-a dus la spălătorie să-ncerce să se amestece printre pacienții bărbați care strângeau lenjeria curată. Șefa a prins-o și-a tras-o-ntr-o parte, avertizând-o că va fi trimisă o săptămână la izolare, înainte de a se întoarce la muncă. Ea i-a-ntrebat pe ceilalți pacienți dacă văzuseră echipa de muncitori și, dacă-i văzuseră, unde anume? Au răspuns cu toții negativ, scuturându-și capetele cu priviri îngrijorate, dorindu-și să fie lăsați în pace. Clara s-a gândit să-i spună surorii Trench ceea ce-i povestise Esther, în speranța că-i părea poate rău de ea, dar a hotărât că riscul era prea mare. Avea momente în care credea că era imposibil să-l găsească pe Bruno. Dar trebuia să încerce. Altă soluție nu avea.

Orele de după miezul nopții erau cele mai rele. Atunci o cuprindea grija că Bruno fusese concediat și că nu va găsi alt mijloc ca s-o salveze. Se temea că se va descuraja și va înceta s-o mai caute. Se temea că Esther visase. La urma urmelor, Clara le spusese totul celor două, lui Esther și lui Madeline, că ea și Bruno se iubeau, că părinții ei nu erau de acord, că tatăl ei o alungase, că ea aștepta un copil. Poate că, fiind închisă la Willard, în comă indusă, sărmana Esther o luase razna. Poate că-și imaginase totul! Gândul era ca o lespede de granit rece pe pieptul Clarei.

Noapți întregi, îndoieli și întrebări de felul acesta o țineau pe Clara trează. De fiecare dată când era gata s-adoarmă de extenuare, ideea îngrozitoare că Bruno nu mai era la Willard o făcea să se ridice în șezut, pe pat, fără aer și transpirată, cu picioarele încurcate în cearșafurile murdare. După aceea se făcea covrig în pat și plângea până adormea, întrebându-se dacă va mai fi vreodată liberă.

Apoi, într-o zi în care lucra la croitorie, așezată pe un taburet incomod, cu spatele la fereastră și cu un coș cu cămăși proaspăt apretate la picioare, Clara a văzut-o pe șefă cocoțându-se pe-o scară pentru a schimba un bec. Șefa era o femeie mărunțică, mai în vârstă, care se plimba, șchiopătând, prin croitorie, cu fusta ei lungă foșnind

de-a lungul podelelor de scândură. Le spunea pacientelor „drăguță” și avea grijă să stea cu capetele plecate, cu ochii ațintiți pe munca lor. Uneori, mergea sprijinindu-se în baston, plângându-se c-o dor oasele din cauza vremii și oprindu-se des să-și maseze piciorul șontorog. În ultima vreme, din cauza primăverii umede, mergea cu baston în fiecare zi.

Urmărind-o cu privirea pe șefa urcată pe scara înaltă, Clara a tresărit când femeia s-a dezechilibrat și aproape a căzut. Clara nu știa ce era în neregulă cu piciorul șefei, dar s-a-ntrebat de ce femeia se aventurase pe scară pentru a schimba becul. În croitorie erau trei becuri arse, inclusiv cel de deasupra locului Clarei. Dar tavanul era înalt de doisprezece metri și becurile la aproape zece metri de la podea. Cu siguranță, la Willard erau bărbați care să facă asemenea treburi.

Apoi i-a venit, ca un șoc, o idee.

Dacă ea nu putea ajunge la Bruno, poate va găsi o cale să-l facă pe Bruno să ajungă la ea. Esther a spus că el lucra cu echipa de tâmplari. Madeline a spus că aceștia reparau scurgerile din tavan sau montau uși noi. Clara s-a uitat în jur, prin croitorie, încercând să-și dea seama ce-ar putea să strice. După un minut, i-a stat inima. Ușile erau prea groase, plintele prea late. De-a lungul pereților se-nșirau rafturi folosite la păstrarea hainelor și pânzeturilor împăturite și erau zeci de taburete de lemn, mese de sortare și scaune cu spătar înalt, dar aproape toată mobila era făcută din lemn masiv de stejar sau arțar.

Grinzile erau mai groase decât capul Clarei. Apoi și-a dat seama că, spre deosebire de ferestrele din saloane care erau acoperite cu plasă protectoare, părțile dinspre interior ale ferestrelor croitoriei erau vulnerabile. Geamurile erau separate prin grilaje subțiri, de lemn, și puteau fi rupte ușor.

Cu inima-n gât, Clara s-a ridicat de pe taburet și s-a dus la scara de pe care cobora șefa. Pe ultima treaptă, șefa și-a pierdut echilibrul și era gata să cadă. Clara a prins-o de-un braț.

— Pot să te-ajut cu ceva? a întrebat Clara.

Șefa a oftat de ușurare, apoi și-a aranjat fusta, cu fața roșie și mâinile noduroase tremurându-i.

— Îți mulțumesc, drăguțo, a spus ea. Urăsc să mă urc pe scară.

Clara și șefa au tras scara de-a curmezișul podelei, poziționând-o sub următorul fasung. Clara s-a urcat pe scară și-a schimbat becul, fără niciun incident. Apoi au tras scara sub fasungul următor, lângă fereastra unde stătuse Clara. A tras adânc aer în piept și s-a urcat pe scară, încercând să-și stăpânească tremurul genunchilor. Altă opțiune nu avea. Trebuia să iasă de la Willard. Trebuia să-i găsească pe Bruno și pe Beatrice. Și trebuia să facă ceva ieșit din comun, înainte de a-și pierde curajul.

Clara s-a-ntins după bec și, cu bună știință, s-a aplecat prea mult, înclinând scara spre ferestre. S-a prefăcut că-și pierde echilibrul și a răsturnat-o; vârful scării s-a izbit de geamurile ferestrei, împrăștiind prin încăpere cioburi de sticlă și așchii de lemn. În ultima clipă, ea a dat drumul scării și a căzut pe podea cu o bufnitură de oase rupte. Apoi scara a căzut într-o parte, s-a izbit de-un dulap și de pe rafturi au alunecat teancuri de cămăși albe și pantaloni negri, de parcă erau filmate cu încetinitorul. Raftul de sus s-a rupt în două și scara a căzut pe podea, cu un zgomot puternic.

— Oh, Dumnezeule din ceruri! a strigat șefa. Ești bine, drăguțo?

Infirmierii s-au năpustit în croitorie, grăbindu-se s-o ajute pe Clara. Câteva paciente se uitau cu ochi înspăimântați, în timp ce altele au ridicat din umeri și au început să şușotească. Cele mai multe priveau cu fețe bolnăvicioase, fără nicio expresie. Clara s-a ridicat pe picioarele care-i tremurau serios și și-a netezit rochia.

— Sunt bine, a spus ea, frecându-și un cot.

Șoldul îi trosnea și simțea că umărul i-a ieșit parcă din lăcașul lui, dar nu avea de gând să se plângă și să fie trimisă la infirmerie.

Agitată și cu fața roșie, șefa a ordonat tuturor să se-ntoarcă la lucru. Femeile și-au găsit taburetele și și-au reluat cusutul, unele plângând, altele mormăind, altele şușotind în spatele mâinilor tremurânde. Șefa a luat mătura și i-a dat-o Clarei, gâfâind și sprijinindu-se în baston, de parcă ea era cea care tocmai căzuse de pe scară.

— Scuze, a spus Clara, luând mătura. Încercam să dau o mână de ajutor.

— Nu-ți bate capul cu asta, drăguță, a spus șefa. Tu mătură numai mizeria, apoi găsește-ți alt scaun și întoarce-te la lucru.

Și-a luat bastonul cu amândouă mâinile și s-a uitat în jurul sălii, plescăind.

— Cred că mai bine-aduc pe cineva să repare.

— Când? a întrebat Clara.

Șefa a ridicat din sprâncene.

— Cât de repede pot, a răspuns ea cu voce monotonă. Deși habar n-am ce importanță are asta pentru tine, drăguță.

După micul dejun din dimineața următoare, Clara a năvălit pe ușa croitoriei, cu inima-n gât. Privirile i-au zburat spre fereastra spartă și dulapul stricat, sperând să vadă niște bărbați lucrând acolo. Fereastra era reparată și dulapul dispăruse. I-au căzut umerii. Dacă tâmplarii fuseseră deja aici, îi ratase. A traversat încăperea și a găsit un taburet liber printre celelalte femei, care aveau la picioare coșuri cu cearșafuri și cămăși de noapte. Cu greu a băgat așa-n ac; lumea văzută printre lacrimile ei era încețoșată.

Ce proastă și nebună am fost, se gândea Clara, mușcându-și rău buza de jos. Chiar dacă tâmplarii ar fi venit cât timp eram eu aici, nu exista nicio garanție că Bruno ar fi fost printre ei. Așa cum a spus Esther, e posibil ca dr. Roach să fi scăpat deja de el sau poate sunt mai multe echipe de tâmplari. Pâinea tare și prunele uscate de la micul dejun i se-nvolburau în stomac și Clara aproape c-a scăpat un râgâit. Una dintre paciente a-nceput să cânte fals, cu voce ascuțită, „Bye, Bye, Blackbird”. Alta a-nceput să fredoneze și ea, cu degetele dansând în aer, ca și cum ar fi dirijat o orchestră invizibilă. Clara de-abia s-a abținut ca să nu țipe la ele să înceteze. Atunci, șefa a intrat ca să-și facă rondul și Clara s-a bucurat când femeile s-au oprit din cântat.

A scos o cămașă de noapte ruptă din coș, și-a lăsat capul în jos și s-a apucat de lucru, înțepându-se, din greșeală, cu acul. N-a băgat în seamă înțepătura și a continuat să lucreze, reparând o gaură din umărul cămășii. Șefa a trecut șchiopătând pe lângă ea, în pocnetele bastonului pe scândurile podelei de lemn. Pe cămașa din mâna Clarei a înflorit o pată roșie, însângărând petele galbene. Clara și-a pus degetul în gură, și-a tras scaunul și a vârat cămașa la fundul coșului, înjurând mărunț din buze. Femeia de lângă ea o privea dezaprobator.

Chiar atunci, Clara a auzit o voce de bărbat pe hol. A răsucit brusc

capul, în direcția zgomotului, cu inima bătându-i nebunește. Un bărbat intra pe ușă de-a-ndăratelea, cu umerii lăsați, de parcă-ar fi purtat o povară grea. Luminile de pe tavan se reflectau pe capul lui chel, iar trunchiul îi era scurt și gros, ca al unui pitic, în ciuda faptului că membrele îi erau lungi și subțiri. Pe salopetă, avea un strat de rumeguș; parcă era un strat de puf. Bărbatul chel înainta cu spatele în cameră, cu un capăt al ramei ferestrei în mâinile lui, încercând să nu zgârie tocul ușii cu cadrul ferestrei. Clara își ținea respirația urmărind cum fereastra înainta centimetru cu centimetru prin ușă, gândindu-se că va leșina, înainte de a vedea cine era la celălalt capăt al ramei.

Apoi umerii i s-au încovoiat. Celălalt muncitor avea pielea albă și era înalt și deșirat, cu părul blond, tuns scurt.

Clara s-a lăsat cu greutate pe scaun, clipind ca să-și stăpânească lacrimile. Bărbații cu fereastra au trecut pe lângă ea și-au sprijinit fereastra de perete, lângă fereastra placată.

— Unde așezați dulapul? l-a întrebat șefa pe chelios.

— Aici unde este acum, a spus acesta întorcându-se spre ușă.

Clara a-nghițit în sec, urmărind privirea chelului. Pe ușă intra de-a-ndăratelea un alt bărbat, susținând un capăt al dulapului. Era voinic și-avea umeri largi, iar părul negru lucios era pieptănat pe spate. Clara a rămas fără aer. A lăsat din mâini cămașa de noapte și s-a ridicat în picioare. I s-a părut o veșnicie până ce și restul dulapului a trecut prin ușă. Clara i-a aruncat o privire bărbatului de la celălalt capăt al dulapului. Avea părul cărunț și purta ochelari. Privirile i-au revenit asupra bărbatului cu păr negru. În sfârșit, dulapul a fost tot în cameră. Bărbații l-au pus jos și, ca într-o mișcare filmată cu încetinitorul, bărbatul cu părul negru s-a-ntors cu fața spre încăpere. Și-a scos mânușile și s-a uitat atent prin cameră, ca și cum ar fi căutat pe cineva din priviri. Avea părul mai lung decât își amintea ea și deasupra ochiului avea o cicatrice proaspătă, dar Clara cunoștea bine acest chip.

Era Bruno.

Un strigăt de bucurie i s-a înălțat din gât.

— Bruno! a strigat ea, cu voce spartă, pornind spre el.

Ochii lui Bruno s-au căscat larg. A aruncat mânușile și a luat-o către Clara.

— Rămâneți pe loc! a țipat șefa. Infirmieri!

— Fă ce-ți spun ei! a zis Bruno.

Infirmierii au năvălit în sală și Clara s-a oprit unde-ajunsesese, luptându-se să-și înăbușe pornirea de-a se arunca în brațele lui Bruno. Dar Bruno avea dreptate: n-ar fi fost de niciun ajutor, pentru situația lor, să creeze, acum, probleme. Bruno s-a tras înapoi, cu mâinile în sus, ca și cum s-ar fi predat. Șefa s-a uitat urât la Clara.

— Ce naiba crezi că faci? a întrebat ea, mânioasă.

A șchiopătat de-a latul camerei și-a prins-o pe Clara de bărbie, cu degetele aspre. Faci ceva ce n-ar trebui să faci! Așteaptă numai să afle dr. Roach. Există un salon special pentru femei ca tine, drăguță.

— E soția mea! a spus Bruno, cu voce puternică.

Șefa s-a uitat la el. I-a dat drumul Clarei și l-a măsurat de sus până jos cu privirea, cu buzele strânse. Apoi și-a ridicat bastonul, arătând cu el înspre bărbatul chel.

— Ai idee ce se-ntâmplă-aici? l-a-ntrebat ea.

El a scuturat din cap. Șefa a făcut semn spre ușă.

— Duceți-i la dr. Roach, le-a spus ea infirmierilor.

Clara și Bruno stăteau la câte un capăt al biroului dr. Roach, cu câte-un infirmier lângă fiecare scaun. Dr. Roach stătea la birou, la locul lui, în timp ce sora Trench stătea în spatele lui, uitându-se îngrijorată ba la Clara, ba la Bruno. Ținea la pieptul ei generos o fișă medicală, iar pe braț ținea, ca pe-un prosop, o cămașă de forță. Sora May a intrat și ea de pe hol și i-a dat doctorului Roach un dosar, apoi a rămas în picioare, supusă, la un capăt al biroului. Dr. Roach a deschis dosarul, l-a așezat peste sugativă și a parcurs paginile, încleștându-și și descleștându-și fălcile. Clara abia mai putea să respire, așteptând ca el să spună ceva. În cele din urmă, el și-a ridicat privirile.

— Nu prea știu dacă-nțeleg ce se-ntâmplă, a spus el. Ai vrea să mă lămurești, Clara?

— El este Bruno, a spus Clara. Bărbatul despre care ai spus că nu există! Ți-am spus că nu sunt nebună! El este...

Și-a-nghțit nodul din gât și s-a uitat intens la Bruno; ochii i s-au umplut de lacrimi. Nu exista alt mod de-a-i spune.

— El este tatăl copilului meu. Al fetei pe care ai luat-o de lângă mine.

Bruno a-ncremenit; fața i s-a făcut purpurie. A-nchis ochii și și-a plecat capul; și-a înfipt degetele în brațele scaunului, iar tâmplesle îi pulsau intens.

— Poate că el ne poate explica de ce pe fișa lui de angajat scrie Joseph Russo, a spus dr. Roach. Nu Bruno Moretti.

Bruno și-a ridicat privirea și și-a dres glasul; ochii îi scăpărau.

— Joseph este numele tatălui meu, a spus el, cu cuvinte dure și apășate, de parcă abia-și putea stăpâni furia. Russo este numele de fată al mamei.

— De ce nu ți-ai folosit numele real, când ai făcut cerere de angajare, ca tâmplar? a întrebat dr. Roach.

— Deoarece Clara m-a prevenit într-o scrisoare că doctorii de la Așezământul Long Island știau de mine, a spus Bruno. Tatăl ei le ordonase să mă țină departe de ea, mergând până acolo încât să-i intercepteze primele scrisori, pentru ca eu să nu aflu unde se află Clara. Am folosit alt nume întrucât mi-am imaginat că ai primit aceleași instrucțiuni.

— Așadar, ți-ai luat slujbă la Willard pentru a-ți găsi iubita? a întrebat dr. Roach.

— Da, a răspuns Bruno. Știam că nu mă vei asculta dacă voi veni prin ușa din față și-ți voi cere s-o eliberezi. Henry Cartwright este un om puternic. Știu că este ținută aici ca urmare a ordinelor date de el. Și, ca să fiu clar, ea nu este iubita mea, este soția mea.

— Henry Cartwright se-ngrijește de binele fiicei lui, a spus dr. Roach. A trimis-o la Willard, pentru că nu se simte bine.

— Prostii! a spus Bruno și venele de pe frunte i s-au umflat. A trimis-o aici ca s-o țină departe de mine! Nu e nimic în neregulă cu ea!

— Mă tem că nu ai calificarea să-i apreciezi starea de sănătate mentală, a spus dr. Roach. În schimb, eu o am.

Și-a îndreptat privirea spre Clara.

— Ești amabilă să explici de ce n-ai spus niciodată că ești căsătorită?

Clara s-a uitat la Bruno, neștiind ce să zică. Dar el se uita urât la dr.

Roach, luptându-se, în mod clar, cu impulsul de-a sări peste birou și a-l strânge de gât. Atunci, simțind ezitarea Clarei, Bruno a privit spre ea, cu fruntea-ncruntată, încercând parcă s-o convingă că trebuie să intre și ea în joc. A băgat mâna-n buzunar și-a scos o bucată de hârtie împăturită din portofel.

— Uite certificatul nostru de căsătorie, a spus el, întinzându-i-l doctorului Roach.

Sora May a dat ocol biroului, a luat hârtia și-a pus-o pe dosarul deschis. Dr. Roach a citit certificatul.

— Cum v-ați întâlnit voi doi? a întrebat el.

— La Cotton Club, a spus Clara. Tata habar n-avea că eu mergeam acolo cu prietenele mele. Într-o noapte, Bruno...

Dr. Roach a fluturat din mână că nu-l interesează.

— Nu, nu, a spus el. Nu vreau să mai ascult alte povești. Vreau să știu cum v-ați întâlnit, aici, la Willard. În mod clar, sistemul nostru care nu permite amestecul celor din exterior cu pacienții are fisuri serioase.

— Nu este o poveste! a sărit Clara. Noi...

— Clara lucrează la croitorie, a întrerupt-o Bruno, cu voce fermă.

S-a tras pe marginea scaunului, de parcă s-ar fi pregătit să se ridice. Infirmierul l-a apucat de umăr și l-a împins în jos, pe scaun. Bruno i-a aruncat o privire urâtă, înainte de a se reazeza.

— Eu am ajutat la aducerea dulapului de la tâmplărie. Este prima oară când am văzut-o, deși o caut de luni de zile.

— Deci ai început relația cu Clara în timp ce ea era pacientă aici? a spus dr. Roach.

— Nu, a spus Bruno, susținându-i privirea doctorului Roach. Ne-am cunoscut cu doi ani în urmă, la Cotton Club, așa cum a spus ea.

— De ce nu crezi nimic din ce spunem noi? a întrebat Clara. Tot timpul am spus că tata m-a trimis aici pentru a mă ține departe de omul pe care-l iubesc. Acum el este chiar aici, în fața ta, și tu tot nu ascuți ce-ți spunem!

— Ai fost maniacă încă de când ai ajuns aici, a spus dr. Roach. Omul ăsta vrea să se folosească de boala ta, spunându-ți că este cine nu este.

— Nu-i adevărat! a spus Clara, lovindu-și piciorul cu pumnul. Cum

explici numele de pe certificatul de căsătorie?

Dr. Roach și-a aprins pipa, a tras lung în piept, apoi s-a uitat la certificat, eliminând rotocoale de fum.

— Asta nu dovedește nimic, a spus el. Ar putea fi fals, după câte știu eu.

— Dar cum rămâne cu Beatrice? a întrebat Clara, panicându-se. Dacă nu Bruno este tatăl ei, atunci cine e?

Dr. Roach a scuturat din cap.

— Sunt sigur că nu știu, a spus el. Dar tatăl tău m-a prevenit că erai, cum să spun, destul de libertină înainte de-a fi trimisă la Așezământul Long Island. A spus că te comportai ciudat și atunci a-nceput să aibă oarece bănuieli că ceva nu e-n regulă, a spus dr. Roach, făcându-i semn cu capul surorii May, iar ea a ieșit din birou trecând în camera de consult.

— E-o minciună! a strigat Clara. Am fost cu Bruno, de aceea părinții mei m-au trimis aici! Nu înțelegi? Este totul foarte clar!

— Unde-i fiica noastră? a întrebat Bruno printre dinții încleștați. Îți cer să ne-o dai înapoi.

A tras adânc aer în piept și nu l-a dat afară, încercând să se stăpânească.

— Îmi pare rău, i-a spus dr. Roach lui Bruno, cu voce plată. Știu că tu crezi c-o ajuți pe Clara, dar e nepotrivită pentru a fi mamă. Crede-mă când îți spun că fetița ta a fost plasată într-o casă frumoasă și este bine îngrijită.

Chiar atunci s-a întors sora May, cu un ac hipodermic pe-o tavă. Inima Clarei a-nceput să-i bubuie-n piept. Bruno s-a uitat la tavă cu sprâncenele-ncruntate, apoi s-a ridicat în picioare, cu pumnii strânși. Infirmierii l-au prins de brațe.

— Asta nu-i legal! a spus Bruno, cu vocea răgușită de furie. Nu puteți ține oamenii sub lacăt, pur și simplu, și să faceți ce vreți voi cu copiii lor!

— Tatăl Clarei m-a însărcinat să am grijă de ea, a spus dr. Roach. Eu fac numai ce e bine pentru toată lumea.

— Mă voi duce la poliție! a strigat Bruno. Le voi spune că mi-ați răpit copilul! Voi veni cu ei înapoi aici și voi cere să-mi dați fiica-napoi și s-o eliberați pe Clara!

Dr. Roach s-a uitat cercetător la Bruno destul de lung, ca și cum ar fi-ncercat să decidă dacă acesta blufează sau nu. Bruno l-a privit pe sub sprâncene, cu pieptul mișcându-i-se în ritmul respirației agitate.

— Unde-i fiica mea? a-ntrebat încă o dată Bruno, cu ochii aprinși de furie. Dacă nu-mi spui, voi găsi pe cineva care să-mi spună! Și atunci, voi pune să te aresteze!

Dr. Roach și-a pus pipa pe-o scrumieră. Și-a căutat altă poziție pe scaun, apoi a scris ceva în dosarul lui Bruno, în timp ce fruntea i se acoperea de broboane de transpirație.

Clara s-a ridicat în picioare.

— De ce ești așa de nervos? a-ntrebat ea. Te-a plătit tata ca să mă ții aici? El ți-a spus să-mi iei copilul?

Infirmierii au împins-o-napoi pe scaun.

Dr. Roach nu i-a acordat nicio atenție și s-a-ntors spre sora Trench, cu mâna-ntinsă. Aceasta și-a mușcat buza de jos și i-a dat fișa pe care-o ținea la piept. Dr. Roach a deschis-o, a dat la ultima pagină și a scris ceva în josul acesteia. Apoi a-nchis dosarul și-a făcut un gest mic, ca și cum ar fi alungat o muscă. Infirmierii l-au împins pe Bruno înapoi pe scaun. Bruno s-a opus și-a încercat să rămână în picioare. Fără niciun succes însă.

— Ce dracu' crezi că faci? a strigat Bruno. Tu nu ai nicio autoritate asupra mea! Eu nu sunt pacientul tău!

Dr. Roach s-a ridicat, s-a-ntins după haina care era pe spătarul scaunului și s-a-mbrăcat. Și-a îndreptat atenția spre sora Trench.

— Terapie cu insulină pentru Clara, a spus el, încheindu-și nasturii.

Sora Trench a dat din cap și ochii i s-au umezit. Apoi dr. Roach s-a uitat la Bruno, cu figura lipsită de orice expresie.

— Recomand să ți se facă o evaluare, Joseph sau Bruno sau cine-oi fi tu.

Bruno s-a luptat să se ridice-n picioare, cu pumnii strânși, cu gura strâmbă de dispreț.

— Asta-i tot? a mugit el. Ai decis deja că noi mințim sau că suntem nebuni sau oricum vrei să-i spui? Ai de gând să ne-nchizi pe-amândoi?

— Îmi fac meseria, a spus dr. Roach. Încerc s-o ajut pe Clara. Te

voi ajuta și pe tine.

— La dracu' ne-ajută! a strigat Bruno. De ce ți-e frică? Ce-ncerci s-ascunzi?

Clara s-a prăbușit în scaun, sigură că va vomita. Unul dintre infirmieri a apucat-o de subraț și-a ridicat-o pe picioare. În cele din urmă, Bruno s-a smuls din strânsoarea infirmierilor. A alergat de-a curmezișul camerei, a apucat-o pe Clara și-a tras-o spre ușă.

— Opriți-i! a strigat dr. Roach.

Un infirmier a apucat-o pe Clara de talie și-a tras-o, pe sus, înapoi. Ea l-a zgâriat pe braț, însângerându-i pielea, dar totul în zadar. Infirmierul nu i-a dat drumul. Clara privea, suspendată-n aer, cum ceilalți infirmieri îl doborâseră pe Bruno la pământ și-l țineau acolo. Dr. Roach a venit repede cu cămașa de forță și infirmierii l-au prins pe Bruno de picioare. Bruno s-a zbatut și-a lovit cu capul, încercând să scape, dar infirmierii i-au răsucit brațele la spate, trăgându-i-le-n sus, până la omoplați. Bruno suporta durerea cu ochii ieșiți din orbite. Și-a ridicat capul să se uite la Clara.

— Nu-ți face griji! a spus el, cu voce încordată. Voi găsi o cale să te scot de-aici!

Dr. Roach a-nfipt o seringă-n brațul lui Bruno, apoi s-a dat înapoi, privind cum infirmierii îl puneau pe Bruno în cămașa de forță. Clara a-nchis ochii. Nu putea suporta această scenă.

Capitolul 19

Izzy

Închisoarea Statală Bedford

Izzy stătea în fața porții de metal înalte de două etaje a Centrului Corecțional Bedford Hills, iar vântul de octombrie îi flutura părul peste față. S-a-ntors cu spatele spre rafalele reci ca gheața și și-a strâns haina sub bărbie, tremurând, așteptând ca paznicul s-o lase să intre. Dincolo de poartă, adunătura de clădiri de cărămidă cu ferestrele zăbreleite și mulțimea de coșuri de fum îi aminteau de Willard State. Singura diferență dintre azil și închisoare erau turnurile de pază și sârma ghimpată de deasupra gardurilor metalice.

S-a uitat spre parcare de dincolo de drum, unde Peg rămăsese în mașină, pe locul șoferului, și privea prin parbriz. Peg telefonase înainte pentru a aranja vizita și se oferise să intre și ea, dar Izzy a insistat să-și ia la revedere singură de la mama ei. Acum, stomacul începuse să i se zbată și se-ntreba dacă era prea târziu să se răzgândească. Chiar în clipa-n care se hotărâse că voia s-o însoțească Peg, a apărut agale un paznic ca să-i deschidă poarta. Își târșăia pantofii și se uita-n jur plictisit, cu o expresie indiferentă pe chip.

— Permis de-acces? a spus el, când a ajuns lângă ea.

— Nu, a spus Izzy. Eu... umm. N-am mai fost niciodată aici. Mama este la infirmerie. A sunat mama adoptivă și-a vorbit cu directorul închisorii. Acesta a spus c-o pot vizita.

— Cum te cheamă? a întrebat el.

— Isabelle Stone, a răspuns ea.

— Așteaptă, a spus el.

A deschis o cutie neagră aflată pe un stâlp de lângă poartă, a format un număr și i-a comunicat situația celui care i-a răspuns.

— Da, a spus el. Isa... mai spune-mi o dată numele.

— Isabelle Stone, a spus Izzy.

— Isabelle Stone, a repetat paznicul. Da. Bine.

A pus receptorul în furcă și s-a uitat la Izzy.

— Ai vreun act de identitate?

Ea a căutat prin geantă și-a scos certificatul de naștere și legitimația de elevă. El le-a examinat, uitându-se la ea pentru a-i compara fața cu pozele, apoi a descuiat poarta.

— Trebuie să mergi la intrarea vizitatorilor și să iei un permis, a spus el.

Ea și-a pus documentele înapoi în geantă, s-a uitat peste umăr și i-a făcut scurt cu mâna lui Peg, apoi a intrat pe teritoriul închisorii. Paznicul i-a arătat cu degetul clădirile de cărămidă din partea dreaptă.

— Vezi indicatorul acela albastru? Cel pe care scrie Toți Vizitatorii?

— Da, a răspuns Izzy.

— Ia-o pe trotuar spre intrarea în holul principal, apoi apasă interfonul și spune-le ce mi-ai spus și mie.

— Bine, a spus ea.

Și-a lăsat capul în jos și-a pornit prin vânt, ținându-și poalele rochiei cu mâinile, muștrându-se, mai înainte de orice, că se-mbrăcase așa. Când era mică, mama ei insistase ca ea să poarte rochii făcute-n casă, îi ondula părul și i-l prindea la spate, cu funde roz. La șase ani, Izzy a început să se revolte împotriva rochițelor cu volănașe, implorând-o pe mama ei s-o lase să poarte tricouri și jeansi, ca prietenele ei, ca și cum acesta ar fi fost cel mai important lucru din lume. Mama ei s-a-nduplecat, dar Izzy n-a uitat niciodată privirea tristă din ochii ei, când și-a dat seama că fetița ei creștea. Astăzi, să-și pună rochie era cel mai neînsemnat lucru pe care-l putea face pentru mama ei. Acum, cu vântul biciuindu-i picioarele fără ciorapi, și-a dat seama ce tâmpenie făcuse. Mama ei nu mai putea oricum face deosebirea.

Cu inima-n gât, Izzy a apăsat butonul soneriei de pe ușa exterioară a holului pentru vizitatori și a fost lăsată să intre. Recepționera, așezată după ușa glisantă, cu ochii aplecați la activitatea ei, i-a dat lui Izzy trei formulare și-a instruit-o cum să le completeze pe toate. Izzy a luat clipboardul și s-a așezat pe-un scaun, încercând să nu se uite la copiii care se jucau și citeau la măsuțele din mijlocul încăperii. Erau copii de vârstă școlară, care zâmbeau și râdeau, ca și cum joaca în

holul unei închisori era cel mai natural lucru din lume.

La-nceput, Izzy era confuză și se-ntreba ce caută niște copii într-o închisoare. Dar apoi și-a dat seama că erau aici pentru a-și vizita mamele. Mamele lor, care erau la închisoare. Izzy și-a mușcat buza de jos. *Oare refuzaseră copiii mai mari să-și viziteze mamele? Sau le fuseseră întotdeauna loiali, indiferent de situație?* A completat foile, cu un gust amar de vinovăție, care-i întorcea stomacul pe dos.

În cele din urmă, o femeie-gardian a venit s-o conducă la infirmerie. Izzy a urmat-o; au trecut prin ușa de fier nituită, au ajuns la un coridor scurt, din ciment, care puțea a piatră udă, a fier, a urină și a ceva ce-i amintea de mirosul de curry. De-a lungul unui perete erau ferestre lungi, cu gratii, iar pe celălalt erau trei uși deschise. Femeia s-a oprit și i-a indicat lui Izzy să intre prin prima ușă. Izzy a făcut cum i s-a spus. A intrat într-o încăpere mică, în care aștepta o altă femeie-gardian, în spatele unei mese albe.

— Trebuie să-ți controlez geanta, a spus ea.

Izzy și-a luat geanta de pe umăr și i-a dat-o. Paznica a vărsat conținutul pe masă.

— Ridică brațele și îndepărtează picioarele! i-a poruncit prima femeie.

Izzy și-a-nghițit nodul din gât și a ridicat mâinile. Femeia a pipăit-o de sus până jos, între picioare și sub sâni. În sfârșit, controlul s-a terminat și prima femeie a scos-o-napoi pe coridor. La capătul holului, au ajuns la o ușă făcută din bare de fier. Izzy stătea în spatele femeii, așteptând ca aceasta să descuie ușa; genunchii îi tremurau, involuntar. Singurul sunet pe care-l auzea era bătaia rapidă a inimii ei, care-i tuna în urechi. Era destul de greu să te afli într-o închisoare, pentru prima dată, dar cu cât se-apropia momentul în care-și va vedea mama, cu atât îi era mai greu să înainteze.

A urmat-o pe femeie printre barele de metal și-au înaintat pe un culoar de beton cu becurile de pe tavan protejate de zăbrele, apoi au trecut printr-o altă ușă de metal încuiată și-au ajuns într-un mic hol. Femeia i-a spus să ia loc și s-aștepte să vină cineva s-o ia. Izzy a făcut ce i s-a spus. Femeia a plecat, ieșind pe o altă ușă.

După un perete despărțitor de sticlă, stătea o asistentă și, în spatele ei, era o ușă deschisă ce dădea spre altă cameră. *Poate că-i o*

greșeală, s-a gândit Izzy, reținându-și lacrimile. Imaginea mamei ei întinse pe-un pat într-un salon pentru bolnavi mental i-a venit în minte și aproape că i-a venit să urle. Nu numai că se-ntreba cum arăta mama ei acum, după zece ani de închisoare, dar când se gândea că o să-și vadă mama în comă, o apuca durerea de stomac și simțea că-i vine să vomite. Ultima imagine pe care-o avea despre mama ei îi bântuise visele ani de-a rândul. Ce imagine oribilă i se va imprima în minte astăzi?

Și-a amintit de-o carte scrisă de Stephen King, intitulată *Zona moartă*, în care un bărbat rănit într-un accident de mașină a stat cinci ani în comă. Și l-a imaginat pe personajul principal trezindu-se și prinzând mâna cuiva, incapabil să-i dea drumul până când n-a făcut o prezicere despre viitorul persoanei. După ce citise romanul, Izzy nu mai putuse să doarmă câteva săptămâni. Să fii în comă părea a fi cel mai rău lucru, care i se putea-ntâmpla cuiva. Și acum ea era pe punctul să-și vadă mama în această stare. Între vinovăția pe care-o simțea pentru că refuzase s-o viziteze atâția ani, durerea în fața perspectivei de a fi orfană și teama că-și va vedea mama ținută-n viață de aparate, Izzy a simțit că-i vine să urle. Dar trebuia să-și ceară iertare și să-și ia adio. Trebuia să-i spună mamei ei că niciodată n-ancetat s-o iubească. Îi datora măcar atâta lucru.

Când s-a deschis una dintre ușile holului, Izzy a sărit în picioare. O femeie-paznic i-a strigat numele, din ușă. Izzy a ajuns într-un hol, cu unghiile înfipite-n palme. Și-a făcut apariția o infirmieră mărunțică, în uniformă, cu părul negru, și a condus-o pe un culoar lung și verde, în sunetul scârțâitului pantofilor ei. Infirmiera s-a oprit în fața unor uși duble și, spre surpriza lui Izzy, i-a zâmbit.

— Te simți bine? a-ntrebat-o ea.

Izzy a dat din cap. Gestul a fost mai degrabă un spasm.

— Ca să știi, a spus infirmiera. Noi permitem foarte rar membrilor de familie să intre în infirmerie. În mod normal, cineva în starea mamei tale ar fi trimis la spitalul public. Detest să fiu așa directă, dar nu credem că va supraviețui acestei încercări. Mama ta adoptivă ne-a implorat s-o ținem aici până vii tu s-o vezi. Ai voie să stai numai câteva minute.

Izzy a dat din cap și-a-ncercat să-i mulțumească, dar gura i se

uscate.

— Să nu-ți fie frică, a spus infirmiera, punând o mână pe umărul lui Izzy. Arată de parcă ar dormi.

Infirmiera a deschis ușa și-a condus-o pe Izzy înăuntru. De-a lungul pereților albi ai uriașei încăperi erau aliniate o duzină de paturi de fier, cu câte-o prizonieră zăcând pe fiecare; unele dormeau, câteva stăteau de vorbă cu vecinele de pat, altele citeau. Lângă ușă era un gardian, așezat la un pupitru. Prizonierele s-au oprit din ce făceau și și-au ridicat privirile, cu ochii larg deschiși de surpriză și sprâncenele ridicate a nedumerire. Infirmiera a condus-o la prima pacientă, a tras draperia dintre paturi, a scos un scaun de metal și-apoi a rămas în picioare, cu o mână pe balustrada patului. Lângă pat, monitoarele bipăiau, iar dispozitivele de ventilare fluierau și şuierau.

— A venit fiica ta să te vadă, Joyce, i-a spus infirmiera femeii care zăcea pe pat.

Izzy a-nțepenit, cu stomacul făcut ghem. A simțit că plămânii îi tremură în coșul pieptului, ca și cum, în orice clipă, organele ei urmau să fie traversate de un spasm și apoi să se oprească pentru totdeauna, lăsând-o fără viață pe podea. S-a apropiat de marginea patului, cu degetele la gură, cu buzele tremurând, și s-a uitat la femeia întinsă pe pat.

Când a văzut trăsăturile familiare ale mamei ei, pomeții înalți și nasul drept, mica cicatrice de deasupra sprâncenei drepte, de când căzuse pe gheață pe alee, lui Izzy i-a stat respirația. Ochii mamei erau înconjurați de riduri și avea șuvițe cărunte-n păr, dar în afara tubului de oxigen lipit de gură, arăta neschimbată. Când era mică, Izzy credea că mama ei era cea mai frumoasă femeie din lume. Peste ani, ajunsese să se-ntrebe dacă toate fetițele cred că mamele lor sunt frumoase și dacă imaginea pe care-o păstra în minte fusese intensificată de trecerea timpului. Acum și-a dat seama că avusese dreptate. Mama ei era uluitoare. Și-a pus geanta pe scaun și s-a tras mai aproape de pat.

— Există vreo șansă să se trezească? a-ntrebat-o ea pe infirmieră. Infirmiera a scuturat din cap.

— Nu, iubito, a răspuns ea. Când au găsit-o, răul se produsese. A dat ocol patului și și-a pus o mână pe brațul lui Izzy.

— Îmi pare foarte rău. Pot face ceva pentru tine? Vrei un pahar de apă sau de sifon?

— Nu, a spus Izzy, cu voce reținută. Mulțumesc. Vreau doar câteva minute singură cu...

— Te simți bine? Ești foarte palidă.

Izzy a dat din cap și infirmiera a bătut-o ușor pe umăr.

— Bine, a spus infirmiera. Vă voi lăsa singure, un minut.

A arătat cu bărbia spre gardianul de la ușă.

— Numai să te stăpânești, bine?

Izzy a ncercat să zâmbească și, în cele din urmă, infirmiera a plecat. Încercând să-și dea seama de unde să-nceapă, Izzy s-a prins de marginea patului ca să nu cadă. Un lanț greu pornea de la piciorul de metal al patului, trecea pe sub pătură și se oprea lângă picioarele mamei ei. Absurditatea de a ține-n lanțuri un pacient comatos, aflat la pat, i-a străbătut fulgerător mintea lui Izzy. Numai printr-un miracol mama ei ar mai pleca undeva. Zăcea nemișcată ca o piatră, cu brațele palide în lateral, cu palmele-n jos și cu degetele ei lungi și subțiri, ca fildeșul, pe pătura albastră. Mâini de pianistă, obișnuia să spună bunica lui Izzy. Izzy s-a gândit să se apropie să o ia de mână pe mama ei, dar n-a reușit s-o facă. În afară de faptul că nu știa dacă era permis să atingă un internat, îi era frică să atingă pielea mamei ei. Se detesta pentru că simțea lucrul acesta, dar era adevărul adevărat. Exact cum atingerea valizelor de la Willard o făcuse să simtă că i se înmoaie picioarele, gândul de-a atinge pe cineva în comă avea același efect. Chiar dacă era vorba de propria ei mamă.

Și-a șters obrazii și a tras adânc aer în piept.

— Îmi pare rău, a șoptit ea. Am făcut o greșală. Nu ți-am citit scrisorile decât acum, când este prea târziu.

Și-a-nghițit suspinele, luptându-se să vorbească. Acum simțea nevoia să plângă isteric, apoi voia să tragă pumni în ceva, furioasă că viața ei luase această-ntorsătură. Pentru o fracțiune de secundă, s-antrebato dacă pacientele celelalte o puteau auzi. Apoi și-a dat seama că nu-i pasă.

— Te rog, iartă-mă că n-am venit să te văd, mami. Am fost proastă și încăpățânată, și înfricoșată. Am crezut că era ceva în neregulă cu tine. Am uitat ce-a făcut tata. Acum știu adevărul. Știu că ți-ai

sacrificat viața pentru mine.

Și-a plecat capul și și-a șters nasul cu mâneca.

— Vreau numai să știi că nicio clipă n-am încetat să te iubesc.

Era prea mult. A căzut în scaun, cu umerii zguduindu-se. Măcar dac-ar fi citit scrisorile de la mama mai devreme. Dac-ar fi vizitat-o, și-ar fi dat seama că mama ei nu era nebună. În toți acești ani, ar fi avut pe cineva cu care să stea de vorbă, pe cineva care s-o iubească, chiar dacă acel cineva era în spatele gratiilor. Singura dată când Izzy o-ntrebase pe bunica ei ce se-ntâmplase, bunica începuse să plângă. Și fetița Izzy, în vârstă de șapte ani, nevoind s-o supere pe singura persoană care-i mai rămăsese, n-a mai pus această-ntrebare niciodată. Trei ani mai târziu, bunica nu mai era pe pământ.

Atunci, Izzy și-a adus aminte de fetița Clarei. Dac-a supraviețuit, probabil c-a trecut prin viață crezând același lucru – că mama ei era închisă pentru că era nebună. Izzy s-a ridicat în picioare. Dacă fata Clarei este-n viață, merita să știe adevărul; trebuia să citească jurnalul Clarei. Acum, mai mult ca oricând, Izzy era hotărâtă să afle ce i se-ntâmplase și, dacă era posibil, să-i spună că mama ei nu a fost nebună.

Acum, tot ce putea face Izzy era să-și ia la revedere de la mamei ei. Mai mult ca orice, voia să simtă brațele mamei ei pe trupul ei, să-i simtă îmbrățișarea strânsă, să știe că este iubită, indiferent de situație. Dar știa că asta nu se va-ntâmpla. Izzy a tras cu ochiul spre femeia-gardian, să vadă dacă o urmărea cu privirea. Aceasta era lăsată pe spate-n scaun și citea un ziar. Izzy a inspirat adânc, a pus un sărut pe propriile-i degete, apoi le-a apăsă pe obrazul mamei ei.

— Vreau să știi că voi fi bine, a spus ea. Sunt puternică și am oameni cărora le pasă de mine. Te iubesc, mami. Întotdeauna te-am iubit și întotdeauna te voi iubi. Îmi pare rău că nu ți-am spus asta mai curând.

A-ncercat să gândească la altceva, dar parcă organele se umflau pe interior, căutând o ieșire, ca un boiler supraîncălzit gata să explodeze. Chiar atunci, a intrat în salon infirmiera, făcându-i semn cu arătătorul că timpul expirase. Mai era un singur lucru de spus.

— La revedere, mami.

Capitolul 20

Clara

Willard

Ziua de Sf. Valentin, 1932

În Hadley Hall, de tavan atârneau spirale albe și inimi roșii de hârtie, care se legănau ușor când pacientele se mișcau încoace și-ncolo pe sub ele. Ultimele melodii disonante ale albumului „All Alone” se auzeau în încăpere, în timp ce sora May stătea lângă gramofon, legănându-se și fredonând pentru ea însăși, cu un ochi vigilant asupra perechilor care dansau. Câteva zeci de paciente priveau de pe margine, fixate în scaune de lemn cu măsuțe atașate, prăbușite în scaune cu rotile, sprijinindu-se în cârje și bastoane. Sora Trench se învârtea printre pacientele de pe ringul de dans, ca să vadă dacă acestea păstrează distanța regulamentară. În jurul sălii, stăteau infirmierii de pază, așezați în scaune pliante, gata să intervină, dacă făcea cineva vreun pas în afara perimetrului. Pacientele, infirmierii și asistentele purtau flori la butoniere și corsaje din hârtie de mătase roșie confecționate de paciente la atelierul de arte și meserii.

Clara stătea pe o bancă lângă scenă, uitându-se iar și iar spre intrarea principală, sperând și rugându-se să vină mai mulți pacienți și printre ei să fie și Bruno. Trecuse numai o lună de când câștigase niște privilegii – acum putea participa la orele de arte și meserii și să meargă la concerte și filme în Hadley Hall –, dar era pentru prima dată când participa la un eveniment comun pentru pacienți și paciente. Acum, îndrăzneala să spere, în pofida situației, că-l va vedea din nou pe Bruno. Trebuia să creadă că el se străduise să coopereze, să câștige și să-și păstreze micile libertăți de care dispuneau pacienții de la Willard. Dacă nu, șansele ca ei să se mai găsească și să fugă împreună tindeau către zero.

Singurul lucru care-o susținuse în ultimele zece luni, singurul gând care-o păzise să înnebunească de-adevăratale era acela că Bruno era undeva pe-acolo, prin Willard. Părea rezonabil să creadă că acum

fusesse trimis să muncească în curtea împrejmuită sau în atelierul de fierărie, în livadă sau la fân, la grajduri sau la lăptărie, sau într-unul dintre atelierile unde se făcea încălțăminte, mături sau săpun. Putea să spere că munca lui presupunea activitate în aer liber. Dacă s-ar putea întoarce și ea la munca în bucătărie, s-ar putea întâlni la grămada de compost. El ar putea deschide poarta și-ar fugi amândoi în pădure.

În timpul fiecărei plimbări, la fiecare drum la baie, la sala de mese, la croitorie, de câte ori se uita pe fereastră, îl căuta pe el. Când vedea un grup de pacienți plimbându-se de-a lungul țărmlui, lucrând lângă docuri sau cărând provizii de la tren, Clara studia fiecare siluetă, în speranța că va recunoaște un stil de mers sau un cap familiar, cu păr negru. Până acum, nu-l văzuse, dar trebuia să creadă că va veni și ziua aceea. Altfel, ce sens ar mai avea?

Trecuse mult timp de când renunțase la speranța că tatăl ei o va elibera. Cu șapte luni în urmă, dr. Roach specificase că el și Henry vedeau lucrurile în același fel; era posibil ca ea să nu fie niciodată capabilă să se-ntoarcă în societate. După asta, întâlnirile periodice cu dr. Roach încetaseră complet. Cu toate acestea, ea refuza să creadă că-și va petrece restul vieții închisă la Willard, că-și va petrece toate zilele printre nebuni, că nu era nimic altceva decât una singură în gloatele de soții, mame, surori și fiice alungate de-acasă. Bruno promisese că vor găsi o modalitate să scape și ea trebuia să-l creadă. Trebuia. Altă opțiune nu avea. Totuși, erau momente în care voia să se dea bătută și să capituleze. Voia să-nceteze să gândească rațional, să cadă într-un abis de disperare, ca să nu mai simtă niciodată nimic. Dar nu putea să facă asta. Era datoare față de Beatrice și Bruno să-și păstreze mințile.

Se înfiora gândindu-se ce anume s-ar fi putut întâmpla dacă Bruno n-ar fi primit scrisoarea ei, dacă n-ar fi încercat s-o salveze. Cu siguranță, și-ar fi pierdut mințile până acum. Pe de-o parte, îi era mai mult decât recunoscătoare. Pe de altă parte, vina că el era închis într-un azil din cauza ei era foarte greu de suportat. De fiecare dată când îi trecea prin minte gândul oribil că lui i s-ar fi putut întâmpla ceva – poate murise de tuberculoză sau fusesse legat de pat cu lanțuri, în Rookie Pest House – simțea un gol înghețat în piept, ca și cum

plămânii și inima ei dispăruseră și ea se putea prăbuși fără viață, în orice clipă.

Nu știa nimic despre ce se-ntâmplase cu el după ziua aceea oribilă din biroul doctorului Roach, dar se ruga să nu fie cu nimic mai rău decât ce i se întâmplase ei. Fusese dusă într-un salon special, unde, din două în două zile, timp de două luni, i se făcuseră în mod repetat injecții cu insulină, până intra în comă. Își amintea că transpira abundent, avea convulsii, gema și saliva până când își pierdea cunoștința. În cele din urmă, infirmierele o scoteau din comă cu glucoză intravenoasă, apoi îi ocupau timpul cu jocuri de cărți și citirea de hărți, în încercarea de a preveni șocul hipoglicemic. După două luni, fusese trimisă la infirmerie pentru recuperare.

Trei săptămâni mai târziu, s-a-ntors la munca ei, la croitorie. Din când în când, privirea îi era încă neclară, gândurile confuze. Avea probleme de concentrare. Urma sfatul infirmierei de a scăpa de efectele insulinei și-și folosea cât mai mult creierul. Cânta cântecele pentru copii în gând, până i se limpezea mintea.

Acum o privea pe Esther valsând cu un bărbat îndesat, cu pantaloni largi și bretele; amândoi se uitau în jos, la picioare. Esther era-mbrăcată în rochia ei înflorată și părea că ea conduce. În urmă cu opt luni, dr. Roach hotărâse că Esther scăpase de tendința spre „ostilitate” și-i acordase privilegiu în plus. Pentru că Esther îi spusese Clarei că bărbații stăteau întotdeauna la peretele opus, în Hadley Hall, în timpul concertelor și filmelor, Clara a fost șocată când și-a dat seama că femeile și bărbații aveau voie să danseze împreună, în situații speciale.

Pe cealaltă parte a sălii, Madeline stătea lângă măsuța cu gustări, băgându-și mâinile în bolul cu punch. O infirmieră a plesnit-o peste încheietură, spunându-i să înceteze. După spusele lui Esther, un unchi îndepărtat al lui Madeline se oferise s-o ia la el și ea fusese eliberată de la Willard cât timp Clara făcuse tratamentul cu insulină. Câteva săptămâni mai târziu, se-ntorsese la Willard; nu mai știa cum o cheamă și de unde venea. Încetase să mai vorbească, cu excepția situațiilor în care își plângea copiii pierduți. În timp ce Clara o privea, a apărut un bărbat care șchiopăta și a tras-o pe Madeline pe ringul de dans. Madeline și-a pus brațele în jurul umerilor lui și l-a tras spre ea,

înfundându-și fața în gâtul lui. Sora Trench s-a grăbit să-i despartă.

Când Gene Austin a început să cânte „My Blue Heaven”, Clara a prins strâns marginea băncii și și-a înfipt unghiile-n lemn. *Aici nu e raiul*, s-a gândit ea, *aici este iadul*. Desigur, după ce-a fost închisă-ntr-un salon, se bucura să aibă ceva privilegii. Dar aceasta era prima petrecere la care participa și aproape că era mai mult decât putea ea să suporte. Să-i vadă pe pacienții de la Willard dansând și petrecând ca și cum își trăiau viața normal, ca și cum ar fi avut o șansă reală de a întâlni adevărata iubire sau fericirea, toate astea o făceau să-și dorească s-o ia la goană pe ușă, țipând.

La fiecare pacient zâmbitor care dansa pe ringul de dans erau alți doi care se uitau în gol, cu fețe lipsite de orice expresie. Unii șchiopătau și se mișcau sacadat, incapabili să se legene în ritmul muzicii. Numărul pacienților în scaune cu roțile era de trei ori mai mari decât al celor care se puteau ține pe picioare. Cei mai mulți se uitau împrejur cu gurile căscate și salivând, cu încheieturile îndoite înspre piept și cu mâinile atârând fără vlagă și inutile. Cumva, așa era viața lor. Așa era și viața ei. Era destul pentru a o lua razna.

A dat să se ridice și să meargă spre masa cu gustări, când cineva a bătut-o ușor pe umăr. Ea a-nțepenit. Ar fi fost a treia invitație la dans, două din partea aceluiași bărbat. A zâmbit și s-a-ntors, hotărâtă să spună din nou nu. Dar a rămas fără suflu.

Bărbatul avea o mustață groasă, barbă neagră și câteva șuvițe cărunte la tâmple. Nasul îi era ușor strâmb, ca și cum ar fi fost rupt de mai multe ori. Arăta ca un om de la munte, sălbatic și neîngrijit. De frică, inima a-nceput să-i fâlfâie. El s-a întins s-o ia de mână, dar ea s-a ridicat și a pornit-o în altă direcție.

— Salut, Bella Clara, a spus el, cu o voce profundă, cu accent.

Ea s-a rotit pe călcâie, și-a mușcat buza pentru a-și stăpâni un țipăt, apoi s-a aruncat spre Bruno, cu brațele larg deschise.

— Nu, a spus el. Se vor întreba ce se-ntâmplă și vor veni la noi.

Ea și-a lăsat brațele-n jos și a-ncercat să respire normal, aruncând priviri furișe în jur să vadă dacă-i remarcase cineva. Sora Trench despărțea două femei care voiau să danseze împreună; fața îi era roșie și contorsionată. Sora May se uita printre plăcile de gramofon și așezase acul gramofonului pe margine, gândindu-se ce să pună în

continuare. Vocea lui Esther Waters umplea sala cu melodia „Am I Blue?” („Sunt eu tristă?”). Inima Clarei bătea așa de repede, încât abia putea vorbi.

— Dacă te recunoaște cineva? a reușit ea să spună.

— Nu mă recunoaște, a spus el. Am stat pe cealaltă parte a sălii, tot timpul.

— Ești sigur? a-ntrebat ea.

— Da, a spus el, luându-i mâna. Am așteptat o vreme înainte să mă apropiu de tine, ca să nu devină suspiciosi. Ca toți pacienții, sunt invizibil până nu încep vreun scandal.

A condus-o pe ringul de dans și, păstrând distanța regulamentară, și-a pus mâna pe talia ei, într-o parte; îi simțea palma ca pe-un fier de călcat fierbinte prin rochia de bumbac. Numai fiind lângă el, și simțea că-i crește temperatura, după luni în care suferise atât de frig și fusese atât de singură, încât simțise cum i se chircesc oasele. Și-a ridicat ochii spre el, forțându-și buzele tremurânde să zâmbească.

— Te-am tot căutat, a spus ea, clipind ca să-și stăpânească lacrimile. În fiecare zi.

S-a uitat întrebător la chipul lui, sorbind privirea ochilor lui căprui, atât de cunoscuți, cu gene lungi și negre. El s-a uitat peste umărul ei, cu ochii pe infirmiere și pe paznici.

— Nu te uita la mine, a spus el cu voce calmă. Nu mă cunoști, ții minte?

Ea și-a întors ochii de la el și s-a uitat la pereți, la ceilalți pacienți, la paznici. Totul părea în ceață.

— Îmi pare rău, a spus ea. Numai că...

— Știu, a spus el, strângând-o de mână. Și eu sunt fericit să te văd.

— Ce ți s-a-ntâmplat? a întrebat ea. Știi tu, după ce te-au scos din biroul doctorului Roach.

— Am fost pus la izolare trei luni, a spus el.

— Oh, Doamne! a făcut ea.

Și-a strâns buzele și și-a lăsat capul în jos.

— Îmi pare rău.

— Nu contează, a spus el. Contează că suntem acum și aici. Tu și cu mine. Și urmează să facem ceva ca să scăpăm de-aici.

— Când? a întrebat ea, ridicându-și ochii spre ochii lui.

Nu se putea stăpâni. Trebuia să se uite la el. Brusc, a simțit c-o cuprinde amețeala.

— Curând, a spus el.

A strâns-o ușor de talie, ca și cum ar fi simțit cât era de tensionată.

— Relaxează-te și ascultă-mă. Eu lucrez cu groparul, fac sicrie și însemne din metal pentru morminte. Avem acces la tunelurile de sub Chapin Hall. Acolo se țin sicriile, într-o zonă de depozitare de lângă morgă. Îndată ce ne hotărâm să facem asta, trebuie să găsești o cale să cobori în acele tuneluri. E un indicator...

— Cum să fac eu asta? a-ntrebat ea, gătuită de panică.

— Nu știi, a răspuns el. Deocamdată, nu trebuie decât să ascuți. Lasă-mă să-ți spun totul. Apoi vom plănuți ce trebuie să faci tu. Odată ce vei ajunge în tuneluri, urmezi indicatoarele spre morgă. Depozitul este dincolo de hol. Te ascunzi într-un sicriu. Lawrence și cu mine te vom căra afară.

— Groparul?

— Da.

Au dat ocol ringului de dans, rotindu-se încet; fețele neclare de dincolo de capul lui Bruno îi provocau amețală.

— Nu ne va da de gol? a întrebat ea, apucându-l mai tare de umăr.

— Nu, a spus el.

În clipa aceea, sora Trench s-a strecurat pe lângă ei, cu buzele ei roșii strânse, într-o expresie încrâncenată. Clara și-a lăsat bărbia-n jos, sigură că sora Trench va citi adevărul în ochii ei. Broboane de sudoare i-au umezit fruntea și rotulele au început să-i tremure. Sora Trench a verificat spațiul dintre ei, și-a pus mâna groasă și grea pe umerii lor și i-a-mpins mai departe unul de celălalt.

— Prea aproape, a spus ea.

Când sora Trench s-a îndreptat spre cuplul următor, Clara s-a gândit c-ar fi bine să nu cadă grămadă pe podea. Atunci, sora Trench s-a oprit și-a rămas pe loc un timp ce a trecut ca o eternitate, uitându-se cu ochii mijiiți, ba la unul, ba la celălalt. Clara a simțit că face pe ea. Sora Trench îl recunoscuse pe Bruno. Pentru o fracțiune de secundă, a văzut negru în fața ochilor. Apoi a-nghițit în gol, forțându-se să se uite la sora Trench.

— La mulți ani, de Sfântul Valentin, a spus ea, cu buzele țuguiate,

în timp ce încerca să zâmbească. Mulțumim pentru această petrecere frumoasă.

Încruntată, sora Trench s-a uitat insistent la Bruno, studiindu-i fața. Bruno a luat o expresie rățăcită, legănându-se și uitându-se fix la o inimă de hârtie de deasupra capului Clarei.

— Hmm, a făcut sora Trench, strângând din buzele ei roșii.

Apoi i-a aruncat Clarei o privire severă, dând o dată din cap, și a pornit-o mai departe.

— Vezi ce faci, i-a spus ea, plecând.

Clara a scos un oftat tulburător, în timp ce picioarele aproape că i se înmuiaseră de tot.

— Ești bine? a-ntrebat Bruno.

Clara a-ncercat să-și recapete glasul.

— Te-a recunoscut, a șoptit ea.

Bruno a scuturat din cap.

— Ar fi chemat imediat gărzile.

Clara încerca să respire normal, privind-o pe sora Trench care se oprise lângă alt cuplu.

— Nu știu, a spus ea. Parcă... parcă ne-a avertizat să fim atenți sau ceva de felul acesta.

— Ne-a atras atenția să stăm la distanță în timp ce dansăm, a spus Bruno. Asta-i tot. Acum ascultă-mă. Trebuie să-ți spun planul până la capăt.

Clara a inspirat adânc și-a expirat încet. Poate că Bruno avea dreptate. Sora Trench ar fi putut chema gărzile sau i-ar fi putut duce pe ea și pe Bruno la dr. Roach. În schimb, a continuat să-i verifice pe dansatori, purtându-se ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Bine, a spus Clara, încercând să termine cu tremuratul. Ascult.

— Lawrence locuiește într-o cocioabă veche, în partea cealaltă a păduricii de cedri.

Clara a dat din cap.

— Am văzut-o, a spus ea.

— Acolo ne vom ascunde până la căderea nopții, apoi ne vom furișa până la lac, unde ne va aștepta o barcă.

— O barcă?

— Da. Cu ani în urmă, Lawrence a găsit o barcă veche cu vâsle, în

pâlcul de cedri. Era pe jumătate putredă și acoperită cu un strat de ace și frunze de pin. Dar eu am peticit carcasa și am încropit câteva vâsle din lemnul din care facem sicriile.

— Este sigură?

— Vom afla-mpreună, nu-i așa?

Clara a dat din cap. Apoi și-a amintit că era luna februarie și i s-a strâns stomacul. Lacul era înghețat. Vor trebui s-aștepte până la primăvară. Dar acum, când în mintea ei exista un plan de evadare, nu credea că mai poate aștepta atât de mult timp. Nu mai putea suporta nici măcar o zi închisă la Willard, darămite două luni. Dacă ar fi fost după ea, ar fi încercat să fugă chiar acum. Dacă ea și Bruno ar trebui s-aștepte până la primăvară, până se va topi lacul, ar înnebuni de teamă și neliniște. Și, în plus de-asta, dacă se-ntâmplă ceva până atunci? Dacă unul dintre ei se-mbolnăvește sau este trimis la izolare? Ce se-ntâmplă atunci?

— Când? a-ntrebat ea, ținându-și respirația.

— Curând, a spus el.

— Dar lacul este înghețat!

— Acum, gheața este subțire, a spus Bruno. În ultimele două săptămâni a fost neobișnuit de cald. Ar trebui să se spargă la trecerea bărcii.

Stomacul Clarei a-nceput să se zbată. A tras adânc aer în piept, și-a ridicat capul și s-a-ndreptat de spate. Asta era șansa lor. Ultima. Șansa de a fi liberi împreună, de a o găsi pe Beatrice. Dar mai întâi trebuia să găsească o cale de-a ajunge în tunelurile de sub infirmerie. Părea aproape imposibil, dat fiind faptul că programul ei zilnic nu o ducea niciodată în apropiere de Chapin Hall. Atunci i-a venit o idee.

— Mâine, a spus ea. Trebuie s-o facem mâine.

Bruno s-a-ncruntat.

— De ce? a-ntrebat el.

— Ai încredere-n mine, bine?

— Ce-ai de gând să faci? a-ntrebat el.

— Am de gând să-i fac să mă ducă la infirmerie, a spus ea. Apoi voi găsi o modalitate să-ajung în tuneluri, înainte de căderea nopții. Tu poți ajunge în tuneluri duminică?

— Da, a spus el. Lawrence face înmormântări și duminică. De fapt,

avem unul de înmormântat chiar mâine.

— Bine, a spus ea. Mâine rămâne.

Chiar atunci, melodia „Am I Blue?” s-a terminat și sora May a schimbat discul. Gertrude Lawrence a-nceput să cânte „Someone to Watch Over Me” și Clare i s-a pus un nod în gât, amintindu-și de prima seară când ea și Bruno dansaseră la Cotton Club. Acum dansau pe-același cântec, închiși amândoi într-un azil de nebuni. Gândul acesta aproape c-a înngenuncheat-o.

Sâmbătă după-amiază, după ce făcuse coșuri de nuiete împreună cu Esther și Madeline în sala de recreere, Clara a-ntrebat-o pe una dintre infirmiere dacă s-ar putea întoarce la salon mai devreme decât de obicei. S-a plâns de durere de stomac și a spus că simte nevoia să stea întinsă. Sora l-a instruit pe gardian s-o conducă pe Clara la salon, cu o expresie indiferentă pe față. Clara s-a uitat peste umăr la Esther și Madeline, cu inima cât un purice. Stăteau împreună pe-o bancă, cu capetele în jos, și lucrau. Clara hotărâse să nu împărtășească nimănui planul ei de evadare, sperând că ceea ce nu știau nu le putea face niciun rău. În plus, era un risc prea mare. Cine știe ce-ar putea dezvălui dacă-ar fi amenințate cu izolarea, cu coma indusă sau cu mutarea la Rockie Pest House. În loc să-și ia la revedere, s-a rugat în gând pentru ele, sperând că Esther și Madeline vor ieși și ele de la Willard într-o bună zi.

O jumătate de oră mai târziu, chiar înainte ca infirmierele să le aducă la salon pe celelalte paciente, conform programului zilnic, Clara și-a scos tamponul igienic plin dintre picioare și a-mprăștiat sângele menstrual pe cearșafurile gri și pe interiorul coapselor. Nu-și schimbase tamponul toată ziua și, cum era în a doua zi de ciclu, când volumul era întotdeauna cel mai abundent, sângele era închis la culoare și din belșug. Cu inima-n gât, s-a încovrigat pe pat, în așteptare. Când a auzit cheia-n ușă, a-nceput să geamă și să plângă, ținându-se cu mâinile de mijloc. Pacientele s-au adunat în jurul patului ei, uitându-se lung, șușotind, legănându-se-nainte și-napoi. Una dintre femei a-nceput s-o mângâie pe frunte pe Clara, îndepărtându-i cu blândețe părul din ochi. O infirmieră le-a ordonat să se dea la o parte.

— Ce-i cu tine?

Clara s-a schimonosit și și-a ridicat picioarele.

— Nu știi, a spus ea, cu voce tensionată.

— Întoarce-te ca să văd, a spus infirmiera.

Clara a mormăit și s-a întors pe spate, cu genunchii-ndoți, cu ochii-nchiși, bine strânși. Infirmiera i-a îndepărtat mâna și i-a palpat abdomenul. Clara a scos un țipăt și s-a rostogolit din nou pe burtă, ținându-și respirația, până ce fața i s-a făcut roșie ca focul.

— Adu un scaun cu roțile, a spus asistenta altei infirmiere. Du-o apoi la infirmerie.

Douăzeci de minute mai târziu, Clara zăcea pe o masă de consult în biroul doctorului Slade, simțind că-i crapă capul. O infirmieră o ajutase să se curețe, dându-i un șervet sanitar și o cămașă de noapte curată. Acum, infirmiera o privea fără prea mare interes.

— Nu simt nimic anormal, a spus dr. Slade. Îmi poți arăta mai exact unde te doare? Arată-mi de unde pornește durerea.

Clara și-a pus degetele lângă osul șoldului.

— Chiar aici, a spus ea.

— Și a fost o durere mai mare decât disconfortul normal lunar?

— Da, a spus Clara. Dar cred că începe să-mi fie mai bine-acum.

— Cheamă-l pe dr. King, i-a spus el infirmierei. Pacienta are nevoie de un examen ginecologic.

Clara a scuturat din cap și s-a ridicat în șezut.

— Sunt bine, a spus ea. Cred numai că am nevoie să merg puțin.

S-a dat jos de pe masa de consult și a rămas încovoiată, cu mâna pe abdomenul inferior.

— Ce faci? a-ntrebat dr. Slade. Nu ți-am spus să te ridici.

— Trebuie să mă mișc puțin, a spus ea. Mă simt mai bine.

Dr. Slade s-a uitat la ea pe deasupra ochelarilor.

— Vrei să-mi spui c-ai făcut tot acest târăboi din cauza gazelor?

Clara a ridicat din umeri.

— Nu știi, a spus ea. Tu ești doctorul, nu eu.

Și-a pus amândouă mâinile pe burtă și-a sărit ca arsă.

— Uite, iar începe.

— Întinde-te să vedem ce se-ntâmplă.

S-a uitat la infirmieră, încruntându-se.

— N-am de gând să cer mai multe examene sau raze X, dacă este vorba numai de o acumulare de gaze sau de un ciclu dureros.

— Te rog, a spus Clara. N-am nevoie decât să mă plimb puțin. Dacă nici asta nu ajută, fac tot ce spui tu.

Dr. Slade s-a uitat la ea bănuitor, apoi a scuturat din cap, luându-o spre ușă, cu o lucire de dezgust în privire.

— Du-o până la capătul holului și-napoi, i-a spus el infirmierei.

Clara a urmat-o pe infirmieră afară din sala de consult, cu inima galopându-i în piept. S-a uitat în ambele direcții ale culoarului să vadă dacă exista vreo scară care să coboare în subsol, știind în străfundul minții ei că nu va fi așa de ușor și sperând totuși că măcar o dată lucrurile vor merge cum vrea ea. La ambele capete ale coridorului erau alte culoare, care duceau spre stânga și spre dreapta. I s-a făcut un gol în stomac. Se târa de-a lungul peretelui în urma infirmierei, cu o mână pe burtă și cu cealaltă ținându-se de zid. Sentreba dacă va găsi o scară imediat sau dacă nu cumva va trebui să rămână în infirmerie. Dacă nu găsea o cale de a coborî în tuneluri, va trebui să inventeze ceva ca să se strecoare afară din camera ei mai târziu. Ceva aproape imposibil.

Când au ajuns la capătul culoarului, infirmiera a făcut stângamprejur și-a pornit-o-napoi spre sala de consult a doctorului Slade. Clara s-a oprit, a prins mai tare balustrada și a privit spre culoarul din stânga. Era un culoar larg și, de-a lungul pereților, erau pacienți legați în jurul taliei cu curele de piele, care erau fixate de scaunele în care erau așezați; unii plângeau și se văitau, alții priveau în gol. Culoarul din dreapta era, practic, liber, cu excepția unui scaun cu rotile gol și a unui cărucior de metal plin cu sticlute cu medicamente. Ușile saloanelor de pe ambele părți ale culoarului erau închise. La capătul culoarului era un lift de serviciu cu ușile deschise, lângă o ușă dublă deasupra căreia era o plăcuță verde pe care scria Subsol. Fruntea Clarei s-a acoperit de broboane de sudoare. A luat-o la dreapta, spre scări.

— Unde te duci? a întrebat infirmiera. Întoarce-te!

Clara a mers înainte, luptându-se cu pornirea de-a o lua la fugă.

— Am nevoie să merg puțin mai mult, a spus ea. Cred că ajută.

— Trebuie să faci ce-ți spun eu, a strigat infirmiera. Ne-așteaptă

dr. Slade!

Clara a ignorat-o și a continuat să meargă. Infirmiera a oftat și-a alergat după ea, cu pantofii ei scârțâitori. Clara s-a uitat peste umăr.

— Numai până la capătul culoarului, a spus ea. Apoi mă-ntorc.

Infirmiera a continuat să meargă-n urma ei, cu gura strânsă și dând din brațe. Clara a nctenit ritmul de mers și a lăsat-o pe infirmieră să i-o ia-nainte, încercând să nu pară agitată. Trebuia să funcționeze. Pur și simplu, trebuia. Când s-au întors în fața ușilor duble, Clara s-a prăbușit pe podea; membrele îi erau țepene și i se zbăteau cu violență. Și-a dat ochii peste cap, limba-i atârna afară din gură, iar ea se răsucea și se zvârcolea pe dalele reci. Infirmiera s-antors și-a rămas fără aer și cu ochii holbați. A-ngenuncheat și și-a pus mâinile pe umerii Clarei. Clara continua să se zbată, prefăcându-se că-i vine să vomite. Infirmiera s-a ridicat și-a alergat după ajutor. Imediat ce infirmiera a plecat, Clara s-a ridicat în picioare, a trecut în fugă prin ușile duble și-a coborât în goană treptele spre subsolul de la Chapin Hall.

S-a oprit la baza scărilor, încercând să-și dea seama în ce parte s-o apuce. De-acolo, porneau în toate direcțiile, la stânga, la dreapta și drept înainte, niște tuneluri lungi, de ciment. Aerul era îmbibat cu miros de mucegai și piatră udă, ca-ntr-o grotă. Țevi din care picura apă, de dimensiuni diferite, mergeau de-a lungul tavanelor și câteva becuri protejate de zăbrele dădeau o lumină slabă, pâlپătoare, pentru că bulbii gălbui de sticlă erau acoperiți de praf și pânze de păianjen uscate. La fiecare zece metri, o arcadă greoaie marca fiecare trecere, asemenea boltelor de sub fortărețele medievale. Pe arcada din stânga scria Morga.

În spatele Clarei se auzeau strigăte pe casa scării. Motorul liftului se trezise la viață și roțile lui dințate scrâșneau pe axul ruginit. Clara a luat-o repede spre morgă, recunoscătoare că subsolul era un labirint uriaș. Oricine-ar veni s-o caute, habar n-ar avea încotro se dusesse ea. Și s-a rugat ca, pentru că era duminică, să nu mai fie nimeni acolo jos.

Pașii ei răsunau în tunelul gol, pentru că tălpile tari ale pantofilor făceau zgomot pe podeaua de piatră. O voce de bărbat a răzbătut până la pasaj, urmată de vaiete și plânsete. S-a furișat pe lângă perete, gata să se-ntoarcă și s-o ia la fugă. Dar, cu cât asculta mai mult, cu

atât i se părea că vocea repeta la nesfârșit același lucru. Metal lovit de alt metal și lanțuri târâte pe podeaua de piatră. În față, pe perețele opus, era o ușă făcută din bare groase de fier, cu clanța blocată cu lanțuri și lacăte. A traversat tunelul și s-a apropiat, cu pantofii strânși la piept. Cu cât s-a apropiat mai mult de ușă, cu atât mirosul scârbos de urină și de fecale a devenit mai intens. Și-a acoperit gura cu o mână și a tras cu ochiul pe lângă marginea ușii din bare de fier, cu inima bubuindu-i în piept. Camera de piatră era plină cu șiruri de cuști de fier cu pacienți în ele, unii goi, alții în cămăși de noapte de spital, murdare, cei mai mulți legați cu lanțuri de pereți, așezați pe paturi mici sau întinși pe podea. Clara și-a năbușit un icnet; o ardeau ochii. De ce erau ținuți acești pacienți la subsol, în cuști? Era suficient de rău să fii închis la Willard, dar asta? Asta era barbarie. Cum scapă doctorii basma curată cu așa ceva? A jurat, atunci și acolo, că după ce scapă de la Willard și se duce la autorități să le spună despre Beatrice, va informa poliția despre relele tratamente de-aici. Și-a șters obrazii, a spus o rugăciune în gând și-a pornit-o prin tunel, hotărâtă să găsească pe cineva care să pună capăt acestor orori.

În cele din urmă, a văzut un indicator pe care scria Morga, deasupra unei perechi de uși batante, din metal. Mai încolo pe culoar, o pereche de uși de lemn marcau capătul tunelului; prin ferestrele murdare din jumătatea de sus a fiecărei uși pătrundea lumina slabă a soarelui. Pentru o fracțiune de secundă, s-a gândit s-alerge până la capătul tunelului și să-ncerce clanțele ușilor. Poate-ar putea să ajungă afară. Apoi și-a adus aminte de gardienii și de infirmierele care deja o căutau. Chiar dacă ușile ar fi descuiate, n-ar ști în ce parte să se ducă. Sau dacă o căutau deja pe-afară? Era mai bine să se țină de planul lui Bruno.

A împins ușa camerei de stocare de vizavi de morgă; balamalele au scârțâit ca miorlăitul unei pisici. A oprit ușa ca să nu mai scârțâie, apoi s-a strecurat prin deschizătura strâmtă și-a intrat în camera întunecată. Mirosul de sevă de copac și rumeguș umplea aerul și de-a lungul pereților erau niște compartimente lungi, dreptunghiulare. Și-a pus pantofii-n picioare și a înaintat centimetru cu centimetru, ca să simtă drumul prin întuneric. Când s-a lovit cu fluierul piciorului de ceva dur, s-a aplecat și-a pus mâna pe o bucată de lemn și pe ceva ce

părea a fi marginea groasă, șlefuită a unui sicriu. A dat capacul la o parte, a intrat, s-a-ntins și a tras capacul înapoi, închizând sicriul; își simțea bătăile inimii în urechi, ca zgomotul făcut de tren. Odată aflată înăuntru, a împins capacul în sus cu degetele, apoi l-a lăsat în jos și-a pipăit marginile, ca să se asigure că nu exista nicio deschizătură.

Mulțumită că n-o putea vedea nimeni dacă intra și aprindea lumina, a închis ochii; avea respirația grea și precipitată și simțea cum îi pulsează capul pe fundul sicriului de lemn. După numai câteva secunde însă a simțit nevoia să împingă capacul, să se ridice, să iasă din încăperea și s-o ia prin tunel, înspre lumină. Trebuia însă să nu-și îndoiaie genunchii și coatele, să nu se miște, să nu se-ntindă și să nu se ridice-n șezut. Din când în când, se auzeau strigăte depărtate și pocnete de uși, prin culoarele de la subsol. Cine o va găsi primul, Bruno sau gardienii?

A auzit mișcare în tunel și aproape a încremenit. O ușă grea s-a deschis și s-a-nchis la loc, apoi s-au auzit ciondăneli înfundate și o bufnitură în afara camerei de stocare. Niște chei s-au răsucit într-un lacăt. Apoi ușa camerei de stocare s-a deschis cu un scârțâit. Clara și-a ținut respirația. Care va fi pedeapsa pentru încercarea de evadare? Izolarea? Coma cu insulină? Rookie Pest House? Ușa a bubuit când s-a deschis. S-a auzit întrerupătorul. Raze de lumină pătrundeau pe la marginile capacului de la sicriu. Pași grei au traversat încăperea. Clara a închis ochii.

— Așteptăm aici până vine ea? a întrebat o voce bărbătească.

— Așa-i planul, nu ții minte? a răspuns un alt bărbat.

Clarei i s-a ridicat părul pe brațe. Era vocea lui Bruno.

Dar trebuia să fie sigură. A așteptat, încercând să nu respire, sigură că va muri înainte ca el să vorbească din nou. Și-atunci, după un timp care ei i s-a părut o veșnicie, aceeași voce masculină a întrebat:

— Ai încuiat morga?

— Ah, a făcut prima voce. Da, am încuiat morga.

Părea un bărbat mai vârstnic, după voce. Avea glasul profund și răgușit și vorbea cu grijă și rar.

— Și dacă vine cineva? a spus prima voce.

— O îngropăm pe domnișoara Annie Blumberg astăzi, a spus a

doua voce.

Clara a tras rapid aer în piept. Erau Bruno și groparul. A-nceput să mpingă capacul sicriului, apoi a auzit pași grei alergând prin tunel. A-nghetă. Ușa de la camera de stocare s-a deschis, scârțâind.

— Ați văzut pe cineva pe-aici? a întrebat un bărbat, gâfâind.

— O înmormântăm pe domnișoara Annie Blumberg astăzi, a spus groparul. Merge în rai să fie cu Iisus.

— N-am întrebat ce faceți, Lawrence, a spus bărbatul, iritat. Am întrebat dac-ați văzut pe cineva pe-aici, prin tuneluri. A dispărut o pacientă.

— N-am văzut pe nimeni, a răspuns Bruno.

Vocea lui se auzea mai tare decât cu un minut mai devreme, ca și cum stătea deasupra sicriului.

— Nu te-ntreb pe tine, a spus bărbatul. Pe Lawrence îl întreb. Lawrence, ai văzut pe cineva sau nu?

S-a scurs o eternitate pân-a răspuns Lawrence. Clara a crezut că o va apuca plânsul până să spună el ceva.

— Nu, a răspuns Lawrence. N-am văzut nicio pacientă aici, în tuneluri. Noi o înmormântăm pe domnișoara Annie Blumberg astăzi. Se duce în rai să-l vadă pe Iisus.

— Bine, a spus bărbatul. Fii atent și anunță-ne dacă vezi pe cineva. Mă-nțelegi, Lawrence?

— Da, a spus Lawrence. Vă voi spune dacă văd o femeie care nu este domnișoara Annie Blumberg.

Ușa s-a-nchis cu-n scârțâit și Clara a putut să respire; tremura din toate măduarele de ușurare. Primul instinct a fost să deschidă sicriul și să iasă, dar trebuia să mai aștepte. Trebuia să se asigure că gărzile plecaseră cu adevărat. Și-a înfipt unghiile-n palme.

— Ești înăuntru, Clara? a șoptit șuierat Bruno.

Vocea părea că vine de departe.

Clara a-nghițit în sec și a-ncercat să vorbească, în ciuda nodului din gât. N-a ieșit niciun sunet.

— Clara? a spus Bruno, din nou.

— Aici, a reușit să spună Clara, în cele din urmă.

A ciocănit în lemn cu nodurile degetelor.

— Sunt aici.

Un pocnet puternic în sicriu a făcut-o să tresară și sicriul s-a zguduit, ca și cum cineva dăduse cu piciorul în el. Apoi capacul a alunecat într-o parte. Întâi a văzut niște degete, apoi o parte din fața lui Bruno. El a dat capacul la o parte și s-a uitat la ea, cu o mutră uluită. Ea a dat să se ridice-n șezut.

— Nu te mișca, a șoptit el. Și nu spune nimic. Ea s-a întins înapoi în sicriu.

— Te simți bine?

Ea a dat din cap, încercând să zâmbească. Zâmbetul ei părea un spasm.

— Te vom scoate de-aici, a spus Bruno, tot în șoaptă. Și vom evada în noaptea asta. Lawrence e aici ca să ne-ajute.

Fața lungă și morocănoasă a groparului a apărut deasupra ei. Acesta și-a scos șapca, și-a netezit cu mâna părul cărunt și ciufulit și-a confirmat dând scurt din cap. Pielea din jurul ochilor lui i se subțiasse din cauza vârstei, pleoapele căpătaseră o nuanță rozalie și ridurile din jurul nasului erau pline cu funingine.

— Nu e corect ce-au făcut, a spus Lawrence, scuturând din cap. Nu e corect că ți-au luat copilul.

Ochii Clarei s-au umplut de lacrimi. A tras adânc aer în piept și a dat din cap, zâmbindu-i ușor lui Lawrence. Dar atunci chipul lui Bruno s-a-ntunecat și ea a-nceput să tremure din nou. Ceva nu era-n regulă.

— Trebuie să te scoatem din tunel, a șoptit el. Trebuie să cărăm sicriul pe trepte-n sus, să-l punem în căruț și să-l ducem în cimitir. Dis-de-dimineață am scos cadavrul lui Annie și l-am ascuns în crângul de cedri, lângă coliba lui Lawrence. Vom face schimbarea în pădure, dar trebuie să ne grăbim. Mai sunt vreo două ore de lumină până se-ntunecă și, dacă nu te vor găsi la infirmerie, vor începe să te caute pe câmpuri.

El și-a-ndreptat spatele și s-a scărpinat la ceafă, evitându-i privirile. Apoi a oftat și a privit-o studiindu-i fața.

— Clara, trebuie să batem capacul sicriului în cuie. Nu vom bate toate cuiele, dar trebuie să-l închidem în acest fel, în caz că ne oprește cineva pe drum spre cimitir.

Ea a dat din cap și-a-ncercat să zâmbească; o senzație de frig și de

gol a făcut-o să tremure. Bruno a-nngenuncheat și a întins mâinile spre sicriu, prinzându-i capul în palme. S-a aplecat și-a sărutat-o apăsat pe gură.

— Îți promit că n-o să las să ți se-ntâmples ceva, a șoptit el, cu ochii umezi. Totul o să fie bine.

I-a dat drumul și s-a-ntins după capac, cu fața lividă. Apoi a așezat capacul la locul lui, privind-o în ochi, până-n ultima secundă, până când sicriul a fost închis perfect. Din nou, Clara era în întuneric. Și-a-nchis ochii, și-a strâns pumnii și a-ncercat să respire normal. Apoi a auzit cum cineva răscolește într-un sac cu cuie. Apoi, un pocnet ușor pe capac.

— Asta-i primul cui, a spus Bruno.

În ciuda faptului că fusese prevenită, lovitura zgomotoasă a făcut-o pe Clara să tresară. Apoi a urmat o pauză, ca și cum Bruno ar fi lăsat-o să se obișnuiască cu sunetul, apoi *bang, bang, bang, bang*. La fiecare lovitură tresărea și lacrimile-i lunecau pe tâmples; apoi și-a strecurat brațele pe lângă piept și și-a astupat urechile cu degetele, dar zgomotele ascuțite ale metalului pe metal tot îi străpungeau creierul. Și-a mușcat buza, stomacul i se zbătea și a încercat să nu se gândească la ce s-ar întâmpla dacă Bruno n-ar mai putea-o scoate din sicriu. În cele din urmă, Bruno a vorbit din nou.

— Asta a fost ultimul cui, a spus el, cu voce reținută. Te vom scoate de-aici. Încearcă să nu te miști.

Sicriul s-a clătinat ușor, apoi a fost ridicat în aer cu o mișcare rapidă. Capul a-nceput să i se clatine și și-a apăsat mâinile pe marginile de lemn, deși îi intrau în piele așchii mici. Bruno și Lawrence au cărat-o prin tunel, pe scări în sus, și au pus-o pe căruciorul care-aștepta afară. În tot acest timp, trupul i se rostogolea în interiorul sicriului ca un covor rulat, indiferent cât de mult se străduia ea să stea nemișcată. Tot ce-a reușit să facă a fost să nu țipe.

Bruno și Lawrence au descărcat sicriul din cărucior la marginea din spate a cimitirului, l-au cărat în păduricea de cedri, ascunzându-l într-un pâlț des de copaci. Bruno a folosit o rangă pe post de pârghie, pentru a desface capacul, având grijă să nu rupă lemnul ca să poată refolosi sicriul pentru Annie Blumberg. Așteptând să fie eliberată,

Clara respira încet, nesigur, luptându-se cu impulsul de-a forța ieșirea din sicriu. Apoi, în sfârșit, Bruno a dat capacul la o parte. Clara s-a ridicat și-a ieșit din sicriu, inspirând cu aviditate aerul proaspăt, ca o femeie salvată de la înec. Bruno s-a ridicat și el și-a strâns-o la piept gata s-o strivească, cu fața cufundată la gâtul ei, mângâindu-i pielea cu respirația lui caldă, precipitată. Ea s-a lipit de el, îmbibându-se cu căldura lui, încercând să nu mai tremure. I s-a părut o eternitate până i-a simțit brațele cuprinzând-o. Nu voia să-i mai dea drumul. Bruno i-a luat fața în palme și-a sărutat-o cu o gură înfometată, lacomă. Apoi s-a tras înapoi și s-a uitat la ea, cu ochi lucioși.

— Mi-a fost atât de dor de tine, a spus el.

— Și mie mi-a fost dor, a spus ea, cu dinții clănțănindu-i. Nu știi ce s-ar fi-ntâmplat cu mine, dacă tu n-ai fi...

El i-a pus un deget pe buze.

— Șșș, a făcut el. Acum totul e bine. Vom ieși de-aici și ne vom găsi fetița.

A sărutat-o din nou pe buze.

— Dar acum trebuie să fugi. Ascunde-te sub patul lui Lawrence, până vin eu la tine.

Ea a dat din cap și l-a prins în brațe încă o dată, punându-și capul pe pieptul lui.

— Te iubesc, a spus ea.

— Și eu te iubesc, a spus și el. Acum, pleacă!

Clara s-a-ntors și a luat-o la fugă; în aerul rece, respirația i se vedea ca un abur. S-a uitat peste umăr și a-ncetinit puțin ritmul, apoi a făcut o pauză pentru a-i privi pe Bruno și pe Lawrence trăgând straturi de crengi de conifere de pe trupul învelit în cearșafuri al lui Annie Blumberg. Aceștia au ridicat-o și-au așezat-o-n sicriu, apoi au pus capacul la loc. Clara a spus în gând o rugăciune de mulțumire adresată femeii, pentru că i-a oferit șansa de a evada, apoi s-a afundat în pădure și-a alergat, fără să se mai uite-n urmă.

Când a ajuns la coliba lui Lawrence, a traversat în grabă mica terasă înclinată și-a deschis ușa păraginită, cu inima galopându-i în piept. Înăuntru și-a acoperit nasul și gura cu mâna, biruită de mirosul ranced de fecale și de rozătoare în putrefacție. Duhoarea îi ardea ochii și cu greu respira fără să-i vină să vomite. S-a temut că va trebui

să se ascundă afară, să se întindă pe acoperiș sau să se ghemuiască în vreun cotlon, în spatele casei. Dar, nu, nu putea risca să fie văzută. Trebuia să respecte planul. Privind împrejur, a-ncecat să-și recapete stăpânirea de sine.

Clădirea aproape prăbușită avea două încăperi mici – o zonă cu bucătărie și living și dormitorul. Podeaua din living era din argilă și pe un perete de lemn se afla un șemineu din cărămizi care se fărâmițau. Sub o fereastră murdară acoperită cu o draperie în carouri, sfâșiată, pe post de perdea, se afla un dulap vopsit; blatul de lemn al acestuia era echipat cu o pompă de apă și o chiuvetă ruginită. În mijlocul camerei era un scaun cu spătar arcuit, cu numai trei picioare; în locul celui de-al patrulea picior, era o stivă de cărămizi rupte. O ușă veche fusese transformată într-o masă, al cărei blat era plin cu cutii de conserve goale și ziare vechi. Într-un colț era înghesuită o sobă pântecoasă, cu o ușiță din zăbrele de fier, prin care licăreau limbi portocalii de foc.

Clara și-a învins dorința de-a se așeza lângă sobă să se-ncălzească, a traversat în grabă livingul și a intrat în dormitorul cu podeaua murdară, unde, lipit de un perete, se afla un pat de lemn cu saltea din păr de cal și, sub o fereastră parțial blocată cu scândură, era un dulap asimetric cu sertare, scund și turtit, ca un pitic diform. Partea de sus a ferestrei lăsa lumina slabă a zilei să pătrundă printr-un covor ros din fața unei mese de toaletă. Era un covor persan jerpelit, cu desen geometric, care i-a adus aminte Clarei de carpeta din fața biroului tatălui ei.

Alungându-și imaginea tatălui ei din minte, Clara s-a strecurat sub pat, zgâriindu-și coapsele și genunchii de podeaua zgrunțuroasă de pământ. A intrat cât a putut de mult sub pat, până ce-a dat cu spinarea de peretele de lemn, apoi s-a uitat de jur împrejur pe sub barele de metal ale patului, încercând să tragă cât mai puțin aer în piept. Duhoarea de fecale era aproape insuportabilă. Lângă măsuța de toaletă, în colț, se afla o găleată de fier cu stropi grăunțoși și dâre maronii pe margini. Clara a tras un colț al unei pături de lână de pe pat, ca să nu mai vadă toaleta improvizată a lui Lawrence. De încheietură i s-au prins pânze de păianjen. Le-a-ndepărtat și-a așteptat, încercând să nu ia-n seamă frigul ce radia din podeaua

murdară.

Întrebându-se cât va dura până când va veni Bruno s-o ia, a ncercat să-și aducă aminte cât timp îi lua lui Lawrence să înmormânteze pe cineva, când îl privea ea de la Rockie Pest House. Dar atunci era sub influența suferinței și a tratamentului cu laudanum, așa că nu și-a putut aminti. Spera ca el și Bruno să se grăbească și, fiind doi, treaba să dureze jumătate din timp. Afară se făcea deja întuneric, iar în colibă lumina devenea cenușie și subțiratică.

După o veșnicie, ușa din față s-a deschis. Clara s-a uitat de sub pat, dar cu greu distingea ceva în întunericul încăperii. Apoi s-a strâns și s-a tras înapoi, dându-și brusc seama că s-ar putea să nu fie Bruno și Lawrence cei care intraseră. Chiar dacă erau ei era posibil să nu fie singuri. A-ncremenit și și-a încordat auzul, încercând să nu respire. În living, cineva a aprins un chibrit. S-a auzit un fâsâit și ceva s-a aprins. O pereche de cizme pline de noroi au trecut pragul și o rază gălbuie a luminat dormitorul. Cizmele de cauciuc au trecut prin mizerie și s-au oprit lângă peretele opus. Pe podea a fost așezat un felinar ruginit cu ulei. Posesorul cizmelor și le-a dat jos, lăsând la vedere niște picioare goale murdare. În praful de pe podea a căzut grămadă o haină. Părea să fie haina lui Lawrence.

De ce-ar fi Lawrence singur, fără Bruno? s-a-ntrebat ea. Oare l-a trădat pe Bruno? Aștepta oare gărzile, să vină după ea? Dacă Bruno a fost trimis înapoi în salon, pentru că lipsea o pacientă? Uitase oare Lawrence că ea se ascundea sub patul lui? Sau poate că bărbatul din colibă nu era Lawrence?

Picioarele murdare s-au apropiat de găleată. Niște bretele s-au întins și-au plesnit, iar pantalonii bărbatului au căzut până la glezne. Un șuvoi de urină a lovit pereții găleții. Bărbatul gemea și a așteptat puțin înainte de a-și ridica pantalonii, apoi s-a-ntors și s-a-ndreptat spre ea. La marginea patului, s-a aplecat sprijinindu-se pe mâini și pe genunchi; degetele albe, noduroase s-au înfipt în mizeria de pe podea. Clara și-a ținut respirația și și-a lipit spatele-n perete, cu inima gata să-i explodeze. Apoi a apărut fața ridată a lui Lawrence, cu pleoapele-i rozalii pe jumătate închise. Clara a răsuflat ușurată.

— Te caută, a spus Lawrence.

— Știu, a spus ea, încercând să-și domolească ritmul inimii. Unde e Bruno?

— O-ngroapă pe domnișoara Annie Blumberg, a spus el. M-a învățat să spun că sunt bolnav, când vor veni la casa mea.

Clara a-nghițit în sec.

— Când vine să mă ia?

— Când este sigur, a răspuns el. Când este sigur, tu și Bruno veți putea să mergeți s-o căutați pe fetița voastră. Dar eu trebuie să te-ascund într-un loc mai bun.

Clara a simțit că i se scurge sângele din obraji.

— Unde? a-ntrebat ea.

Lawrence a zâmbit cu dinții lui strâmbi, ca niște boabe de porumb, printre buzele-i umede. I-a făcut semn să iasă, apoi s-a ridicat în picioare. Ea s-a târât pe podeaua de pământ, a ieșit de sub pat și s-a ridicat pe picioare, scuturându-și praful și pânzele de păianjen de pe coate și genunchi. Lawrence s-a grăbit spre măsuța de toaletă, s-a aplecat deasupra ei și a dat la o parte covorul ros, lăsând la vedere o mică trapă. A apucat inelul de fier și-a tras de el, ridicând trapa. Câteva trepte părăginite duceau într-un puț fără fund. Lawrence i-a făcut semn să coboare.

— Ai o lumânare sau o lanternă? a-ntrebat Clara, încercând să respire normal. Ca să nu fie beznă, acolo jos. Dacă aud pe cineva venind, o sting.

Lawrence s-a strâmbat și s-a uitat în jos, la picioare, scărpinându-se după ureche. Apoi s-a dus grăbit la bucătărie. Ea l-a urmat și s-a oprit în prag, cu un ochi spre fereastra din față, în cazul în care apărea cineva pe terasă. Afară, cerul era aproape negru, iar siluetele umbrite ale copacilor deveniseră întunecate. Lawrence s-a dus la masa improvizată și a luat în mână cutiile de tablă, pe rând, una câte una, s-a uitat în fiecare, aruncându-le apoi pe podeaua de piatră cu un zângănit. Pe fundurile cutiilor îngrămădite unele peste altele, se mișcau gândaci și viermi, care colcăiau formând o masă de culoare negru-cenușiu. Clara și-a dus o mână la gură. În cele din urmă, Lawrence a găsit ce căuta. S-a-ndreptat spre grămada de lemne de lângă soba de fier, a rupt câteva surcele, a pus într-o cutie câteva bețe, apoi a luat o cutie de chibrituri de pe pervazul ferestrei de

deasupra chiuvetei.

Întors în dormitor, Lawrence a ținut-o de mână pe Clara, în timp ce ea cobora în pivnița bătrânească, apoi i-a-ntins cutia de conserve și chibriturile. Ea a-nngenuncheat, a pus cutia pe podeaua de pământ și-a aprins surcelele. Flacăra a-nceput să ardă, pâlپând de-a lungul pereților de piatră, luminând straturi de libelule și călugărițe uscate, înșirate pe sfori și atârנând din piroanele fixate între crăpături, ca o colecție uriașă de insecte. La început, Clara s-a tras înapoi scârbită, apoi a realizat că ceea ce credea ea că sunt insecte erau, de fapt, cruciulițe făcute din lemn și sfoară. Erau mii la număr și acopereau fiecare centimetru pătrat al pereților pivniței.

S-a uitat la Lawrence.

— Ce sunt toate astea? I-a-ntrebat ea.

— Este păcat, a spus el.

Clara a scuturat din cap, nelămurită.

— Ce-i păcat?

Lawrence s-a strâmbat, luptându-se să-și țină emoțiile sub control.

— Oamenii, a spus el. Este păcat să le marcheze mormintele doar cu un număr.

Clara a ridicat lumina mai aproape de pereții de piatră, uitându-se la cruciulițe. Pe fiecare fuseseră gravate trei inițiale și un număr, cu un scris atât de mic, încât abia dacă-l putea citi. I s-au umezit ochii. Cum se putea să fie închisă, pe viață, la Willard o persoană atât de blândă și de profundă precum Lawrence?

Nu era drept. Și-a pus o mână la inimă și s-a uitat la el.

— Ești un om bun, Lawrence, a spus ea.

Lawrence a zâmbit, cu ochii lucioși, și a dat scurt din cap, în timp ce sângele i s-a urcat în obrajii ridaiți.

— Acum trebuie să-nchid trapa, a spus el.

— Da, a spus Clara. Îți mulțumesc, Lawrence.

Încercând să nu ia-n seamă presiunea claustrofobiei, Clara s-a așezat pe podeaua rece și murdară, cu picioarele îndoite sub ea, acoperite de poalele rochiei. Lawrence a închis trapa și, din nou, pe ea a înghițit-o întunericul. Flacăra din cutia de conserve arunca umbre tremurătoare peste cruci, creând iluzia că din bucățelele de lemn răsăreau, pe neașteptate, niște aripi, care tremurau, încercând

să zboare.

Deasupra ei, covorul a fost întins peste trapă și cadrul de lemn al patului a scârțâit. După câteva minute, Lawrence sforăia. Clara și-a mușcat buza de jos și a închis strâns ochii, încercând să nu plângă. *În curând se va face întuneric, se gândea ea. Apoi va veni Bruno să mă ia. Trebuie să mai am răbdare încă puțin.* Apoi i-a venit alt gând, unul care i-a înghețat sângele-n vene. Cum va ajunge Bruno la colibă, după lăsarea întunericului?

În mod normal, la căderea nopții, pacienții erau în saloanele lor. Lucru sigur, Bruno avea o poziție neobișnuită, dar nu se va-ntreba cineva unde era el? Și cine era responsabil pentru aducerea lui înapoi, la timp? Sau avea, ca și Lawrence, mai multă libertate decât ceilalți? Atunci s-a auzit ușa colibeii deschizându-se. Ea a suflat în flacăra din conservă și și-a ținut respirația.

— Lawrence! a strigat un bărbat.

Clara a-nțepenit.

Nu era Bruno!

— Lawrence! a strigat din nou bărbatul.

Pași grei au traversat podeaua și au tropotit de-a latul dormitorului. Patul a-nceput să scârțâie, ca și cum cineva îi scutura cadrul.

— Trezește-te! a strigat un al doilea bărbat, din nou. Dă-te dracu' jos din pat!

Lawrence a mârâit și patul a scârțâit din nou, ca și cum Lawrence s-ar fi rostogolit sau s-ar fi ridicat în șezut.

— Ce faci? a spus prima voce. Nu ai treabă de făcut?

— Sunt bolnav, a spus Lawrence. Bruno a-nmormântat-o pe domnișoara Annie Blumberg.

— Mie nu mi se pare că ești bolnav, a spus al doilea bărbat. Mi se pare că ești leneș.

Clara s-a făcut mică, îngrijorată că bărbații ar putea bănui ceva, dacă Lawrence continuă să se repete.

— De când dormi? a-ntrebat al doilea bărbat.

— Nu știu, a spus Lawrence.

— Ridică-te, a spus primul bărbat. Ne pierdem timpul, aici. Nu ajungem nicăieri cu retardatul ăsta.

— Ai văzut pe cineva dând târcoale pe-aici, Lawrence? a întrebat al doilea bărbat. A venit pe-aici vreo pacientă? A bătut cineva la ușa ta sau s-a uitat pe fereastra ta?

— Eu sunt bolnav, a spus Lawrence. Am dormit cât timp Bruno a îngropat-o pe domnișoara Annie Blumberg.

— Hai să plecăm, a spus al doilea bărbat.

— Așteaptă, a spus primul bărbat. Ce-i asta?

— Vine fum de sub covor!

Stomacul Clarei s-a făcut ghem. Și-a pus o palmă peste conservă, mușcându-și buza, în timp ce tabla fierbinte a conservei îi ardea palma. Era prea târziu. Deasupra ei, covorul fâșia peste trapă. Clara a mers de-a bușilea până-ntr-un colț; inima-i bătea atât de repede, încât abia mai putea să respire. Cineva a înhățat inelul de fier, dând să ridice trapa. Un fascicul de lumină a pătruns în pivnița întunecată. Apoi trapa a căzut la loc, închizându-se. Se izbise ceva greu de ea. Parc-ar fi fost un trup.

Bărbatul a-nceput să țipe și dormitorul s-a umplut de zgomote de încăierare – respirație grea, pumni care loveau mușchi și oase, icneli, lemne care se despicau și trosneau, mobilă aruncată și sfărâmată de podea. Apoi niște voci înfundate. Cineva a apucat inelul de fier și a deschis trapa. Clara a simțit că rămâne fără aer.

Era Bruno.

Ea a-nceput să tremure de ușurare, cu o mână la inima care-i bătea violent.

— Ești bine? a-ntrebat el.

Ea a dat din cap, s-a ridicat cu greu pe picioare și a luat-o pe trepte-n sus, cu picioarele tremurându-i în continuare. Lawrence stătea întins pe pat, cu o mână la buza care-i sângera. Cei doi gardieni zăceau pe podea, unul pe burtă, celălalt pe spate, cu ochii-nchiși.

— Sunt morți? a-ntrebat Clara, cu respirația șuierându-i în piept.

— Nu, a răspuns Bruno. Haide! Trebuie să plecăm de-aici!

Ea s-a dus la Lawrence.

— Te simți bine? l-a întrebat ea.

El a dat din cap și s-a ridicat în picioare, apoi și-a scos jacheta și i-a dat-o Clarei.

— Va fi foarte frig pe lac, a spus el.

La-nceput, Clara a ezitat, dar apoi și-a tras-o pe mâini, s-a-ntors și l-a-mbrățișat pe Lawrence.

— Îți mulțumesc pentru că ne-ai ajutat, a spus ea.

Lawrence a zâmbit, ținându-se încă de buză.

— Sper că vă veți găsi copilul cât mai repede, a spus el cu ochii-nlăcrimați.

— Haide, a spus Bruno din nou, cu voce fermă. Trebuie să plecăm!

Au ieșit toți trei în grabă din colibă și-au luat-o la fugă spre pădurea întunecată, cu Lawrence în frunte, arătându-le drumul. Luna dădea nopții o lumină albastrie, luminând exact atât cât ei să poată vedea pe unde merg. În timp ce alerga, evitând ramurile, ocolind copacii și tufișurile, Clara îl ținea de mână pe Bruno. În depărtare, luminile lanternelor se plimbau în jurul clădirii întunecate a Chapin Hall și de-a lungul pavilioanelor pentru pacienți licăreau lămpi cu ulei, proiectând siluete umane lungi pe pereții de cărămidă și ferestrele zăbrelete. Fascicule de raze brăzdau pajiștea, în timp ce umbre întunecate mișunau pe lângă hangarul pentru bărci și docuri. Începuse să ningă; din cer cădeau fulgi mari de nea. Dintr-un motiv ciudat, scena a făcut-o pe Clara să se gândească la momentele în care colinda împreună cu familia ei și-aproape c-a izbucnit în răs de toată nebunia. Neatentă, s-a împiedicat de-o surcea, pe cărare.

— Ai grijă, a șoptit Bruno, ținând-o.

Ea s-a oprit ca să-și recapete suflul.

— Cum ajungem la apă fără să fim văzuți? a-ntrebat ea.

— Barca cu vâsle e ascunsă pe țărm, a spus Bruno. Pe cealaltă parte a drumului, la capătul pădurii acesteia. N-o să ne vadă nimeni, dar trebuie să ne grăbim.

Ea a dat din cap și amândoi au început din nou să alerge.

Când au ajuns la capătul pădurii, s-au oprit ca să verifice drumul. Era gol. Lawrence s-a strecurat pe partea cealaltă a drumului, s-a urcat pe un promontoriu stâncos și-a dispărut. Apoi capul i s-a ivit de după stâncă și le-a făcut semn Clarei și lui Bruno să-l urmeze. Ei s-au uitat în ambele direcții, au alergat traversând drumul, apoi s-au urcat pe promontoriu și au coborât în cealaltă parte spre țărmul stâncos de dedesubt.

Lawrence și Bruno au scos barca de sub o tufă de caprifoi și-au

târât-o de-a lungul țărmului, zgâriind-o de pietre. Apoi au împins barca în apă, cu spinările încovoiate peste pupa. Clara privea în largul lacului; valurile ce se mișcau ușor reflectau lumina argintie a lunii, iar zăpada cădea în tăcere prin aerul rece al nopții. Gheața se spârsese, în urmă cu două zile, și acum bucăți de gheață pluteau, ici și colo, lovindu-se unele de altele în apă. Straturile subțiri se crăpau cu zgomot și scoteau clinchete, ca niște clopoței de sticlă îndepărtați. Și-a umplut plămâni cu aer, bucuroasă că gusta respirația curată și rece a libertății.

— Haide! a spus Bruno, uitându-se peste umăr la Clara. Urcă-te-n barcă!

Valurile se loveau de cocă, ridicând și coborând barca precum pe-un leagăn de copil. Lawrence a ținut de pupa, în timp ce Bruno a ajutat-o pe Clara să pășească peste o piatră și să se urce-n barcă. Clara s-a așezat lângă prora și-a așteptat, cu respirația neregulată și accelerată. Bărbații au intrat în apă până la coapse; umerii li s-au încovoiat din cauza frigului. Bruno s-a ridicat peste spatele bărcii și s-a urcat în ea. Chiar atunci, Clara a văzut lumini pe vârful promontoriului. Dr. Roach și doi infirmieri și-au făcut apariția, cu lanternele ațintite-nainte. Unul dintre infirmieri a suflat într-un fluier și au început amândoi să coboare spre țărm. Bruno s-a lăsat înapoi în apă și a-ncercat să-l ajute pe Lawrence, care se ținea încă de pupa, să se urce-n barcă. Lawrence a scuturat din cap, împotrivindu-se.

— Trebuie să vii cu noi, a spus Bruno. Te vor duce la izolare!

— Nu, a spus Lawrence, scuturând cu vigoare din cap. Eu nu merg cu barca!

— Te rog, a spus Clara. Urcă-te! Trebuie să plecăm!

— Nu! a spus Lawrence, întorcându-se și-ncercând să-l urce pe Bruno în barcă. Eu rămân aici.

— Stați pe loc, acolo unde sunteți! a strigat dr. Roach.

A coborât, împiedicându-se, de pe promontoriul stâncos, alunecând și aproape căzând, înainte de-a ajunge jos.

Infirmierii au trecut în fugă peste stânci și s-au aruncat în apă, înaintând cât puteau de repede și dând din mâini în aer. Unul l-a înfășcat pe Lawrence de cap și l-a-mpins în jos, ținându-l sub apă. Bruno a dat drumul bărcii și l-a lovit cu pumnii în față pe infirmier,

încercând să-l facă să-i dea drumul lui Lawrence. Al doilea infirmier l-a prins pe Bruno pe după umeri, trăgându-l de lângă primul infirmier. Barca a-nceput să se-ndepărteze. Clara s-a ridicat în picioare, s-antins peste locul din mijloc și a pus vâslele-n apă. A tras spre ea mânerul vâslei și a-mpins barca mai departe de țarm. Încercând să nu se panicheze, a cufundat din nou vâslele-n apă și-a împins. De această dată, barca s-a mișcat în direcția bărbaților.

Un al treilea infirmier a coborât de-a bușilea de pe promontoriu direct în apă. L-a lovit cu o bătă-n cap pe Bruno, cu fața schimonosită din cauza efortului. Al doilea infirmier i-a dat drumul lui Bruno și acesta a dispărut sub apă. Infirmierul s-a aplecat ajungând aproape sub apă cu umerii și l-a scos pe Bruno la suprafață. Bruno avea ochii-nchiși, fața acoperită de sânge, părul lipit de frunte, ca niște alge ude. Infirmierul l-a tras la țarm și l-a pus pe stânci, cu partea de jos a trupului încă în apă, apoi a intrat repede înapoi în lac. Unul dintre infirmieri s-a agățat de barcă și a-ncercat să se ridice peste cadrul pupei. Clara s-a ridicat în picioare, a scos o vâslă din lăcașul ei și l-a lovit pe infirmier în cap. Acesta a căzut în apă, cu capul inert. Apoi și-a revenit și s-a-ntins din nou, orbește, după barcă, în timp ce sângele îi curgea abundent, intrându-i în ochi. Clara a ridicat a doua oară vâsla, gata să lovească din nou, cu toată puterea.

Atunci o împușcătură a răsunat în aer. Clara a înghețat și a privit în sus, cu vâsla șovăind deasupra capului. Dr. Roach stătea la marginea apei cu un pistol fumegând în mână și cu brațul ridicat spre cer.

— Am spus să vă opriți imediat! a strigat el.

Clara a lăsat jos vâsla, lemnul lovindu-se cu zgomot de scaunele bărcii. Încă trei infirmieri au apărut pe vârful promontoriului, cu cămăși de forță și cu lanțuri în mâini. Infirmierul care-l ținea pe Lawrence sub apă l-a tras afară. Ochii lui Lawrence erau închiși și gura deschisă. Infirmierul l-a târât pe țarm și l-a așezat lângă Bruno. Clara a sărit din barcă și a pornit prin apa-nghețată spre țarm, cu picioarele ca niște stânci; aerul înghețat o înjunghia în plămâni. A căzut în genunchi pe pietre, între Lawrence și Bruno, frica inundându-i beregata ca un ulei gros. I-a scuturat de umeri, încercând să-i trezească. Inutil.

Lawrence zăcea pe spate, cu capul într-o parte, cu pielea fără culoare și buzele vinete. Nu mai respira. Clara l-a întors pe Bruno pe spate, i-a îndepărtat părul ud de pe ochi și i-a luat fața plină de sânge în palme; i-a strigat numele iar și iar. Pielea lui era rece ca gheața, mâinile lui albe, inerte. Și-a lipit urechea de pieptul lui, ținându-și respirația, ca să audă bătăile inimii. Singurele bătăi de inimă pe care le-a auzit au fost ale ei. A plâns și s-a prăbușit peste trupul lui, tremurând fără control, cu umerii cuprinși de convulsii. Suspine violente i-au izbucnit din gât, lăsând-o fără aer. În fața ei, au apărut o pereche de galoși. Cu stropul de putere rămasă, Clara a ridicat privirea.

— Uite ce-ai făcut, a spus dr. Roach, uitându-se în jos, la ea.

Capitolul 21

Izzy

Izzy stătea pe terasa lui Peg și a lui Harry, cu gluga pe cap, cu pumnii-n buzunare și tremura, în ciuda hainei groase de iarnă. Cerul vărsa zăpadă și un vânt tăios o făcea să lăcrimeze. Dar nu-i păsa. Simțea nevoia să stea afară. Mai devreme, ea și Peg merseseră la casa funerară Geneva să rezolve câteva detalii legate de înmormântarea mamei ei; candelabrele, draperiile grele de damasc, mirosul de formaldehidă îi aduseseră aminte de priveghiul tatălui ei. Cât stătuse în fața biroului directorului casei funerare, se simțise din nou o copilă de șapte ani, pierdută într-o mare de haine și rochii negre, căutând-o din ochii pe bunica, implorând-o să plece acasă. Avusese nevoie de toată puterea ei pentru a alege sicriul mamei ei, pentru a decide asupra pietrei de mormânt și a explica de ce nu va fi o slujbă de înmormântare. De fapt nu-și dorea decât să sară din scaunul stil Queen Ann, să deschidă fereastra și să-ntrebe de ce locul acela trebuia s-arate atât de deprimant.

Acum simțea că nu se mai satură de aer curat. Și-o imagina pe mama ei zăcând pe tabla de metal în capela rece din casa funerară, cu mușchii țepeni și ochii închiși, cusuți, parcă. *Așadar așa te simți când ești orfan, se gândea ea, cu ochii și gâtul arzându-i. De-acum înainte, nu va mai exista nici măcar o persoană pe lume care să se gândească la mine în fiecare zi, care să mă iubească necondiționat. În sfârșit, sunt, cu adevărat, singură.*

Ani de-a rândul, își spusese că, după ce fusese singură atât de mult timp, moartea mamei ei n-o va afecta așa de tare, cum ar fi fost dac-ar fi văzut-o în fiecare zi. Dar se înșelase. Când Peg i-a adus vestea, Izzy a căzut la podea, fără aer din cauza hohotelor violente de plâns. Cu lacrimi în ochi, Peg a-ngenuncheat pe covor, lângă ea, a luat-o-n brațe, lăsând-o să plângă, în timp ce-o mângâia ușor pe cap. A trecut aproape-o oră până când Izzy s-a putut ține din nou pe picioare.

Acum, între moartea mamei, emoția că împlinea optsprezece ani și incidentul de la Willard, impulsul de a se tăia creștea în ea cu fiecare

oră ce trecea. Până acum, nu cedase impulsului, dar nu se putea opri să-și imagineze cum își spărgea pudriera din geantă și folosea cioburile oglinzii pentru a-și cresta pielea subțire de pe brațe. Iar și iar, își amintea că ușurarea dura numai un minut și că durerea fizică n-o va aduce pe mama ei înapoi. Trebuia să-nvețe să fie o persoană adultă, să-și croiască drumul în viață fără a ceda autocompasiunii și suferinței. Mama ei își sacrificase viața pentru ea. Măcar atât putea face și Izzy: să ia ce era mai bun de la propria-i viață.

Din fericire, după incidentul de la Willard, Shannon și prietenele ei o lăseseră-n pace pe Izzy. Când se-ntâlneau pe culoarele școlii, Shannon își pleca ochii. Izzy se-ntreba dacă lui Shannon îi era teamă că ea va face plângere. Shannon și Ethan nu mai erau împreună, dar Izzy ignora încercările lui Ethan de a sta de vorbă cu ea. Îi trimisese, prin Alex, un bilet în care-și cerea iertare pentru tot și-o implora să revină la sentimente mai bune. Izzy a aruncat biletul la gunoi. I-a instruit pe Peg și pe Harry ca, în caz că sună Ethan, să spună că ea face duș sau că a ieșit cu prietenele. Avea nevoie de timp să-și pună ordine-n viață și să-și dea seama ce are de făcut în continuare. În rest, ultimul lucru pe care și-l dorea era să aibă probleme sentimentale. În plus, cine-ar fi vrut să se-ntâlnească c-o fată fără familie și cu un viitor nesigur?

— Izzy? a strigat Peg, din ușa bucătăriei. De ce nu vii înăuntru? Cina e gata imediat.

Izzy a oftat, și-a șters ochii și a luat-o spre casă; stomacul i se frământa. Nu credea că va putea mânca ceva, dar Peg și Harry fuseseră incredibil de buni de-a lungul evenimentelor. Le datora cel puțin politețe. În bucătărie, Harry stătea în picioare lângă masă, tăind salata.

— Fac tacos, a spus el, zâmbindu-i. E mâncarea ta favorită, nu-i așa?

Izzy a dat din cap și lacrimi proaspete i-au inundat ochii. Nu-și putea aminti ultima oară când mai știuse cineva care e mâncarea ei favorită. Dar Peg și Harry îi depășiseră orice așteptare, pregătindu-i mâncarea favorită la cină. Plătiseră pentru sicriu și înmormântarea mamei lui Izzy, salvând-o de la o eternitate petrecută în cimitirul unei închisori. Urma să fie înmormântată lângă părinții ei, în Geneva.

Izzy nu mai cunoscuse niciodată pe cineva atât de generos. Încă se mai gândea la un mod adecvat de a le mulțumi. Dar de fiecare dată când cuvintele i se formau în minte nu putea scoate o vorbă.

Izzy și-a atârnat haina în cuier și s-a apropiat de masă, încă tremurând. Peg a scos laptele din frigider, a turnat puțin într-o cratiță și a pus-o pe aragaz.

— Îți fac o ciocolată caldă, i-a spus ea lui Izzy. Și tu o vei bea. N-ai mâncat nimic de azi-dimineață.

— Mulțumesc, a spus Izzy, reușind să schițeze un zâmbet.

Chiar în acel moment, a sunat cineva la ușă. Harry a pus cuțitul jos și s-a grăbit să răspundă, după ce și-a șters mâinile cu un prosop de bucătărie. Un minut mai târziu, a revenit însoțit de Alex și de Ethan. În ciuda deciziei de a se ține la distanță de Ethan, inima lui Izzy a sărit de la locul ei când l-a văzut. Era încălțat cu cizme de muncitor, avea haină și jeanși negri și obraji roșii din cauza frigului. Izzy și-a mușcat buza de sus, luptându-se cu dorința de a se arunca în brațele lui. Alex s-a grăbit spre Izzy, cu ochii-n lacrimi.

— Cum te simți? Ești bine? a-ntrebat ea.

Izzy a dat din cap și-a lăsat-o pe Alex s-o îmbrățișeze, clipind ca să-și oprească lacrimile. Când Izzy s-a retras, Ethan a cuprins-o în brațe. Mirosea a iarnă și a colonie aromată, când și-a pus obrazul rece pe tâmpla ei. Aproape și-a cufundat fața în gâtul lui.

— Îmi pare rău pentru mama ta, a spus el.

— Mulțumesc, a spus Izzy.

L-a îmbrățișat și ea, scurt, și a dat să se desprindă, incapabilă să-l privească-n ochi. Dar el a ținut-o și-a strâns-o mai tare în brațe.

— Sunt aici pentru tine, i-a șoptit el la ureche. Că-ți place sau nu.

Izzy și-a-nchis ochii, încercând să nu plângă. Fără niciun succes. Lacrimile fierbinți au început să-i curgă șiroaie pe obraji.

— Ce-ar fi să rămâneți la cină? a spus Peg. Harry face tacos. Întotdeauna gătește cât pentru o armată-ntreagă, așa că este destul pentru toți.

Ethan s-a aplecat și i-a șters obrajii lui Izzy, cu degetul mare.

— Ador tacos, a spus el zâmbind.

— Și eu, a spus Alex, frecând-o pe Izzy pe umăr.

Izzy a zâmbit, simțind că-i crește inima. Poate că, până la urmă, nu

era totuși singură pe pământ.

Capitolul 22

Clara

Martie 1946

Din cauza ploilor neîntrerupte din ultimele șapte zile, șanțurile de drenaj de-a lungul pereților tunelului de sub Chapin Hall erau pline de apă cu nămol, iar podelele de piatră erau ude, din cauza condensului. Clara stătea la rând, în spatele lui Esther, la baza scărilor de la subsol, întrebându-se dacă i-ar remarca absența cineva, în situația în care ar ieși din rând și-ar lua-o la fugă prin tunelul ce ducea la morgă, ar trece de ușile duble ce dădeau în exterior, spre pajiștea verde. Dacă ar sparge fereastra și-ar trece prin ea, apoi ar alerga cât de repede-ar putea ea înspre lac și s-ar arunca în apă, înainte s-o prindă cineva. Ar pune capăt acestui chin.

Ar pune capăt dormitului pe patul tare, într-un salon rece și murdar, ascultându-le pe celelalte femei cum se vaită și plâng. Ar putea pune capăt eternelor dimineți în care-avea nevoie de toată puterea ei pentru a se ridica din pat și a-nfrunta încă o zi în care să le privească pe paciente uitându-se pe ferestre, dându-se cu capetele de pereți, urlând că nu vor decât să plece-acasă. Ar pune capăt unei vieți petrecute cosând, jucând dame și mâncând mâncare fără gust. Ar pune capăt spectacolului oferit de niște oameni tratați prost și drogați. Ar pune capăt durerii din piept și bătăilor inimii pe care le simțea ca pe niște cuțite-nfipite între coaste.

S-a uitat la mâinile ei, la crăpăturile mici din vârful degetelor, tăiate-n pielea ei de ața cu care lucrase toți acești ani, și la fundătura din vârful degetului mijlociu, lăsată de sutele de degetare folosite. Unghiile îi erau roase până la carne, pielea îi era uscată și bătătorită; mâini de femeie bătrână. S-a gândit la mâinile mamei ei; moi și manichiurate, cu unghiile pilite și vopsite cu roșu, cu pielea mirosind a lavandă. A-ncercat să și-o imagineze pe mama ei acum, cu părul cărunt și fața ridată, sorbind ceaiul din ceșcuța de porțelan de import, așezată pe-o banchetă de catifea. S-a-ntrebat dacă tatăl ei mai trăia,

dacă își duceau amândoi anii în fericire, la căldură și siguranță, în vila lor personală. Oare se gândeau vreodată la ea? Se-ntrebau vreodată dacă îi era bine, dacă era încă în viață? Se gândeau oare vreodată să vină la Willard și să-și ceară iertare sau să le spună doctorilor s-o elibereze? Sau erau atât de lipsiți de inimă încât nu-i acordau, niciodată, nici măcar o secundă din gândurile lor? Se îndoiau vreodată de decizia lor de a fi scăpat de fiica lor ca de un gunoi?

Acum, în tunel, mirosul de fier rece al cimentului ud i-a amintit Clarei de noaptea în care ea și Bruno încercaseră să evadeze. După toți acești ani, încă-l vedea pe Bruno privind-o de deasupra sicriului, cu ochii triști, în timp ce punea capacul, pentru a fi bătut în cuie. Dacă ar fi știut atunci ce știa acum, ar fi putut să le ceară lui Bruno și Lawrence s-o îngroape pe ea în locul domnișoarei Annie Blumberg.

A simțit că-i ard ochii și, cum făcuse de nenumărate ori în decursul anilor, a alungat amintirile dureroase din minte și-a-ncercat să se gândească la altceva. A ridicat capul, amintindu-și că era seara de film în Hadley Hall și că, în curând, va fi picnicul de patru iulie. Erau distracții neînsemnate, dar ea de-abia le aștepta. Erau lucruri care o fereau să-și piardă mințile. În fiecare zi, își amintea sieși că nu era niciodată prea târziu să se-ntâmple un miracol; cândva, ar putea fi liberă. Dacă va cădea în mila de sine, cu siguranță va înnebuni. Și nu-și permitea luxul acesta. Trebuia să-și păstreze mintea-ntreagă, dacă va supraviețui și dacă, într-o bună zi, o va găsi pe Beatrice.

Șirul a înaintat și, în cele din urmă, tunelul din fața ei a devenit vizibil.

— Cum îi spun acestui nou tratament? a-ntrebat-o ea pe Esther.

— Terapie cu electroșocuri, a răspuns Esther. Dar i-am auzit pe infirmieri spunându-i „Fulgerul”.

— Ce-nseamnă asta? a-ntrebat Clara.

Esther a ridicat din umeri. Clara s-a-nclinat în lateral, încercând să vadă ce se întâmplă pe lângă coada de femeii. Chiar atunci, doi infirmieri cărau o femeie inconștientă, învelită-ntr-un cearșaf, pe o targă, spre sala de tratament. Cearșaful a alunecat și a căzut pe podeau de ciment, lăsând la vedere trupul gol al femeii. Infirmierii au dus-o în camera din fața holului. O infirmieră a ridicat cearșaful și i-a urmat, cu gura țuguiată. Infirmierii au revenit și-au continuat drumul

spre sala de tratament. Un minut mai târziu, au scos o altă femeie, susținută pe brațe, în timp ce ea se străduia s-ajungă la unul dintre scaunele înșirate de-a lungul peretelui tunelului. Femeia din spatele Clarei a-nceput să se smiorcăie. Clara voia ca văicăreala să se oprească. Șirul a înaintat din nou.

Dr. Roach a intrat în tunel și-a trecut de-a lungul șirului de femei, scriind numele pacientelor pe o foaie de pe clipboard. Exact înainte ca dr. Roach s-ajungă la Esther, infirmierii au ieșit în fugă din sala de tratament, cărând o altă femeie legată cu curele de targă. Aceasta se contorsiona și țipa de durere, cu mâinile ca niște gheare în aer. În urma infirmierilor, sora Trench alerga în direcția dr. Roach, cu fața roșie și schimonosită.

— Dr. Roach! a strigat ea. Cred să i s-a rupt coloana!

Dr. Roach și-a pus clipboardul sub braț și a alergat spre pacientă. Infirmierii s-au oprit ca el s-o poată examina. Și-a trecut mâna cu mănușă de cauciuc de-a lungul coloanei femeii, a tras clipboardul de la subbraț și-a făcut semn spre liftul de serviciu.

— Duceți-o la infirmerie, a spus el.

Infirmierii au cărat targa spre liftul de serviciu, încercând s-o mențină perfect la orizontală, în timp ce femeia se zbătea și se răsucea de durere. Sora Trench se uita la dr. Roach, cu gura pungă.

— Ți-am spus că voltajul era prea mare, a zis ea.

Dr. Roach a apucat-o de braț și a condus-o spre sala de tratament, mormăind ceva la urechea ei. Clara a strâns din fălci; respirația i se accelera din ce în ce mai tare. Ce făceau ei în acea cameră? S-a uitat în urmă, de-a lungul tunelului, întrebându-se dacă nu ar trebui s-o ia cumva la fugă. Poate c-ar ajunge la ușile duble ce dădeau spre exterior, înainte să remarce cineva c-a fugit. Apoi și-a reamintit ce s-a-ntâmplat ultima dată când a-ncercat să evadeze. A-nceput să tremure, aducându-și aminte de lunile petrecute la izolare. Nu mai putea să treacă prin asta din nou. Nu putea. Ar fi ucis-o.

Șirul a înaintat. Clara s-a uitat la femeia care stătea în scaun. Era lăsată pe spate, cu capul lipit de peretele tunelului, cu ochii-nchiși, ca și cum ar fi dormit. Încă două femei fuseseră aduse lângă ea. Poate că tratamentul nu era așa de rău. Poate era rău pentru anumite persoane, persoane cu alte probleme. Apoi, înainte să-și dea seama ce

se-ntâmplă, un infirmier le-a apucat pe ea și pe Esther de câte-un braț și le-a condus în camera de tratament.

Înăuntru erau sora May și alte șapte infirmiere. În mijlocul încăperii erau aliniate patru paturi, fiecare saltea fiind acoperită cu cearșafuri curate. Alături de paturi, pe niște cărucioare de metal, erau niște cutii de lemn și fiecare dintre ele era plină cu tot felul de mașinării, cadrane, instrumente de măsură și fire ce mergeau în toate direcțiile. Mașinăriile arătau ca niște baterii uriașe, conectate la prizele din pereți, cu fire groase și negre. Încă două fire legau fiecare mașinărie de câte o paletă manevrabilă manual. Infirmierele le-au condus pe Esther și pe Clara la paturi, unde alte infirmiere le-au instruit, spunându-le să se-ntindă pe pat. Clara a făcut ce i s-a spus; brațele și picioarele-i tremurau, iar pe frunte și deasupra buzei de sus i-a apărut un strat lucitor de sudoare. Sora Trench și-a pus degetele pe bărbia Clarei și a apăsat, deschizându-i cu forța buzele. I-a pus Clarei în gură o bucată rotundă de lemn. Lemnul ud și gros mirosea a dinți stricați și vomă. La capătul patului a apărut și sora May, care a fixat piesa la locul ei, spunându-i Clarei s-o muște. Clara respira pe nas, încercând să nu se înece; inima-i galopa-n piept. Sora Trench i-a legat încheieturile mâinilor și gleznelor cu curele, fixate de pat. Dr. Roach a ridicat paletele legate la mașină.

— Vei primi tratamentul cu șocuri electrice, a spus el. Voi pune aceste palete pe lateralele capului tău și vei simți un mic șoc. Nu e nimic de care să-ți fie frică. Colegii mei mă asigură că ei au avut rezultate pozitive cu pacienții care suferă de schizofrenie și comportament maniacial. Te va ajuta, Clara.

Două infirmiere țineau umerii Clarei jos, lipiți de pat. Brusc, Clara a fost absolut sigură că trebuia să se ridice de pe pat. Nu-i putea lăsa să-i facă asta, nu putea permite șocurilor electrice să-i treacă prin creier. S-a zbătut și s-a răsucit, încercând să se elibereze, luptându-se să-mpingă afară din gură, cu limba, bucățica de lemn. Sora May apăsa bucățica de lemn înapoi, făcând-o pe Clara să icnească. În acel moment pe hol s-a produs agitație. Ceva huruia ca un tunet îndepărtat și se mai auzea un sunet, ca un pleoscăit datorat unei căderi în apă.

Femeile au dat năvală în cameră, țipând, izbindu-se unele de altele

în panica teribilă care le cuprinsese, călcându-le-n picioare pe cele care căzuseră pe podea. Unele încercau să-nchidă ușa, îngrămădindu-se la intrare, în timp ce altele încercau să iasă. Cineva a țipat „Inundație!” și ușa s-a deschis izbindu-se de perete și punându-le la podea pe femeile de lângă ușă. Un val de apă murdară, înalt până la genunchi, s-a prăvălit în cameră, doborându-le pe pacientele, infirmierele și infirmierii de acolo. Clara căuta să respire, implorându-i fără glas pe dr. Roach și sora May să o dezlege. Sora May s-a uitat spre ușă, înghețată, încă ținându-i bucățița de lemn în gură. Clara își legăna capul înainte și-napoi. În cele din urmă, sora May i-a dat drumul. Clara a scuipat bucățița de lemn și s-a ridicat în șezut.

— Dezleagă-mă! a țipat ea.

Sora May dispăruse, măturată din picioare de torentul care înainta. Dr. Roach s-a uitat la ea cum cade, cu fața schimonosită de frică. Dar, în loc s-o ajute, a luat-o în altă direcție, luptându-se cu apa pentru a merge spre fundul încăperii, împingându-i într-o parte și alta pe infirmierele și pe gardienii care-i stăteau în cale. S-a urcat pe un dulap, și-a scos pantofii și s-a-ntins spre o fereastră înaltă a subsolului. Apa umplea camera, devenind din ce în ce mai înaltă. Lângă patul Clarei a reapărut capul surorii May, cu părul ud atârându-i pe față, cu boneta mototolită și udă, prinsă într-un singur ac negru de păr. S-a ridicat singură, s-a prins cu un braț de saltea, întinzându-se cu celălalt spre dr. Roach.

— Victor, a spus ea tușind. Ajută-mă! Mi-am prins piciorul în ceva!

Dr. Roach i-a aruncat o privire rapidă, apoi s-a-ntors și-a spart fereastra cu pantoful. Fără să se uite înapoi, s-a cățărat și s-a târât afară. Clara și-a ținut respirația și sora May s-a scufundat, cu mâinile ei palide încleștate pe saltea, încercând să nu-i dea drumul. Dar apa intra în cameră prea repede, creând un curent puternic. A ajuns peste marginile brancardei și a trecut peste picioarele Clarei ca niște degete de gheață, amorțindu-i pielea. A tras de curelele de la încheieturile mâinilor, cu toată puterea; venele de pe frunte i s-au umflat. Totul fără niciun folos. Apa îi ajunsese la talie.

Sora Trench a ieșit la suprafața apei, în dreapta Clarei, ridicându-se din adâncuri, ca o balenă. Căuta cu disperare să respire, scuipând și-

mpingându-și părul umed de pe ochi și încercând să se țină pe picioare. S-a uitat împrejur, în cameră, apoi s-a aplecat în față și a înaintat cu greu spre Clara, legănându-și brațele-nainte și-napoi, gemând din cauza efortului. În sfârșit, a ajuns la pat, cu apa până la piept, și a desfăcut curelele de la încheieturile și gleznele Clarei, căutându-și orbește calea, pe sub apă. Clara și-a ținut respirația, cu apa până la bărbie, până la gură, apoi până la buza ei de sus, așteptând să-i fie desfăcută și ultima curea. Sora Trench a dispărut, împinsă-n lateral de un curent puternic de apă. Luminile au clipit și s-au stins, iar Clara a fost luată pe sus de apă; ultima curea a cedat, în ultima clipă. Capul Clarei atingea tavanul. Apoi apa i s-a ridicat până la gât, la nas, la ochi; i-a umplut nările și urechile.

Și-a ținut respirația și a înotat pe sub apă spre fereastra spartă, croindu-și drum printre cadavre, cearșafuri și perne; pulsul îi bubuia în urechi. Deodată, s-a simțit dezorientată, incapabilă să spună dacă se mișca în direcția bună. A deschis ochii și a văzut o sclipire ușoară a luminii zilei, vălurindu-se sub apă, ca un miraj produs de soare. Apoi ceva întunecat s-a pus în fața mirajului, blocându-l ca o eclipsă neașteptată. A încercat să ocolească obstacolul, dar cineva a prins-o de braț, trăgând-o în altă direcție. Luptându-se să se elibereze, din greșeală, a tras aer în piept, înghițind o gură de apă. Cineva a apucat-o de umeri, ca și cum ar fi încercat să se urce pe capul ei, pentru a ajunge la suprafață. Apoi Clara a devenit un trup plutitor; suferința ei a dispărut.

Capitolul 23

Izzy

La două zile după înmormântarea mamei ei, Izzy, cu inima bubuindu-i în piept, stătea lângă Peg pe terasa unei case victoriene verde ca mazărea. După o îndelungă ezitare, a tras adânc aer în piept, a sunat la ușă și s-a tras un pas înapoi. De cealaltă parte a ușii s-au auzit pași grăbiți pe podeaua din material dur. O perdea de dantelă s-a tras într-o parte la fereastra din partea de sus a ușii, apoi a revenit brusc la locul ei. Cineva a umblat la clanță. Ușa s-a deschis și o tânără cu ochelari și păr castaniu, scurt le-a zâmbit. Izzy se-ntreba dacă nimeriseră la casa care trebuia.

— Vă pot ajuta în vreun fel? a-ntrebat femeia.

— Suntem la casa doamnei Rita Trench? a întrebat Peg, zâmbind.

— Da, a răspuns femeia. Și voi sunteți?...

— Ea este fiica mea adoptivă, Isabelle, a spus Peg. Eu sunt Peg Barrows, curator la muzeul de stat. Am dat mai devreme telefon și am întrebat dacă domnișoara Trench ar avea amabilitatea să ne răspundă la câteva întrebări despre perioada în care a lucrat la Willard State.

— Oh, da, a spus femeia.

A zâmbit și-a întins mâna.

— Eu sunt Renee, îngrijitoarea Ritei.

— Intrați, vă rog.

Renee le-a condus înăuntru, a închis ușa și s-a oferit să le ia hainele. O ceată de pisici tărcate se-nvârteau în jurul gleznelor ei, mieunând și întinzându-se, frământând cu lăbuțele un covor împletit. Pisici ghemuite covrig punctau treptele sau dormeau pe canapeaua din hol.

— Sper că nu sunteți alergice! a spus Renee.

Peg și Izzy au zâmbit și-au scuturat capetele, apoi au urmat-o pe Renee pe holul îngust, înspre partea din spate a casei. Pe ambele laturi ale holului erau uși deschise, care dădeau în salon și în living, ambele pline cu mobilă antică. Fiecare etajeră și raft erau pline cu vase de ceramică, figurine de sticlă, ceasuri de colecție, ceșcuțe de

porțelan și mai multe cărți decât văzuse vreodată Izzy într-o casă. Toți pereții erau acoperiți cu picturi în ulei, portrete în alb-negru și oglinzi aurite. Totul era acoperit, plin cu obiecte. Chiar și lămpile erau drapate cu panglici și eșarfe.

— Domnișoara Trench locuiește singură? a întrebat Peg.

Renee s-a oprit și s-a-ntors cu fața la ele.

— Da, a spus ea, cu o voce liniștită. Întotdeauna a locuit singură. Nu are familie. Este foarte trist. Dar să nu lăsați vârsta ei să vă înșele. La nouăzeci și cinci de ani are mintea ascuțită ca un bisturiu!

— Își amintește de perioada de la Willard? a-ntrebat Izzy.

— Oh, da, a spus Renee, mergând pe hol. O mulțime de oameni vin aici și-ntreabă despre rudele lor care au stat vremelnic la Willard. Aproape întotdeauna își amintește despre cine e vorba.

Peg i-a zâmbit lui Izzy. Inima acesteia bătea mai repede. Au intrat într-o cameră largă, jumătate bucătărie, jumătate living. Lumina soarelui intra prin trei uși ce dădeau spre o curte interioară, reflectându-se pe pereții albi și oferind camerei o atmosferă strălucitoare, eterică. Într-un șezlong, stătea o femeie căruntă, cu o pătură albă pe genunchi și, pe pătură, o pisică albă. Picioarele încălțate cu papuci îi atârnavă pe lângă scaun și umerii ocupau toată lățimea spătarului. Fața cu o falcă inferioară proeminentă îi aparținea, parcă, unui fotbalist bătrân sau unui luptător de categorie grea. Izzy nu văzuse niciodată o femeie în vârstă atât de voinică. Aparent, ideea că la bătrânețe te micșorezi nu i se aplica domnișoarei Trench.

Domnișoara Trench a zâmbit și s-a ridicat în șezut, făcându-le semn să ia loc.

— Bun venit! a spus ea. Doriți un ceai sau o cafea?

Peg și Izzy s-au așezat pe-o canapea de culoare crem, în fața șezlongului.

— Nu, mulțumim, a spus Peg. Nu vă deranjați.

— Oh, haideti, a spus domnișoara Trench. Nu primesc mulți vizitatori. Faceți-i pe plac unei femei bătrâne și luați o ceașcă de ceai. Renee, a mai rămas vreun pic de prăjitură cu ciocolată?

— Mă tem că nu, a spus Renee, zâmbind. Ai mâncat ultima felie de dimineață, la micul dejun.

— Oh, fir-ar să fie! a spus domnișoara Trench.

A râs și și-a legănat picioarele pe marginea șezlongului, punând pisica alături.

— Ei, putem totuși să bem ceai, nu-i așa? Acum, ce pot să fac pentru voi, tinerele mele doamne?

— Sperăm să vă amintiți de-o pacientă de la Willard, a spus Peg.

— S-ar putea, a spus domnișoara Trench. Cum o cheamă?

— Clara Elizabeth Cartwright, a spus Izzy.

Miss Trench s-a lăsat pe spate, cu sprâncenele încruntate.

— Ești rudă cu ea? a întrebat ea, îndreptându-și privirea spre Izzy.

Izzy a scuturat din cap.

— Nu, a spus ea, simțind cum i se urcă sângele-n obraji.

Dacă domnișoara Trench nu le va ajuta? Ce face-atunci?

— Dar avem cufărul de călătorie al Clarei, cel pe care l-a avut cu ea, când a venit la Willard.

— Face parte dintr-un proiect muzeal, a spus Peg. Încercăm să recreăm viețile câtorva pacienți de la Willard. Statul oferă acces limitat la documentele acestora, chiar și membrilor de familie, pentru că documentele sunt sigilate. Dar din dosarul ei lipsesc câteva date. De exemplu, n-am putut găsi certificatul ei de deces.

Domnișoara Trench a pufnit și-a dat din cap, cu ochii-nchiși.

— Sunt sigură că lipsesc multe lucruri din dosarul ei, a spus ea.

A tras pisica din nou în poala ei, mângâindu-i blănița cu mâna ei mare, cu degete noduroase. Capul i s-a-nclinat și mâna s-a mișcat din ce în ce mai încet, până s-a oprit la gâtul pisicii. Pentru o clipă, Izzy s-a temut că bătrâna a ațipit. Dar chiar atunci, domnișoara Trench a ridicat privirea, cu ochii sticloși.

— Mi-o amintesc pe Clara, a spus ea. O tânără frumușică.

Izzy a tras adânc aer în piept și l-a reținut. Renee a apărut cu ceaiul, așezând o tavă de argint pe măsuța de cafea. A turnat ceaiul, a dat fiecăreia câte-o ceașcă de porțelan, apoi s-a așezat într-un fotoliu, lângă domnișoara Trench.

— Serviți-vă cu lămâie și cu zahăr, a spus ea.

Peg și-a pus două cuburi de zahăr în ceai, apoi a făcut același lucru și pentru Izzy. Lui Izzy i-a tremurat mâna când a ridicat farfurișoara și ceașca delicată. A luat o sorbitură, pentru a fi politicoasă, apoi a pus ceaiul pe tava de servit și și-a așezat pumnii în poală.

— Dosarul Clarei spune că ea a dat naștere unei fete, în timp ce era la Willard, a spus Izzy. Știi ceva despre asta?

Domnișoara Trench a dat din cap, cu gura-nchisă.

— Da, a spus ea, cu voce slabă. Îmi amintesc cât de distrusă a fost Clara după ce i-au luat fiica.

Izzy s-a încordat, simțind c-o apasă ceva rece și greu pe piept. Sărmana Clara. Nu numai că și-a pierdut libertatea și iubirea vieții ei, dar și-a pierdut și fiica. Cum poate cineva supraviețui unei asemenea dureri?

— Așadar, fata Clarei a fost dată spre adopție? a întrebat Peg.

Prin mintea lui Izzy alergau mii de gânduri. Dacă fata Clarei a fost adoptată, a fost oare crescută într-o casă fericită sau a fost trimisă de la o familie adoptivă la alta? Crescuse oare cu ideea că era orfană sau că mamei ei nu-i păsa de ea? Știa măcar cine-a fost mama ei? Și, dacă știa, era viața ei marcată pentru totdeauna de faptul că mama ei fusese internată într-o instituție de boli mentale? Se gândise vreodată să o viziteze? Sau alungase din minte toate gândurile despre mama ei, alegând, în schimb, să-i ignore total existența? Trecuse prin viață cu aceleași temeri ca Izzy, cu teama că va ajunge și ea ca mama ei, că genele nebuniei umblau cuprinse de amoc prin creierul ei, fără să le poată controla și preveni manifestarea?

Domnișoara Trench a scuturat din cap.

— Cei mai mulți copii născuți la Willard erau trimiși la membrii familiei, dacă aceștia erau doritori să-i ia, a spus ea. Sau erau dați spre adopție. Dar fata Clarei nu.

Izzy a-nghițit în sec, în timp ce simțea că gâtul îi ia foc.

— De ce? a-ntrebat Peg, încruntându-se. Ce s-a-ntâmplat cu ea?

Domnișoara Trench a oftat, răsucind un smoc din părul pisicii între degetele ei osoase.

— De ce mă-ntrebați de copilul Clarei? a spus ea. Am crezut că vreți s-aflați despre Clara.

Izzy a scos din geantă jurnalul Clarei, cu mâini tremurânde.

— Pentru că am găsit jurnalul Clarei în valiză, a spus ea, ridicându-l, pentru ca domnișoara Trench să-l poată vedea. Este despre viața ei de dinainte de-a veni la Willard. Vreau s-o gădesc pe fata Clarei, ca să-i dau acest jurnal. Dacă este încă în viață, vreau să afle adevărul

despre ce s-a-ntâmplat cu mama ei.

Domnișoara Trench s-a uitat la Renee, cu fața un pic mai palidă decât cu câteva secunde mai-nainte.

— Voi avea nevoie de ceva mai tare decât ceaiul, de data asta, drăguțo, a spus ea. Adă-mi niște brandy, vrei?

— Este prea devreme, a spus Renee. Nu ai mâncat nici prânzul.

— Mă doare-n cot ce oră e! a spus domnișoara Trench, lovindu-se cu palma plină de vene albastrii peste picior. Am nevoie de o sorbitură, asta-i tot. Acum fă-ți treaba pentru care te plătesc!

Renee a scuturat din cap.

— Bine, a spus ea.

S-a ridicat în picioare și-a plecat spre bucătărie.

— Dar când doctorul va afla despre lucrul ăsta, nu va fi deloc bucuros!

— Nu va afla nimic, dacă nu-i spui tu! a strigat domnișoara Trench cu voce răgușită.

Când Renee a dispărut în camera cealaltă, domnișoara Trench a zâmbit imperceptibil către Peg și Izzy.

— Fetița Clarei n-a fost dată spre adopție, pentru că era un copil special, a spus domnișoara Trench.

— Ce vrei să spui prin special? a-ntrebat Peg.

— S-a născut dintr-o mamă sănătoasă, a spus domnișoara Trench. Doctorul care-a asistat-o știa că va crește și va fi un copil sănătos. Existau șanse extrem de mari ca ea să nu aibă niciun simptom de boală mentală.

— Spui, așadar, că tânăra Clara nu era bolnavă, a rostit Peg, cu ochii întunecați. Că nu trebuia să se afle într-o instituție de boli mentale.

— Corect, a spus domnișoara Trench.

— Și că doctorul care răspundea de ea știa că ea n-avea ce căuta acolo, a continuat Peg.

Domnișoara Trench a dat din cap.

— Atunci, de ce-o țineau acolo? a întrebat Izzy. De ce doctorul nu a externat-o?

— Pe-atunci, lucrurile erau diferite, a spus domnișoara Trench. Erau multe persoane care nu meritau să fie închise într-o asemenea

instituție, în special femeii. Dar noi nu știam altceva.

— Dar tocmai ai spus că doctorul știa despre Clara că nu era bolnavă, a spus Peg.

— La-nceput, a crezut că e bolnavă, a spus domnișoara Trench. Cu toții am crezut asta. Dar mai erau alte fapte și alte persoane implicate. Când dr. Roach și-a dat seama că, de fapt, Clara era numai o tânără tulburată, cu o viață familială dificilă, a fost prea târziu. Soarta ei fusese pecetluită.

— De ce? a-ntrebat Izzy, surprinsă de propria-i furie.

— Soția doctorului Roach nu putea să aibă copii, a spus domnișoara Trench. Au încercat, dar sărmana de ea continua să piardă sarcinile.

Izzy și-a pus o mână pe burtă. A simțit că-i vine să vomite.

— Vrei să spui că doctorul i-a luat Clarei copilul? a-ntrebat Peg.

Chiar atunci, s-a-ntors Renee cu sticla cu brandy. A turnat puțin în ceaiul domnișoarei Trench, apoi a pus sticla pe măsuta de cafea. Femeia a luat o sorbitură lungă și zgomotoasă.

— Corect, a spus domnișoara Trench. Dr. Roach a luat fetița acasă și-a crescut-o ca pe copilul lui.

— Știi unde este acum doctorul? a-ntrebat Peg.

— Da, a spus domnișoara Trench. Este-ngropat în cimitirul Ithaca, lângă soția lui.

A tras cu ochiul la măsuta de cafea.

— Niciodată n-am înțeles de ce-a rămas măritată cu el.

— Și fata Clarei? a-ntrebat Izzy. Ea unde este?

— Ultima dată, am auzit că locuia în Ithaca, a spus domnișoara Trench. A fost profesoară. Cred că lucra la o grădiniță.

Izzy a simțit că i se face stomacul ghem.

— A fost? a spus ea.

— Îmi imaginez că de-acum este și ea la pensie, a zis domnișoara Trench. Are peste șaiszeci de ani, la urma urmelor.

Izzy a răsuflat de ușurare.

— Îi știi numele? a-ntrebat ea.

Domnișoara Trench a dat din cap.

— Susan, a spus ea. Soția doctorului Roach a adus-o o dată în vizită la Willard. Cred că Susan avea vreo patru ani la vremea aceea.

Dr. Roach n-a fost prea fericit de vizită. I-a spus soției să nu se mai repete niciodată. Când mi-am dat seama cine era Susan, aproape că am leșinat.

— Ai spus ceva? a-ntrebat Izzy. I-ai spus doctorului Roach că știi adevărul?

Domnișoara Trench a scuturat din cap.

— N-ar fi schimbat nimic.

— I-au spus lui Susan că a fost adoptată? a întrebat Peg.

Și-a pus o mână pe genunchiul lui Izzy, studiindu-i chipul cu ochi blânzi.

— Știu că vrei să faci ce trebuie și să-i dai lui Susan jurnalul, i-a spus ea lui Izzy. Dar dacă nu știe că este adoptată, ar fi mai bine să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

— Oh, știe, a spus domnișoara Trench. Soția doctorului Roach era o femeie drăguță. Când m-a prezentat lui Susan, a spus că nu voia ca ea să afle, din întâmplare, că este adoptată, așa cum aflase ea. Voia ca Susan să crească înțelegând că Dumnezeu a hotărât că ea, doamna Roach, își putea alege fiica și a ales-o pe Susan.

— Cât de des ai văzut-o pe Susan, după ce au luat-o de lângă Clara? a întrebat Peg.

— Numai o dată, a spus domnișoara Trench. Era o fetiță frumoasă, cu păr negru și ochi căprui.

Bătrâna infirmieră și-a șters obrazii.

— Ca tatăl ei, Bruno, a spus Izzy.

— Corect, a spus domnișoara Trench.

Izzy și-a-ndreptat spatele.

— O clipă, a spus ea. De unde știi despre Bruno?

Domnișoara Trench și-a lipit buzele, apoi a mai luat o înghițitură de ceai cu brandy. Când s-a întins să pună ceșcuța la loc pe masă, mâinile îi tremurau și era s-o scape. Renee i-a luat ceașca din mână.

— Cred că ar trebui să luăm o pauză, a zis Renee. Mi se pare că o supărați.

Domnișoara Trench și-a fluturat mâna cu vene albăstrui în aer, scuturând din cap.

— Nu, nu, a spus ea. Am tăcut mult prea mult timp. Simt că trebuie să mă eliberez de asta, înainte să mor!

A tras aer adânc în piept și l-a dat afară încet.

— Bruno a venit la Willard s-o salveze pe Clara.

Izzy a rămas fără aer, iar fața i-a luat foc.

— A scos-o de la Willard? a întrebat ea.

— Nu, a spus domnișoara Trench, lăcrimând din nou. Dr. Roach l-a internat și pe Bruno.

Izzy a simțit răcori de-a lungul șirei spinării și degete de gheață pe gât. A-nghițit nodul de foc din gât, nevenindu-i să creadă ce-i auzeau urechile.

— Ești sigură? a-ntrebat Peg, cu ochii mari de uimire.

— Bineînțeles că sunt, a spus domnișoara Trench. Am fost acolo în ziua în care a fost internat.

— S-a petrecut înainte sau după ce a fost născută Susan? a-ntrebat Peg.

— După, a spus domnișoara Trench.

— Deci, dr. Roach luase deja copilul, a spus Izzy, simțind ceva tare și rece zvârcolindu-i-se-n stomac.

Domnișoara Trench a dat din cap, cu buzele strâns lipite.

— La momentul acela, nu știam unde era copilul. Credeam că fusese trimis la Societatea pentru Ajutorarea Copiilor, pentru a fi dată în adopție.

— Clara și Bruno s-au văzut după ce a fost și el internat? a întrebat Izzy.

Domnișoara Trench a dat din cap.

— S-au văzut la aproape un an după internare. Nu-i voi uita niciodată cum au dansat amândoi, de Ziua Sfântului Valentin. Aș putea spune că erau făcuți unul pentru celălalt. Credeau că nu știa nimeni că se regăsiseră, dar eu știam.

— De ce n-ai spus nimic? a întrebat Izzy. De ce n-ai încercat să-i ajuți?

— Nu puteam face nimic pentru ei, a spus domnișoara Trench. Nu aveam nicio autoritate la Willard. În plus, nici Clara, nici Bruno nu aveau familii care să se-ngrijească de ei. Cui să fi putut spune ceva? Dacă dr. Roach ar fi aflat, i-ar fi împiedicat să se vadă din nou. Eu știam că vor fi împreună de sărbători și la evenimentele organizate special pentru pacienți, unde pacienților li se permitea să stea

împreună. Mi-am imaginat că le-aș da o șansă să-și croiască o viață împreună la Willard, așa tristă cum era ea.

— I-a spus cineva lui Susan despre părinții ei? a-ntrebat Izzy. Știe c-au fost amândoi la Willard?

Domnișoara Trench și-a plecat ochii.

— Știe că mama ei a fost la Willard, a spus ea. Dar dr. Roach i-a spus soției lui că Clara a murit la nașterea fetei. Sunt sigură că i s-a spus aceeași poveste și lui Susan.

— Așadar, Susan a crezut că mama ei a murit, a spus Izzy, cu vocea lipsită de orice inflexiune. Și că a fost nebună.

Domnișoara Trench a ridicat din umeri.

— Așa cred, a spus ea.

— Nu crezi că are dreptul să știe că mama ei nu trebuia închisă la azil? a spus Izzy, incapabilă să-și mai ascundă furia.

Domnișoara Trench a scuturat din cap. A scos o batistă mototolită din mânecă; îi tremurau degetele.

— Ți-am spus, am văzut-o pe Susan numai o dată, atunci. Am studiat-o cu atenție, dar nu m-am gândit că e treaba mea să mă implic.

— Știi care este numele ei de familie, acum? a-ntrebat Izzy. S-a căsătorit vreodată?

— Nu știu, a spus domnișoara Trench, scuturând din cap. Îmi pare rău.

— Îi știi celălalt prenume? a-ntrebat Izzy.

Domnișoara Trench a dat din cap.

— Clara, a spus ea. Soția doctorului Roach a insistat ca fetița să aibă ceva de la mama ei.

— Așadar, ce s-a-ntâmplat după ce Bruno și Clara s-au întâlnit de Ziua Sfântului Valentin? a-ntrebat Izzy. Și-au petrecut restul zilelor la Willard? Au găsit căi pentru a fi împreună, cum ai spus tu?

Domnișoara Trench și-a șters nasul cu batista.

— Ei, a făcut ea. Mai bine o-ntrebi chiar pe Clara despre chestia asta. Certificatul ei de deces lipsește din dosar, pentru că este încă în viață.

Capitolul 24

Izzy

La o săptămână după întâlnirea cu domnișoara Trench, Izzy stătea la o masă în fața lui Peg, în restaurantul Ithaca Diner, inundat de lumină fluorescentă, legănându-și genunchii sub masa din separeu. Era ora douăsprezece la prânz și birtul era plin de studenți, cupluri în vârstă și familii cu copii. Chelnerii luau comenzi, alergând încoace și-n colo cu tăvi pline cu sendvișuri calde, plăcinte cu mere, băuturi răcoritoare și cafele. Clopoțelul de deasupra ușii a sunat și, pentru a suta oară, Izzy și-a întins gâtul pentru a privi peste capetele clienților din sala următoare, încercând să vadă cine intră pe ușă. În momentul acela, pe ușă intrau un bătrân scund, cu șapcă albastră de veteran pe cap, și o femeie cu haină galbenă, care se legăna în timp ce mergea, ca o rață prea grasă. Izzy a oftat, a luat de pe masă solnița și-a-nceput s-o-nvârtă încontinuu între degete.

— Ai auzit vreodată expresia „Norocul vine când nu-l aștepti”? a-ntrebat Peg.

S-a aplecat înainte și-a zâmbit.

— Poate că s-a răzgândit, a spus Izzy.

— Mă-ndoiesc, a spus Peg și s-a uitat la ceas. I-am spus c-o așteptăm între douăsprezece și douăsprezece jumătate. Este abia douăsprezece și zece.

Chiar în momentul acela, a venit chelnerița, roșie la față și cu sufletul la gură. Era tânără, poate cu vreo doi ani mai mare decât Izzy, cu părul blond, prins în coadă de cal. Și-a dat o șuviță de păr după ureche, și-a scos carnețelul din șorț și-a zâmbit.

— Ce doriți să comandați? a-ntrebat ea.

— Așteptăm pe cineva, a spus Peg. Pentru moment, comandăm numai ceva de băut, dacă este-n regulă.

Chelnerița s-a uitat peste umăr.

— E-n regulă, dar prietenii pe care-i așteptați vor veni curând? Șefului nu-i place când mesele sunt blocate prea mult timp.

Peg a zâmbit.

— Trebuie s-ajungă din clipă-n clipă, a spus ea. Dar, uite cum facem, când treci pe-aici următoarea dată, chiar dacă ea nu vine, comandăm mâncarea.

— Bine, a spus chelnerița. Ce doriți de băut?

Peg și Izzy au comandat cafea și coca-cola; au stat liniștite cât timp chelnerița a notat comanda. În cele din urmă, aceasta a plecat de la masa lor; coada de cal i se legăna în ritmul mersului. Izzy a dat să spună că era o grosolanie din partea proprietarului să-i zorească pe clienți, când, de masa lor, s-a apropiat o femeie în vârstă.

Era înaltă și subțire, cu ochii negri ca abanosul și părul cărunt cu o tunsoare șic. Paltonul ei lung și negru și cizmele de piele îi dădeau un aer de femeie sofisticată, iar eșarfa de culoarea lavandei din jurul gâtului era asortată cu machiajul ochilor. Lui Izzy i-a stat respirația-n gât. Femeia era copia fidelă a Clarei, dar una cu ochi negri și piele caramel-deschis.

— Peg? a-ntrebat femeia, cu sprâncenele ei perfect desenate arcuite a-ntrebare.

Peg s-a ridicat de la masă și i-a strâns mâna.

— Da, a spus ea, zâmbind. Și tu trebuie să fii Susan. Îți mulțumesc c-ai venit.

I-a făcut semn să ia loc pe scaunul liber.

— Te rog, ia loc. Eu voi sta aici, împreună cu Izzy.

Susan s-a strecurat pe locul liber și și-a desfăcut eșarfa.

— Așadar, tu ești Isabelle? a spus Susan. Mama ta mi-a spus că ai ceva ce vrei să-mi arăți. Ceva ce are legătură cu locul în care tatăl meu a lucrat, Willard State?

Izzy a-nghițit în sec și s-a ridicat.

— Da, eu...

Exact în clipa aceea, chelnerița plină de viață a venit cu băuturile lui Peg și Izzy. A pus băuturile pe masă și s-a uitat la Susan.

— Vă pot aduce ceva de băut până vă uitați pe meniu? a-ntrebat ea.

— Desigur, a spus Susan. O ceașcă de ceai fierbinte, te rog. Cu lămâie.

— Vine imediat, a spus chelnerița și-a plecat.

— Este-n regulă dacă lămurim niște lucruri, înainte de-a intra în

subiect? a-ntrebat-o Peg pe Susan. Cât să nu existe nicio neînțelegere.

Susan a zâmbit.

— Desigur, a spus ea.

Peg și-a dres glasul.

— Eu sunt mama adoptivă a lui Izzy, a spus ea. Ți-am spus asta deja?

Susan a ridicat din sprâncene, oarecum nelămurită. Dar fața i s-a luminat și-a spus:

— Da, mi-ai spus asta la telefon.

— Din păcate, de curând Izzy și-a pierdut mama naturală.

— Oh, nu, a spus Susan, cu sprâncenele-ncruntate. Îmi pare rău.

S-a uitat la Izzy, ca pentru a o încuraja.

— Și eu mi-am pierdut mama, imediat după ce-am fost născută.

— Știu, a spus Izzy. Și-apoi ai fost adoptată.

Peg s-a făcut mică și s-a uitat la Izzy, cu ochii mari. Era prea repede. Dar Izzy nu se putea stăpâni. Nevoia de a-i spune lui Susan adevărul despre Clara și Bruno o făcea să se simtă ca și cum și-ar fi băgat degetele în priză. Și-a șters palmele pe poalele rochiei și și-a sprijinit mâinile pe scaun.

— De unde știi tu asta? a întrebat-o Susan și s-a uitat la Peg, cu gura strânsă. Ce se-ntâmplă aici?

— Îmi cer scuze, a spus Peg. Izzy este un pic agitată. Dar, așa cum am sperat, spunându-ți despre mama lui Izzy, ai confirmat pierderea propriei tale mame.

— De ce n-ai întrebat direct? a spus Susan. Eu am crezut că vrei să afli mai multe despre Willard și tatăl meu, dr. Roach.

— Îți vom explica totul, a spus Peg. Promit. Numai că trebuie să știi câteva lucruri mai înainte.

Susan a oftat.

— Bine, a spus ea. Ce anume vreți să știți?

— Cât de multe știi despre mama ta biologică?

— Numai ce mi-a spus mama mea adoptivă, că era pacientă la Willard.

— Asta-i tot? a spus Peg.

— Tata nu ne lăsa să vorbim despre asta, a spus Susan. Mama mea biologică a fost pacienta lui și a murit la nașterea mea, asta-i tot ce

știu. Cam cu cincisprezece ani în urmă, după ce-a murit mama mea adoptivă, am încercat să găsesc dosarele mamei mele adevărate, chiar dacă nu-i știam numele întreg. Dar mi s-a refuzat accesul, deși sunt descendentă unei foste paciente.

Susan a scuturat din cap, cu fruntea plină de riduri.

— Pentru mine, asta n-a avut niciun sens. Nu mi-au spus nici măcar unde este îngropată mama, ca să mă pot duce la mormântul ei.

Izzy s-a aplecat în față; simțea cum i se strânge stomacul.

— Te-ai înțeles bine cu tatăl tău adoptiv? a întrebat Izzy, înălțându-și capul.

Peg a bătut ușor cu palma în masă, în fața lui Izzy, de parcă i-ar fi spus să înceteze.

— Cred că știu unde vrea s-ajungă Izzy, a spus ea. Dar hai să mai revenim un pic la ce discutăm înainte.

I-a transmis lui Izzy din priviri să-și păstreze răbdarea, apoi a continuat.

— Așadar, ai dorit întotdeauna să știi mai multe despre mama ta adevărată?

Susan a ridicat din umeri.

— Bineînțeles, a spus ea. Nu vrea toată lumea să știe de unde se trage?

Și-a lipit mâinile cu unghii îngrijite și și le-a sprijinit de marginea mesei, oftând. Admit că, în tinerețe, nu voiam să știu nimic despre mama mea adevărată. Gândul că a fost bolnavă mental mă îngrozea. Când am mai îmbătrânit, mi-am dat seama cât de mult mi-a influențat deciziile această teamă. Mama mea adoptivă n-a înțeles niciodată de ce n-am dorit să mă căsătoresc și să am copii. Dar n-am știut cum să-i explic că am făcut asta pentru că îmi făceam griji...

— Că vei transmite urmașilor genele mamei tale, a spus Izzy.

— Exact, a spus Susan, cu o undă de neîncredere în voce. Habar n-am ce fel de ADN este în sângele meu. Și mi-a fost frică să-l întreb pe tatăl meu. În cea mai mare parte a timpului, el a fost grijuliu, dar, uneori, se enerva cam repede. Când am crescut destul de mare pentru a pune întrebări, s-a-nfuriat grozav, avertizându-mă să nu mai deschid niciodată subiectul despre mama mea. Și pe mama mea adoptivă n-o puteam întreba, pentru că ea i se supunea întotdeauna.

Nu voiam s-o supăr sau să-i rănesc sentimentele. Era foarte fragilă, fizic și emoțional.

— Încă mai vrei să afli lucruri despre mama ta reală? a-ntrebat Peg. Chiar dacă acestea nu se potrivesc cu cele pe care ți le-a spus tatăl tău?

Chipul lui Susan s-a făcut palid, ochii i s-au fixat pe chipul lui Peg. Chiar atunci a apărut chelnerița, cu ceaiul pentru Susan, și a pus pe masă un ceainic alb, o ceșcuță pentru ceai și o farfurioară plină cu felii de lămâie; apoi a-nceput să caute în șorț după carnețel și creion. Izzy a mormăit nemulțumită în sinea ei.

— Ne mai lași numai câteva minute, te rog? a spus Peg.

Chelnerița și-a dat ochii peste cap și a plecat de la masa lor.

— Nu înțeleg, a spus Susan. De unde știți voi detalii despre mama mea?

Peg a continuat să explice poziția pe care-o ocupa la muzeu și să descrie proiectul Willard și sarcina lui Izzy de a cataloga conținutul valizelor și cuferelor de voiaj. Când Peg a spus că li s-a permis accesul la dosarele pacientelor, ochii lui Susan s-au căscat de uimire. S-a aplecat în față, cântărind fiecare cuvânt.

— Izzy știe multe lucruri despre mama ta, a spus Peg. Chiar mai multe decât știu eu. S-a simțit obligată să te întâlnească, să-ți spună adevărul despre ce li s-a-ntâmplat părinților tăi.

Susan s-a albit și s-a lăsat pe spate.

— Părinții mei? a-ntrebat ea, încruntându-se. Tata nu știa cine a fost tatăl meu biologic.

Izzy a tras adânc aer în piept.

— Îmi pare rău, a spus ea. Dar nu-i adevărat. Dr. Roach știa totul.

— Ce vrei să spui prin totul? a-ntrebat Susan. Te rog, spune-mi ce știi tu.

— Mai întâi, a intervenit Peg, vreau să știi că eu nu cred că tatăl tău adoptiv a avut intenția să-i facă ție și mamei tale biologice vreun rău. În vremea aceea, tratamentul pentru nebunie era diferit, la fel și definiția celor bolnavi mental. El a făcut numai ce alții așteptau de la el să facă în acele vremuri. În ceea ce privește motivele internării tatălui tău real la azil, nu putem fi sigure.

— Vrei să spui că și tatăl meu adevărat a fost la Willard? a întrebat

Susan, în timp ce bărbia îi tremura.

Și-a lipit strâns buzele și a-nceput să clipească, pentru a-și opri lacrimile.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că mi-am ascultat instinctele și n-am făcut niciodată copii!

— Nu, a spus Izzy, scuturând din cap. Nu așa stau lucrurile.

S-a-ntins peste masă și și-a pus mâna peste mâna lui Susan, surprinsă de nevoia de a încuraja o persoană pe care abia o cunoscuse. Cu cealaltă mână, a scos o fotografie din poșetă.

— Permite-mi să-ți arăt ceva.

A împins fotografia alb-negru peste masă.

Aceștia sunt Clara Elizabeth Cartwright și Bruno Moretti, a spus ea, cu vocea gătită. Părinții tăi. Și, crede-mă, nu erau nebuni deloc.

Susan s-a-ntins în față și a luat fotografia cu degetele-i tremurânde.

— Ce frumoși sunt, a spus ea, cu vocea plină de respect, teamă și uimire.

Și-a acoperit buzele cu mâna care continua să-i tremure.

— Le semeni întru totul, a spus Peg.

— Bruno a-ncercat s-o scoată pe Clara de la Willard, a spus Izzy. Atunci l-au internat.

— De ce-ar fi făcut așa ceva? a-ntrebat Susan.

Peg i-a aruncat o privire lui Izzy. Hotărâseră să nu-i spună lui Susan teoria lor, anume că dr. Roach l-a internat ca să prevină situația în care acesta ar fi aflat că el o luase pe Susan. Era prea mult și prea curând. În plus, era numai o teorie.

— Nu știm, a răspuns ea.

— A fost externat vreodată?

— Nu prea știm ce s-a-ntâmplat, pentru că nu ne-am dat seama de la început că și el a fost pacient acolo.

— E posibil să avem la dispoziție mai mult timp pentru a studia dosarele, a spus Peg. Dar n-aș băga mâna-n foc pentru asta.

— Cartwright, a repetat Susan, mângâindu-și bărbia. Mi-aduc aminte c-am auzit acest nume. Henry Cartwright și soția lui au murit în incendiul din Holland Tunnel. Aveam douăzeci de ani pe-atunci, dar informația era peste tot, pentru că el fusese un bancher notoriu.

— Ei au fost bunicii tăi, a spus Izzy.

Susan a ridicat brusc din sprâncene.

— De unde știi tu așa ceva? a întrebat Susan.

Izzy a tras aer în piept, a scos jurnalul din geantă și i l-a-ntins, peste masă.

— Din caietul ăsta, a răspuns ea. Este jurnalul mamei tale.

Susan a rămas fără aer; a atins pielea verde a copertei jurnalului cu degete tremurătoare. A deschis jurnalul la prima pagină și a parcurs rândurile de-nceput.

— Vrem să-l ai tu, a spus Peg.

După o pauză lungă, Susan a luat jurnalul în mână și l-a strâns la piept.

— Vă mulțumesc foarte mult, a spus ea zâmbind printre lacrimi. Nu știu cum vă voi răsplăti vreodată.

A luat din nou în mână fotografia; buzele îi tremurau.

Izzy și-a dres glasul.

— Mai e ceva, a spus ea, cu inima gata să-i explodeze. Mama ta nu a murit când te-ai născut tu. Anul trecut, când s-a închis Willard, a fost transferată într-un sanatoriu particular, chiar aici, în Ithaca.

Susan a scăpat fotografia din mână și și-a acoperit gura cu o mână, cu ochii mari de uimire.

— Și, după ce citești jurnalul, a spus Izzy, ne-ntrebăm dac-ai vrea să o vizitezi.

Capitolul 25

Izzy și Clara

Curcani portocalii și pelegrini cu pălării negre decorau ferestrele și pereții sanatoriului particular Ithaca, chiar dacă ziua de Thanksgiving era de-abia peste trei săptămâni. Izzy le urma pe Peg și pe Susan prin holurile încălzite cu sobe, pășind în urma unei tinere infirmiere în uniformă roz. Fruntea lui Izzy era acoperită de broboane de sudoare. Și-a scos haina și și-a pus-o pe-un braț, dorindu-și să fi fost îmbrăcată cu ceva mai subțire. Aerul era greu din cauza unui miros ranced, un amestec de supă de pui, cartofi fierți, dezinfectant și urină. Un bătrân a venit șontăcând spre ele, cu mâinile lui noduroase încleștate pe două bastoane cu patru picioare; capul lui cu pete din pricina vârstei îi tremura deasupra unui gât numai piele și os. Izzy privea drept înaintea, încercând să ignore paturile de spital și cadrele metalice pentru mers, din interiorul camerelor, femeile cu păr alb care stăteau în scaune cu roțile, uitându-se fix la ecranele luminoase ale televizoarelor.

A blestemat în barbă, de necaz, că sanatoriul îi amintea de mama ei zăcând pe un pat de spital în închisoare. Și-a lins buzele și-a descoperit că erau sărate, din cauza transpirației. Lumea era plină de oameni distruși și toate spitalele, și așezămintele, și închisorile nu le puteau repara inimile rupte, mințile rănite și sufletele zdrobite. Izzy a inspirat adânc și și-a alungat acest gând din minte, hotărându-se, în schimb, să se concentreze asupra Clarei și asupra lui Susan. Cel puțin, putea fii fericită și mândră de ea însăși pentru că-ncerca să-ndrepte acest rău, pentru că-ncerca să vindece o inimă rănită.

Dacă femeia pe care urmau s-o vadă era cu adevărat Clara Elizabeth Cartwright.

Până mai devreme, în parcarea sanatoriului, când Susan le mărturisise că nu era pe de-a-ntregul convinsă că femeia era mama ei, Izzy fusese sigură că domnișoara Trench știa despre ce vorbea. Acum, începea să aibă dubii. Așa cum spusese Susan, se putea ca, în decursul anilor, să se fi făcut niște greșeli. Asemenea situațiilor din alte

așezăminte mari, era posibil ca dosarele de la Willard să fi fost amestecate între ele sau ca numele să fi fost scrise greșit. Numai pentru că o fostă infirmieră spunea că această femeie este Clara Elizabeth Cartwright nu-nsemna că acesta era adevărul. În ultimii șaiszeci de ani, trecuseră pe la Willard mii de femei și exista oricând șansa ca una dintre ele să poarte același nume de familie cu alta. Existau prea multe posibilități de identitate greșită ca să fie sigure că o găsiseră pe mama lui Susan. Susan a spus că ea se lupta, încercând să nu renunțe la speranță. Și voia să fie sigură, înainte de a spune cuiva, inclusiv personalului de la sanatoriul particular.

În cele din urmă, tânăra infirmieră s-a oprit în fața unei uși și s-antors cu fața la ele, cu uniforma ei roz ca neonul sub luminile fluorescente. Izzy și-a lărgit gulerul de la cămașă, pentru că avea senzația că se va sufoca.

— Clara este un suflet dulce, a spus infirmiera. Și sunt sigură că se va bucura și va fi surprinsă să aibă companie. Dar trebuie să vă previn. Uneori, memoria îi joacă feste și, când e confuză, poate fi prost dispusă. Doctorii cred că este într-un stadiu incipient al bolii Alzheimer. Știu că vă aflați aici pentru a o-ntreba despre timpul pe care l-a petrecut la Willard, dar dacă se dovedește că e prea mult pentru ea, vă voi ruga să plecați. Dacă vă spune că are o fiică, să fiți de-acord cu ea. Se supără destul de tare dacă cineva încearcă s-o contrazică.

Susan nu avea aer și a inspirat ușor, ducându-și mâna la piept. Tânăra infirmieră a zâmbit și le-a condus înăuntru prin ușa deschisă.

În cămăruța neaerisită erau două paturi de spital așezate vizavi de peretele unde erau montate televizoarele. Acestea nu funcționau, aveau ecranele negre. În primul pat dormea o femeie în vârstă, cu gura deschisă, cu șuvițe de păr cărunt, unsuros, răvășite peste chipul trecut. Infirmiera a trecut pe lângă primul pat și s-a oprit la picioarele celui de-al doilea, atrăgându-le atenția spre o femeie zbârcită, așezată într-un scaun, în fața ferestrei.

Ochii cu pleoape rozalii ai femeii erau închiși, capul lăsat pe spate, părul subțire ca o păclă în razele soarelui ce intrau prin geam. Degetele ei strâmbe erau încleștate pe brațele scaunului, iar oasele subțiri de la mâinile ei cu pete cafenii erau proeminente. Picioarele îi

erau acoperite cu o pătură roșie, în ciuda căldurii din cameră.

— Doarme? a întrebat în șoaptă Peg.

Infirmiera a scuturat din cap.

— Nu, a spus ea. Numai că nu prea aude. Clara, ia uite! a spus ea cu voce tare. Ai musafiri!

Clara a clipit și-a deschis ochii. S-a înclinat în față și s-a-ntors să privească, ținându-se de brațul scaunului cu amândouă mâinile, pentru a sta dreaptă. Buzele nu i se vedeau deloc fiind supte înăuntrul gurii, iar pielea îi era palidă, ofilită, de zecile de ani de suferință și durere sufletească. S-a uitat cu atenție la fețele lor; capul i se legăna ușor, încontinuu.

Infirmiera s-a dus spre ea.

— Haide să-ntoarcem scaunul, ca să poți sta de vorbă cu doamnele acestea drăguțe, a spus ea cu voce tare.

A luat un set de dinți falși și i-a dat Clarei, care și i-a pus în gură și atunci au reapărut și buzele.

— Vor să te-ntrebe despre Willard. Nu-i așa că e frumos din partea lor? Îți amintești de Willard, nu-i așa?

Clara a strâns pătura în brațele ei subțiri ca fusele și s-a ridicat în picioare. Cu halatul ei de casă roz, cu papucii roșii și cu ciorapii până la genunchi, s-a tras târșându-și picioarele din calea infirmierei, așteptând să-i fie întors scaunul. Când s-a așezat din nou, și-a rearanjat pătura peste picioare, apoi s-a uitat la Izzy, Susan și Peg, ochii ei întârziind pe chipul lui Susan cu o fracțiune de secundă mai mult. Susan și-a plecat ochii și și-a căutat eșarfa, încercând să și-o scoată de la gât, cu obrajii-n flăcări. Infirmiera a tras perdeluța dintre paturi.

— Acum vă las singure, a spus ea cu voce veselă. Dar voi reveni în scurt timp. Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Nu, a spus Peg. Suntem bine, mulțumim.

Când sora a plecat, Susan s-a prăbușit într-un scaun așezat într-un colț. Izzy și-a pus rucsacul pe podea și și-a pus mâna pe umărul lui Susan.

— Ești bine? a șoptit ea.

Susan s-a masat pe frunte; tâmplele îi pulsau intens.

— Sunt bine, a spus ea, cu voce slabă.

— Ești sigură că vrei să treci prin povestea asta? a șoptit Peg. Poate că e prea curând.

Susan a dat din cap.

— Sunt în regulă, serios.

Peg s-a dus și-a-nngenuncheat în fața Clarei, care le privea cu ochi curioși.

— Bună ziua, Clara, a spus Peg, cu voce puternică. Ce mai faci?

Clara a zâmbit insesizabil.

— Sunt cât se poate de bine, bănuiesc, a spus ea.

Spre surpriza lui Izzy, vocea Clarei era groasă și răgușită. Nu știa de ce, dar se așteptase ca vocea ei să fie subțire, ca a unei fete.

Peg s-a ridicat.

— Pe mine mă cheamă Peg, a spus ea. Ea este fiica mea adoptivă, Isabelle, și ea este prietena noastră, Susan. Am vrea să vorbim despre perioada în care-ai fost la Willard, dacă nu te deranjează.

Clara a dat din cap.

— E-n regulă, a spus ea.

— Am fost la Willard pentru un proiect muzeal și am găsit niște valize, cât timp am lucrat acolo, a spus Peg.

I-a făcut semn lui Izzy să aducă rucsacul.

— Printre bagaje, era un cuțar de voiaj uriaș. Credem că ți-a aparținut ție.

Clara s-a uitat lung la Peg, cu chipul ca o stâncă.

— Înțelegi ce-ți spun?

Clara a dat din cap.

— Am vrea să-ți arătăm câteva dintre lucrurile pe care le-am găsit în cuțar, să vezi dacă recunoști ceva, a spus Peg. Ar fi în regulă?

Clara a dat din nou din cap și și-a lipit palmele, cu mâinile-n poală; cu unul dintre degetele mari, noduros, își freca încheietura celuilalt deget mare.

Izzy a căutat în rucsac, a scos o filă îngălbenită pe care era o partitură muzicală și a ridicat-o s-o vadă Clara. Inimioare desenate de mână înconjurau titlul „Someone to Watch Over Me”; cerneala roșie era decolorată. Clara și-a ridicat privirile ca să se uite la ea, apoi a rămas fără aer. A întins mâna, care-i tremura vizibil, după hârtie și a pus foaia-n poală; și-a încovoiat spatele și a studiat-o, cu capul

aplecat.

— Este a mea, a spus Clara, privindu-le cu ochii umezi. Mi-a dăruit-o cineva foarte special pentru mine. Întotdeauna mi-am dorit să-nvăț să cânt la pian, dar tata nu mi-a dat voie.

Din colțul camerei, Susan urmărea ce se-ntâmplă cu ochii măriți și cu degetele apăstate pe buze.

— Dar asta? a întreat Izzy, ridicând o carte poștală de la Paris.

Clara a zâmbit și-a luat-o.

— Asta este dintr-o excursie la Paris, de când aveam șaisprezece ani, a spus ea.

Apoi a chicotit ușor.

— Aveam de gând s-o trimit prin poștă unei prietene, în schimb am păstrat-o ca amintire.

Izzy a tras adânc aer în piept și a ridicat fotografia Clarei împreună cu Bruno. Clara s-a uitat uimită la ea; obrajii ei palizi s-au colorat în roz.

— Oh, da, a spus ea. Nu-i așa că eram frumoși? S-a-ntins să ia fotografia, apoi și-a dus mâinile la bărbia care-i tremura evident, de parcă i-ar fi fost frică să atingă fotografia. Și-a mușcat buza; ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Îți amintești cine este în fotografie? a-ntreat Peg.

Clara a pufnit și și-a șters nasul.

— Bineînțeles că da, a spus ea, cu voce spartă. A trecut mult timp de când n-am mai văzut această fotografie. Mult, mult timp.

În cele din urmă, a luat fotografia și a dus-o la piept. Apoi a inspirat adânc și s-a uitat din nou la ea.

— Vă mulțumesc foarte mult că mi-ați adus-o.

Cu inima-n gât, Izzy a scos jurnalul din rucsac și a-nngenuncheat în fața Clarei. I-a pus jurnalul în poală.

— Îmi cer scuze, a spus ea. Dar l-am citit. Nu știam că ești încă în viață, altfel n-șș fi...

S-a oprit și a-nghițit în sec.

— Dar de aceea ne aflăm noi aici. Așa te-am găsit.

Clara și-a trecut degetele tremurânde peste coperta de piele verde. Pentru câteva clipe, n-a spus nimic. Apoi mâna i s-a oprit din mișcare, s-a lăsat pe spate, sprijinindu-și spinarea de spătar, și a oftat.

— Așadar, știți totul, a spus ea. Știți că tatăl meu m-a alungat.

— Da, a spus Izzy. Eu știu. Și-mi pare foarte rău că ți-a făcut asta.

Ca într-o mișcare filmată cu-nctinitorul, Clara a mângâiat-o pe Izzy pe mână, a ridicat fotografia și-a pus-o-n jurnal, apoi a pus jurnalul pe masa de lângă scaun. A adunat pătura în poală, și-a pus mâinile pe brațele scaunului și s-a pregătit să se ridice. Izzy s-a ridicat în picioare și s-a dat înapoi, cu inima bubuindu-i în piept. Se temea că le va spune să iasă din cameră, să plece și s-o lase singură. Clara s-a ridicat cu efort din scaun, și-a-ndreptat corpul fragil care se legăna ușor, în căutarea echilibrului. Și-a aranjat partea din față a halatului de casă, și-a trecut degetele prin părul subțire și a tras adânc aer în piept. Apoi s-a uitat la Susan.

— Și tu ești fiica mea, nu-i așa? i s-a adresat ea.

Susan s-a ridicat, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— Așa cred, a spus ea.

Clara și-a lipit palmele de gură, copleșită. S-a-ndreptat spre Susan, întinzând brațele spre ea. Susan a venit spre ea, scurtând distanța ce le despărțea, și s-au luat în brațe, râzând și plângând în același timp.

— Am știut cine ești din clipa-n care te-am văzut, a spus Clara. Am recunoscut ochii lui Bruno și nasul meu.

Susan râdea.

— Ești sigură?

— În mintea mea, n-am fost sigură, dar în străfundul inimii mele am știut, a spus Clara.

După un minut care nu se mai sfârșea, Clara i-a dat drumul lui Susan și și-a șters chipul. S-a întors la scaunul ei; își târșăia papucii pe dalele podelei.

— Vino și stai cu mine, i-a spus ea lui Susan.

Susan și-a tras un scaun lângă ea și i-a luat mâna-n mâna ei.

— Am încercat să aflu mai multe despre tine, a spus ea, trăgându-și nasul. Dar a fost aproape imposibil. Habar n-aveam dacă mai ești încă în viață sau...

Clara a mângâiat-o pe Susan pe obraz, îndepărtându-i lacrimile cu degetele-i subțiri.

— Gata, gata, a spus ea. Acum suntem împreună. Este tot ce contează. Știam că va veni ziua aceasta. Este singurul lucru care m-a

făcut să merg înainte în toți acești ani.

— Și tata? a-ntrebat ea. Trăiește?

Clara a scuturat din cap, cu ochii-n lacrimi.

— Bruno a-ncercat să mă salveze, a spus ea. Am făcut un plan de evadare și urma să te găsim apoi pe tine. Aproape c-am reușit, dar ne-au prins chiar înainte de-a evada. Bruno s-a-ntors să-ncerce să salveze pe bărbatul care ne-a ajutat și un gardian l-a lovit în cap. N-a... n-a supraviețuit.

— Îmi pare așa de rău, a spus Susan cu voce frântă.

— Nu, a spus Clara, înghițindu-și hohotele de plâns. Eu sunt cea căreia trebuie să-i pară rău. Dacă aș fi acceptat ce voiau părinții mei, Bruno n-ar fi fost ucis, iar tu și cu mine am fi fost împreună în toți acești ani.

Susan i-a strâns mâna Clarei.

— E-n regulă, a spus ea. N-aveai de unde să știi ce-ntorsătură vor lua lucrurile.

— Vreau să știi că dacă ar fi stat în puterea mea, te-aș fi păstrat, a spus ea. Dar ei...

Clara a făcut o pauză; nu-și putea stăpâni tremurul bărbii și al buzelor.

— Willard nu era un loc potrivit pentru un copil. Dar m-am gândit la tine în fiecare zi. Am continuat să cred că, într-o bună zi, voi fi liberă. Că, într-un fel sau altul, te voi găsi. N-aș fi încetat niciodată să te caut. Aș fi scotocit tot pământul...

A lăsat capul în jos; lacrimile-i picurau de pe vârful nasului. Susan a luat-o-n brațe.

— Știu, a spus ea, frecându-i spatele. N-a fost vina ta. Acum, că suntem împreună, putem recupera timpul pierdut. Trebuie să privim înainte.

Clara și-a șters nasul.

— Da, a spus ea cu voce frântă. Ai dreptate.

Apoi s-a tras înapoi și s-a uitat cercetător la chipul fiicei ei.

— Dar trebuie să mai știi ceva. Ai fost adoptată? Ai avut o viață fericită?

Susan a dat din cap, zâmbind printre lacrimi.

— Da, a spus ea. Am fost adoptată. Și, cea mai mare parte a vieții

mele, am fost fericită.

Susan i-a aruncat o privire lui Peg. Mai înainte, le spusese lui Peg și lui Izzy că, dacă femeia de la sanatoriu era într-adevăr mama ei, nu voia să-i spună despre dr. Roach. Nu avea niciun sens să retrăiască trecutul. Ar fi fost prea trist, iar Clara suferise destul.

— Și te-au numit Susan, a spus Clara.

— Susan Clara, a spus Susan.

— Eu ți-am dat numele Beatrice, a spus Clara, zâmbind. Beatrice Elizabeth Moretti.

— Îmi place mult, a spus Susan.

Clara s-a uitat la Izzy.

— Cum îți voi mulțumi vreodată că mi-ai redat fiica? a spus ea.

Izzy a zâmbit și-a ridicat din umeri.

— A fost ceva ce am simțit nevoia să fac neapărat, a spus ea.

— Trebuie să fii grozav de mândră de ea, i-a spus Clara lui Peg.

Peg a prins-o pe Izzy cu brațul pe după umeri.

— Chiar sunt, a spus ea.

În momentul acela, a intrat în cameră infirmiera și s-a uitat la Clara, cu fruntea încruntată de grijă.

— Ce se-ntâmplă aici? Clara, te simți bine?

— Sunt bine, a spus Clara. Mai bine decât am fost de mult, mult timp. Soră Jennie, aș vrea să ți-o prezint pe fiica mea, Susan.

Infirmiera a rămas cu gura căscată și ochii holbați. Susan s-a ridicat în picioare și-a scuturat din cap.

— Mă bucur să te cunosc.

— Ți-am spus că am o fiică, a zis Clara. Dar nu m-a crezut nimeni. Asta-i povestea vieții mele.

A chicotit, cu ochi sclipitori.

În timp ce Izzy îi dădea Clarei restul fotografiilor și scrisorile către Bruno, Susan a-ntrebat-o pe infirmieră despre starea de sănătate a Clarei. După câteva minute, a-ngenuncheat lângă Clara.

— Sora Jennie spune că o duci destul de bine cu sănătatea, a spus ea.

— Așa cred, a spus Clara. Cu excepția faptului că sunt bătrână și țeapănă și mai uit câte ceva, când și când.

— Bine, a spus Susan. Ce-ai zice dac-ai veni să locuiești cu mine?

Am o casă mare, veche, nu departe de-aici, cu o grădină uriașă și doi câini. Nu e nimic sofisticat, dar e acasă.

Clarei au început să-i tremure buzele.

— N-am avut parte de un cămin adevărat de șaiszeci și șase de ani, a spus ea, cu voce mică.

— Bine, atunci, a spus Susan. Casa mea este casa ta, dacă-ți va plăcea să fie. Sunt și eu la pensie acum, așa că voi fi în permanență acolo, să am grijă de tine.

Clara a zâmbit, cu ochi scânteietori.

— Mi-ar plăcea asta mai mult decât orice pe lume, a spus ea.

Capitolul 26

Izzy

Joi, după școală, Izzy se grăbea spre bucătărie; îi lăsa gura apă cu gândul la faimoșii biscuiți cu ciocolată ai lui Harry, care stăteau pe masă, sub un capac de sticlă. Abia aștepta să-și toarne un pahar cu lapte și să-nfulece trei-patru biscuiți. Harry făcea biscuiți în fiecare săptămână și ea nu-și putea aminti să fi gustat vreodată ceva așa de delicios. Și-a lăsat cărțile pe băncuța de după ușă, și-a pus haina-n cuier și a-nțepenit brusc, pe loc. Cumva, cu toate lucrurile care se petrecuseră în ultimele două săptămâni – funeraliile mamei ei, convorbirea cu domnișoara Trench, prima întâlnire cu Ethan, găsirea Clarei și a fiicei acesteia – uitase ce zi era astăzi.

Peg și Harry stăteau lângă insula din bucătărie, cu zâmbete largi pe chipuri. În loc de biscuiți, un tort de ciocolată ornat cu trandafiri roz și albi trona pe masă, cu optsprezece lumânări aprinse, care se reflectau în ochii lui Peg și ai lui Harry. Zeci de baloane roz și violet pluteau lângă tavan, cu sforile spiralate atârând ca o ploaie pastelată. Peg și Harry au început să cânte „La mulți ani!” și Izzy a izbucnit în lacrimi. Nu-și putea aminti când cineva o sărbătorise, când i se cântase „La mulți ani!” Ce ironie că aceasta era aniversarea de care se temuse cel mai tare.

— Pune-ți o dorință! a spus Peg.

— Bine, a spus Izzy, cu fața-n flăcări.

Și-a dat părul spre spate și a suflat în lumânări.

— I-am spus lui Peg c-ar trebui s-așteptăm până după cină ca să-ți cântăm, a spus Harry. Dar ea n-a mai avut răbdare. A vrut să-ți facă o surpriză.

— Vă mulțumesc, a spus Izzy. Nu trebuia să cumpărați tort.

— Ba da! a spus Peg.

A dat ocol mesei și-a îmbrățișat-o pe Izzy.

— Și mai avem și alte surprize.

S-a dus la masă și-a tras scaunul de sub ea.

— Dar, mai înainte, nu vrei, te rog, să te așezi, pentru că avem ceva

de discutat?

Izzy s-a așezat; bățile inimii prindeau viteză. Peg și-a încrucișat mâinile pe masa de bucătărie, a tras adânc aer în piept și l-a dat afară treptat. Și-a dres glasul și a-nghițit în gol, ca și cum n-ar fi știut de unde să-nceapă. Un fior înghețat de tristețe s-a răsucit în pieptul lui Izzy. *Am ajuns și în punctul ăsta, s-a gândit ea. Urmează să-mi spună că a venit vremea să plec de la ei, pentru că nu-și mai permit să mă țină aici. Își vor cere scuze și-mi vor spune că au ținut să-mi organizeze o petrecere de ziua mea, ca să-mi pot aminti ceva frumos în legătură cu ei.*

— Știu că este probabil prea curând după moartea mamei tale, a spus Peg. Dar eu și Harry am tot vorbit despre asta de ceva timp încoace. Am făcut deja toate demersurile și... ei... depinde de tine... dar...

S-a uitat la Harry, pentru încurajare. Harry a ocolit masa, ștergându-și palmele pe pantaloni.

— Ne-am dat seama că, de-acum, ești o persoană adultă, a spus el. Așadar, s-ar putea să crezi că nu-i o idee bună. Dar noi...

S-a așezat lângă Peg și a luat-o de mână.

— Am vrea să te adoptăm, Izzy. Știm că poate te gândești că nu ai nevoie... vreau doar să spun că ne-ar face sincer plăcere să fim părinții tăi.

Izzy a rămas cu gura căscată. Rămăsese fără cuvinte. Peg i-a luat mâna în mâna ei.

— Noi te iubim și vrem să-ți fim mereu alături, a spus Peg, cu voce tremurătoare. Ai încă o mulțime de hotărâri de luat în viața ta, decizii prea grele pentru a le lua singură. Ne-ar plăcea să te-ajutăm și să te vedem la facultate, pentru a-ți descoperi întregul potențial, indiferent care e acesta. Și când te vei căsători...

Ochii lui Peg s-au umplut de lacrimi și a strâns-o mai tare de mână pe Izzy.

— Harry ar fi onorat să te conducă la altar. Și ne-ar plăcea să fim buni, într-o bună zi.

Izzy și-a lipit strâns buzele; barba a-nceput să-i tremure. A deschis gura să spună da, să le spună că i-ar plăcea să fie fiica lor mai mult decât orice pe lumea asta, dar era total blocată.

— Ce spui, copilă? a întrebat Harry.

Izzy a dat din cap, zâmbind. Peg a scos un sunet ascuțit și și-a acoperit gura cu mâinile. Stăteau cu toții acolo, îmbrățișându-se. Izzy și-a-nchis ochii din care curgeau șiroaie de lacrimi, întrebându-se cum era posibil ca inima ei să fie pe punctul să explodeze de prea multă bucurie, după ce fusese plină de atâta amărăciune. I-a strâns și mai tare în brațe pe Peg și pe Harry, iar brațele lor puternice i-au alungat îngrijorările și temerile.

— Ne-ai făcut foarte fericiți, a spus Peg, trăgându-și nasul.

În chiar acel moment, a bătut cineva în ușa de la bucătărie.

— Intră! a spus Harry.

Alex și Ethan au intrat în încăpere, cu brațele pline de cadouri.

— La mulți ani! au spus ei, în același timp.

În spatele lor, Clara și Susan au intrat braț la braț, amândouă surâzătoare.

Nota autoarei

Cât timp am scris *Ce a lăsat în urma ei*, m-am bazat pe următoarele cărți: *The Lives They Left Behind: Suitcases from a State Hospital Attic*, de Darby Penney și Peter Stastny; *Ten Days in a Mad-House*, de Nellie Bly; și *Women of the Asylum: Voices from Behind the Walls 1840-1945*, de Jeffery L. Geller și Maxine Harris.

Cu toate că aceste cărți menționate m-au ajutat să-mi imaginez condițiile din azilurile de nebuni, romanul meu nu este un roman istoric. Este perspectiva mea asupra unei internări forțate. Personajele din acest roman sunt în totalitate fictive. Dar câteva dintre locurile descrise, inclusiv Așezământul Long Island și Willard State, sunt reale. Chapin Hall, pavilioanele alăturate și anexele au existat. La Willard au existat, de asemenea, saloane separate: Pinii, Arțarii, Sunnycroft și Edgemere, fiecare cu propria sufragerie, bucătărie, birou de supraveghere și sala cazanelor. Este, de asemenea, important să remarc că, pentru reușita intrigii, tratamentul și terapiile pacienților au fost prezentate ca folosindu-se fie mai devreme, fie mai târziu decât era cazul, de fapt. Utica Crib, o cușcă de lemn cu lacăt, a fost folosită începând cu 1887. Terapia cu șocuri de insulină a fost introdusă în 1935. Terapia cu șocuri electrice a fost introdusă în 1938. Și, în sfârșit, psihologii nu au fost folosiți în azilurile de stat decât după 1960.

Mulțumiri

Încă o dată, este o mare bucurie să le fiu recunoscătoare celor care m-au ajutat, sprijinit și au crezut în mine, de-a lungul acestei călătorii uimitoare.

Înainte de toate, acest roman n-ar fi ajuns să fie scris dacă n-ar fi existat opera lui Darby Penney și Peter Stastny, autori ai romanului *Viețile pe care le-au lăsat în urmă: Valize dintr-un pod de spital de stat*. Cartea voastră mi-a dat ideea și mi-a deschis ochii spre lumea cutremurătoare a azilelor de nebuni din trecut. Îi sunt în mod special îndatorată lui Darby Penney pentru că și-a făcut timp să răspundă la întrebările mele despre Willard State și despre cum era viața femeilor din anii 1930. Sper că vei ierta orice inadvertență istorică și orice licență creativă pe care-am folosit-o.

Pentru că mi-a răspuns la întrebările despre femeile aflate în închisoare, îi mulțumesc lui Deborah Jiang Stein, autoare și fondatoare a unPrison Project. Îți mulțumesc de asemenea ție, Andrew Thompson, pentru că mi-ai împărtășit experiența ta despre ofițerii din sistemul de corecție.

Îi mulțumesc familiei mele și prietenilor, pentru că mi-au acceptat programul nebunesc, pentru că m-au iertat când a trebuit să-i refuz și pentru că mi-au oferit spațiul și timpul de care am avut nevoie, pentru a respecta termenele. Vă sunt pentru totdeauna recunoscătoare pentru că ați crezut în mine, pentru răbdare și înțelegere, în timpul acestei curse uneori accidentate, și, mai mult decât orice, pentru iubirea voastră neclintită.

E de la sine înțeles că-i mulțumesc redactorului meu de la BT. Nu-mi pot imagina cum aș fi trecut prin această cursă nebunească, palpitantă, fără prietenia ta și fără minunatele tale sfaturi. Împreună putem cucerii lumea cu cărțile noastre!

Cu mare plăcere le transmit dragostea și recunoștința mea prietenei și surorii mele cosmice, Barbara Titterington. Îți mulțumesc pentru că ai fost una dintre șefele mele pline de veselie și pentru că mi-ai citit prima variantă a manuscrisului. Mă ajută să știu că, în ochii tăi, eu strălucesc întotdeauna.

Din nou, îi rămân îndatorată pe vecie minunatului meu editor, John Scognamiglio, pentru că a crezut în mine, și agentului meu răbdător și discret, Michael Carr. Nu-ți pot mulțumi îndeajuns pentru sprijinul permanent, pentru sfaturile grozave și pentru că m-ai ajutat să fac această poveste mai credibilă. Îi mulțumesc, de asemenea, lui Vida Engstrand, pentru că a adus la cunoștința lumii romanele mele, și lui Meryl Earl, director pentru Drepturi, pentru că s-a ocupat de legalitatea publicării romanelor mele în străinătate. Îi mulțumesc, de asemenea, lui Kristine Mills-Noble pentru grafica excelentă a copertei. Și, din nou, mii de mulțumiri restului echipei de la KP pentru munca grea depusă în spatele scenei.

Nu pot scrie o notă de mulțumiri fără să-i menționez pe cei care locuiesc în comunitatea mea sau împrejurul ei. Fie că ești un bibliotecar care m-a invitat la o prezentare, un ziarist care a scris despre mine, un membru al unui club care m-a invitat în casa lui, un supporter on-line sau cineva care mi-a citit cartea și mi-a spus că i-a plăcut, nu pot să spun cât de mult a însemnat pentru mine faptul că m-ai încurajat și te-ai gândit la mine. Fețele voastre zâmbitoare, emoționate mi-au umplut ochii de lacrimi și inima de mândrie. Acesta a fost cu adevărat punctul culminant al acestei experiențe și-mi voi aminti întotdeauna de el.

Ca de fiecare dată, îi mulțumesc din toată inima mamei mele, Sigrid, pentru că a fost puternică precum o stâncă, și iubitului meu soț, Bill, pentru că mi-a fost alături. Nu am cuvinte să-ți spun ce-nsemni tu pentru mine. La final și cel mai important, vreau să-mi exprim iubirea imensă și recunoștința față de copiii mei, Ben, Jessica și Shanae, și de minunații mei nepoți, Rylee, Harper și Lincoln. Voi sunteți cea mai mare realizare a mea și vă iubesc din tot sufletul. Voi sunteți singurii care fac ca viața să merite să fie trăită.

ELLEN
MARIE

WISEMAN

Cu zece ani în urmă, mama lui Izzy Stone l-a împușcat mortal pe tatăl ei, care dormea.

Devastată de aparenta boală mentală a mamei sale, Izzy, acum în vârstă de 17 ani, refuză s-o viziteze la închisoare.

Dar când noua familie o roagă să ajute la inventarierea lucrurilor găsite într-un azil de stat închis de multă vreme, Izzy descoperă un teanc de scrisori nedeschise, un jurnal vechi de câteva zeci de ani și o fereastră spre propriul ei trecut.

Jurnalul aparține Clarei Cartwright, care, cu aproape o sută de ani în urmă, a respins o căsătorie aranjată, iar tatăl ei a trimis-o la un sanatoriu de lux pentru oameni cu probleme mentale. Însă el își pierde averea în timpul prăbușirii bursei, nu-și mai permite îngrijirea ei, și Clara este internată într-un azil de stat.

Izzy pune cap la cap bucățelele din viața Clarei și ajunge să-și reconsidere propriile alegeri – cu rezultate șocante.

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-719-823-2

9 786067 198232

